Mgr Henri DELASSUS
Doctor în Teologie

CONJURAȚIA ANTICREȘTINĂ

Templul Masonic voind să se înalțe pe ruinele Bisericii Catolice

TOMUL II
AGENTUL CIVILIZAȚIEI MODERNE

„Porțile iadului nu o vor birui.”
(Matei XVI, 18)

Prima ediție în limba română

© Adevărul de Veacuri, 2026

*Textul original al lucrării **LA CONJURATION ANTICHRÉTIENNE; Le Temple Maçonnique voulant s'élever sur les ruines de L'Église Catholique**, publicată în anul 1910 de Mgr Henri DELASSUS, aparține domeniului public.*

Prezenta ediție constituie o traducere originală în limba română, realizată după ediții franceze conforme tradiției catolice preconciliare, și este protejată conform legislației în vigoare privind drepturile de autor asupra traducerilor.

Reproducerea fragmentelor scurte este permisă numai cu menționarea sursei.

Editura: Adevărul de Veacuri
Anul publicării: 2026
Tipărit prin sistem de imprimare la cerere

ADEVĂRUL DE VEACURI

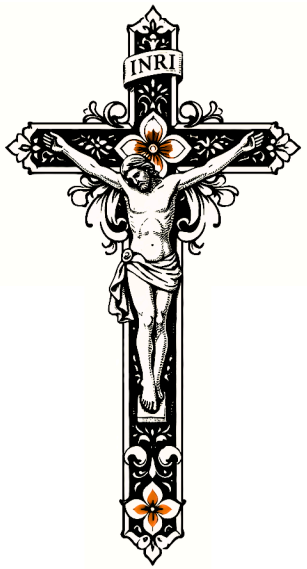
INRI

NIHIL OBSTAT

Insulis, die 11 Novembris 1910.

H. QUILLIET, s. th. d.
librorum censor.

IMPRIMATUR

Cameraci, die 12 Novembris 1910.

A. MASSART, vic. gen.
Domus Pontificiæ Antistes.

DIN VATICAN
23 OCTOMBRIE 1910

SECRETARIA DE STAT A SANCTITĂȚII SALE

Monseigneur,

Sfântul Părinte Pius al X-lea a primit cu un părintesc interes lucrarea intitulată: **„Conjurația Anticreștină”**, pe care ați binevoit să mă rugați să i-o înmânez în numele dumneavoastră.

Sanctitatea Sa vă felicită cu afecțiune pentru că ați dus la bun sfârșit alcătuirea acestei lucrări importante și sugestive, în urma unei lungi serii de studii care fac, de asemenea, onoare zelului dumneavoastră și dorinței dumneavoastră arzătoare de a sluji cauza lui Dumnezeu și a Sfintei Biserici.

Ideile directoare ale frumoasei dumneavoastră lucrări sunt acelea care i-au inspirat pe marii istorici catolici: acțiunea lui Dumnezeu în evenimentele acestei lumi, faptul Revelației, instituirea ordinii supranaturale și rezistența pe care spiritul răului o opune lucrării Răscumpărării. Arătați prăpastia spre care conduce antagonismul dintre civilizația creștină și pretinsa civilizație care regresează către păgânism. Câtă dreptate aveți să stabiliți că reînnoirea socială nu se va putea face decât prin proclamarea drepturilor lui Dumnezeu și ale Bisericii!

Exprimându-vă recunoștința Sa, Sfântul Părinte își exprimă dorința ca, având o sănătate mereu viguroasă, să puteți realiza pe deplin planul sintetic pe care vi l-ați trasat și, ca semn al deosebitei Sale bunăvoințe, vă trimite Binecuvântarea Apostolică.

Cu mulțumirile mele personale și felicitările mele, binevoiți a primi, Monseigneur, asigurarea sentimentelor mele foarte devotate în Domnul nostru.

Cardinal MERRY DEL VAL

TOMUL II
AGENTUL CIVILIZAȚIEI MODERNE

CONSTITUȚIA ȘI MIJLOACELE DE ACȚIUNE ALE FRANCMASONERIEI

CAPITOLUL XXIII
VÂNZĂRILE ȘI ÎNALTA VÂNZARE

Planul de dezorganizare totală a societății creștine, pe care l-am văzut expus în corespondența Enciclopediștilor și în hârtiile Iluminaților, nu a fost abandonat nici în 1801, nici în 1814, nici în 1870. Cititorii noștri s-au putut convinge de aceasta prin expunerea rapidă pe care am făcut-o asupra acțiunii masonice în toată această perioadă. Revoluția din 1789 nu putuse să-l realizeze pe deplin, iar instinctul de conservare făcuse societatea să reintre, dacă nu pe căile cele mai drepte, cel puțin pe acelea care păreau a trebui să o depărteze de prăpastia în care fusese cât pe ce să se scufunde.

Barruel, văzând reacțiunea venind, făcuse încă din 1798 această profeție pe care de Maistre o formula la rândul său cu nu mai puțină siguranță:

„Ceea ce sectarii au făcut o dată, vor face încă o dată, înainte de a izbucni din nou. Ei vor urmări în întuneric marele scop al conspirației lor și noi dezastre vor învăța popoarele că Revoluția franceză nu era decât începutul dizolvării universale pe care secta o plănuiește."

Dizolvarea universală prin răspândirea, în toate părțile lumii, a spiritului revoluționar care a avut în Franța, acum un secol, prima sa explozie, apare în ceasul de față foarte amenințătoare tuturor sociologilor și tuturor oamenilor de stat din vechea și din noua lume.

Noi dezastre, mai întinse decât cele de la sfârșitul veacului al XVIII-lea și mai radical distrugătoare, se vestesc în ideile care circulă, în faptele care se produc: fapte prevestitoare, care ne arată ce cuprind aceste idei și ne avertizează asupra celor pe care ele le cheamă.

Astăzi, ca și în secolul al XVIII-lea, ele sunt elaborate în societățile secrete și introduse de acestea în toate țările, precum și în toate clasele societății.

Am văzut sectarii distilând, înainte de 1789, otrăvurile lor în academiile voltairiene, în lojile masonice și în lojile din adâncime ale iluminaților, apoi inoculându-le corpului social, care era cât pe ce să piară din această pricină.

Am văzut, în perioada care se întinde din 1802 până în zilele noastre, aceleași idei reapărând și luând trup când într-o

instituție, când într-alta. Astăzi s-a ajuns până acolo încât se aude proclamat chiar în Parlamentă certitudinea că se va izbuti de această dată, în chip definitiv, ruinarea religiei; în alte părți nu se opresc aici, ci spun că trebuie răsturnată întreaga ordine socială, desființate familia și proprietatea, pentru a se substitui tuturor celor ce există de la creștinism încoace, ba chiar de la începutul lumii, o stare de lucruri pe care se feresc să o definească.

Cei care manifestă aceste planuri sunt în mod vădit moștenitorii Enciclopediștilor, ai Iluminaților și ai Iacobinilor, cel puțin în ceea ce privește ideile și intențiile. Sunt ei mai mult decât atât? Există între aceștia și aceia o legătură socială care face din ei un singur trup, o singură ființă, continuând să vrea în veacul al XX-lea ceea ce a întreprins în al XVI-lea?

Acelasi scop, mărturisit deopotrivă de o parte și de alta și urmărit în chip continuu, pare într-adevăr să dezvăluie prezența unuia și aceluiași agent.

Avem pentru a crede în această identitate mai mult decât simple bănuieli întemeiate. Posedăm, cel puțin pentru anii scurși între Restaurație și căderea puterii temporale a Papilor, documente asemănătoare cu corespondența lui Voltaire și cu Scrierile confiscate de Curtea Bavariei. Printr-o soartă cu totul asemănătoare, ele au căzut în mâinile Autorității pontificale și, după cum guvernul Bavariei le publicase pe acelea pe care le confiscase, Papii Grigore al XVI-lea și Pius al IX-lea au făcut

să fie publicate, după cum vom vedea, pe acelea pe care Providența le-a pus în mâinile lor.

Pentru vremurile care au urmat uzurpării piemonteze, adică pentru acelea în care ne aflăm, nu avem încă, pentru a ne convinge de permanența acestui organism, decât lumina faptelor, dar ea este mai mult decât prea strălucitoare.

Am spus că principalul său resort era situat, în secolul al XVIII-lea, în Bavaria și pus în mișcare de mâna lui Weishaupt. În vremea Restaurației, îl vedem mutat în Italia. Astăzi, acțiunea sa se face simțită mai ales în Franța, dar se poate crede că mâna care îi dă impulsul este în altă parte.

Masoneria este cosmopolită. În toate țările lumii complotează și lucrează împotriva Bisericii Catolice. A jurat să o nimicească deplin și, prin urmare, pretutindeni.

Dar, dacă este prezentă și lucrătoare în toate punctele universului, ea nu se poartă pretutindeni în același chip. După cum observă cu multă dreptate domnul Claudio Jannet, ea are centrele ei de direcție și teatrele sale de operațiuni. Centrele de direcție se ascund în țările protestante. Acolo se află vizuinile cele mai secrete ale sectei; acolo se pregătesc revoluțiile care trebuie să izbucnească în altă parte. Teatrele de operațiuni sunt, de obicei, țările catolice și mai ales Franța, Italia, Spania, Portugalia, într-un cuvânt țările latine cele mai pătrunse de civilizația creștină; împotriva lor masoneria internațională și-a îndreptat întotdeauna cele mai formidabile baterii.

Pentru epoca de care urmează să ne ocupăm, Italia este aceea pe care o revoluționează, iar principalele sale instrumente sunt Carbonarismul și Înalta Vânzare, cărora li s-a dat misiunea încredințată altădată Iluminismului.

Carbonarismul a fost o societate mai secretă înlăuntrul asociației secrete a Masoneriei. „Francmasoneria, spune domnul Copin-Albancelli, este un edificiu trucat care, cu bună știință, lasă profanilor să vadă o fațadă stranie și ipocrită și care deschide la mâna fraților încăperi ale căror anumite uși, mai mult sau mai puțin ascunse în zid, rămân perpetuu închise."

Astfel încât există două masonerii:

1° aceea pe care ni se îngăduie să o vedem pentru că nu se poate face altfel și care se manifestă prin temple cu front la stradă, prin buletine, reviste, ba chiar prin volume savant alcătuite, prin festivități și convente, printr-o organizație pur administrativă de loji, de consilii și de obediențe.

2° Cea pe care o ascund cu grijă, nu numai profanilor, ci și marii majorități a afiliaților. Caracterul propriu al Francmasoneriei este de a nu fi o singură asociație, ci mai multe asociații, organizate prin suprapunerea unor grupuri ale căror superioare constituie adevărate societăți secrete pentru cele inferioare.

Carbonarismul, unul dintre aceste grupuri superioare lojilor, a fost creat pentru a lucra la răsturnarea tuturor tronurilor și mai ales la nimicirea puterii pontificale, cheie de boltă a ordinii sociale. Înalta Vânzare a fost, în însuși Carbonarismul, o societate încă și mai secretă, primind instrucțiuni mai misterioase și mai precise pentru a călăuzi eforturile și ale Carbonarismului și ale Masoneriei și a le face să convergă către scopul pe care tocmai l-am arătat.

În societățile creștine, așa cum înțelepciunea veacurilor și spiritul Evangheliei le constituiseră, raporturile stabilite între puterea civilă și puterea religioasă spre binele poporului făceau ca autoritatea temporală să formeze pentru catolicism și pentru ideea creștină un prim bastion. De aceea, a o distruge, ucigând regii și sfărâmând tronurile lor, a fost prima operă pe care a întreprins-o Francmasoneria. Am văzut în ce zi și de către ce conspiratori a fost decretată moartea lui Ludovic al XVI-lea.

Asasinarea ducelui d'Enghien și a ducelui de Berry, care au urmat, conspirația permanentă a societăților secrete împotriva Bourbonilor din Franța, din Spania, din Portugalia, din Neapole și din Parma, pretutindeni încheiată prin alungarea lor în mijlocul unor valuri de sânge și prin cele mai josnice trădări, nu pot lăsa nici o îndoială asupra sensului devizei masonice *Lilia pedibus destruc*; și, după cum spune Deschamps, va rămâne veșnica onoare a celei mai vechi, a celei mai glorioase, a celei mai părintești dintre rasele regale de a fi fost aleasă ca prim țel în răsturnarea religiei și a societății de către

fanaticii ticăloși care, sub numele de Masoni, de Carbonari, au jurat să le distrugă.

Răsturnarea tronurilor a fost opera mai ales încredințată Carbonarilor. Înaltei Vânzări i-a fost dată aceea de a face să dispară puterea temporală a Papilor și aceea, încă și mai îndrăzneață și mai incredibilă, de a corupe Biserica Catolică în mădularele ei, în moravurile ei și chiar în dogmele ei.

Când căderea lui Napoleon a adus în Franța Restaurația Bourbonilor, francmasoneria s-a temut, în ciuda măsurilor de prevedere pe care știuse să le ia, de o mișcare de recul pentru opera revoluționară în întreaga Europă. Popoarele vedeau pacea succedând celor mai cumplite războaie, prosperitatea renăscând din sânul ruinelor, fericirea, atât de multă vreme absentă, răspândindu-se din aproape în aproape. Opinia publică, revenind în Franța, în Italia, în Spania și în Germania la ideile monarhice și religioase, înțelegea că toate nenorocirile veniseră din părăsirea principiilor pe care se sprijinise până atunci societatea.

Conducătorii supremi ai sectei și-au spus că nu puteau lăsa să se întindă și să se dezvolte această mișcare contrarevoluționară. Au hotărât nu numai să o oprească, ci să reia ofensiva. Puterea ocultă a făcut să se redeschidă lojile care se închiseseră, în timp ce membrii din lojile din adâncime, ajunși la putere, vărsau sângele în valuri și îngrămădeau ruină peste ruină. Ea s-a pus în măsură să pregătească a doua fază a Revoluției, aceea în care ne aflăm, care, nădăjduiește ea, va izbuti să stabilească definitiv

civilizația nouă pe dărâmăturile tuturor instituțiilor vechi, civile, naționale, religioase, în Franța, în Europa și pe toată fața pământului. De fapt, am văzut, sub regalitatea legitimă ca și sub regalitatea uzurpatoare, sub a doua și sub a treia Republică, tot atât de bine ca și sub al doilea Imperiu, dezvoltându-se un plan de atac împotriva Bisericii și împotriva societății, care se vădea ca fiind savant studiat și urmărit cu perseverență, biruind totdeauna dificultățile născute din evenimente neprevăzute sau din acelea care, în efectele lor, se arată mai puternice decât orice putere omenească.

O asemenea înțelepciune, o asemenea perseverență, un asemenea succes dezvăluie într-adevăr un organism pe cât de puternic, pe atât de suplu, mereu în mâna acelorași: conducătorii conjurației anticreștine.

Ei au întemeiat, așadar, în anii care au urmat restabilirii ordinii, Vânzările de cărbunari. Carbonari, Vânzare:

Aceste nume ciudate au fost luate pentru a ascunde mai bine complotul; conspiratorii se prezentau ca asociați pentru un comerț cu cărbune.

Vânzările erau de trei clase sau de trei grade: Vânzările particulare, Vânzările centrale și Înalta Vânzare. Înalta Vânzare era alcătuită din patruzeci de membri. Ea se recruta singură și exercita asupra întregului Carbonarism o autoritate fără margini și fără control. Când se judeca utilă crearea unei

Vânzări centrale, doi membri ai Înaltei Vânzări se adresau unui carbonar, membru al unei Vânzări particulare, pe care îl socoteau potrivit scopului lor și, fără a-i face cunoscut că ei aparțineau unei societăți încă și mai secrete, îi propuneau organizarea unei Vânzări superioare aceleia din care făcea deja parte.

Tot astfel, pentru a forma o Vânzare particulară, doi membri ai unei Vânzări centrale alegeau un francmason al cărui caracter, a cărui poziție socială și al cărui grad de inițiere puteau asigura Vânzării influența dorită. Fără a face cunoscut ceea ce erau ei înșiși, îi propuneau pur și simplu să formeze, împreună cu ei și cu alți câțiva masoni de recrutat, o asociație de ordin superior Francmasoneriei. Vânzări particulare, în număr nelimitat, erau astfel legate de o Vânzare centrală prin doi dintre membrii lor, despre care ele nu știau că se află în legătură cu o asociație superioară a lor; iar Vânzările centrale, tot în număr nelimitat, erau legate în același fel de Înalta Vânzare, care cârmuia totul fără a fi văzută nicăieri.

Societățile secrete erau astfel constituite în formă de piramidă omenească, al cărei centru îl țineau carbonarii, baza îl țineau lojile, iar vârful, Înalta Vânzare. Toate gândurile, toate mișcările erau determinate de o sugestie care pătrundea în masă, dar care nu era limpede conștientă decât la vârf, de unde cobora în regiunile inferioare. L. Blanc, după ce laudă admirabila elasticitate a acestei organizații, ne învață că i-a fost interzis oricărui cărbunar aparținând unei Vânzări să se introducă într-o altă Vânzare. „Această interdicție era

sancționată cu pedeapsa morții." Vom vedea că Înalta Vânzare nu era nici ea proprie sieși stăpână: ea primea îndrumările sale de la un Comitet superior a cărui existență o cunoștea, din moment ce o conducea, dar al cărui sediu și al cărui personal îi erau necunoscute.

Vânzările centrale, cu atât mai mult Vânzările particulare, se aflau în aceeași situație față de Înalta Vânzare. Ele primeau instrucțiuni, cuvinte de ordine, fără să știe de unde și de la cine veneau.

Carbonăria este pe bună dreptate numită de L. Blanc „partea militantă a francmasoneriei" (*L'Histoire de Dix Ans*, p. 98, ediția a 4-a). El spune de asemenea, și te poți convinge de aceasta, că ea a fost, ca organizație, „ceva puternic și minunat".

Iată, după domnul Alfred Nettement, cum a fost introdusă Carbonăria în Franța.

Trei tineri, Dugied, Beslay și Joubert, care au trebuit să se exileze din Franța după conspirația din 19 august 1821, au fost admiși într-una dintre Vânzările Carbonarismului la Neapole. Ei au studiat acolo practica revoluțiilor și în special mecanismul Carbonăriei. La întoarcerea lor în Franța, au provocat o reuniune a apropiaților la acea lojă a Prietenilor Adevărului despre care am vorbit deja. Ei au făcut cunoscut acolo funcționarea ingenioasă și redutabilă a acestor Vânzări, lucrând în umbră, fără a se cunoaște între ele, la o operă comună și puse în legătură, într-un chip misterios, cu puterea

supremă de unde venea direcția. După ce i-au ascultat, Prietenii Adevărului au convenit că fiecare membru de față va întemeia o Vânzare.

Când aceste Vânzări au fost destul de numeroase, a fost constituit un comitet director. Făceau parte din el La Fayette, deputat de Sarthe; fiul său Georges, deputat de Haut-Rhin; Manuel, deputat de Vendée; Voyer-d'Argenson, deputat de Haut-Rhin; de Corcelles, tatăl, deputat de Rhône; Dupont (de l'Eure), deputat de Eure; Jacques Kœcklin, deputat de Haut-Rhin; domnul de Beauséjour, deputat de Charente-Inférieure din 1819 până în 1820. Membrii care nu erau deputați erau baronul de Schoen, Mauguier, Barthe, Mérilhou și colonelul Fabvier. Acest Comitet director, acești patrioți fără prihană, au organizat conspirațiile militare de la Belfort, de la Saumur, de la La Rochelle.

El dăduse într-adevăr afiliaților săi o organizare militară și poruncea fiecăruia dintre ei să aibă o pușcă și cincizeci de cartușe.

Taina în care Carbonarismul se învăluia este astăzi străpunsă. Hârtiile Înaltei Vânzări, care îi era încununarea, au ajuns în posesia Sfântului Scaun sub pontificatul lui Leon al XII-lea, care a făcut să fie depuse în arhivele Vaticanului. Pe ce cale au ajuns acolo? Oare prin convertirea unuia dintre conspiratori? Oare printr-o lovitură fericită a poliției romane? Nu se știe.

Cum au ajuns de acolo la cunoștința publicului, cel puțin îndeajuns pentru ca să se știe care a fost organizarea Înaltei Vânzări, sarcina ce i-a fost încredințată și mijloacele de care s-a slujit pentru a-și împlini misiunea? Iată.

Papii au avut întotdeauna ochii deschiși asupra Francmasoneriei. Încă de la primele ei manifestări s-au grăbit să-i avertizeze pe regi și pe popoare despre existența ei, despre planurile ei, despre acțiunile ei, și aceasta prin Enciclice solemne. Spre sfârșitul Pontificatului său, papa Grigore al XVI-lea, înspăimântat de sporirea de activitate pe care o observa în societățile secrete și văzând primejdia pe care mașinațiunile lor o făceau să apese asupra societății civile și asupra societății religioase, a voit, cu puține zile înainte de moartea sa, să le dezvăluie întregii Europe. Pentru aceasta și-a îndreptat privirea asupra lui Crétineau-Joly. La 20 mai 1846, i-a făcut cunoscut prin cardinalul Lambruschini să vină la Roma pentru un proiect de înaltă însemnătate. Istoricul Societății lui Isus urma să se îmbarce la Ancona pentru o călătorie în Orient. A renunțat la ea și a răspuns îndată chemării Sfântului Părinte. Grigore al XVI-lea i-a cerut să scrie *Istoria Societăților secrete și Consecințele lor*. Pentru această lucrare i-a pus la dispoziție, prin cardinalul Bernetti, fost secretar de Stat, documentele aflate în posesia sa și l-a acreditat pe lângă Curțile de la Viena și de la Neapole pentru ca să obțină de la ele comunicarea altor documente depuse în arhivele lor secrete.

Crétineau-Joly s-a dus mai întâi la Neapole și acolo a aflat din gura regelui moartea Papei. Pius al IX-lea i-a urmat lui Grigore al XVI-lea și a confirmat istoricului misiunea pe care o primise de la predecesorul său. El s-a dus la Viena și a fost bine primit de prințul de Metternich. Dar funcționarii cancelariei austriece, fie din instinct revoluționar, fie din alt motiv, nu s-au supus cercetărilor sale decât cu rea voință. Totuși, contele Henri de Bombelles, francez de origine și guvernator al tânărului arhiduce, devenit apoi împăratul Francisc-Iosif, aflând pricina șederii sale la Viena, a venit să-i ofere serviciile sale. În toată cariera sa diplomatică, el se ocupase de societățile secrete, pe care le văzuse la lucru în Italia, în Polonia, în Rusia. El i-a dezvăluit istoricului, pe bază de documente, comploturi atât de grave, încât i-a putut spune: „Îndrăzniți să divulgați aceste taine. Va fi poate cel mai mare serviciu care a fost vreodată adus civilizației. Dar nu veți merge până la capăt. Dacă pumnalul Carbonarilor nu vă va opri pe drum, fiți sigur că se vor găsi principi interesați să vă condamne la tăcere."

Cel dintâi dintre acești principi a fost Carol-Albert, rege al Sardiniei, care, din ambiție, se dăduse încă din tinerețe societăților secrete. Crétineau-Joly povestește în Memoriile sale, publicate în parte de abatele Maynard — de acolo luăm aceste informații — întrevederea tot atât de secretă pe cât de dramatică pe care a avut-o la Genova cu regele, la stăruitoarea cerere a acestuia. Crétineau nu a voit să-i făgăduiască tăcerea care i se cerea. Atunci regele s-a adresat Papei. Pius al IX-lea

dorea să cunoască materialele adunate și îi făcuse spus istoricului să se întoarcă la Roma cât mai curând. Când a primit scrisoarea regelui, a fost zguduit de ea. Totuși, i-a spus lui Crétineau să se ducă la Neapole. La Neapole, acesta s-a lovit de un Carbonar cu numele de Code, care avea toată puterea asupra spiritului regelui. Intrase în rândul clerului, se făcuse chiar religios și câștigase încrederea suveranului într-atât încât ajunsese duhovnicul său. La instigarea lui, Ferdinand a scris și el Papei. Dintr-o notă remisă la 4 decembrie 1857 cardinalului Antonelli rezultă că, la 21 decembrie 1846, Crétineau a fost primit în audiență de Pius al IX-lea. Papa i-a spus că dragostea sa părintească și datoria sa de principe se opuneau publicării unei istorii care, în împrejurările de atunci, putea prezenta mai mult de o primejdie. Crétineau s-a plecat.

În 1849, pe când Papa se afla la Gaeta, cardinalul Fornari, nunțiu la Paris, l-a îndemnat pe istoric să-și reia lucrarea și i-a arătat o depeșă a cardinalului Antonelli în care se spunea că Papa nu interzisese nicidecum alcătuirea *Istoriei Societăților secrete*, ci socotise numai publicarea ei inoportună în 1846 și 1847; dar că, având în vedere schimbarea împrejurărilor, credea acum folositor să se dea urmare lucrării. Crétineau s-a pus din nou la lucru. Încă o dată a fost smuls de la lucrarea sa printr-o scrisoare a Monseniorului Garibaldi, spunându-i că, după serviciul adus în 1850 Sfântului Scaun de guvernul lui Louis Bonaparte, nu era cu putință să se lase cale liberă unei

cărți în care acest odraslă a societăților secrete ar fi fost arătat ca atare.

Lucrarea era aproape terminată, în parte tipărită; domnul abate Maynard spune că i-a văzut șpalturile. Din ciudă, Crétineau a aruncat-o în foc. *Istoria Societăților secrete*, care ar fi proiectat lumină în însăși adâncurile revoluțiilor ce tulbură Europa, era nimicită. Totuși, multe documente care serviseră la alcătuirea ei, sau copiile lor, rămăseseră în mâinile istoricului. A introdus câteva dintre ele în *Istoria Sonderbundului* și altele în cartea intitulată: *Biserica romană în fața Revoluției*. În cea dintâi dintre aceste lucrări, Crétineau-Joly a fost nedrept și chiar crud în expresiile sale față de Pius al IX-lea, în privința purtării pe care Pontiful crezuse de cuviință să o țină în această jalnică afacere. Marea inimă a lui Pius al IX-lea l-a iertat. Și când, în octombrie 1858, istoricul a mers la Roma ducând a doua lucrare, parte în șpalturi, parte în manuscris, a avut bucuria de a o vedea citită, aprobată și aplaudată la Vatican. După publicarea ei, Monseniorul Fioramonti, secretar al Scrisorilor latine, a declarat în chip oficial că toate actele publicate acolo erau autentice și că le confruntase cu textele. Apoi Pius al IX-lea a adresat istoricului, pentru ediția a doua a cărții sale, un Breve în care spune: „Fiule preaiubit, v-ați dobândit drepturi deosebite la recunoștința noastră, atunci când acum doi ani ați conceput planul de a alcătui o lucrare, de curând terminată și din nou dată tiparului, pentru a arăta, prin documente, această Biserică romană mereu expusă pizmei și urii celor răi, în

mijlocul revoluțiilor politice ale veacului nostru, și totuși mereu biruitoare" (25 februarie 1861).

S-au ridicat îndoieli asupra loialității istorice a lui Crétineau-Joly. Nu avem a le cerceta aici. Declarația secretarului Scrisorilor latine și Brevele lui Pius al IX-lea, tipărite în fruntea lucrării în plină domnie a sfântului Pontif, ne sunt o garanție a deplinei fidelități a documentelor inserate în cartea *Biserica romană în fața Revoluției*. Nu fără temei a spus, așadar, domnul Claudio Jannet despre această carte, în introducerea sa la lucrarea părintelui Deschamps: *Societățile secrete și Societatea*: „Nici un document istoric nu oferă mai multe garanții de autenticitate." Dacă ar mai fi nevoie de o nouă dovadă de sinceritate, s-ar găsi în folosirea pe care *Civilta cattolica* a făcut-o acestor documente, sub ochii Papei, în 1879. Se poate adăuga încă faptul că L. Blanc a introdus în *Istoria a zece ani* scrisori ale unuia dintre membrii Înaltei Vânzări, Menotti, scrisori adresate, la 29 decembrie 1830 și la 12 iulie 1831, unuia dintre frații săi de conspirație, Misley, și publicate de Crétineau-Joly.

Documentele inserate de acesta în *Biserica romană în fața Revoluției* sunt Instrucțiunile secrete date Înaltei Vânzări și câteva dintre scrisorile pe care membrii acestei Vânzări și le-au schimbat între ei. Nimic nu poate face mai bine cunoscută constituția francmasoneriei, felul ei de a acționa, scopul pe care îl urmărește și mijloacele pe care le întrebuințează pentru a-l atinge, atât astăzi, cât și în 1820.

Metternich, care, în corespondența sa, vorbește de mai multe ori despre acțiunea diriguitoare exercitată de Înalta Vânzare asupra tuturor mișcărilor revoluționare ale epocii, spune, într-o scrisoare adresată la 24 iunie 1832 lui Newmann, la Londra, că Înalta Vânzare este continuarea asociației Iluminaților, „care a luat pe rând, după împrejurări și nevoile timpului, denumirile de *Tugendbund*, de *Burschenschaft* etc." Fără îndoială, nimeni nu putea fi mai bine informat decât el.

Societățile secrete ale Iluminismului și ale Înaltei Vânzări s-au perpetuat oare până în zilele noastre după ce au luat alte forme și sub nume mincinoase? Cine ar putea-o spune, chiar dintre francmasoni, chiar dintre Marile Orienturi? Dar, după cum se va putea vedea, ceea ce se petrece sub ochii noștri este în mod vădit continuarea a ceea ce s-a făcut în cele două perioade precedente.

Înainte de a intra în povestirea acțiunilor Înaltei Vânzări, trebuie să o facem mai bine cunoscută.

Înalta Vânzare nu a fost compusă decât din patruzeci de membri, toți ascunși, în corespondența pe care o schimbau între ei, sub pseudonime. „Din respect pentru înalte considerații, spune Crétineau-Joly, nu vrem să violăm aceste pseudonime, pe care astăzi le ocrotește căința sau mormântul. Istoria va fi poate într-o zi mai puțin indulgentă decât Biserica."

Aceasta pentru că acești conjurați erau, în cea mai mare parte, elita patriciatului roman prin naștere și prin bogăție și elita Carbonarismului prin talent și prin ura antireligioasă. Unii dintre ei, după cum se va vedea, erau evrei. Era necesar ca Iudaismul să fie reprezentat printre ei. Eckert, Gougenot Desmousseaux, d'Israéli sunt de acord în a afirma că evreii sunt adevărații inspiratori ai tuturor celor pe care francmasoneria le concepe și le execută și că ei sunt întotdeauna în majoritate în Consiliul superior al societăților secrete.

Căpetenia celor patruzeci își luase numele de Nubius, omul întunericurilor și al tainei. Era un mare senior, ocupând la Roma o înaltă poziție în diplomație, ceea ce îl punea în legătură cu cardinalii și cu toată aristocrația romană.

Când crearea Înaltei Vânzări a fost hotărâtă de Consiliul suprem, el era întru totul desemnat să-i ia conducerea. Nu ajunsese încă la vârsta de treizeci de ani și deja lojile din Italia, din Franța și din Germania îl știau menit la lucruri mari. „Este aici și este acolo, spune Crétineau-Joly, domolind sau încălzind zelul, organizând, în fiecare loc, un complot permanent împotriva Sfântului Scaun, când sub o denumire, când sub alta." Misiunea specială pe care Consiliul suprem voia să o încredințeze Înaltei Vânzări era tocmai aceea de a pregăti asaltul final ce trebuia dat Suveranului Pontificat. Nubius dovedise că înțelesese că Francmasoneria nu este altceva decât contra-Biserica, Biserica lui Satan, și că, pentru a o face să triumfe asupra Bisericii lui Dumnezeu, trebuia

atacată aceasta din urmă în capul ei. De aceea se îndreptaseră privirile asupra lui pentru planurile care se urzeau.

Iată portretul pe care îl face Crétineau-Joly:

„Nubius a primit de la Cer toate darurile care creează în jurul cuiva prestigiul. Este frumos, bogat, elocvent, risipitor cu aurul său ca și cu viața sa; are clienți și lingușitori. Este la vârsta imprudențelor și a exaltărilor, dar impune capului său și inimii sale un asemenea rol de ipocrizie și de îndrăzneală, și îl joacă cu o atât de adâncă dibăcie, încât astăzi, când toate resorturile pe care le punea în mișcare i-au scăpat unul după altul, încă te cuprinde spaima de arta infernală desfășurată de acest om în lupta sa cu credința poporului. Numai el singur este corupt ca un întreg ocnaș. Zâmbește mereu în lume, spre a-și da dreptul de a fi mai grav în sânul asociațiilor secrete pe care le întemeiază sau le conduce. Se vede din scrisorile sale adresate unor membri influenți ai asociației oculte că, mulțumită numelui său, averii sale, chipului său, prudenței sale extreme în a evita orice chestiune iritantă sau politică, și-a creat la Roma o poziție ferită de orice bănuială.

De la Paris, Buonarotti, Charles Teste, Voyer d'Argenson, Bayard, generalul Lafayette, Saint-Simon, Schonen și Mérilhou îl consultă asemenea oracolului din Delfi. Din sânul Germaniei, de la München ca și de la Dresda, de la Berlin ca și de la Viena sau de la Petersburg, se văd căpeteniile principalelor Vânzări, Tscharner, Heymann, Jacobi, Chodzko, Lieyen, Pestel, Mouravieff, Strauss, Pallavicini, Driesten, Bem,

Bathyani, Oppenheim, Klauss și Carolus întrebându-l asupra căii ce trebuie urmată în fața cutărui sau cutărui eveniment; iar acest tânăr, a cărui activitate este prodigioasă, are răspuns la toate, organizând în fiecare loc un complot permanent împotriva Sfântului Scaun."

Nubius a păstrat cârma Vânzării supreme până pe la 1844. În acel moment, i s-a dat să bea *Aquatoffana*. A căzut îndată într-o boală pe care cei mai vestiți medici nu au putut nici s-o înțeleagă, nici s-o oprească. Acest strălucit diplomat, acest conspirator atât de abil, și-a simțit deodată mintea întunecându-se și viața stingându-se în idioție. Agonia sa a durat patru ani. A părăsit Roma și s-a dus să se ascundă în Malta, unde a murit în 1848, în clipa când lucrarea intelectualilor sectei era socotită îndeajuns de înaintată pentru ca ordinul de a se pune în mișcare să fie dat partidului însărcinat cu acțiunea.

Piccolo-Tigre (micul tigru), unul dintre primii locotenenți ai lui Nubius, era evreu. „Activitatea lui este neobosită, spune Crétineau; nu încetează să cutreiere lumea pentru a stârni dușmani Calvarului. Este când la Paris, când la Londra, uneori la Viena, adesea la Berlin. Pretutindeni lasă urmele trecerii sale; pretutindeni afiliază la societățile secrete, ba chiar la Înalta Vânzare, zeloși pe care impietatea se poate sprijini. În ochii guvernanților și ai poliției, este un negustor de aur și de argint, unul dintre acei bancheri cosmopoliți care nu trăiesc decât din afaceri și se ocupă exclusiv de negoțul lor. Văzut de aproape, studiat în lumina corespondenței sale, acest om este

unul dintre agenții cei mai abili ai distrugerii pregătite. El este legătura nevăzută care unește în aceeași comunitate de urzeli toate coruperile secundare care lucrează la răsturnarea Bisericii."

Un al treilea, Gaëtano, este un bogat lombard care găsise mijlocul de a sluji sectei și de a trăda Austria, ajungând, prin puterea ipocriziei, confidentul și secretarul intim al prințului de Metternich. Nu se ignoră faptul că marii miniștri, regii, împărații au întotdeauna aproape de ei un delegat al sectei care știe să le inspire încredere și să-i încline să favorizeze, cu știință sau fără știință, executarea planurilor societăților secrete. Din această înaltă poziție, Gaëtano observă ceea ce se petrece în Europa; este la curent cu secretele tuturor curților și corespunde, după indicațiile momentului, cu Nubius, Piccolo-Tigre, ori Volpe (vulpea), ori Vindice (Răzbunătorul), ori Beppo; într-un cuvânt, cu toți aceia care au luat asupra lor, cum spune domnul Crétineau, nimicirea catolicismului și triumful ideii revoluționare.

Ei nu sunt decât patruzeci, dar aleși dintre cei mai inteligenți, cei mai vicleni, cei mai în măsură să exercite, nu numai în lumea masonică, ci și în „lumea profană", influența cea mai puternică și mai întinsă. Cercetați și aleși cu grijă, nu le este îngăduit să decline misiunea primejdioasă ce le este dată. Odată inițiați, sunt condamnați să se învăluie în mister și li se impune cea mai absolută lepădare de sine. „Succesul operei noastre, spune Nubius — în scrisoarea prin care îi vestește lui Volpe că va lua în mâini cârma Vânzării supreme — succesul

operei noastre depinde de cel mai adânc mister; iar în Vânzări trebuie să găsim pe inițiat, asemenea creștinului din *Imitațiunea*, totdeauna gata « să iubească a fi necunoscut și a nu fi socotit nimic ».”

Nu numai personajele care alcătuiau Înalta Vânzare trebuiau să se învăluie în întuneric, ci și Înalta Vânzare însăși. Până și existența ei trebuia să rămână necunoscută Vânzărilor și Lojilor, care totuși primeau de la ea direcția și impulsul. Nubius, Volpe și ceilalți erau acreditați personal pe lângă ele; acestea ascultau de un cuvânt, de un semn al acestor privilegiați ai sectei; dar tot ceea ce știau era că trebuiau să execute ordinele date fără a le cunoaște nici originea, nici scopul. Aceste ordine prin care era cârmuită Europa subterană erau astfel transmise în chip misterios, din grad în grad, până la Loja cea mai îndepărtată.

Mazzini, sufletul Carbonarismului din care fuseseră luați cei patruzeci, Mazzini însuși nu a putut pătrunde acest mister. „Prin instinctul naturii sale adânc vicioase, spune Crétineau-Joly, Mazzini a bănuit că exista, în afara cadrelor ce alcătuiau societățile secrete, o afiliere aparte. A crezut că trebuie să ceară onoarea de a intra în această avangardă aleasă. Nu se știe nici prin cine, nici cum a adresat această cerere; numai că o scrisoare a lui Nubius către un personaj cunoscut în Înalta Vânzare sub numele de Beppo exprimă foarte categoric refuzul formulat de Vânzare:

« Știți, îi scrie el, la 7 aprilie 1836, că Mazzini s-a socotit vrednic să coopereze cu noi la opera cea mai mare a zilelor noastre. Vânzarea supremă nu a hotărât astfel.

Mazzini are prea mult aerul unui conspirator de melodramă pentru a se potrivi rolului obscur cu care ne resemnăm noi până la triumf. Lui Mazzini îi place să vorbească despre multe lucruri, mai ales despre sine...; să-și facă după voie tinere Italii, tinere Germanii, tinere Franțe, tinere Polonii, tinere Elveții etc., dacă aceasta poate sluji drept hrană orgoliului său nesățios, noi nu ne împotrivim; dar faceți-l să înțeleagă, cruțând totuși termenii după buna voastră chibzuință, că asociația despre care vorbește nu mai există, dacă a existat vreodată; că nu o cunoașteți și că, totuși, trebuie să-i declarați că, dacă ar exista, el ar fi apucat cu siguranță drumul cel mai rău pentru a intra în ea. Admițând existența ei, această Vânzare este vădit deasupra tuturor celorlalte; este *Saint-Jean de Latran caput et mater omnium ecclesiarum*. Acolo au fost chemați aleșii, singurii socotiți vrednici de a fi introduși. Până în ziua de astăzi, Mazzini ar fi fost exclus din ea; nu crede oare că, amestecându-se pe jumătate, prin forță ori prin viclenie, într-un secret care nu-i aparține, se expune poate la primejdii pe care le-a făcut deja să apese asupra mai multora? Aranjați această ultimă frază după placul dumneavoastră, dar transmiteți-o marelui preot al pumnalului; iar eu, care îi cunosc desăvârșita prudență, pun rămășag că acest gând va produce un anumit efect asupra ticălosului. »”

Nubius nu s-a înșelat judecându-l astfel pe Mazzini, și nu se mai găsește, în arhivele Vânzării supreme, nici o urmă a vreunei comunicări a bietului Joseph privitoare la această cerere. Amenințarea unei lovituri de stilet i-a făcut să-i reintre „în fundul măruntaielor sentimentul mândriei sale".

În sfârșit, pentru culmea misterului, cei patruzeci ai Înaltei Vânzări înșiși nu știau de unde venea impulsul căruia îi ascultau, ordinele pe care aveau să le transmită sau să le execute.

Unul dintre ei, Malegari, scrie doctorului Breidenstein, în 1836: „Vrem să sfărâmăm orice fel de jug, și este unul care nu se vede, abia se simte și care apasă asupra noastră. De unde vine? Unde este? Nimeni nu știe, sau cel puțin nimeni nu spune. Asociația este secretă, chiar și pentru noi, veteranii asociațiilor secrete. Ni se cer lucruri care, câteodată, fac părul să ți se ridice în cap; și ați crede că mi se scrie de la Roma că doi dintre ai noștri, bine cunoscuți prin ura lor față de fanatism, au fost siliți, prin ordinul șefului suprem, să îngenuncheze și să se împărtășească la Paștele trecut? Eu nu-mi judec ascultarea, dar aș vrea tare mult să știu unde ne duc asemenea capucinării." Acesta este într-adevăr adevăratul *perinde ac cadaver*. Și tocmai acești sclavi ai unui stăpân care se sustrage oricărei priviri, acești oameni care simt necontenit vârful pumnalului în spate, fac legi împotriva călugărilor, din groază, spun ei, de votul ascultării!

CAPITOLUL XXIV
OPERA PROPRIE A ÎNALTEI VÂNZĂRI

Cei Patruzeci primiseră, așadar, instrucțiuni secrete care arătau ceea ce aveau de făcut prin ei înșiși, direcția pe care trebuiau să o dea, cu prudența cerută, Vânzărilor centrale și, prin ele, Vânzărilor particulare, pentru a obține o acțiune cât mai concertată și cât mai vastă cu putință în vederea rezultatului de atins.

Scopul atribuit întregii conjurații era nimicirea ideii creștine. Dar aceasta era o operă de lungă durată. Lucrarea la care trebuiau să se aplice îndată cei patruzeci era distrugerea puterii temporale a Papilor.

Instrucțiunile începeau astfel:

„Există un gând care i-a preocupat întotdeauna adânc pe oamenii care aspiră la regenerarea universală: este gândul că din eliberarea Italiei trebuie să iasă, într-o zi hotărâtă, eliberarea lumii întregi, republica fraternă (republica Fraților

masoni) și armonia umanității (întregul neam omenesc sub legea masonică), pentru regenerarea universală."

Găsim aici gândul ultim al societăților secrete, ținta spre care sunt îndreptate toate strădaniile lor de către puterea ocultă, individ sau comitet, care le dă impulsul inițial: întemeierea, pe ruina tuturor tronurilor, inclusiv a tronului pontifical, a unei republici universale care va săvârși eliberarea genului omenesc față de Dumnezeu și de legea Sa și regenerarea omului, adică întoarcerea lui la starea de natură prin repudierea întregii ordini supranaturale. Atunci, în locul celor două societăți a căror coexistență domnul Waldeck-Rousseau a deplâns-o, nu va mai fi decât una singură, iar pe tot pământul va domni armonia în supunerea universală față de Israel.

În gândul celui care dăduse Celor Patruzeci Instrucțiunile secrete, răsturnarea tronului pontifical era primul obiect ce trebuia urmărit și atins. El vedea că Papalitatea este aceea care menține omenirea sub jugul părintesc al lui Dumnezeu și își spusese că, din clipa în care Italia ar fi eliberată și puterea temporală a Papilor nimicită, Papalitatea, nemaifiind sprijinită pe pământ, suspendată în aer, ca să spunem așa, nu și-ar mai păstra multă vreme puterea spirituală care, pentru a se exercita asupra oamenilor, alcătuiți din trup și suflet, are nevoie de instrumente materiale și de slujiri omenești.

Eliberarea Italiei nu putea fi împlinită decât, cel mult, prin fapte de revoluție și de război. Aceste fapte au fost săvârșite mai întâi de Charles-Albert, apoi, din 1859 până în 1870, de

Victor-Emmanuel, cu complicitatea lui Napoleon al III-lea. Dar ele nu puteau să se producă decât după ce fuseseră pregătite printr-o mișcare în idei. Tocmai această sarcină pregătitoare a fost impusă Înaltei Vânzări.

Instrucțiunile îi recomandau, înainte de toate, să discrediteze puterea temporală și să-i discrediteze pe miniștrii ei. „Trebuie să scoatem din depozitele noastre de popularitate sau de impopularitate armele care vor face inutilă sau ridicolă puterea aflată în mâinile lor", în mâinile prelaților, agenți ai Puterii pontificale. „Discreditați popimea prin orice fel de mijloace", spunea un document emanat de la comitetul director la data de 20 octombrie 1821. Instrucțiunile nu disprețuiesc să intre în amănuntul mijloacelor ce trebuiau luate pentru a ajunge aici: „Dacă un prelat vine de la Roma pentru a exercita vreo funcție publică în adâncul provinciilor, cunoașteți-i îndată caracterul, antecedentele, calitățile, mai ales defectele. Este dinainte un dușman declarat (al Revoluției): un Albani, un Pallota, un Bernetti, un Della Genga, un Rivarola? Înconjurați-l cu toate cursele pe care le puteți întinde sub pașii lui; creați-i una dintre acele reputații care îi înspăimântă pe copii și pe bătrâne. Un cuvânt pe care îl inventezi cu dibăcie și pe care ai arta de a-l răspândi în anumite familii cinstite, alese, pentru ca de acolo să coboare în cafenele și din cafenele în stradă, un cuvânt poate uneori ucide un om. — Zugrăviți-l crud și setos de sânge; povestiți vreun fapt de cruzime care să se poată întipări ușor în memoria poporului." Cu alte cuvinte,

denaturați actele de dreptate pe care puterea este silită să le împlinească pentru apărarea societății.

Italia nu se putea face singură; ea avea nevoie de concursul sau cel puțin de asentimentul Europei. Trebuia deci pregătite toate spiritele pentru căderea puterii temporale. Nu era de ajuns să fie ponegrită acolo unde se exercita; trebuia ridicată împotriva ei opinia publică în întreaga Europă. Instrucțiunile nu lipsesc de a o spune. Grație complicităților ce îi fuseseră pregătite în toate țările, în toate clasele societății și până pe lângă tronuri, această lucrare revenea Înaltei Vânzări. Ea putea face să vorbească ziarele, ea putea face să lucreze diplomația. Cu privire la ziare, Instrucțiunile îi dau aceste recomandări: „Când ziarele străine vor culege de la noi aceste povestiri, pe care le vor înfrumuseța la rândul lor, arătați, sau mai bine faceți să arate, prin vreun imbecil respectabil, aceste foi în care sunt relatate numele și excesele aranjate ale personajelor. Ca și Franța și Anglia, Italia nu va duce niciodată lipsă de acele condeie care știu să-și croiască drum prin minciuni folositoare bunei cauze." Aceste recomandări nu au căzut în uitare; ele sunt observate în fiecare zi în toate țările catolice pentru a face odios și clerul, și religia.

Domnul Bidegain, în cartea sa: *Marele Orient al Franței, doctrinele și actele sale*, dă această dovadă pentru Franța noastră.

În raportul secret al Comisiei de propagandă a Conventului din 1899, fratele Dutillay, raportor, scria acestea:

„O corespondență anticlericală, discretă, adresată multor ziare, face să pătrundă ideile masonice în anumite regiuni unde preveniri seculare erau până aici adânc înrădăcinate."

Un alt raportor al aceleiași Comisii justifica astfel, în 1901, cheltuielile pe care propunea să fie trecute sub rubrica „Publicitate": „Între ele, spunea el, este una pe care o justifică existența și funcționarea unui organ de propagandă, conceput cu dibăcie, care aduce servicii incontestabile întregii prese republicane și anticlericale din această țară, cu atât mai bine cu cât adevărata sa origine rămâne nebănuită lumii profane."

„Acest organ, spune Jean Bidegain, este o simplă foaie autografiată intitulată *La Semaine de France*. Autorul ei este Émile Lemaître, membru al Consiliului Ordinului, consilier municipal la Boulogne-sur-Mer. El își primește înapoi cheltuielile de la însuși secretarul general, care semnează ordinul de plată ca și cum ar încasa el însuși aceste sume. Numele editorului-redactor al « organului de propagandă conceput cu dibăcie » nu figurează, așadar, în registrele de contabilitate.

La Semaine de France, lucrare de predilecție a Marelui Orient, este o culegere a infamiilor de care s-ar face vinovați, se pare, preoții, călugării, seminariștii etc.

Nu este vorba acolo decât de asasinate, furturi, atentate la pudoare. Informațiile sale încep întotdeauna astfel: « Cu câteva zile în urmă... » sau « Marțea trecută », sau încă « În

ședința sa din 3 septembrie, Curtea cu juraţi din... etc. » şi se are grijă să nu se precizeze altfel. Este destul pentru a spune că « organul conceput cu dibăcie » reeditează istorii foarte vechi, a căror repetare în presă are drept consecinţă întreţinerea sau provocarea urii faţă de preot. Sunt pe deplin convins că foarte numeroasele ziare care recurg la *La Semaine de France* s-ar găsi într-o mare încurcătură dacă ar trebui să dovedească autenticitatea unor evenimente atât de variate pe cât sunt de extraordinare, ale căror relatări le împrumută de acolo. Procedeul este cu desăvârşire masonic, cu desăvârşire evreiesc, extrem de laş şi puţin primejdios pentru cel care îl foloseşte."

„Zdrobiţi pe duşman, oricare ar fi el, continuă Instrucţiunile secrete, zdrobiţi pe acela care este puternic (împotriva noastră, fie prin puterea pe care o are în mâini, fie prin inteligenţa sa şi prin întrebuinţarea pe care i-o dă, fie prin forţa voinţei sale), zdrobiţi-l prin belşug de clevetiri şi de calomnii; dar mai ales zdrobiţi-l din ou."

Se ştie cu ce ardoare şi cu ce stăruinţă ziarele tuturor naţiunilor, mai ales ziarele franceze şi engleze, s-au înverşunat atunci să ponegrească în toate chipurile puterea pontificală şi celelalte puteri legitime din Italia.

Când opinia a fost socotită îndeajuns pregătită, au fost puşi în mişcare diplomaţii. Încă din primele zile ale pontificatului lui Grigore al XVI-lea, Europa a început să ceară Sfântului Scaun „reformele" a căror necesitate Înalta Vânzare făcuse să fie proclamată.

Conduit de Palmerston, unul dintre marii șefi ai Masoneriei, Ludovic-Filip i-a atras pe miniștrii Austriei, Prusiei și Rusiei într-o campanie diplomatică împotriva Sfântului Scaun. A fost reunită o conferință și a redactat *Memorandumul*, un fel de somație adresată Papalității. „O!", a strigat Grigore al XVI-lea, „barca lui Petru a suferit încercări mai grele; vom înfrunta, negreșit, furtuna. Tronul regelui Filip de Orléans se va prăbuși, dar acesta, nu!" Acesta a fost începutul campaniei care a continuat sub Pius al IX-lea și care a dus la secularizarea Statelor Pontificale și la ocuparea Romei.

În alocuțiunea consistorială pe care a rostit-o la 29 aprilie 1848, Pius al IX-lea a denunțat presiunea exercitată de puterile europene asupra guvernului pontifical în scopul de a-l face, ca să spunem așa, să abdice.

„Nu ignorați, venerabili frați, că deja, către sfârșitul domniei lui Pius al VII-lea, predecesorul nostru, principii suverani ai Europei au insinuat Scaunului apostolic sfatul de a adopta, pentru cârmuirea afacerilor civile, un mod de administrație mai ușor și mai conform dorințelor laicilor. Mai târziu, în 1831, sfaturile și dorințele acestor suverani au fost exprimate mai solemn în celebrul *Memorandum* pe care împărații Austriei și Rusiei, regele francezilor, regina Marii Britanii și regele Prusiei au socotit de cuviință să-l trimită la Roma prin ambasadorii lor. În această scriere a fost vorba, între altele, de convocarea, la Roma, a unei consulte de Stat formate prin concursul întregului Stat pontifical, de o nouă și largă organizare a municipalităților, de întemeierea consiliilor

provinciale, de alte instituții deopotrivă favorabile prosperității comune, de admiterea laicilor la toate funcțiile administrației publice și ale ordinii judecătorești. Aceste două din urmă puncte erau prezentate ca principii vitale de guvernare. Alte note ale acelorași ambasadori făceau mențiune despre o iertare mai largă de acordat tuturor sau aproape tuturor supușilor pontificali care trădaseră credința datorată suveranului lor."

Prinții străini, intervenind astfel, loveau suveranitatea în însăși esența ei, care este aceea de a nu depinde decât de sine însăși, și prin aceasta dăunau propriei lor cauze. Dar secta, mai mult sau mai puțin direct, poruncea sau convingea.

Pius al IX-lea, la urcarea sa pe tron, a crezut că trebuie să țină seamă de sfaturile expuse în *Memorandum* și se știe ce efect au avut ele: acela de a face să fie proclamată republica la Roma.

Ceea ce nu a împiedicat diplomația, după restaurarea tronului pontifical, să-și facă din zi în zi mai stăruitoare mustrările și, s-ar putea spune, somațiile de a pune capăt abuzurilor. La congresul ținut la Paris după războiul Crimeii au fost rostite, în sfârșit, cuvintele care aveau să pună Franța în slujba Piemontului pentru a „elibera Italia".

În același timp în care recomandau să fie ponegrită Roma papală, Instrucțiunile spuneau că era necesar să fie rechemate amintirile Romei păgâne și să fie făcută dorită întoarcerea ei. „Nu va trece un veac, striga un agent mai mult sau mai puțin conștient al societăților secrete, abatele Gioberti, până când

patria noastră va redeveni tot atât de frumoasă cum era pe vremea lui Scipio." „Roma, va spune mai târziu Mazzini, nu este o cetate; Roma reprezintă o idee. Roma este mormântul a două mari religii care au dat odinioară viață lumii și Roma este sanctuarul unei a treia religii viitoare, menită să dea viață lumii viitorului. Roma reprezintă misiunea Italiei în mijlocul națiunilor, Cuvântul poporului nostru, Evanghelia veșnică a unirii universale."

Există întotdeauna în adâncul inimii italianului — Instrucțiunile secrete reiau cuvântul — un regret pentru Roma republicană. Aprindeți, înfierbântați aceste firi atât de pline de incandescență, oferiți-le mai întâi, dar întotdeauna în taină — Instrucțiunile vorbesc aici despre ceea ce trebuie făcut pe lângă tineri în familii, în colegii și în seminarii — oferiți-le cărți inofensive, poezii strălucind de emfază națională; apoi, puțin câte puțin, veți aduce discipolii voștri la gradul de fierbere dorit. Când, în toate punctele deodată ale Statului ecleziastic, această lucrare de fiecare zi va fi răspândit ideile voastre ca lumina, atunci veți putea prețui înțelepciunea sfaturilor a căror inițiativă o luăm."

Era anul 1819. Dacă Instrucțiunile recomandau răspândirea ideilor, ele nu recomandau mai puțin să nu se împingă încă spre acțiune. „Nimic nu este copt, spun ele, nici oamenii, nici lucrurile, și nimic nu va fi încă astfel multă vreme. Dar din aceste nenorociri (din ceea ce se întâmplase deja pentru că se voise grăbirea prea timpurie a mișcării, și din intervenția armată a Austriei care se vedea atunci amenințătoare) puteți

lesne scoate o nouă coardă de făcut să vibreze în inima tânărului cler. Va fi ura față de străin. Faceți ca germanul (*il Tedesco*) să fie ridicol și odios chiar înainte de intrarea sa prevăzută."

Un document datat 20 octombrie 1821 trasa strategia ce trebuia urmată în diferitele țări ale Europei pentru „lupta acum angajată între principiul sacerdotal sau monarhic și principiul libertății".

El spunea în mod special pentru Italia: „În Italia, trebuie făcut nepopular numele străinului, astfel încât, atunci când Roma va fi asediată în mod serios de Revoluție, un ajutor străin să fie de la început o insultă, chiar pentru indigenii credincioși."

Înalta Vânzare se străduia mai ales, după cum tocmai s-a auzit, să câștige clerul pentru aceste idei de eliberare politică; și, într-adevăr, ele aveau o latură foarte seducătoare pentru cine nu cunoștea planurile secrete ale celor care le răspândeau. „Faceți-l pe preot patriot", scria Vindice. Ei n-au izbutit decât prea bine, nu pe lângă toți, nici chiar pe lângă cei mai mulți, ci pe lângă religioși și preoți seculari influenți care au atras după ei prea mulți naivi. Părintele Gavazzi, abatele Gioberti, părintele Ventura, abatele Spola au mers până la a se face acoliții lui Mazzini, atunci când Revoluția l-a alungat pe Pius al IX-lea din Roma; și au avut impietatea și îndrăzneala de a cânta, în ziua de Paști, *Alleluia* al societăților secrete pe mormântul Apostolilor.

Nemulțumiți să găsească ajutoare în cler, conjurații își ridicaseră privirile mai sus. Nădăjduiau să întâlnească un Papă care să le slujească planurile. După moartea lui Grigore al XVI-lea, au crezut că l-au găsit în Pius al IX-lea.

Chemați pe neașteptate la cârma Bisericii, Pius al IX-lea nu fusese în situația de a descoperi stâncile care amenințau barca lui Petru și căuta instinctiv mijlocul de a le evita. A crezut că trebuie mai întâi să acorde opiniei publice și insistențelor suveranilor amnistia în favoarea acelora dintre Carbonari loviți de justiție. Ea fusese cerută cu strigăte sub domnia lui Grigore al XVI-lea. „Ne vom sluji de lacrimile adevărate ale familiei și de durerile presupuse ale exilului, scria Nubius lui Vindice, încă din 1832, pentru a ne făuri din amnistie o armă populară. O vom cere întotdeauna, fericiți de a nu o obține decât cât mai târziu cu putință, dar o vom cere cu mari strigăte."

Ce cuvinte ar putea pune într-o lumină mai vie adâncul inimii revoluționarilor! Ei se prefac a lua parte la mizeriile și suferințele populare; în realitate, le fac să se nască sau le exasperează pentru a trage folos din ele pentru ei înșiși.

Pius al IX-lea nu s-a oprit aici. Necunoscând încă faptul că nu trebuie, cum spune Crétineau-Joly, să atingi Revoluția decât pentru a-i zdrobi capul — ceea ce a făcut mai târziu prin *Syllabus* — a crezut că poate îngădui ceva din ceea ce cerea ea prin îmbunătățiri înțelept progresive. „Curaj, Sfinte Părinte!", îi striga domnul Thiers de la înălțimea tribunei franceze,

făcând ecou ovațiilor revoluționarilor italieni. Totuși Petru a rămas Petru, refuzând ceea ce nu putea fi acordat: *Non posso, non debbo, non voglio.* Și prin harul lui Dumnezeu și cu ajutorul brațului Franței, a ieșit biruitor din încercare.

Această dezamăgire nu a făcut nicidecum secta să-și părăsească planurile. Ea a continuat, pe de o parte, să ruineze tronul pontifical, iar pe de alta să răspândească ideile care pregăteau revoluțiile menite să răstoarne tronurile și să pună suveranitatea în popor. Această a doua operă nu era, în ochii lor, cea mai importantă.

„Această victorie (căderea tronurilor, scria Tigrotto la 5 ianuarie 1846, cu doi ani înainte de Revoluția din 1848 care trebuia să le zguduie pe toate), această victorie, care va fi atât de ușoară, nu este totuși aceea care a provocat până acum atâtea sacrificii din partea noastră.

Există o victorie mai prețioasă, mai durabilă, și pe care o urmărim de atâta vreme... Pentru a ucide cu siguranță lumea veche (și pentru a întemeia pe ruinele ei o civilizație nouă), am văzut că este necesar să înăbușim germenele catolic și creștin", cu alte cuvinte, să nimicim creștinismul în suflete.

CAPITOLUL XXV
PRUDENȚA MASONICĂ

„Ura conjuraților Înaltei Vânzări împotriva Bisericii, spune Crétineau-Joly, nu se evaporă nici în tulburări nelegiuite, nici în provocări nesăbuite; ei au avut calmul sălbaticului și impasibilitatea diplomatului englez." Așa este într-adevăr. Aflându-se în legături statornice cu șefii francmasoneriei diferitelor rituri și cu evreii din toate țările, având oameni devotați așezați pe lângă suverani sau pe lângă miniștrii acestora, Cei Patruzeci aveau o putere de acțiune pe cât de întinsă, pe atât de sigură de sine. Nu era însă cu nimic mai puțin prudentă.

Cea mai stăruitoare recomandare făcută Celor Patruzeci era să nu acționeze decât cu prudență și circumspecție.

Un document emanat de la comitetul director, datat 20 octombrie 1821, spune: „Nu mai putem merge asupra dușmanului cu îndrăzneala părinților noștri din 1793. Suntem împiedicați de legi și încă și mai mult de moravuri; dar, cu

timpul, ne va fi îngăduit, poate, să atingem scopul pe care ei l-au ratat. Părinții noștri au pus prea multă grabă în toate și au pierdut partida. Noi o vom câștiga dacă, ținând în frâu temeritățile, vom ajunge să întărim slăbiciunile."

Acest cuvânt de ordine l-am auzit repetat public în ziua în care Masoneria a pus stăpânire pe putere. Și, de atunci, n-am văzut-o oare ținând mereu în frâu temeritățile și, întărindu-se necontenit, mergând spre țintă, încet, dar sigur? Instrucțiunile secrete spuneau, la rândul lor: „Pentru a atinge mai sigur scopul nostru și pentru a nu ne pregăti de bună voie înfrângeri care amână pe termen nedefinit sau compromit pentru secole succesul unei cauze bune, nu trebuie să ascultăm de acești lăudăroși francezi..., de acești cețoși germani..., de acești triști englezi... Catolicismul are viață mai tare decât atât; a văzut adversari mai neîmpăcați, mai cumpliți, și și-a făcut adesea plăcerea malițioasă de a stropi cu apă sfințită mormântul celor mai turbați dintre ei. Să-i lăsăm, așadar, pe frații noștri din acele ținuturi să se deda la intemperanțele sterile ale zelului lor anticatolic; să le îngăduim să-și bată joc de madonele noastre și de devoțiunea noastră aparentă. Cu acest pașaport, putem conspira în voie și ajunge puțin câte puțin la ținta propusă."

Înalta Vânzare, cititorii noștri nu o ignoră, avea drept misiune să mineze tronul pontifical atât în cele temporale, cât și în cele spirituale, și să întrebuințeze, pe cât se putea, însuși clerul la această operă de distrugere. Pentru aceasta, i se recomanda să facă uz de multă ipocrizie. Nu a lipsit deloc să o facă.

Piccolo-Tigre arată că s-a pătruns bine de aceste Instrucțiuni: „Să ne folosim, spune el, de toate incidentele, să tragem folos din toate eventualitățile. Să ne ferim mai ales de exagerările zelului. O ură bună, bine rece, bine calculată, bine adâncă, prețuiește mai mult decât toate aceste focuri de artificii și toate aceste declamații de tribună" (ale francezilor, ale germanilor și ale englezilor).

Félice nu vorbește altfel: „Pentru a da planului nostru toată întinderea pe care trebuie să o ia, trebuie să lucrăm în tăcere, în surdină, să câștigăm puțin câte puțin teren și să nu pierdem niciodată. În fiecare zi, Carbonarii profețesc o răsturnare generală. Tocmai aceasta ne va pierde, căci atunci partidele vor fi mai tăios despărțite și va trebui să optăm pentru sau împotrivă. Din acest haos se va naște în mod inevitabil o criză, iar din această criză, o amânare sau nenorociri neprevăzute."

Sunt mereu aceleași instrucțiuni, nu este greu de văzut, cele care au dictat până astăzi purtarea prudentă a sectei.

În vremurile din urmă, lucrările fratelui Bidegain, publicate în același timp în care s-a produs incidentul privitor la fratele Piernée, cazul fratelui Nicol, demisia fratelui Doumer etc., au tulburat Marele Orient. Acesta a adresat venerabililor Lojilor departamentale o „piesă de arhitectură" prin care le prescria să facă să fie observate, fiecare în obediența sa, disciplina și ascultarea masonică, împreună cu discreția față de profani.

Iată un fragment: „Pentru ce păstrau Cei Veche cu atâta gelozie secretele misterelor lor? Pentru ce preceptele lor nu erau scrise? Pentru ce pedeapsa capitală era rezervată trădătorilor, indiscreților și renegaților? Pentru că știau, frații mei, că operele cele mai mari și cele mai binefăcătoare se întemeiază în tăcere; pentru că știau că tot ceea ce este misterios sau obscur are mult mai mult prestigiu în ochii vulgului și că o instituție care cunoaște lumea și nu este cunoscută de ea este o putere de neînvins. Nici un obstacol nu o oprește. În cele din urmă, ea își împlinește opera cu o înțeleaptă încetineală, dar cu siguranța picăturii de apă care scobește granitul. Să fim discreți după chipul celor vechi, frații mei, și vom fi bine meritat de la masoneria universală!"

Fratele Maréchaux a prezentat Consiliului Ordinului, în ședința din 20 martie 1906, un raport interesant asupra chestiunii creării unei tipografii masonice.

„Această creare, nu ezită să spună raportorul, ar prezenta o mulțime de primejdii: mai întâi, tipărim mult prea multe lucruri; avem mult prea multe hârtii în circulație; iar mijlocul cel mai sigur de a micșora șansele divulgării acestor hârtii este să le micșorăm numărul." Trebuie deci, înainte de toate, să se recurgă la tipografi siguri. Se poate observa că „dacă în marile tipografii, unde supravegherea este dificilă, se produc scurgeri, ele ar fi căutate în zadar în anumite tipografii de provincie, unde patronul și șeful de atelier supraveghează compoziția și tirajul și pun să li se înapoieze toate foile, bune sau rele, după efectuarea tipăririi." În plus, „ceea ce face primejdioasă

abundența tipăriturilor noastre este mania pe care o avem de a le colecționa: buletinele, convocările, circularele și o mulțime de documente cu care corespondența Lojilor este inundată ar trebui distruse după ce au fost aduse la cunoștința Atelierelor. În rezumat: fără tipografie masonică, mai puține tipărituri și mai puține arhive inutile."

Această concluzie este adoptată după ce fratele Lemaître a declarat că propusese pur și simplu „câteva casete de litere și o presă puternică cu pedală, așezate în Marele Orient și care ar fi slujit la tipărirea câtorva lucrări simple sau încă într-un caz urgent. Pentru a dejuca, de pildă, o conspirație, ar fi folositor să se posede un asemenea instrument."

Astfel, așadar, acești oameni care se spun însărcinați să răspândească lumina nu se gândesc decât să se ascundă. Se tipărește numai o parte a rapoartelor, ele sunt presărate cu rânduri de puncte. Se dau instrucțiuni pentru incinerarea documentelor. Aceasta nu este de ajuns. În timp ce ligile sau asociațiile oarecare nu urmăresc decât să-și întindă publicitatea, Marele Orient nu caută decât să disimuleze ceea ce se spune și ceea ce se face în loji. El fabrică chiar documente false pentru a deruta și mai bine publicul. Revista *Hiram*, în numărul său din aprilie 1909, făcea această mărturisire:

„Ilustrul frate Bernardin, membru al Consiliului Ordinului și al Colegiului Riturilor, nu ne-a declarat oare că a calculat că 206 lucrări masonice dau Masoneriei 39 de origini diferite?"

Admițând că una dintre lucrările masonice în chestiune a spus adevărul, ar urma deci că Masoneria a mințit în 38 de cazuri din 39, din moment ce dă 39 de versiuni diferite ale aceluiași fapt; chiar ilustrul frate Bernardin este acela care o constată...

„Singură, în universul întreg, spune Monseniorul Ketteler, episcop de Mainz, Francmasoneria revendică, în fapt ca și în principiu, o poziție excepțională cu adevărat remarcabilă. Singură, ea vrea să scape dezbaterilor presei periodice și, afară de câteva excepții, izbutește. În timp ce presa examinează și apreciază tot ceea ce interesează omenirea; în timp ce creștinismul, cu toate doctrinele sale și cu toate operele sale, Statul, cu toate drepturile și constituțiile sale, sunt fără încetare discutate și apreciate; în timp ce curiozitatea publică pătrunde până în cele din urmă cotloane ale vieții private, singură Francmasoneria poate spune, cu aprobarea întregii Europe: Nu mă atingeți! Fiecare se teme să vorbească despre ea ca și cum ar fi vorba despre o fantomă."

Acest mister în care secta se învăluie cu atâta grijă îl face pe Crétineau-Joly să facă această observație: „Există o rasă de insecte pe care savanții le numesc termite. Aceste termite rod pe dinăuntru grinzile unei case și, cu o artă admirabilă, știu să lase neatinsă suprafața lemnului ros. Dar această suprafață este atât de subțire încât degetul omului, apăsând pe ea, face grinda să trosnească. Acest procedeu al termitelor este întrebuințat de societățile secrete."

Această tactică nu a scăpat perspicacității cardinalului Consalvi. La 4 ianuarie 1818, el îi scria prințului de Metternich: „Din tot ceea ce culeg din diferite părți și din tot ceea ce întrevăd în viitor, cred — și veți vedea mai târziu dacă mă înșel — că Revoluția și-a schimbat mersul și tactica. Nu mai atacă cu mâna înarmată tronurile și altarele; se va mulțumi să le mineze."

Consiliul suprem trebuie, desigur, să se felicite de a fi recomandat întrebuințarea acestui procedeu acum trei sferturi de veac; el vede, noi vedem în ce stare ne-a adus întrebuințarea lui. Și aceasta puțin câte puțin, fără ca cineva să se gândească să deschidă ochii.

„Aici, spunea încă același cardinal aceluiași prinț, întrețin în fiecare zi pe ambasadorii Europei despre primejdiile viitoare pe care societățile secrete le pregătesc ordinii abia reconstituite, și observ că nu mi se răspunde decât prin cea mai frumoasă nepăsare." Leon al XII-lea răspândea aceleași plângeri în sânul cardinalului Bernetti: „I-am avertizat pe principi, și principi încă dorm. I-am avertizat pe miniștrii lor, și miniștrii lor nu au vegheat. Am vestit popoarelor nenorocirile viitoare, și popoarele și-au închis ochii și urechile."

Nu numai Înalta Vânzare, ca societate, trebuia să meargă cu cea mai mare circumspecție, ci fiecăruia dintre lucrătorii ei i se recomanda să se folosească el însuși de prudența cea mai înțeleaptă. „Trebuie să aveți aerul de a fi simpli ca porumbeii,

spuneau Instrucțiunile celor Patruzeci, dar veți fi prudenți ca șarpele." Prudența astfel recomandată consta, înainte de toate, în a se purta în așa fel încât nici cea mai mică bănuială asupra a ceea ce erau și asupra a ceea ce făceau să nu poată naște în mintea nimănui. „Știți, continuă aceleași Instrucțiuni, că cea mai mică dezvăluire, cel mai mic indiciu, poate atrage mari nenorociri și că își semnează sentința de moarte acela care dezvăluie, de voie sau fără voie."

Rolul care le era atribuit făcea, de altfel, această discreție mai ușoară pentru ei decât pentru alții. Ei nu aveau, ca Mazzini și sicarii lui, să joace pumnalul, să facă să izbucnească revolte, să provoace revoluții. Treaba lor era să acționeze asupra spiritelor pentru a le perverti, să folosească vorbirea și scrisul pentru seducerea persoanelor și pentru propaganda ideilor. Ei se aflau în Francmasonerie în fruntea a ceea ce s-a numit armata pașnicilor sau a intelectualilor, alcătuită din jurnaliști, universitari, parlamentari care lucrează opinia și îi pregătesc pe unii să facă, pe alții să accepte legile făurite cu gândul de a înrobi Biserica, în așteptarea clipei când ea va putea fi nimicită.

Grija de a ascunde până și existența Înaltei Vânzări și de a îndepărta orice bănuială de la persoanele care o alcătuiau mergea atât de departe, încât, pentru a deruta mai deplin cercetările poliției guvernului pontifical, conjurații noștri au avut arta de a-i livra cinci sau șase Vânzări particulare ale căror imprudențe puteau deveni primejdioase. Obțineau astfel un dublu rezultat: adormeau, în ceea ce îi privea, bănuielile curții

romane și împlineau o răzbunare frățească; căci, în aceste sucursale ale iadului, dacă se lucrează la aceeași operă, se este departe de a se iubi. L. Blanc, în *Istoria a zece ani*, ne arată cum rivalitățile fratelui Lafayette și ale fratelui Manuel au adus anarhia în Carbonarie. N-am văzut oare ceva asemănător cu totul de curând? În afacerea „fișelor", „Copiii din Gergovie" au făcut campanie împotriva lui André, Berteaux, Maujan; un întreg grup de masoni s-au asociat acestei campanii și mai multe loji au început să vorbească de rău Marele Orient. Aceste discordii sunt unul dintre mijloacele de care Providența se slujește pentru a opri avântul Revoluției și a ține popoarele pe panta prăpastiei în care se voiește a fi aruncate.

Nemulțumiți de a livra poliției romane câteva loji, cei trei membri ai Înaltei Vânzări care i-au propus șefului lor, la 25 februarie 1839, să se descotorosească de temerile pe care acțiunile lui Mazzini le întrețineau între ei, făcându-l să fie asasinat, îi scriau: „Într-o zi, poate chiar mâine, opinia publică se va răzvrăti. Atunci sângele vărsat în zadar va întârzia, poate pentru mulți ani, planurile concepute de noi cu o îndemânare atât de îndrăzneață. Această stare de lucruri se înrăutățește în fiecare zi și trebuie să înceteze, altminteri am fi siliți să renunțăm la planurile noastre împotriva scaunului Romei, căci cea mai mică indiscreție poate dezvălui totul. O singură asasinare, pe care nu se va fi izbutit să fie acoperită ca atâtea altele, ne va pune pe urmele reuniunilor noastre."

„Ascultătoare de sfaturile lui Nubius, spune Crétineau-Joly, Înalta Vânzare a înaintat cu pași măsurați, sondând terenul,

dându-și seama de obstacole, ocolindu-le fără a le ataca vreodată de-a dreptul. A fost văzută luând deodată măștile pietății, patriotismului și devotamentului. Într-o existență de comploturi neîntrerupte, această Vânzare nu a putut da nici o umbră de neliniște poliției romane." Niciodată nu s-a lăsat abătută de la ținta care îi fusese arătată; niciodată, pentru a ajunge la ea, nu a întrebuințat alte mijloace decât acelea care intrau în atribuțiile ei: cuvântul și scrierile, într-un cuvânt, seducția. Căci prin coruperea ideilor și a moravurilor speră secta să nimicească Biserica, după ce îi va fi distrus puterea temporală.

CAPITOLUL XXVI
SUPREMUL ATENTAT

Sfântul nostru Părinte, papa Leon al XIII-lea, după ce s-a străduit, în Enciclica sa despre Francmasonerie, să facă cunoscute doctrina, planurile, faptele, progresele și puterea acestei secte, i-a îndemnat pe toți episcopii lumii „să-și întrebuințeze tot zelul pentru a face să dispară necurata contagiune a otrăvii care circulă în vinele societății și o infectează în întregime"; și le-a arătat în acești termeni principalul mijloc ce trebuie întrebuințat în acest scop: „Deoarece autoritatea inerentă sarcinii Noastre ne impune datoria de a vă trasa Noi înșine linia de conduită pe care o socotim cea mai bună, vă vom spune:

Mai întâi de toate, SMULGEȚI FRANCMASONERIEI MASCA CU CARE SE ACOPERĂ ȘI FACEȚI-O SĂ FIE VĂZUTĂ AȘA CUM ESTE."

Continuând să ascultăm de acest cuvânt de ordine, avem acum de făcut cunoscut atentatul cel mai îndrăzneț pe care

secta l-a conceput vreodată și pe care a încercat să-l săvârșească.

La două luni după ce luase în mâini cârma Vânzării supreme, Nubius îi explica astfel lui Volpe la 3 aprilie 1824:

„Pe umerii noștri a fost pusă o grea povară, dragă Volpe. Trebuie să ajungem prin mijloace mici, bine gradate, deși destul de slab definite, la triumful ideii revoluționare PRINTR-UN PAPĂ." Nubius socotea că un asemenea plan nu putuse fi conceput și că mijloacele ce trebuiau întrebuințate pentru a-l realiza nu putuseră fi date decât de Satan însuși, căci adaugă: „Acest plan mi s-a părut întotdeauna de un calcul supraomenesc." Într-adevăr, nu putea avea ideea unei asemenea întreprinderi decât acela care își ridicase îndrăzneala mai sus încă, din moment ce se ridicase împotriva Eternului Însuși.

El nu așteptase până la constituirea Înaltei Vânzări pentru a o inspira.

În epoca în care masoneria engleză a răspândit secta în întreaga Europă prin întemeierea lojilor care trebuiau să pregătească Revoluția, deistul englez Toland a tipărit în taină, în 1720, și a răspândit cu mare mister o carte ciudată, scrisă în latină și intitulată *Pantheisticon*. El spune acolo în termeni proprii: „Mulți membri ai solidarităților socratice se găsesc la Paris, alții la Veneția, în toate orașele olandeze, mai ales la Amsterdam, și chiar, oricât s-ar mira cineva, la curtea Romei."

În 1806, un militar, Jean-Baptiste Simonni, după ce citise lucrarea lui Barruel, i-a scris din Florența o scrisoare în care spune că, aflându-se în legătură cu evrei din Piemont în vremea când această țară era în revoluție, pentru a le câștiga încrederea și a le surprinde secretele, i-a făcut să creadă că se născuse la Livorno dintr-o familie evreiască și că, deși creștin pe dinafară, era totuși evreu cu inima.

Ei i s-au deschis puțin câte puțin. Și iată ce a reținut din vorbele lor: secta iudaică este astăzi puterea cea mai formidabilă, dacă se iau în seamă marile sale bogății și protecția de care se bucură în aproape toate statele Europei. Ea pare în toate despărțită de celelalte secte; în realitate, nu este astfel. Este de ajuns ca una dintre ele să se arate dușmană numelui creștin, pentru ca ea să o favorizeze, să o subvenționeze și să o protejeze. Împreună cu toți ceilalți sectari, evreii nu alcătuiesc decât o singură facțiune pentru a nimici, dacă este cu putință, numele creștin. Manes și Bătrânul din munte au ieșit din neamul lor. Francmasonii și Iluminații au fost întemeiați de ei. În Italia și în Spania au câștigat pentru cauza lor o mulțime de ecleziastici, atât regulați, cât și seculari, prelați, episcopi și chiar cardinali. Ei nu deznădăjduiesc să aibă un Papă din partida lor. Își făgăduiesc ca în mai puțin de un veac să fie stăpânii lumii. Pentru aceasta, vor nimici familia Bourbonilor; prin puterea banilor și a intrigilor, nădăjduiesc să obțină de la toate guvernele o stare civilă; și atunci, având drepturile de cetățeni ca și ceilalți, vor cumpăra pământuri și case și, prin mijlocirea cămătăriei, vor ajunge să-i despui pe

creștini cu desăvârșire, să facă din bisericile lor tot atâtea sinagogi și să facă să domnească secta lor pe ruinele tuturor celorlalte.

Barruel a avut la început gândul de a publica această scrisoare, dar și-a spus că, după sănătoasa doctrină, ceea ce se afla expus în ea ar fi cerut dovezi imposibil de produs. S-a mărginit deci să-i prezinte originalul cardinalului Fesch pentru a fi comunicat împăratului care tocmai convocase Sanhedrinul la Paris. Desmaretz, ocupat, din ordinul împăratului, cu cercetări asupra evreilor, a voit să păstreze originalul; Barruel nu i-a îngăduit aceasta și l-a trimis Papei. Câteva luni mai târziu, Sanctitatea Sa i-a făcut cunoscut prin abatele Tetta, secretarul său, că „totul vestea veracitatea și probitatea celui care descoperise astfel tot ceea ce fusese martor." În vremea Restaurației, Barruel a remis o copie a acestei scrisori lui Ludovic al XVIII-lea.

Nu vrem să reținem aici decât ceea ce se spune în ea despre viitorul papă pe care evreii îl nădăjduiau și să punem acest fapt alături de misiunea dată lui Nubius.

Pentru a însufleți curajul acelora cărora le era încredințată lucrarea titanică de a face să triumfe ideea revoluționară printr-un papă, Instrucțiunile secrete făceau puterii pontificale un tablou pe cât de seducător, pe atât de adevărat, adevărat în sine, seducător pentru cine avea dorința și speranța de a pune mâna pe ea în folosul său: „Prin brațul, prin glasul, prin pana, prin inima nenumăraților săi episcopi, preoți, călugări,

religioși și credincioși din toate latitudinile, Papalitatea găsește devotamente necontenit gata pentru martiriu și pentru entuziasm. Oriunde îi place să le evoce, are suflete care mor, altele care se devotează pentru ea. Este o pârghie uriașă a cărei întreagă putere numai câțiva papi au prețuit-o. Și încă nu s-au folosit de ea decât într-o anumită măsură." Conjurații, vorbind astfel, nu făceau decât să rezume istoria. La toate paginile ei, aceasta spune credința creștinilor în instituția dumnezeiescului Învățător, încrederea lor oarbă în acela pe care El l-a făcut vicar al Său și care le vorbește în numele Lui, devotamentul lor absolut față de Pontiful care ține locul lui Hristos în mijlocul lor. Că unii dintre papi, în ceasurile marilor crize ale Bisericii, să nu fi avut destulă credință în ei înșiși, sau mai degrabă în virtutea lui Isus Hristos cu care erau învestiți, este cu putință. Aceasta s-a întâmplat lui Petru pe lacul Ghenizaret: asemenea lui, au simțit atunci valurile deschizându-se sub picioarele lor până când privirea lor, întorcându-se către dumnezeiescul Mântuitor, a sorbit din El, odată cu o reînnoire a credinței, o recrudescență a vigorii și a caritații dumnezeiești.

A arăta membrilor Înaltei Vânzări puterea pârghiei pontificale era puțin pentru Consiliul suprem al societăților secrete; lucrul important și greu era să-i facă să creadă că ar putea ajunge să pună mâna pe această pârghie și s-o pună în mișcare în folosul scopului final al sectei, „acela al lui Voltaire și al Revoluției franceze: nimicirea pentru totdeauna a catolicismului și chiar a ideii creștine."

Cum au putut oameni inteligenți — și, desigur, Cei Patruzeci erau astfel, iar Nubius, șeful lor, avea mai mult decât inteligență, era un om cu un geniu infernal — cum au putut ei primi să se înhame la o întreprindere atât de nebunească? S-au pus la ea, vedem aceasta din corespondența lor, s-au pus la ea cu entuziasm. O ură satanică îi însuflețea și orice pasiune creează iluzia.

Instrucțiunile merseseră mai întâi înaintea obiecțiilor.

„Papa, oricare ar fi el, nu va veni niciodată la societățile secrete. Nu înțelegem să-i câștigăm pe Papi pentru cauza noastră, să facem din ei neofiți ai principiilor noastre, propagatori ai ideilor noastre. Acesta ar fi un vis ridicol și, oricum s-ar întoarce evenimentele, chiar dacă niște cardinali sau prelați, de pildă, ar fi intrat, de bunăvoie sau prin surprindere, într-o parte din secretele noastre, aceasta nu este deloc un motiv pentru a dori ridicarea lor pe Scaunul lui Petru. O asemenea ridicare ne-ar pierde. Ambiția i-ar fi dus la apostazie, nevoile puterii i-ar sili să ne jertfească."

Ceea ce dorea secta nu era deci un Papă francmason; ceea ce Înalta Vânzare era însărcinată să-i procure nu era nici măcar un Papă devotat sectei; dacă ar fi găsit un asemenea candidat la tronul pontifical, ea nu ar fi trebuit să lucreze pentru a-l face să ajungă acolo. Ce voia ea? Instrucțiunile o spun: „Ceea ce trebuie să cerem, ceea ce trebuie să căutăm și să așteptăm, după cum evreii îl așteaptă pe Mesia, este un Papă potrivit nevoilor noastre."

Cum îl înțelegeau ei, acest Papă potrivit nevoilor lor? O vedem în Instrucțiuni: „Alexandru al VI-lea nu ni s-ar potrivi, căci el nu a rătăcit niciodată în materiile religioase.

Un Clement al XIV-lea, dimpotrivă, ne-ar fi cu totul pe plac, din cap până în picioare.

Borgia a fost anatemizat de toate viciile filosofiei și ale necredinței și datorează această anatemă vigorii cu care a apărat Biserica. Ganganelli s-a predat cu mâinile și picioarele legate miniștrilor Bourbonilor care îl speriau, necredincioșilor care îi slăveau toleranța, iar Ganganelli a devenit un foarte mare Papă (în ochii filosofilor). Cam în astfel de condiții ne-ar trebui unul, dacă mai este încă posibil. Cu acesta vom merge mai sigur la asaltul Bisericii decât cu pamfletele fraților noștri din Franța și chiar cu aurul Angliei. Vreți să știți de ce? Pentru că, având aceasta, pentru a sfărâma stânca pe care Dumnezeu și-a zidit Biserica, nu mai avem nevoie de oțetul hannibalian, nu mai avem nevoie de pulberea de tun, nu mai avem nevoie nici chiar de brațele noastre. Avem degetul mic al succesorului lui Petru prins în complot, iar acest deget mic prețuiește, pentru această cruciadă, cât toți Urbanii al II-lea și toți sfinții Bernard ai creștinătății."

După ce au trasat astfel portretul acestui Papă himeric și au spus ceea ce secta ar putea aștepta de la cel care l-ar realiza, Instrucțiunile adaugă: „Nu ne îndoim că vom ajunge la acest țel suprem al eforturilor noastre. Nimic nu trebuie să ne abată de la punctul trasat; dimpotrivă, totul trebuie să tindă către el.

Opera este abia schițată; dar încă de astăzi trebuie să lucrăm la ea cu aceeași ardoare ca și cum succesul ar trebui să o încununeze mâine."

Instrucțiunile arată atunci marele mijloc ce trebuie luat pentru ca aceste nădejdi să devină o realitate, felul de lucrare la care Înalta Vânzare trebuie să se aplice pentru ca eforturile ei să fie într-o zi încununate de succes: „Așadar, pentru a ne asigura un Papă în proporțiile cerute, este vorba mai întâi să-i formăm, acestui Papă, o generație vrednică de domnia pe care o visăm." Urmează instrucțiuni amănunțite asupra mijloacelor de întrebuințat pentru a corupe moravurile și ideile tineretului laic și mai ales ale tineretului clerical. „Peste câțiva ani, acest tânăr cler va fi, prin forța lucrurilor, năvălit în toate funcțiile; el va guverna, va administra, va judeca, va alcătui consiliul suveranului, va fi chemat să aleagă Pontiful care trebuie să domnească, iar acest Pontif, ca și cei mai mulți dintre contemporanii săi, va fi în mod necesar mai mult sau mai puțin pătruns de principiile italiene și umanitare pe care vom începe să le punem în circulație.

Pe calea pe care o trasăm fraților noștri, conchid Instrucțiunile, se află mari obstacole de învins, dificultăți de mai multe feluri de biruit. Se va triumfa asupra lor prin experiență și prin pătrundere; dar ținta este atât de frumoasă, încât se cuvine să întindem toate pânzele în vânt pentru a o atinge. Căutați pe Papa al cărui portret tocmai l-am făcut. Întindeți-vă mrejele în adâncul sacristiilor, al seminariilor și al mănăstirilor. Pescarul de pești a devenit pescar de oameni; voi,

voi veți aduce prieteni (ai noștri) în jurul scaunului apostolic. Veți fi predicat o revoluție în tiară și în capă, mergând cu crucea și cu steagul, o revoluție care nu va avea nevoie decât să fie puțin împunsă pentru a pune foc în cele patru colțuri ale lumii. Fiecare act al vieții voastre să tindă, așadar, la descoperirea acestei pietre filosofale."

„Acest vis al societăților secrete se va împlini din rațiunea cea mai simplă: pentru că este întemeiat pe pasiunile omului. Să ne pregătim armele în tăcerea Vânzărilor, să ne ridicăm toate bateriile, să măgulim toate pasiunile, pe cele mai rele ca și pe cele mai generoase, și totul ne face să credem că acest plan va izbuti într-o zi, dincolo chiar de calculele noastre cele mai improbabile."

În timp ce m a zz inienii lucrau la răsturnarea tronurilor, Cei Patruzeci nu se ocupau decât de opera care le fusese încredințată. La 5 ianuarie 1846, Micul Tigru îi scria lui Nubius: „Călătoria pe care tocmai am făcut-o în Europa a fost tot atât de fericită și tot atât de roditoare pe cât puteam nădăjdui. De acum înainte, nu ne mai rămâne decât să punem mâna la lucru pentru a ajunge la deznodământul comediei. Dacă dau crezare veștilor ce-mi sunt comunicate aici, atingem epoca atât de dorită. Căderea tronurilor nu mai lasă nici o îndoială pentru mine, eu care am venit să studiez în Franța, în Elveția, în Germania și până în Rusia lucrarea societăților noastre. Dar această victorie nu este aceea care a provocat toate sacrificiile pe care le-am făcut. Există una mai prețioasă, mai durabilă și pe care o invidiem de multă vreme. Scrisorile

dumneavoastră și ale prietenilor dumneavoastră din Statele Romane ne îngăduie să o nădăjduim; acesta este scopul către care tindem, acesta este țelul la care vrem să ajungem. Pentru a ucide cu siguranță lumea veche (civilizația creștină), am crezut că trebuie înăbușit germenele catolic, iar dumneavoastră, cu îndrăzneala geniului, v-ați oferit să loviți în cap, cu praștia unui nou David, pe Goliatul pontifical. Foarte bine, dar când veți lovi? Abia aștept să văd societățile secrete încleștate cu cardinalii Sfântului Duh."

Micul Tigru scria încă: „Să conspirăm numai împotriva Romei. Pentru aceasta, să ne folosim de toate incidentele, să tragem folos din toate eventualitățile. Revoluția în Biserică înseamnă Revoluția permanentă, înseamnă răsturnarea obligatorie a tronurilor și a dinastiilor."

Revoluția din 1830 a izbucnit, dar nu a avut tot succesul pe care secta îl aștepta de la ea. Cei Patruzeci s-au pus îndată din nou la lucrarea pe care vântul răscoalelor îi silise să o suspende, adică la răspândirea în cler a „doctrinelor libertăților, împreună cu dorința de a-l vedea pe Papă punându-se în fruntea acelora care le revendicau".

În timp ce ceilalți conjurați lucrau astfel de departe, Nubius își rezervase lucrarea cea mai delicată și cea mai grea. Tot ceea ce se întreprindea în afară trebuia să rămână steril dacă el nu izbutea să-i seducă pe cardinali, căci cardinalii sunt alegătorii Papei și candidații născuți la tronul pontifical.

Mulțumită numelui său, averii sale, situației sale în corpul diplomatic acreditat pe lângă Sfântul Scaun, Nubius era în relații cu întreaga lume romană. „Petrec, scrie el evreului prusac Klauss, petrec uneori o oră din dimineață cu bătrânul cardinal della Somaglia, secretarul de Stat; călăresc fie cu ducele de Laval, fie cu prințul Cariati; mă duc, după Liturghie, să sărut mâna principesei Coria, unde îl întâlnesc destul de des pe Bernetti (cardinalul de care se temeau cel mai mult). De acolo alerg la cardinalul Palotta; apoi îi vizitez în chiliile lor pe procurorul general al Inchiziției, pe dominicanul Jaulot, pe teatinul Ventura sau pe franciscanul Orioli. Seara încep la alții această viață de trândăvie atât de bine ocupată în ochii lumii și ai curții; a doua zi reiau acest lanț veșnic."

În aceste vizite, în aceste convorbiri, nu pierdea niciodată din vedere misiunea pe care o primise, scopul pe care își propusese să-l atingă. Cei dintre complicii săi care se găseau la Roma făceau la fel, în măsura în care situația le îngăduia. Cine și-ar fi putut închipui, spune Crétineau-Joly, că acești patricieni, bogați, considerați, trăind în intimitatea cardinalilor și neocupându-se în convorbirile lor decât cu îmbunătățirea moravurilor și a legilor prin progres, puteau urzi în umbră un complot împotriva Bisericii! Notorietatea lor bine stabilită îi punea la adăpost de orice bănuială. Se spuneau liberali, dar cu Biserica și prin Biserică, și încă mai mult din atitudine decât din avânt."

Nubius însuși ne dă un exemplar al felului său de a fi pe lângă principii Bisericii pentru a-i trăda mai bine.

Doi carbonari fuseseră condamnați la moarte pentru complot urmat de omor. Ei urcă pe eșafod fără a se fi împăcat cu Dumnezeu. Targhini, de sus de pe eșafod, strigă: „Poporule, mor nevinovat, francmason, carbonar și nepenitent." Montanari îmbrățișează capul osânditului și, în loc să se lase înduplecat de îndemnurile preoților, le spune: „Aceasta este un cap de mac care tocmai a fost tăiat." Poporul, auzind aceasta, cade în genunchi și blestemă acest scandal fără pildă în Cetatea Eternă.

Atunci Nubius îi scrie lui Vindice: „A striga în gura mare, chiar în Piazza del Popolo la Roma, în cetatea mamă a catolicismului, în fața călăului care vă ține și a poporului care vă privește, că mori francmason nepocăit, este admirabil, cu atât mai admirabil cu cât este pentru întâia oară când se întâmplă un asemenea lucru... Avem deci martiri. Pentru a face în ciudă poliției lui Bernetti, fac să se depună flori și multe flori pe șanțul unde călăul le-a ascuns rămășițele. Ne temeau să nu fie compromiși servitorii noștri făcând această treabă; se află aici englezi și tinere missuri romantic antipapiste, pe ele le însărcinăm cu acest pios pelerinaj. Aceste flori aruncate în timpul nopții peste cele două cadavre proscrise au făcut să încolțească entuziasmul Europei revoluționare. I-am cerut de asemenea unuia dintre cei mai nevinovați afiliați ai noștri din francmasonerie, poetului francez Casimir Delavigne, o *Messénienne* asupra lui Targhini și Montarini. A făgăduit că va plânge un omagiu pentru

martiri și va fulgera o anatemă împotriva călăilor. Călăii vor fi Papa și preoții."

Iată ce făcea și cu ce se lăuda pe lângă prietenii săi; și iată ce cugeta, în același timp, să facă pe lângă ecleziastici: „Mă voi duce în cursul zilei să-i duc Monseniorului Piatti complimentul meu de condoleanță. Bietul om și-a ratat cele două suflete de carbonari. A pus, pentru a-i spovedi, toată tenacitatea sa de preot și a fost învins. Mă datorez mie însumi, numelui meu, poziției mele și mai ales viitorului NOSTRU, să deplâng împreună cu toate inimile catolice acest scandal nemaiauzit la Roma. Îl voi deplânge atât de elocvent, încât nădăjduiesc să-l înduioșez pe Piatti însuși."

La unirea ipocriziei ei adăugau corupția vicleană. Nubius, după ce-i dăduse evreului Klauss amănuntul zilelor sale, spunea: „Mi-ați vorbit adesea despre a ne veni în ajutor atunci când s-ar face gol în punga comună. Ceasul acela a sosit *in questa dominante*. Pentru a lucra la viitoarea făurire a unui Papă, nu avem nici un *papalin*, și știți din experiență că banii sunt pretutindeni nervul războiului. Vă dau vești care vor merge drept la sufletul dumneavoastră; în schimb, puneți la dispoziția noastră taleri, mulți taleri. Este cea mai bună artilerie pentru a bate în breșă scaunul lui Petru."

CAPITOLUL XXVII
DEȘERTĂCIUNEA EFORTURILOR ÎMPOTRIVA CATEDREI LUI PETRU

Care a fost deznodământul acestei infernale conjurații? Cu doi ani înainte de moartea lui Grigore al XVI-lea, la 2 noiembrie 1844, Beppo, în timp ce se felicita pentru succesele pe care le dobândise în afara Romei, îi făcea să observe lui Nubius că, pentru a face Papa dorit, elementul principal continua să le scape ca în prima zi: „Noi, ceilalți, mergem în galop și în fiecare zi ajungem să înrolăm în complot noi neofiți: *Pervet opus*. Dar ceea ce este mai greu rămâne încă de făcut sau, mai bine zis, de început. Am făcut foarte ușor cucerirea unor religioși din toate Ordinele, a unor preoți din aproape toate stările și chiar a unor *Monsignori* intriganți și ambițioși. Poate că nu este ceea ce există mai bun sau mai respectabil; dar nu are importanță. Pentru scopul urmărit, un *Frate*, în ochii

poporului, este totdeauna un religios, un prelat va fi totdeauna un prelat. Am făcut un fiasco complet pe lângă Iezuiți. De când conspirăm, a fost cu neputință să punem mâna pe un fiu al lui Ignațiu. Nu avem Iezuiți cu noi, dar putem întotdeauna să spunem și să facem să se spună că sunt, și aceasta va ajunge exact la același lucru. Tot astfel stau lucrurile și cu cardinalii. Toți au scăpat curselor noastre. Măgulirile cele mai bine ticluite nu au slujit la nimic, astfel încât, la ceasul de față, ne aflăm tot atât de înaintați ca la început. Nici un singur membru al Sfântului Colegiu nu a căzut în mrejele noastre."

Într-adevăr, spune Crétineau-Joly, în această perioadă de treizeci de ani, în care Înalta Vânzare a agitat atâtea nume proprii și a asediat atâtea virtuți, nu i-a fost niciodată dat să poată spune, chiar atunci când și-a reglat socotelile în taină, că ar putea pune vreo speranță oarecare într-un membru al Sfântului Colegiu. „Revoluția și-a pus piciorul pretutindeni, afară de într-un conclav." Complotul, dus cu atâta viclenie, a putut ajunge până la pervertirea mai multor clerici; nu a putut nici măcar atinge Scaunul Roman.

Beppo continuă:

„Papa Grigore al XVI-lea este pe punctul de a muri, iar noi ne aflăm, ca în 1823, la moartea lui Pius al VII-lea. Ce este de făcut într-o asemenea împrejurare? A renunța la proiectul nostru nu mai este cu putință. A continua aplicarea unui sistem fără a putea nădăjdui nici măcar o șansă, fie ea și nesigură, îmi face efectul de a juca pe imposibil. Papa viitor,

oricare ar fi el, nu va veni niciodată la noi; putem noi merge la el? Nu va fi el precum predecesorii și succesorii săi și nu va face el la fel ca ei? În acest caz, vom rămâne oare în breșă și vom aștepta un miracol? Nu mai avem nădejde decât în imposibil. Mort Grigore, ne vom vedea amânați pe termen nedefinit."

Aceste cuvinte de descurajare nu erau decât prea îndreptățite, pe de o parte prin istorie, pe de alta prin făgăduințele pe care Domnul nostru Isus Hristos le-a făcut Bisericii Sale. Dar oamenii stăpâniți de o pasiune atât de satanică nu puteau lua aminte la lecțiile istoriei, și cu atât mai puțin să plece urechea la cuvintele dumnezeiescului Mântuitor.

Neputându-și asigura pe nici unul dintre alegătorii-candidați, ei nu deznădăjduiesc totuși că vor putea acționa asupra spiritului celui ales sau cel puțin să se slujească de el. Deja, după moartea lui Leon al XII-lea, la conclavul care l-a ales pe Pius al VIII-lea, Chateaubriand, ambasador al Franței, exprimase, în numele guvernului său, dorința de a vedea alegerea cardinalilor purtându-se asupra unui om care ar ști să împace politica pontificală cu ideile noi. Cardinalul Castiglione a răspuns: „Conclavul nădăjduiește că Dumnezeu va dărui Bisericii Sale un Pontif sfânt și luminat, care își va regla purtarea după politica Evangheliei, care este singura școală a unei bune guvernări." Și el a fost cel ales. Desigur, nu voim nicidecum să spunem că Chateaubriand ar fi fost emisar al Înaltei Vânzări pe lângă acel conclav; dar avem aici o nouă dovadă a influenței misterioase pe care societățile secrete o

exercită asupra Puterilor pentru a le face să conlucreze, mai mult sau mai puțin direct, la executarea planurilor lor.

La moartea lui Grigore al XVI-lea, revoluția nu a putut, nu mai mult decât înainte, să se strecoare în conclav. Pius al IX-lea, marele și sfântul Pontif Pius al IX-lea, a fost ales. Trebuie spus totuși că societățile secrete așezaseră asupra capului cardinalului Mastai anumite vagi speranțe de conciliere cu ideile noi. „Crétineau, spune domnul abate Ménard, mi-a făcut să-i citesc numele în mai mult de o hârtie a sectei." Ea îi cunoștea inima mare, nădăjduia să-l seducă, să-l antreneze prin momeala unor idei cu înfățișare generoasă. L-a încercat și se păstrează amintirea ovațiilor stranii și nemaiauzite cu care a învăluit începuturile domniei sale. Ceasul urcării sale pe tronul pontifical era critic. Toată lumea era de acord că regimul atât de ferm al lui Grigore al XVI-lea nu putea fi continuat; chiar cardinalii Lambruschini și Bernetti erau de părere că trebuia încercat ceva prin câteva concesii. Pius al IX-lea a intrat pe calea care îi era arătată, fără a ceda însă vreodată vreunul dintre drepturile esențiale ale Bisericii. Se știe ce a urmat și se știe de asemenea cum, instruit de propria sa experiență și luminat de lumina dumnezeiască, Pius al IX-lea a prefăcut în pulbere liberalismul, adică Maçonnismul, cu ciocanul *Syllabusului*.

Încă neconvinsă de inutilitatea eforturilor sale și de zădărnicia speranțelor sale, secta a crezut, la moartea lui Pius al IX-lea, că ceasul ei avea în sfârșit să sosească. Ea a spus-o răspicat prin pana lui Gambetta.

Leon al XIII-lea a fost ales la 29 februarie 1878. A doua zi, Gambetta i-a scris unui prieten al său, Spuller:

„Paris, 21 februarie 1878.

Astăzi va fi o mare zi. Pacea venită de la Berlin este poate împăcarea făcută cu Vaticanul. A fost numit noul papă. Este acel elegant și rafinat cardinal Pecci, episcop de Perugia, căruia Pius al IX-lea încercase să-i răpească tiara, numindu-l camerling. Acest italian, încă și mai diplomat decât preot, a trecut prin toate intrigile Iezuiților și ale clerurilor exotice. Este papă, iar numele de Leon al XIII-lea pe care și l-a luat mi se pare de cel mai bun augur.

Salut acest eveniment plin de făgăduințe. El nu va rupe pe față cu tradițiile și declarațiile predecesorului său, dar purtarea sa, actele sale, relațiile sale vor prețui mai mult decât discursurile și, dacă nu moare prea curând, vom putea nădăjdui o căsătorie de rațiune cu Biserica.

Léon GAMBETTA."

A doua zi, el a mai scris această altă scrisoare:

„Paris, 22 februarie 1878.

Îi știu un merit infinit acestui nou Papă pentru numele pe care a îndrăznit să-l ia; este un oportunist sacru. Vom putea trata? *Chi lo sa?* cum spun italienii.

Léon GAMBETTA."

Răspunsul a fost că, în patru rânduri diferite, Leon al XIII-lea a confirmat *Syllabusul* lui Pius al IX-lea.

Într-o scrisoare adresată, la 28 august 1879, traducătorilor Operelor sfântului Alfons, el îl laudă pe sfântul Doctor pentru că a respins dinainte cele mai multe dintre propozițiile care aveau să fie condamnate în *Syllabus*.

Într-o scrisoare către episcopul de Périgueux, datată 27 iunie 1884, el spune că *Syllabusul* este regula din care credincioșii trebuie să-și ia principiile de călăuzire a gândurilor și a faptelor lor în greutățile de față.

În Enciclica *Immortale Dei*, el spune că Pius al IX-lea, dintre opiniile false care începeau să prindă putere, a notat mai multe și le-a reunit sub un singur titlu, pentru ca, în atât de marea confuzie a erorilor zilei, catolicii să aibă un ghid sigur. El semnalează în chip deosebit Propozițiile XIX, XXXIX, LV și LXXIX.

În Enciclica *Inscrutabili*, el a confirmat și reiterat toate condamnările predecesorilor săi și în special pe acelea pronunțate de Pius al IX-lea.

Leon al XIII-lea a putut spune într-o zi despre sine însuși, cu adevăr: Lupta noastră are nu numai ca obiect apărarea și integritatea religiei, ci și pe aceea a societății civile înseși și

restaurarea principiilor care sunt temelia păcii și a adevăratei prosperități (Alocuțiune către cardinali, 27 iunie 1878).

Secta pare să nu fi deznădăjduit deloc de a-și vedea speranțele realizate la ultimul conclav. *L'Acacia*, în numărul său din septembrie 1903, a publicat un articol al fratelui Hiram, intitulat „Moartea lui Leon al XIII-lea". El chema prin dorințele sale un Papă care „ar slăbi legăturile dogmatismului întinse până la exces, care nu ar pleca urechea la teologii fanatici și denunțători de erezii, care i-ar lăsa pe exegeți să lucreze după placul lor, care ar recomanda și ar practica toleranța față de celelalte religii, care nu ar reînnoi excomunicarea francmasoneriei". Și de această dată, francmasoneria a trebuit să scadă din socotelile sale. Niciodată lucrarea Duhului Sfânt nu a fost mai vădită decât în alegerea lui Pius al X-lea.

CAPITOLUL XXVIII
CORUPEREA MORAVURILOR

Pentru a atinge scopul lui Voltaire, secta știe bine că nu este de ajuns să răstoarne puterea temporală a Papilor, nici măcar să încerce posibilul și imposibilul pentru a obține un Papă devotat ei; trebuie atinse sufletele. În ele trebuie înăbușită ideea creștină, în ele trebuie ea să moară. Continuând să fie și să trăiască în suflete, într-o zi sau alta, în mod necesar, ea va reface instituțiile după chipul său.

Or, sufletele nu pot fi lovite cu adevărat de moarte decât prin corupție, prin coruperea moravurilor și mai ales prin coruperea ideilor. De aceea șeful ocult al Înaltei Vânzări îi dăduse ca misiune expresă să altereze ideile și să depraveze moravurile, și aceasta mai ales la această dublă sursă a vieții creștine: tineretul laic și tineretul ecleziastic. Ea s-a aplicat la aceasta în tot timpul existenței sale. Nu încape îndoială că, după ea, alții au fost însărcinați să-i continue opera. O vedem, vai!, prea înfloritoare pentru a ne îndoi.

La două luni după sosirea sa la Roma, la 3 aprilie 1824, Nubius îi scrie lui Volpe: „Pe umerii mei a fost pusă o grea povară, dragă Volpe. Trebuie să facem educația imorală a Bisericii."

Paisprezece ani mai târziu, la 9 august 1838, într-o scrisoare scrisă din Castellamare către Nubius, Vindice, vorbind despre loviturile de pumnal risipite de Carbonari, arată zădărnicia lor și amintește că misiunea lor este cu totul alta; nu indivizi trebuie ei să ucidă, ci lumea veche, civilizația creștină: „Să nu individualizăm crima; pentru a o ridica până la proporțiile urii împotriva Bisericii, trebuie să o generalizăm. Lumea nu are timp să plece urechea la strigătele victimei, ea trece și uită. Noi suntem, Nubius al meu, numai noi putem opri mersul ei. Catolicismul nu se teme mai mult de un stilet bine ascuțit decât monarhia; dar aceste două temelii ale ordinii sociale pot să se prăbușească sub corupție; să nu obosim, deci, niciodată a corupe. Tertulian spunea pe bună dreptate că sângele martirilor năștea creștini. S-a hotărât în consiliile noastre că nu mai vrem creștini; să nu facem, așadar, martiri, ci să popularizăm viciul în mulțimi. Să-l respire prin cele cinci simțuri, să-l bea, să se sature de el. Faceți inimi vicioase și nu veți mai avea catolici."

Sfaturile au fost auzite. Încă din primele zile ale Restaurației, secta, pentru a recâștiga terenul pe care îl pierduse, s-a atașat să depraveze, să corupă în mare. Sub Imperiu, Voltaire și Rousseau nu găsiseră nici cumpărători, nici cititori, pentru bunul motiv că reimprimarea operelor lor era interzisă ca un atentat la bunele moravuri sau la rațiunea politică. Secta a

făcut să fie înscrisă în Cartă libertatea presei și îndată s-a pus pe lucru. Ea a reorganizat colportajul, pe care îl făcuse să funcționeze atât de util la sfârșitul secolului al XVIII-lea, a înmulțit edițiile lui Voltaire și le-a fracționat pentru a le pune la îndemâna tuturor. De atunci, nu a încetat să inventeze noi mijloace de a populariza viciul sub toate formele sale; dar niciodată nu a făcut-o cu atâta îndrăzneală, cu o voință atât de vădită ca în acești ultimi ani. Cu adevărat, acum populațiile îl respiră prin cele cinci simțuri, îl beau, se satură de el. Toate influențele diriguitoare ale spiritului public, școala și cazarma, catedrele publice și parlamentul, presa și administrațiile comunale, prefecturale și guvernamentale conlucrează frățește pentru a împinge tot mai departe depravarea publică.

„Priviți bine Republica și spectacolul pe care îl oferă, spunea de curând domnul Maurice Talmeyr. Ea a suferit mai ales o dominație, dominația masonică. Unde a dus-o această dominație? La o transformare politică și socială? Nu. Ne-a dat ea cel puțin libertatea? Nicidecum. Dar care este atunci opera republicii masonice? O operă de pură depravație. Pornografia cărții, a teatrului, a saloanelor, a ziarului." Toată această lume și toate aceste lucruri, și multe altele încă, conspiră pentru a vedea cine va împinge mai departe coruperea universală. Statul vede și, departe de a reprima, favorizează. Câte dovezi nu s-ar putea da! La 26 noiembrie 1901, el inaugura la Montmartre statuia evreului Henri Heine, care a exercitat o atât de funestă fascinație asupra societății celui de-al doilea Imperiu și care spunea: „Trebuie, în locul continenței și

rigorismului, să se revină la vesela licență, să se instituie saturnale, să se practice, prin himenul liber, ameliorarea estetică a animalului rațional." În ianuarie 1902, domnul Leygues, ministru al instrucțiunii publice, impunea tinerelor fete, pentru pregătirea brevetului superior, lectura *Eseului asupra moravurilor* al lui Voltaire. Cu o lună mai înainte, fusese intentat un proces unui desenator care împinsese licența până la ultimele ei limite. Unul dintre martori a putut spune: „La liceu am fost crescut în iubirea păgânismului. La Școala de Belle-Arte mi s-a predat cultul nudului. Numai Statul este, așadar, răspunzător de înclinația mea afrodisiacă." Și câte alte mărturii nu s-ar putea adăuga acestora!

Educația pe care o face să fie dată copiilor poporului este tot atât de coruptoare ca aceea pe care o dă artiștilor. Cărți de o obscenitate revoltătoare sunt depuse în bibliotecile școlare, sunt date ca premii. Gravurile obscene se văd pretutindeni, dar mai ales la poarta liceelor și a școlilor. Se caută atingerea prin surprindere a tinerelor persoane pioase în chiar locurile unde merg să-și facă devoțiunile. S-au introdus în cruci și în alte obiecte de pietate vederi fotografice de o nepotrivire revoltătoare. Aceste obiecte sunt vândute la poarta bisericilor către care se îndreaptă numeroase pelerinaje, de negustori care arată ca specimen alte obiecte asemănătoare, conținând vederi ale monumentelor religioase. *Le Figaro* este cel care a semnalat faptul în ianuarie 1892. El adăuga că elevi de colegiu, tinere fete, primeau, în apropierea unui birou de tramvaie, mici broșuri intitulate *Pentru Dumnezeu! Pentru Patrie!*, pe care le

primeau fără bănuială și care conțineau o țesătură de murdării de nespus. Într-o asemenea propagandă nu există nici o speculație mercantilă, nici un profit material. Este o otrăvire calculată, așa cum au voit Cei Patruzeci. Cârciumile și locurile rele sunt înmulțite după voie; și se desfășoară în momentul de față o activitate și o ingeniozitate incredibile pentru a le aduce pe femei, și chiar pe cele mai cumsecade, să se lase de acum înainte îmbrăcate în chipul cel mai indiscret. Sunt folosite toate prilejurile pentru a răspândi prin presă, în toate clasele societății, cunoașterea și pofta celor mai rele desfrânări. Ca să nu vorbim decât de cele din urmă, afacerea Syveton și afacerea Steinheil, mărturisirile cele mai nerușinate au fost publicate. De-a lungul unor coloane întregi, s-au putut citi turpitudini care n-ar fi fost îngăduite, acum câțiva ani, nici în cel mai licențios foileton. Câte persoane care n-ar fi vrut să citească acel foileton citeau aceste știri! Timp de săptămâni, tineri muncitori, colegieni, tinere fete, toată adolescența și tinerețea Franței și-au putut tăvăli instinctele rele în această literatură dezgustătoare. Cine este acolo pentru a prinde ocazia și a profita de ea pentru a trimite ziarelor care voiesc să-și desfăteze clientela tot ceea ce poate supraexcita curiozitatea bolnăvicioasă și răspândi viciul?

Se poate spune că puterile publice actuale nu se mulțumesc să tolereze imoralitatea sub toate formele ei, ci o instituie. De multă vreme deja, în consiliul municipal al Parisului, se face o propagandă neîncetată în favoarea a tot ceea ce este viciu și putreziciune morală. Ea a dus, în 1904, la o adevărată

revoluție în poliția moravurilor, care s-ar putea numi poliția destructivă a moravurilor. Un întreg nou sistem de reglementare a fost întemeiat pe un raport prezentat consiliului municipal de un consilier francmason, fratele Turot. Acest raport amintește tot ceea ce se poate scoate la lumină de la păgâni și de la barbari, nu numai pentru a scuza desfrâul, ci pentru a-l glorifica; îl pune față în față cu rigorile creștinismului, socotind că îl va stigmatiza. Organizarea practică trebuia să urmeze acestei teorii. Și a urmat. Prostituția a devenit liberă, legitimă, oficială, a fost organizată și protejată. Case de întâlnire, unde sunt oferite mamelor de familie toate înlesnirile și toate ocaziile de corupere, s-au deschis în urma acestei încurajări oficiale. Numărul lor a depășit curând o sută cincizeci. Și raportorul a venit să spună consiliului municipal: „Am vizitat multe dintre aceste case. Am întâlnit acolo femei aparținând tuturor stărilor sociale: soții de medici, soții de avocați, soții de artiști..." Aceste case sunt puse pe același plan, în privința bunăvoinței și protecției autorităților, cu întreprinderile comerciale, industriale sau intelectuale cele mai cu adevărat respectabile."

Parlamentul rivalizează de zel cu consiliul municipal. El a făcut legea divorțului. Din an în an, o lărgește. Pleacă urechea la cei care îi cer abolirea căsătoriei civile și uniunea liberă. Ea este privită ca ultimul binefacere care trebuie să decurgă din principiul pus la Renaștere: dreptul la fericirea individuală, căutată de conștiința individuală.

„Uniunea liberă, a spus domnul Briand, și de ce nu?" În așteptarea ca ea să fie legitimată și legalizată, administrația militară a întins către „tovarășele" tinerilor soldați ajutoarele care erau acordate soțiilor legitime.

După consiliul municipal, după Camere, iată Universitatea.

Sunt oare autoritățile academice bine liniștite asupra consecințelor pe care le va putea avea pentru moralitatea publică o învățătură care tocmai a fost inaugurată? N-au ascultat ele, și ele, de sugestii masonice?

În 1901, domnul senator Bérenger și domnul profesor Fournier au constituit Societatea de prevedere sau de profilaxie sanitară și morală.

Domnul Fournier a expus astfel scopul acestor societăți: a se adresa tineretului și în special tinerilor din licee și colegii de băieți și de fete, din patronaje și reuniuni ale tinerilor muncitori și muncitoare, pentru a-i învăța să cunoască primejdioasele boli care sunt urmarea desfrâului. Sunt membri ai societății care, precum domnul Pinard, voiesc ca această învățătură să fie dată încă din școala primară.

Societatea are, ca mijloace de acțiune, distribuitori de broșuri, afișe expuse vederii tuturor, conferințe publice cu proiectoare oxhidrice și electrice și figuri de ceară.

În liceele și colegiile de băieți și de fete, ar exista cursuri speciale, la care tinerii nu ar fi admiși decât cu consimțământul

părinților. Dar cine i-ar împiedica pe cei excluși să fie instruiți de camarazii sau de tovarășele lor?

Buletinul Societății, în darea de seamă a reuniunii din 11 ianuarie 1904, a făcut cunoscut că, la reuniunea plenară a consiliului superior al Universității, domnul rector Liard, întrebat de decanul Facultății de Medicină, a răspuns: „Nu numai că trebuie, dar este nevoie să se dea această educație tinerilor; și îmi iau angajamentul de a face toate eforturile mele pentru ca toți elevii Statului să primească această învățătură, sub rezerva aprobării părinților." Toți elevii Statului vor fi în curând toți tinerii Franței, de vreme ce monopolul învățământului nu trebuie să întârzie a deveni absolut. „Astfel, adaugă profesorul Pinard, am putut face să fie acceptat de Universitate principiul conferințelor colective." Aceasta ca răspuns celor care spuneau că o asemenea învățătură nu putea fi dată decât în particular.

Domnul abate Fonssagrives, admis să se facă auzit la una dintre reuniunile societății în urma publicării cărții sale *Educația curăției*, a făcut această observație: „Ori învățământul dumneavoastră va fi incomplet, va avea drept scop unic să înfricoșeze și va putea produce efecte supărătoare asupra unor anumite imaginații. Ori va fi complet, va cuprinde mijloacele preventive și va putea fi pe bună dreptate taxat de imoralitate."

Învățământul complet nu păzește nicidecum. În lecția sa de deschidere a cursului, rostită la 31 ianuarie 1902, domnul profesor Lannelongue a putut face această observație: „Oare

studenții în medicină, puși încă de la început în contact cu bolile venerice, neignorând nimic din riscurile pe care le aleargă, sunt mai puțin loviți decât camarazii lor de la drept și litere?"

Acest învățământ este deci: 1° inutil; 2° suveran de imoral. Ce trebuie gândit despre cei care voiesc să-l impună întregului tineret al Franței? Ce trebuie gândit despre succesul dobândit în opera de demoralizare întreprinsă de Francmasonerie, pentru ca oameni bine intenționați — căci sunt și dintre aceștia în această societate — să creadă că s-a ajuns în punctul în care a devenit necesar să se generalizeze o asemenea învățătură?

În sfârșit, nu răspunde oare această învățătură dorinței lui Vindex, afirmației sale: „Corupția în mare este ceea ce am întreprins"?

La această învățătură dată în licee, în școli și în patronajele laice se adaugă alta, dată în plină stradă, pe care puterile publice nu o ignoră nicidecum, dar căreia nu-i pun nici o piedică, deși, din când în când, varsă câte o lacrimă asupra scăderii natalității în Franța.

În ședința din 13 noiembrie 1908, în Cameră se discuta bugetul ministrului de interne. Domnul Gauthier de Clagny a cerut cuvântul: „Aș vrea, a spus el, să semnalez opera detestabilă urmărită în marile centre muncitorești de Liga generației conștiente, din care face parte domnul Robin, fost

director la Cempuis, subvenționată încă ieri de Consiliul general al Senei.

Această ligă, prin broșuri pe care le am în mâini, prin conferințe, predică în căminele muncitorești dreptul la iubirea liberă și arată mijloacele de a nu avea copii. Broșurile conțin descrieri infame, imagini obscene, sfaturi abominabile date femeilor și tinerelor fete. Este o operă de otrăvire socială.

Nu știu dacă Parchetul este dezarmat împotriva acestei propagande dezastruoase, dacă puterile publice o pot împiedica; dar spun că este cu neputință ca guvernul Republicii, preocupat de măreția țării și de viitorul ei, să se dezintereseze de această situație."

Domnul Gauthier de Clagny i-a întins domnului Clemenceau, care se prefăcea că pică din nori, un dosar. „Îl voi studia", a spus acesta. Și asta a fost totul.

Cu patru ani mai înainte avusese loc la Paris o Expoziție internațională de igienă, iar juriul acorda o medalie de aur unui produs al cărui prospect era intitulat: „Fericirea pentru toți". Iată numele și calitățile eminente ale membrilor comitetului sub patronajul căruia această pulbere obținea această solemnă răsplată: președinte: Gerville-Réache, deputat; vicepreședinte: Chauvet, senator; Dubois, deputat; președintele consiliului general al Senei; președintele consiliului municipal al Parisului; Mesureur, director al Asistenței publice; Messimy, deputat; Rivet, senator... Și alții...

La 4 decembrie 1904, domnul Piot, senator de Côte d'Or, a adresat Președintelui Consiliului o scrisoare în care îi atrăgea atenția asupra acestui fapt: la porțile Parisului, municipalități împrumută sălile primăriilor reuniunilor care preconizează teoriile malthusiene.

Domnul Paul Robin, omul de la Cempuis, pare într-adevăr a fi un personaj oficial. El se bucură de o pensie îmbelșugată. A întemeiat un ziar și un comitet, pe care guvernanții noștri nu-i pot ignora, pentru a răspândi în familii doctrinele imunde la care indignarea publică nu i-a mai îngăduit să-i inițieze pe copiii Asistenței publice. La 20 noiembrie 1905, liga sa a dat o conferință publică în sala Societăților savante, sub președinția domnului Eugène Fournière, însărcinat cu un curs de economie socială la Școala politehnică.

Cu câteva zile înainte, la Charonne, primarul acelui arondisment a pus una dintre sălile primăriei la dispoziția domnului Paul Robin și a prietenilor săi. Ziarul său face cunoscut că un mare număr de medici, farmaciști, erbaliști, moașe se află la dispoziția celor care vor să pună în practică învățăturile sale.

El le publică numele. Conferențiarii asigură că propaganda înrolează în fiecare zi numeroși prozeliți printre muncitori și că satele sunt câștigate de doctrinele malthusiene.

Acum pretutindeni acești misionari ai corupției predică și lucrează. Ei par să asculte de o direcție comună. Domnul

Pierret a furnizat asupra acestui subiect informații trist de curioase la ultimul Congres al Societății de economie socială. Fasciculele de la 1 și 16 aprilie 1908 ale *Réforme sociale* au publicat memoriul său, care poartă titlul *Opera masonică a depopulării în Franța*. Ele stabilesc într-un mod peremptoriu că mișcarea neomalthusiană este voită de Francmasonerie. Ea furnizează teoreticienii, propagandiștii și deopotrivă executanții, adică miniștrii, administratorii, directorii de școală. Ea își pune templele la dispoziție pentru a se ține acolo conferințe despre „maternitatea liberă". Ea publică aceste conferințe.

Unul dintre membrii cei mai devotați ai Ligii Franceze Antimasonice, domnul Émile Pierret, autor a diverse lucrări de economie socială foarte remarcate, tocmai a publicat o broșură bogat documentată asupra cauzelor depopulării în Franța; iar această broșură, care este rezumatul unui raport făcut anul trecut Grupului de Studii din Paris al Ligii Franceze Antimasonice, demonstrează până la evidență că flagelul de care suferim nu este numai rodul condițiilor sociale și morale ale vieții franceze, ci este și, mai ales, rezultatul unui adevărat complot organizat de Masonerie.

Domnul Pierret dovedește că, sub înaltul patronaj al acesteia, cu concursul mărturisit al personajelor celor mai eminente ale partidului masonic, s-au întemeiat asociații care tind către acest scop criminal: a încuraja depopularea Franței. Fratele Robin este încadrat acolo de un întreg grup de politicieni ale căror nume sunt trist cunoscute publicului: Aulard, Henry

Bérenger, Séailles, Lucipia, Merlou, Fernand Gregh, Trouillot, Jaurès, președintele Magnaud etc... Iar domnul Émile Pierret explică felul în care a luat contact cu această mișcare într-o reuniune a „tineretului laic" prezidată de domnul Havet, de la Institut, și în care principalii oratori nu erau nimeni alții decât domnul Anatole France, de la Academia Franceză, domnul deputat Sembat și nu mai puțin deputatul Ferdinand Buisson, care a prezidat multă vreme destinele învățământului nostru oficial.

Iată frații și masonizații de rang înalt de care se revendică fratele Robin.

Acum se pune în chip serios problema abolirii căsătoriei civile și a declarării libertății iubirii. Se cunoaște teoria domnului Briand, păstrător al sigiliilor, succesor al lui d'Aguesseau. Domnul Briand socotește că mariajul modern trebuie privit ca un vulgar contract de locațiune, de pildă închiriere pe trei, șase sau nouă ani, ori chiar mai puțin, după voința părților.

Le Play a spus că oamenii sunt corupți de instituții. „Acest cuvânt, scrie domnul Lacointa, este, în ceea ce privește țara noastră, de un adevăr cu atât mai izbitor, cu cât realmente tocmai în vederea coruperii ei o sectă satanică a înzestrat-o cu instituțiile pe care le posedă în prezent, căci ea știe mai bine decât oricine că mijlocul cel mai sigur de a forma generații nelegiuite este de a favoriza, prin cele mai rele excitații, înclinațiile bestiale și anarhice ale naturii umane."

Vindice nu mințea când spunea: „Corupția în mare este ceea ce am întreprins."

Pentru ca ea să fie adâncă și durabilă, trebuie să coboare de sus. Înalta Vânzare înțelesese bine acest lucru; de aceea se străduia să corupă aristocrația. Și, în zilele noastre, ce scandaluri nu a dat ea! Sub împărăția căror sugestii?

În scrisoarea din care am mai făcut deja împrumuturi, Piccolo-Tigre nu îndemna numai să se facă să intre în loji cât mai mulți principi și nobili; el voia să se și lucreze la coruperea lor.

„Odată ce un om, spune el, chiar un prinț, mai ales un prinț, va fi început să fie corupt, fiți încredințați că nu se va opri nicidecum pe povârniș. Sunt puține moravuri, chiar și la cei mai morali" (îi place să spună astfel), „și se merge foarte repede în această progresie." Nu ar fi poate cu neputință să se găsească în aceste rânduri explicația căderii în viciu a multor principi contemporani și poate chiar a acelora dintre regii noștri care, prin moravurile lor, au întristat Franța și Biserica; căci nu de astăzi datează francmasoneria: întotdeauna a avut același scop și întotdeauna a recurs la aceleași mijloace.

În zilele noastre, cine nu vede la ce excese de mondanitate este împinsă nobilimea de jurnalele mondene, precum *Le Figaro*, *Le Gaulois* și altele? S-au întrebat ele vreodată cine le inspiră sub acest raport?

În societatea noastră creștină, femeia, cu privirea ațintită asupra Mariei, menține în familie și în societate aroma curăției. Virtutea care emană din ea îl învăluie pe bărbat, chiar vicios, îl silește la o anumită reținere și uneori ajunge chiar să-l scoată din corupția sa. Secta știe bine aceasta; de aceea se silește cât poate să tragă sexul în noroi. Vindice nu ne lasă să ignorăm acest lucru. „Auzeam zilele trecute, continuă el, pe unul dintre prietenii noștri râzând în chip filosofic de planurile noastre și spunându-ne: Pentru a doborî catolicismul, trebuie început prin a suprima femeia. Cuvântul este adevărat într-un sens, dar, fiindcă nu putem suprima femeia, s-o corupem." Oare nu au fost create liceele de fete cu intenția de a răspunde acestui cuvânt de ordine?

Oare nu aceeași gândire a dictat decretele Combes, care au făcut să se închidă toate așezămintele ținute de călugărițe? Călugărițele, la clasă, apoi în reuniunile de duminică, inspiră tinerelor fete respectul față de ele însele, decența și curăția. Prin maicile religioase care le-au crescut s-au păstrat credința și moravurile creștine în atâtea cămine, în pofida tuturor ispitelor și tuturor seducțiilor. Răspândite pretutindeni în orașele și în satele noastre, ele erau piedica cea mai puternică în fața marii întreprinderi de corupere urmărite de sectă. Ea a hotărât să le facă să dispară. S-a întrebat prin ce rătăcire au putut guvernanții noștri să aleagă astfel drept prime victime aceste femei atât de devotate oricărui bine, atât de venerate de populațiile în mijlocul cărora se află. Nu a fost eroare, a fost calcul.

Dar nu putem spune totul asupra acestui subiect delicat al coruperii femeii și al coruperii prin femeie. Este bine totuși să se avertizeze familiile să ia aminte cui i se îngăduie să intre la ele și să vegheze asupra celor ce se petrec acolo. La 7 decembrie 1883, ziarul *L'Émeute de Lyon* scria: „A sosit timpul să ne întărim batalioanele cu toate elementele care vor îmbrățișa urile noastre... Fetele vor fi auxiliare puternice; ele vor merge să-i caute pe fiii de familie până în sânul mamei lor pentru a-i împinge la viciu, chiar la crimă; se vor face slujnice ale fiicelor burghezilor pentru a putea să le insufle patimi rușinoase... Mai este încă o altă lucrare folositoare care va reveni acestor auxiliare femei în mijlocul acestor familii vrăjmașe; dar nu vom spune nimic despre ea și pentru bun motiv. Astfel va putea fi opera femeilor atașate revoluției."

Primul autor al legii care a creat liceele de fete, evreul Camille Sée, a declarat că opera de decreștinare a Franței nu își va obține deplinul succes decât atunci când toate femeile vor fi primit educația laică. „Câtă vreme educația femeilor, a spus el în raportul său către Cameră în 1880, se va sfârși odată cu instrucția primară, va fi aproape cu neputință să fie învinse prejudecățile, superstiția, rutina"; citiți: tradițiile catolice, dogma, morala. Iar fratele Bienvenu-Martin, ministru al Instrucțiunii publice, bucurându-se că și-a folosit vacanțele parlamentare la inaugurarea a numeroase licee și colegii de fete, dădea această rațiune: „Este vorba de a transforma sufletele feminine."

În ianuarie 1906, renegatul Charbonnel a avut o întrevedere cu același ministru. *La Raison* a dat seamă despre ea. „Călătoresc mult", a spus ministrul, „pentru o cauză pe care o am adânc la inimă, educația tinerelor fete. M-am dus să inaugurez numeroase licee și colegii pentru ele. Smulgem femeia de la mănăstire și de la Biserică." „Bărbatul face legea, femeia face moravurile." „Auzind aceste cuvinte", spune domnul Charbonnel, „nu mă mai încăpeam de bucurie."

Și aici inițiativa fusese luată de loji. La 6 septembrie 1900, Conventul Marelui Orient al Franței a trimis „spre studiu lojilor cercetarea mijloacelor celor mai eficace pentru a stabili influența ideilor masonice asupra femeilor, a încerca să le smulgă de sub influența preoților și a crea acele instituții apte să atingă acest scop".

În executarea acestei dorințe și a altora asemenea, Consiliul Ordinului a adresat tuturor lojilor o circulară, datată 15 decembrie 1902, spunându-le: „Puterea clericalismului a fost dezvoltată și consolidată mulțumită femeii și tot mulțumită ei această putere vătămătoare se menține și se exercită. Trebuie deci opusă femeii hrănite cu idei false și superstiții ridicole femeia puternică, femeia masonică, cunoscând principiile și aspirațiile noastre și insuflându-le copiilor noștri."

Există ceva încă și mai rău decât ceea ce tocmai am văzut, mai revoltător și mai satanic. Vindice, după ce spusese: „S-o corupem pe femeie", adăuga: „S-o corupem cu Biserica: *Corruptio optimi pessima*. Corupția în mare este ceea ce am

întreprins: coruperea poporului prin cler și a clerului prin noi, corupția care trebuie să ne ducă într-o zi la punerea Bisericii în mormânt. Scopul este destul de frumos pentru a ispiti oameni ca noi. Cel mai bun pumnal pentru a lovi Biserica în inimă este corupția. Așadar, la lucru până la capăt!"

S-au pus la lucru. Fie ca un preot să fie corupt, fie ca poporul să creadă în corupția lui, este cam același lucru în privința efectului pe care secta îl urmărește: răspândirea viciului, dând a se crede că virtutea este imposibilă, că toți oamenii fără excepție se lasă în voia patimilor lor și că acolo unde pare a exista mai multă reținere nu este decât mai multă ipocrizie.

Astfel, încă de la revoluția din 1830, preotul a fost reprezentat pe scene și în romane ca o ființă plină de turpitudini. Spre sfârșitul celui de-al doilea Imperiu au început, și de când Republica a devenit masonică au fost reluate, acele procese scandaloase care de cele mai multe ori nu sunt intentate decât pentru a îngădui ziarelor sectei să atribuie clerului viciile cele mai rușinoase. Totuși, pe cât se putea, nu trebuia să se mulțumească numai să calomnieze; a corupe efectiv ar fi fost cu mult mai bine; și de aceea s-a făcut legea preoților cu sacul în spate, care îl livrează pe inocentul levit promiscuităților cazarmei; și, fiindcă un an de cazarmă nu producea efectul voit, a fost constrâns la doi ani și a fost făcut să asiste la conferințe pornografice.

Vindice nu era singurul care vorbea astfel cum tocmai l-am auzit. În același timp, sau cam în aceeași vreme, Quinet,

profesor la Collège de France, a făcut o ediție a operelor imundului luteran Marnix de Sainte-Aldegonde și a dat această rațiune în prefața pe care a pus-o: „Cel ce întreprinde să dezrădăcineze o superstiție caducă și dăunătoare, precum catolicismul, dacă posedă autoritatea, trebuie mai înainte de toate să depărteze această superstiție dinaintea ochilor poporului și să-i facă exercițiul absolut imposibil, în același timp în care îi răpește orice speranță de a o vedea renăscând. Pentru a realiza această nădejde, este vorba nu numai de a combate papismul, ci de a-l extirpa; nu numai de a-l extirpa, ci de a-l dezonora; nu numai de a-l dezonora, ci, precum voia legea germanică împotriva adulterului, de a-L ÎNĂBUȘI ÎN NOROI."

Ce onoare mai mare pentru catolicism decât aceea de a avea asemenea vrăjmași și de a-i vedea siliți să întrebuințeze și să afișeze asemenea mijloace în nădejdea de a avea câștig de cauză împotriva noastră!

Scipion Pertrucci, secretarul lui Mazzini, îi zugrăvea bine pe frații săi atunci când, la 2 aprilie 1849, îi spunea lui Paul Ripari: „*Il nostro è un gran partito porco; questo in famiglia possiamo dire.*" Asociația noastră este un mare partid de porci. Aceasta o putem spune în familie.

CAPITOLUL XXIX
CORUPEREA IDEILOR

Pentru a ajunge la „nimicirea ideii creștine", coruperea moravurilor este desigur un mijloc puternic, dar numai de ordin secundar. Se poate chiar întâmpla ca, în loc să-i slujească pe cei care o întrebuințează, să se întoarcă împotriva planurilor lor. Cu cât cloaca devine mai impură, cu atât îi apasă mai mult pe sufletele care nu au pierdut orice noblețe să iasă din ea. Și unde să se refugieze, dacă nu în Biserică, aceea care face din curăția moravurilor obiectul celor mai vii griji ale sale! Oare nu tocmai în cetatea cea mai coruptă a imperiului roman, la Corint, a putut sfântul Pavel să întemeieze, în mai puțin de doi ani, una dintre cele mai frumoase Biserici ale sale? De aceea Înalta Vânzare, deși favoriza coruperea moravurilor, s-a atașat mai ales să corupă ideile. Acesta este sfatul pe care îl dăduse mai înainte Weishaupt: „Marea artă de a face infailibilă orice revoluție este de a lumina popoarele, adică de a aduce pe nesimțite opinia publică să dorească, să voiască, să ceară schimbările care sunt

obiectul revoluției voite." El adăuga: „Când obiectul acestei dorințe este o Revoluție universală, toți membrii acestor societăți tindând către același scop, sprijinindu-se unii pe alții, trebuie să caute să domine în chip nevăzut și fără aparența unor mijloace violente, nu asupra părții celei mai înalte sau celei mai de jos a unui singur popor, ci asupra oamenilor din orice stare, de orice fire, de orice religie. Să sufle pretutindeni același spirit; în cea mai mare tăcere și cu toată activitatea cu putință, să îndrume pe toți oamenii risipiți pe fața pământului către același obiect. În intimitatea societăților secrete trebuie știut cum să fie pregătită opinia."

Acest program este încă urmat punct cu punct.

Dorința societăților secrete rămâne mereu o revoluție universală, o revoluție care să cuprindă lumea întreagă și care să poată transforma toate lucrurile atacându-le în temelia pe care se sprijină, adică civilizația: a distruge civilizația creștină pentru a întemeia pe ruinele ei civilizația umanitară, civilizația masonică.

Și tot astfel mijlocul întrebuințat pentru a face această revoluție infailibilă este „luminarea popoarelor". Lojile nu vorbesc decât despre a lumina, despre a răspândi lumina. Îndeletnicirea lor principală este sugestia. Prin aceasta ele aduc pe nesimțite opinia publică să dorească, să VOIASCĂ, să ceară schimbările care trebuie să aducă revoluția voită și să o facă infailibilă.

„În intimitatea societăților secrete, spune Weishaupt, trebuie știut cum să fie pregătită opinia." Acolo ea este făurită înainte de a fi răspândită în afară.

Este deci important să vedem de aproape și să studiem în amănunte mașina masonică ridicată pentru a face opinia. Ea este admirabilă, pe cât poate fi admirabil un lucru rău, un lucru creat pentru a produce răul, și un rău atât de mare.

Sofismele revoluționare sunt mai întâi răspândite în loji sub aspectul care le face seducătoare, cu culoarea care le dă înfățișarea adevărului menit să producă binele.

Căci nu trebuie să ne închipuim că, la sfârșitul secolului al XVIII-lea, li s-a spus în loji ucenicilor și chiar maeștrilor: veți lucra împreună cu noi la răsturnarea monarhiei, la exproprierea și la exterminarea clerului și a nobilimii. Li se arătau dezordinile introduse în societate prin cursul veacurilor și li se făcea dorită dispariția lor; li se arăta un ideal de societate desăvârșită în egalitatea substituită ierarhiei. Pătrunși de aceste idei, masonii se făceau apostoli, le răspândeau în jurul lor, și fiecare contribuia astfel la formarea opiniei care, în clipa voită, trebuia să izbucnească asemenea unei bombe și să pricinuiască pustiiri asemănătoare.

Secta se slujește întotdeauna de același procedeu: sugestia. Ea își sugestionează membrii; aceștia sugestionează publicul; publicul sugestionat se pretează la schimbările voite de Puterea

ocultă, dacă nu chiar le cere sau le impune prin acte mai mult sau mai puțin revoluționare.

Sugestie! Acest cuvânt spune poate puține lucruri minții cititorului. Întreaga alcătuire a masoneriei este făcută și admirabil făcută pentru a o produce. Ceea ce trebuie deci să studiem acum, pentru a ne putea da seama de starea de corupție intelectuală la care a ajuns societatea noastră, este constituția Francmasoneriei în vederea sugestiei. Cum își recrutează membrii, cum s-a organizat, cum, prin acest organism, ajunge să răspândească ideile pe care vrea să le facă să prevaleze și succesele pe care sugestiile sale le obțin în diferitele clase ale societății. Atunci se va înțelege cum o asociație restrânsă la un număr relativ mic de persoane a putut pune mâna pe toate resorturile vieții publice, ajunge la rezultatele pe care le vedem și nutri speranța întemeiată de a ajunge la scopurile din urmă pe care și le-a propus de cel puțin două veacuri.

1 - RECRUTAREA ÎN SOCIETATEA SECRETĂ

Mai întâi în sânul ei și în spiritul membrilor săi operează Francmasoneria coruperea ideilor. Încă de la intrarea lor în lojă ea se aplică acestei pervertiri; o urmărește în inițierile succesive; o desăvârșește prin sugestiile sale continue.

Și mai întâi, cum se recrutează?

Membrul Înaltei Vânzări care se ascundea sub numele de Piccolo-Tigre ne va lămuri în această privință. O face într-o scrisoare adresată, la 18 ianuarie 1822, unei Vânzări piemonteze pe care o crease el însuși în felul pe care l-am arătat, expunând constituția carbonarismului.

„Pentru a propaga lumina, s-a judecat bun și folositor să se dea impuls tuturor celor care aspiră să miște ceva. Esențialul este să-l izolezi pe om de familia sa, să-l faci să-și piardă moravurile ei. El este îndeajuns de dispus, prin înclinarea caracterului său, să fugă de grijile căminului, să alerge după plăceri ușoare și bucurii oprite. Îi plac lungile discuții de cafenea, trândăvia spectacolelor. Atrageți-l, stoarceți-l, dați-i o oarecare importanță; învățați-l direct să se plictisească de muncile sale zilnice și, prin acest joc, după ce l-ați despărțit de soția și de copiii săi și i-ați arătat cât de apăsătoare sunt toate datoriile, îi insuflați dorința unei alte existențe. Când veți fi strecurat în câteva suflete dezgustul față de familie și de religie — unul merge aproape întotdeauna după celălalt — lăsați să cadă anumite cuvinte care vor provoca dorința de a fi afiliat la loja cea mai apropiată. Această vanitate a orășeanului sau a burghezului de a se înfeuda francmasoneriei are ceva atât de

universal, încât eu rămân mereu în extaz înaintea prostiei omenești. Mă mir că nu văd lumea întreagă bătând la poarta tuturor venerabililor și cerând acestor domni onoarea de a fi unul dintre lucrătorii aleși pentru reconstruirea Templului lui Solomon. Prestigiul necunoscutului exercită asupra oamenilor o asemenea putere, încât te pregătești cu tremur pentru fantasmagoricele probe ale inițierii și ale banchetului frățesc. A te afla membru al unei loji, a te simți, în afara soției și a copiilor tăi, chemat să păstrezi un secret care nu ți se încredințează niciodată, este pentru anumite firi o voluptate, o ambiție."

Francmasoneria, care nu este decât anticamera unor societăți mai secrete, precum carbonarismul, are ea însăși anticamere, unde îi caută pe cei dezgustați de familie, pe cei vanitoși, pe răzvrătiți, pentru a-i invita să intre la ea. Cea dintâi dintre aceste anticamere este școala laică, luând acest cuvânt „școală" într-un sens larg.

În numărul său din 30 septembrie 1903, *La Vérité de Québec* a publicat acestea:

„Există în Statele Unite o societate secretă care numără peste 200.000 de membri, recrutați exclusiv dintre copii și tinerii între 14 și 21 de ani. Ramificațiile ei se întind în Canada, în Mexic și în lumea întreagă. Ea are ritul ei, alfabetul ei secret, insignele ei, gradele ei, parolele ei, pe scurt tot bagajul sectelor masonice. Această societate poartă numele *The Coming Men of America*. Colegiile noastre clasice, spune *La Vérité*, academiile

noastre nu sunt la adăpost de lucrarea făcută de acești *Coming men* pentru a-și ademeni elevii. Nu exagerăm deloc. Avem în posesia noastră documente, certificate de admitere, prospecte, pamflete etc., care nu lasă nici o îndoială asupra caracterului acestei societăți și asupra repeziciunii progreselor ei. Din aceste documente rezultă că această societate de copii și de tineri are drept organizator și naș un mason de gradul 32, un *Old Fellow*, un *Mystic Shriner*. « Marele Secretar » îl avertizează pe copilul inițiat că trebuie să-și ascundă cu cea mai mare grijă toate hârtiile, mai ales alfabetul secret, să nu-l poarte niciodată asupra sa, să-i schimbe des locul etc., etc., și aceasta pe cuvânt de onoare, care echivalează, spune el, cu cel mai teribil dintre jurăminte.

În altă parte, același secretar afirmă că sectele masonice pun gratuit la dispoziția C. M. A. sălile lor de reuniune."

Oare nu avem asociații asemănătoare în Europa? Mai sunt și alte anticamere.

„Sub pretextul cel mai neînsemnat, creați, spune Piccolo-Tigre, sau, mai bine încă, faceți să fie create de alții asociații având ca obiect comerțul, industria, muzica, frumoasele arte. Adunați într-un loc sau altul triburile voastre încă neștiutoare; infiltrați veninul în inimile alese, infiltrați-l în doze mici și parcă din întâmplare; apoi, la reflecție, veți fi mirați voi înșivă de succesul vostru."

Piccolo recomanda membrilor Vânzării pe care o întemeiase în Piemont să nu șovăie a pune aceste asociații de muzică și altele sub conducerea unor ecleziastici: „Puneți-le, spunea el, sub toiagul unui preot virtuos, bine văzut, dar credul și ușor de înșelat."

Mai mult încă, el îndemna să se introducă francmasoni recrutori chiar în confrerii: „Nu vă temeți să strecurați câțiva dintre ai noștri în mijlocul acestor turme. Să studieze cu grijă personalul acestor confrerii și vor vedea că, puțin câte puțin, nu lipsesc de acolo recolte de făcut." Într-adevăr, în Italia, ca și în America de Sud, confreriile au furnizat un mare număr de francmasoni, și nu dintre aceia care au făcut cel mai puțin rău. Aceste recomandări nu trebuie să scape domnilor ecleziastici însărcinați cu conducerea patronajelor și a cercurilor, și cu atât mai puțin acelora care, de la sine sau sub influența anumitor sugestii, organizează societăți de muzică, de gimnastică etc. Ei nu se vor căi niciodată de prea multă pătrundere și de prea multă vigilență asupra ideilor care se răspândesc printre tinerii lor.

În general, în societățile laice se face recrutarea masonilor. Fratele Bourget, la congresul Lojilor din Nord-Vest de la Rouen, își îndemna frații să se strecoare în cel mai mare număr posibil de societăți, „întotdeauna și mai ales în patronajele laice, școlare și de binefacere, asociații de prevedere, de ajutor, de tir și de gimnastică și în toate grupările unde ideea democratică are cele mai multe șanse de a încolți și de a se dezvolta."

Jean Bidegain, în cartea sa *Marele Orient al Franței, doctrinele și actele sale* spune și el: „Fiecare lojă grupează în jurul ei o mulțime de grupuri, de societăți care sunt surogate." Și arată activitatea pe care știe să o desfășoare delegatul Francmasoneriei pe lângă aceste societăți: „Cetățeanul care este francmason la zece seara va organiza mâine dimineață, la opt, Universitatea populară, va delibera la unsprezece la secția Ligii Drepturilor Omului și va tuna la două după-amiaza în grupul Liberei-cugetări. Francmasonii sunt *Maîtres Jacques* ai democrației."

La al treilea congres al Lojilor din Est, care a avut loc în iulie 1882, masonii au primit aceste instrucțiuni:

„Când, sub inspirația unei loji, un nucleu de masoni, ajutați de toți prietenii profani, au creat astfel o oarecare societate, ei nu trebuie să lase conducerea ei în mâini profane. Dimpotrivă, trebuie să se străduiască să mențină în comitetul director al acestei societăți create de ei un nucleu de masoni, care să rămână ca osia lucrătoare și care, ținând direcția societății în mâini, vor continua să o împingă pe o cale conformă aspirațiilor masonice.

Ce forță nu va avea masoneria asupra lumii profane atunci când va exista în jurul fiecărei loji ca o cunună de societăți ale căror membri, de zece sau cincisprezece ori mai numeroși decât masonii, vor primi de la masoni inspirația și scopul și își vor uni eforturile cu ale noastre pentru marea operă pe care o urmărim!"

Cu toate acestea, la conventul din 1898, raportorul comisiei dorințelor făcea această recomandare: „Nu trebuie lăsată să se vadă în această operă mâna francmasoneriei."

Francmasoneria are, așadar, emisari prin care nu numai că își recrutează noii membri, dar își și insuflă spiritul în această mulțime de asociații pe care le-a creat sau în sânul cărora a putut să se introducă. Prin ei, le imprimă direcțiile sale și le face să conlucreze, fără ca ele să bănuiască, la planul ei de decreștinare. „Prin această plinătate de organizare, spune fratele Goblet d'Alviella, masoneria este în stare să rivalizeze cu marea sa vrăjmașă, Biserica Romei." Waldeck-Rousseau, vorbind despre congregațiile religioase, a voit să facă să se vadă în ele „un substrat de influențe ascunse, astăzi vizibil"; cu neputință de caracterizat mai bine acțiunea pe care francmasoneria o exercită asupra societății prin această plinătate de organizare, care pune în mâinile câtorva șefi necunoscuți direcția nu numai a tuturor lojilor lumii, ci și a acestei mulțimi de asociații pe care secta a știut să le întemeieze în jurul său, pe care le inspiră și în care se recrutează.

Aceste societăți nu furnizează decât burghezi; masoneria îi primește bucuros, dar nu se poate mulțumi cu atât. „Înalta Vânzare dorește, continuă Piccolo-Tigre, ca, sub un pretext sau altul, să fie introduși în lojile masonice cât mai mulți principi și bogați cu putință. Principii caselor suverane, care nu au speranța legitimă de a fi regi prin harul lui Dumnezeu, vor toți să fie astfel prin harul unei revoluții. Ducele de

Orléans (devenit apoi Ludovic-Filip; aceste rânduri erau scrise în 1822) este francmason; prințul de Carignan (devenit apoi Carol-Albert, rege al Sardiniei) a fost și el. Nu lipsesc în Italia și în alte părți unii care aspiră la onorurile șorțului și mistriei simbolice. Măguliți pe toți acești ambițioși ai popularității, acaparați-i pentru francmasonerie: Înalta Vânzare va vedea apoi ce va putea face cu ei folositor cauzei progresului. Până atunci, ei vor sluji drept clei pentru imbecili, pentru intriganți, pentru orășeni și pentru nevoiași. Este o firmă minunată și se găsesc întotdeauna proști dispuși să se compromită în slujba unei conspirații al cărei reazem pare a fi un oarecare prinț."

Într-o societate SECRETĂ sunt introduse aceste recrute astfel captate, de oriunde ar veni ele. Societate, fără îndoială, va spune cineva; dar secretă? Se cunoaște un mare număr dintre cei care o compun. Numele lor umplu un gros volum care tocmai a fost publicat. Se cunosc locurile lor de întrunire: lojile. Se știe data adunării lor generale anuale: conventul; și se publică dări de seamă ale ședințelor lor.

Și totuși, în pofida acestei notorietăți și acestei publicități, Francmasoneria este cu adevărat o societate secretă, și cea mai secretă dintre societățile care există în prezent în lume.

Cum aceasta? Domnul Copin-Albancelli vă va explica:

„Trebuie, spune el, socotită societate secretă mai ales aceea care își ascunde scopul. Când oamenii se reunesc, este

întotdeauna în vederea unui scop care le este propus. Dacă ei cred că acest scop nu poate umbri pe nimeni, îl declară pe față și societatea lor nu este calificată drept secretă.

Dar când oamenii se constituie în societate pentru un scop despre care simt că trebuie să lovească interese sau să rănească convingeri, să-i pună în opoziție cu o stare de spirit ori cu o stare de lucruri existentă, sau vor declara cu glas tare obiectul asociației lor, orice ar urma de aici, sau vor lua mijloace pentru ca publicul să ignore acest obiect, acest scop, această finalitate, pentru ca el să-și închipuie altceva decât ceea ce au ei în realitate. Asociația astfel constituită va fi în chip esențial secretă. Se va fi silit să se spună: nu se știe pentru ce acești oameni s-au apropiat și s-au unit, pentru ce au între ei adunări; nu se știe ce fac acolo, în vederea cui lucrează. O asemenea societate este secretă, chiar dacă nu și-ar ascunde existența. Existența unei societăți care se ascunde sfârșește întotdeauna prin a fi cunoscută, oricâte mijloace ar lua pentru a se sustrage ochilor publicului și ai poliției; dar, chiar manifestându-se, o societate poate avea un scop ascuns, un secret care va fi cu atât mai bine păstrat cu cât nu-l va încredința nici măcar tuturor aderenților săi. Astfel este Francmasoneria. Ea a chemat la sine misterul, s-a învăluit în el; pentru ea era o necesitate, căci își propunea lupta împotriva ordinii de lucruri existente. Dacă nu ar lupta împotriva acestei ordini de lucruri, nu s-ar ascunde. Ea este o conspirație, un complot în stare permanentă, altfel spus un organism de război împotriva societății așa cum este ea constituită."

De aproape două secole Francmasoneria și-a întemeiat lojile în toată Franța și chiar în toată Europa. Or, se discută mereu asupra scopului acestei asociații. Ea a dat treizeci și șase, diferite după timpuri și locuri, modificându-și chiar statutele după oportunitate și nevoile împrejurărilor. Și astăzi încă aderenții ei nu sunt de acord atunci când sunt întrebați și mai ales nu ar fi de acord dacă ar putea fi puși față în față francmasonii din toate țările lumii ori toți francmasonii francezi care au existat de-a lungul a două secole. Dacă întemeietorii asociației sau conducătorii ei de astăzi le-ar fi făcut cunoscut asociaților ei adevăratul scop, nu am avea a constata astfel contradicțiile dintre declarațiile unora și ale altora.

Francmasoneria nu își ascunde numai scopul. Ea nu ne spune cine i-au fost întemeietorii, care este organizarea ei. Ne ascunde modurile ei de acțiune; caută să ne înșele asupra caracterului operei împlinite de ea până acum. Se începe, desigur, a se pătrunde toate acestea, dar nu pentru că ea le-ar dezvălui, ci din pricina observației la care este acum supusă. Cât despre ea, continuă să se învăluie în văluri, în văluri nu numai groase, ci de-a dreptul înșelătoare.

„Francmasoneria este MINCIUNĂ în toată ființa ei și în toată acțiunea ei", spune domnul Copin-Albancelli. Nimic nu-i arată mai bine filiația. Domnul nostru a spus despre Satan: „Când spune minciuna, vorbește din ale sale: căci este mincinos și tatăl minciunii." Tocmai acesta este și caracterul propriu al Francmasoneriei, astfel încât i se poate aplica ceea

ce Domnul nostru le spunea evreilor: „Tatăl din care ieșiți este diavolul." Minciunile voastre vă trădează obârșia. Voi vreți să împliniți dorințele tatălui vostru, iar mijlocul care vă slujește este acela de care se folosește el.

O societate care există de secole a trebuit și trebuie să se recruteze. Pentru a se recruta, trebuie bine să li se prezinte celor pe care îi solicită un motiv de adeziune, un scop de atins printr-o comunitate de eforturi. Dar dacă scopul pe care și-l propune este astfel încât nu poate fi dezvăluit, este necesar să i se prezinte altul; de unde minciuna chiar față de propriii ei aderenți.

Aceeași necesitate și față de lumea în mijlocul căreia societatea secretă se află, se adună și lucrează. De aici acea continuă diversitate de atitudini și de declarații de care istoria Francmasoneriei este plină. La început s-a spus religioasă. Unul dintre cei dintâi care s-au declarat în Franța francmasoni, cavalerul de la Tierce, scria: „Închipuiți-vă un om temător de Dumnezeu, credincios Principelui său; dând fiecăruia ceea ce i se cuvine, nefăcând altuia decât ceea ce ar voi să i se facă lui însuși. Iată masonul, iată tainele lui, iată secretul lui..." După ce s-a spus religioasă, s-a spus tolerantă. Primul articol al statutelor ei afirmă că are drept principiu toleranța, că respectă credința religioasă a tuturor aderenților săi și adaugă că nu se ocupă de politică.

Iată cum se exprimă:

„În sfera înaltă în care se așază, Francmasoneria respectă credința religioasă și opiniile politice ale fiecăruia dintre membrii săi; ea interzice formal în adunările sale orice discuție în materie religioasă ori politică care ar avea drept obiect fie controversa asupra diferitelor religii, fie critica actelor autorității civile și a diferitelor forme de guvernământ."

Respect al credinței religioase și fără politică. Orice discuție „în materie religioasă ori politică" este interzisă formal. Este absolut precis.

Or, acest lucru nu este adevărat.

În fapt, Francmasoneria nu este tolerantă. Ea nu respectă credința catolică. Dimpotrivă, o urmărește cu o ură înverșunată. Faptele izbesc ochii tuturor. Dar, dacă astăzi se arată antireligioasă, o face în chip diferit în țările protestante și în țările catolice.

La fel în privința politicii. Multă vreme a declarat că nu vrea să se ocupe de ea în nici un chip; acum recunoaște că s-a făcut stăpână pe putere. Toate formele puterii au fost pe rând adulate de ea și combătute de ea până ce a ajuns la această republică care, după mărturisirea sau fanfaronada ei, nu este decât Masoneria la vedere.

Dacă Francmasoneria este mincinoasă prin funcție, prin necesitate, dacă nu poate face altfel decât să mintă pentru a se menține secretă în sensul pe care l-am spus, nu urmează de

aici că toți francmasonii ar fi mincinoși. Ei înșiși sunt înșelați; ceea ce face ca, atunci când spun lucrurile cele mai contrare adevărului cu privire la societatea lor, ei să fie cel mai adesea sinceri față de ei înșiși.

Lojile astfel recrutate nu sunt, cum spune Piccolo-Tigre în scrisoarea pe care am citat-o, decât „un loc de depozit, un fel de herghelie, un centru prin care trebuie trecut înainte de a ajunge la noi (membrii din lojile din spate). Învățându-l să poarte arma cu paharul său, se pune stăpânire pe voința, pe inteligența și pe libertatea omului. Se dispune de el, se întoarce, se studiază. I se ghicesc înclinațiile, afecțiunile și tendințele; când este copt pentru noi, este îndrumat spre una sau alta dintre societățile secrete față de care francmasoneria nu mai poate fi decât anticamera destul de slab luminată."

CAPITOLUL XXX
CORUPEREA IDEILOR
(URMARE)

2 - INIȚIERI

Când masoneria a atras pe cineva în sânul ei, dacă ar începe prin a-i dezvălui doctrinele și a-i arăta limpede scopul pe care îl urmărește, de cele mai multe ori i-ar pricinui o mirare și chiar o spaimă atât de mare, încât ar căuta să scape. Ea procedează mai prudent. Mai întâi, copilul lojilor se află acolo într-o atmosferă pe care nu o poate respira multă vreme fără ca sufletul său să nu fie intoxicat de ea. „Lojile, spune Piccolo-Tigre, vorbesc fără sfârșit despre primejdiile fanatismului, despre fericirea egalității sociale și despre marile principii ale libertății religioase. Între două ospățuri, ele

aruncă anateme fulgerătoare împotriva intoleranței și a persecuției."

Inițierile îi fac pe aspiranți să intre în spiritul masoneriei și mai mult decât discursurile pe care le aud.

Primul scop al inițierii este de a-l purifica pe ucenic de orice mentalitate creștină, dacă o mai are. Calfa, adusă astfel înapoi la starea de natură, fără prejudecăți religioase și sociale, va fi în stare, devenind maestru, să ia o nouă mentalitate.

Copilul crescut în societatea creștină vede, judecă și lucrează în chip creștinesc; masonul născut la lumina templului va vedea, va judeca și va lucra în chip masonic. Nu este nevoie să i se sugereze actele. Maestrul Desăvârșit, în fața unei judecăți de făcut, a unei hotărâri de luat, va judeca și va lucra din instinct, după preceptele Masoneriei, pentru binele Ordinului; disciplinei creștine i se va fi substituit robia masonică.

Încă de la primii pași pe care îi fac în asociație, ea le spune că are un secret pentru a procura fericirea omenirii și binele suprem al membrilor ei și că ei nu pot ajunge la cunoașterea acestui secret decât prin inițieri succesive. Aceste inițieri se fac prin scene simbolice savant gradate. Într-o comunicare confidențială adresată, la 1 martie 1902, de Marele Colegiu al Riturilor, consiliul suprem al Marelui Orient al Franței, Consiliilor Filosofice și Capitolelor Federației, se spune:

„Simbolurile noastre reprezintă mai înainte de toate procedee de educație filosofică, în același timp și semne de raliere. Sub forme materiale, ele emblemizează un anumit număr de adevăruri morale acceptate de toți adepții noștri și pe care este bine să li le reamintim necontenit, adresându-ne deopotrivă bunului lor simț și rațiunii lor."

„Atelierele superioare trebuie să fie, într-un fel, ca școlile normale ale Ordinului; școli care trebuie să se consacre înainte de toate studiului științei masonice. Membrii lor vor merge apoi să ducă în loji ceea ce vor fi învățat acolo. O vor face cu tact și cu prudență."

La fiecare dintre inițieri, candidații sunt observați cu foarte multă atenție. Sunt unii care se opresc la aparențele exterioare, care nu caută să-și dea seama de semnificația lor, să le pătrundă misterul. Aceștia sunt lăsați în simplitatea lor și alcătuiesc prima temelie a societății, căreia totuși nu încetează să-i aducă servicii importante.

Cei a căror minte pătrunde dincolo de vălul simbolurilor și care arată că spiritul lor se deschide ideilor masonice sunt îndemnați să urce mai sus.

„Ceremoniile sunt simbolice, spunea fratele Régnier într-o ședință comună a lojilor, ținută la Lyon la 3 mai 1882; practicate de masoni inteligenți, semnificația lor își aduce roadele." Iar în discursul de închidere al Conventului din 1883 al Marelui Orient al Franței, fratele Blatin spunea de

asemenea: „Francmasoneria, în simbolismul ei perfecționat printr-o lungă tradiție și pe care îl poate încă moderniza după voie fără a atinge însăși ordinea sa, posedă contraponderea salutară și contraotravă simbolismului religios."

Aceste simboluri sunt deopotrivă lumină și întuneric; ele sunt concepute în așa fel încât îi luminează pe unii și îi orbesc pe ceilalți. Domnul Gerbet, devenit mai târziu episcop de Perpignan, a publicat în 1832, în *Mémorial catholique*, hârtiile unui conducător al societăților secrete, confiscate după moartea sa, spune el, „de un personaj înalt așezat". După ce explică ce înseamnă libertatea și egalitatea în sens masonic, el spune: „Aceasta este forța doctrinei noastre. Dar să fim bine încredințați că nu o putem expune niciodată deodată în plină lumină și în termeni atât de expliciți oricărui aspirant.

Un spirit pătrunzător ar putea scoate de aici consecințe prea funeste intențiilor pe care ea le acoperă. De aceea, de îndată ce i-am făcut auzite aceste două cuvinte sacre: Libertate, Egalitate, trebuie numaidecât să știm să prevenim sau cel puțin să oprim cursul reflecțiilor sale, împotriva cărora emblemele și hieroglifele noastre ne oferă un remediu sigur, întrebuințându-le pe dată pentru a distrage la timp spiritul aspirantului prin varietatea subiectelor ce i se prezintă: resursă admirabilă și rod al politicii rafinate a vestitului nostru autor (întemeietor), prea versat în cunoașterea inimii omenești ca să nu ne fi pregătit, cu toată iscusința imaginabilă, cupa fermecată și misterioasă pe care trebuie s-o prezentăm și s-o facem să treacă necontenit în sufletul fiecărui frate, mereu

învăluită și sub o formă nevinovată care îi ascunde adevăratul sens."

Autorul distinge apoi între spiritele pătrunzătoare, spiritele agitate și imbecili. „Trebuie, spune el, să punem fiecare dintre aceste clase în fața doctrinei, dar să nu o comunicăm fiecăruia în același timp și în același chip. Celor dintâi, sensul adevărat nu întârzie să li se facă cunoscut. Cei de-ai doilea nu trebuie aduși la această înaltă cunoaștere decât pe trepte, prin embleme pe care li le propunem spre ghicire. De la cei de-ai treilea nu se cere altceva decât să urmeze orbește și fără rezervă, ținându-i totodată legați prin frica de încălcarea jurământului sacru."

Aceste reguli de purtare sunt observate cu religiozitate. După fiecare inițiere, i se dă inițiatului un răgaz de cincisprezece zile pentru a pregăti explicația pe care trebuie să o dea gradului primit, pentru a descoperi sensul ceremoniei al cărei erou a fost. Orice ar spune, este întotdeauna felicitat, fără a i se face cunoscut ceea ce se gândește despre explicația sa. Dacă nu a înțeles, este lăsat unde se află, afară doar dacă nu face parte dintre cei asupra cărora s-a întemeiat vreun fel de speranță. În acest caz, este făcut să treacă prin noi probe, sub pretextul unor noi grade ce urmează să-i fie conferite, care vor subția puțin câte puțin vălul ce acoperă misterul.

Aceste probe au variat după timpuri, după obediențe și de asemenea după scopurile mai imediate pe care și le propuneau

conducătorii. Tocmai aceasta tocmai a făcut să se înțeleagă fratele Blatin.

În ora de față, iată în ce constă, printre multe altele, proba fundamentală:

Este adus înaintea unui sicriu masonul care urmează să fie inițiat; mai mult încă, este culcat el însuși în sicriu. Acolo aude spunându-i-se că este mort, că este bine mort, că putrezește, că trupul îi părăsește oasele. Și, de teamă să nu uite aceasta, i se dă drept cuvânt de trecere, pe care îl va repeta toată viața sa de fiecare dată când va intra într-o lojă, un cuvânt evreiesc care înseamnă, după cum se spune: trupul părăsește oasele, *Mac Benac*. În alt rit, i se dă cuvântul *Mahabone* sau *Moabon*: fiu al putreziciunii.

De fiecare dată când va intra în lojă, va face câțiva pași cu înfățișare ciudată, care sunt simulacrul trecerii peste un sicriu. Această inițiere este aceea a gradului de maestru, aceea care îl face pe adevăratul mason.

Când martorii au declarat că noul maestru este bine mort, că se află bine în putreziciune, că trupul său părăsește oasele în sicriul simbolic, președintele lojei vine și îl scoate din sicriu. Atunci este declarat înviat, aparatul funebru al lojei face loc unor iluminări vesele, iar noului maestru i se spune că este, în persoană, maestrul Hiram înviat. Acest Hiram este pentru francmasoni arhitectul Templului lui Solomon. Acest simbol al reconstruirii Templului lui Solomon — în sensul său ultim,

acela care nu se dezvăluie niciodată în public — vestește reconstituirea poporului evreu ca națiune, dar ca națiune devenită stăpână a universului.

Or, acest Templu al lui Solomon nu va fi zidit, Biserica nu-i va ceda locul, Dumnezeul creștinilor nu va fi biruit decât cu o singură condiție: această condiție este ca lumea întreagă și întreagă să coboare în sicriul simbolic al lui Hiram pentru a primi acolo o viață nouă, după moartea absolută, după descompunerea definitivă a ceea ce vedem astăzi că este și că trăiește.

Sensul social al inițierii este deci punerea în mormânt a lumii creștine și învierea lumii ebraice. Și, ca mijloc de a atinge acest scop, mijloc unic, dezvăluit chiar în inițiere ca fiind învățătura ei cea mai imediată, cea mai transparentă: distrugerea întregii ordini de lucruri întemeiate pe principiile creștinismului.

Sensul personal este că inițiatul pus în sicriu este într-adevăr mort acolo ca creștin, ca cetățean al lumii în care Hristos este cunoscut și adorat. Nu mai rămâne în el nici un atom de carne care să țină încă de viața potrivit rânduielii lui Dumnezeu, a Dumnezeului creștinilor. Știm despre Dumnezeu că El este calea, adevărul și viața. În acest sens se declară că inițiatul a pierdut viața, tot atât de real pe cât a părăsit viața animală un cadavru al cărui trup se desface. Numele evreiesc ce i se dă atunci când este ridicat, sărbătorindu-se învierea sa, dezvăluie lumea nouă al cărei

cetățean a devenit, civilizația nouă la triumful căreia trebuie să se devoteze.

Cel care înțelege aceste lucruri este însemnat pentru lojile din spate, al căror număr, alcătuire și misiune atribuită fiecăreia variază după împrejurări, după mersul Revoluției, după progresele înfăptuite în zidirea Templului.

Lojile din spate fiind astfel alcătuite, emisari le aduc la timp directivele și ordinele unui comitet central și superior, punând totodată în legătură statornică toate Marile Orienturi. Acești emisari sunt aproape toți evrei. Aceasta pentru că poporul evreu găsește în organizarea sa națională înlesniri pentru a împlini acest rol pe care nimeni altcineva nu le prezintă. El are, într-adevăr, pretutindeni ceea ce Kabal numește factori, agenți ai guvernării oculte a israeliților, interpuși de la un capăt al lumii la celălalt pentru vânzări și cumpărări, pentru procesele coreligionarilor lor, acționând pe lângă administrații pentru tot ceea ce privește interesul rasei, sprijinind sau paralizând planurile guvernelor etc. Ei sunt minunat de potriviți pentru a fi comis-voiajorii Francmasoneriei și ai Revoluției. Hârtiile Înaltei Vânzări ni-l arată pe Piccolo-Tigre la Paris, la Londra, la Viena, la Berlin; aici pare gentilom, acolo bancher, altundeva negustor, curtier și chiar mic negustor ambulant; pretutindeni comis-voiajor în plasarea urii împotriva Celui pe care strămoșii săi L-au răstignit.

Bakunin face acest portret al masonului cu adevărat inițiat, admis în societățile mai secrete: „Revoluționarul este un om

consacrat. El nu are interese personale, nu are sentimente, nu are treburi, nu are preferințe, nu are bunuri, nu are nici măcar nume. Totul în el este absorbit de un interes unic și exclusiv, de o gândire unică, de o pasiune unică: Revoluția. Nu numai prin cuvintele sale, nu numai prin actele sale, ci încă în adâncul însuși al ființei sale, el a rupt pentru totdeauna cu ordinea publică, cu lumea civilizată întreagă. Rece față de sine însuși, trebuie să fie astfel și față de ceilalți. Toate sentimentele de afecțiune, de iubire, de recunoștință trebuie să fie înăbușite în sufletul său de pasiunea unică și calmă a operei revoluționare. Zi și noapte, el trebuie să aibă un singur gând, să urmărească un singur scop, distrugerea nemiloasă. Și, împlinind această operă cu sânge rece și fără odihnă, el trebuie să fie gata să piară și să înjunghie cu propriile sale mâini pe oricine ar pune piedică planurilor sale."

CAPITOLUL XXXI
CORUPEREA IDEILOR
(URMARE)

3 - MAȘINA DE CORUPT

Creatorii Francmasoneriei, vrând să întemeieze o societate al cărei scop trebuia să rămână necunoscut, deși ea însăși se manifesta, trebuiau să alcătuiască în ea un organism disimulator al scopului pe care voiau să-l atingă și disimulator până într-atât încât punerea în mișcare a acestui organism să producă, ca să spunem așa, în chip automat, aparențe contrare realităților, adică minciuni. Dacă nu ar fi izbutit să facă aceasta, Francmasoneria nu ar fi putut ajunge la țelul pe care și l-a propus, nu ar fi putut trăi.

Acest organism, construit înadins pentru a crea iluzia și, mulțumită acestei iluzii, pentru a produce efectul voit, domnul Copin-Albancelli, spirit observator, care știe să vadă și pătrunde până înăuntrul lucrurilor ce se înfățișează ochilor săi, i-a străpuns taina. A demontat mecanismul și ne expune sub ochi toate piesele sale!

El a constatat mai întâi că Francmasoneria are o dublă organizare, una vizibilă, cealaltă ocultă, cea dintâi slujind la disimularea celei din urmă. Organizarea vizibilă împarte Francmasoneria universală în mari grupări care se numesc aici federații, acolo Mari Loji sau Consilii Suverane. Gruparea cea mai importantă și cea mai cunoscută din Franța este Marele Orient al Franței. Acestea sunt entități administrative, independente. Aceste mari grupări se subdivid în grupări infinit mai mici, care se numesc ateliere sau loji. O lojă este condusă de ofițerii săi, adică de Venerabil, de Primul și de Al Doilea Supraveghetor, de Orator și de Secretar. Ei sunt numiți Cele Cinci Lumini. Acești ofițeri sunt aleși de membrii lojei în fiecare an, în luna decembrie, și numai pentru un an. Ei sunt întotdeauna reeligibili. Să observăm în treacăt că ei nu au autoritate ca ofițeri decât în loja lor. Pretutindeni în altă parte, ei sunt obligați să asculte de ofițerii atelierelor în care pătrund cu simplul titlu de vizitatori, la fel ca mulțimea celorlalți masoni.

Marele Orient al Franței numără în prezent puțin peste douăzeci de mii de aderenți, împărțiți între aproximativ patru sute de ateliere de câte cincizeci de membri, în medie.

Tot prin alegere este constituită și autoritatea administrativă a întregii federații. În fiecare an, în luna decembrie, fiecare atelier numește un delegat la conventul care se va reuni la Paris în luna septembrie următoare. Conventul numește un consiliu de treizeci și trei de membri, care este, ca să spunem așa, comitetul executiv al federației Marelui Orient. În plus, el examinează chestiunile care sunt de interes general pentru federație. Uneori, intră în raporturi cu federațiile sau puterile masonice străine. În sfârșit, se ocupă, și cu mai multă ardoare decât de orice altceva, de chestiunile actuale de ordin politic și religios.

Marele Orient este administrat de un Consiliu al Ordinului. Acest Consiliu al Ordinului este cea mai înaltă autoritate administrativă a Francmasoneriei franceze, în care nu mai există Mare Maestru. Astfel este organizarea Masoneriei, așa cum se prezintă masei aderenților ei și publicului.

Dar ea mai are un alt organism, mai puțin cunoscut, acela al gradelor. Când un profan este supus inițierii, el primește, odată cu lumina, gradul de ucenic. După câteva luni, dacă este exact la reuniuni, poate fi admis la gradul de calfă; apoi, după un alt răstimp tot atât de scurt, la acela de maestru. Dar nu prin alegere este numit la aceste diferite grade. Nu mai primește impulsul de jos, ca în ierarhia administrativă; el este atras de sus. Superiorii săi în grad îl cheamă la ei, dacă îl judecă vrednic.

Aici trebuie făcută această observație importantă, anume că gradul conferă celui care îl primește prerogative care există pretutindeni, în orice loc masonic s-ar afla. Vreau să spun că, pe când un Orator, un Prim Supraveghetor sau un Venerabil nu exercită funcțiile de Orator, de Prim Supraveghetor sau de Venerabil decât în loja lor, o calfă are gradul de calfă pretutindeni; un Maestru se bucură pretutindeni, de asemenea, de prerogativele Maiestriei pe care a primit-o.

Aproape toți francmasonii ajung la gradul de Maestru și ajung repede la el. Francmasonul Maestru este recunoscut drept francmason desăvârșit.

Deasupra maiestriei există înaltele grade, de a căror existență un anumit număr de Maeștri nici măcar nu au cunoștință. Cum se ajunge la ele? Întotdeauna prin selecție.

Cei de rang înalt au pentru ei ateliere altele decât lojile, purtând numele de capitole, consilii, areopage. Dar nu încetează totuși să frecventeze lojile. Chiar sunt obligați în mod deosebit la aceasta prin regulamente. Când întâlnesc acolo un Maestru care li se pare că oferă condițiile cerute și care are cei trei ani de grad necesari, îl întreabă cu prudență și, dacă socotesc că pot conta pe acceptarea lui, îi propun să-i fie nași într-un atelier superior, ai cărui membri vor avea de altfel să voteze asupra admiterii sale. Astfel principiul selecției joacă în Francmasonerie un rol considerabil, fără ca masonii de grad inferior, care sunt necontenit observați, dar fără știrea lor, să bănuiască aceasta. Astfel principiul alegerii nu este decât o

aparență mincinoasă. În realitate, tocmai pe principiul selecției este constituită adevărata și secreta autoritate masonică.

Gradele de ucenic, calfă și maestru formează temelia Masoneriei. Pe această temelie se ridică, așadar, un anumit număr de trepte. Ele au fost treizeci și trei la Marele Orient; numai opt sunt astăzi în uz. Cele mai cunoscute sunt *Rose-Croix* (gradul al 18-lea), *Kadosch* (gradul al 30-lea).

Se poate deci reprezenta Francmasoneria sub forma unei piramide ale cărei diferite asize se îngustează de la bază spre vârf, căci cu cât gradele sunt mai înalte, cu atât este mai restrâns numărul celor care sunt înzestrați cu ele.

Societatea ucenicilor, care se află sub toate celelalte, este nu numai dominată, ci pătrunsă de toate. Gradele superioare pot pătrunde la ei după cum le place și chiar ucenicii nu se pot reuni decât în tovărășia unui maestru care îi supraveghează, îi inspiră, le aduce sugestiile pe care el însuși le-a primit de mai sus.

La al doilea etaj se află calfele. La inițierea lor în acest grad li s-a făcut să rostească noi jurăminte, au fost amenințați cu blestemul maeștrilor dacă dezvăluie nu numai profanilor, ci chiar ucenicilor, ceea ce este propriu gradului de calfă. Acest grad constituie, prin urmare, o societate secretă suprapusă celei dintâi.

Ajuns la al doilea etaj, calfă continuă să fie observată de maeștri și de cei cu grade înalte, fără să poată bănui aceasta și, când este judecat vrednic, este chemat să devină maestru.

Ucenicii, calfele și maeștrii constituie masoneria inferioară, numită masonerie albastră, care se reunește în Loji.

Deasupra acestor Loji, atelierele superioare formează o masonerie suprapusă, de asemenea pe diferite etaje, mai mult sau mai puțin numeroase, după rituri, după timpuri și după necesitățile momentului.

Cartea atât de curioasă a lui Philalèthe (pseudonim al lui Anderson), *The Long Livers*, dedicată în 1720 marelui maestru, maeștrilor, paznicilor și fraților Lojilor din Londra, arată foarte limpede în prefața sa că deja exista deasupra celor trei grade tradiționale (Ucenic, Calfă și Maestru), împrumutate de la *freemasons*, o iluminare și o ierarhie a căror natură nu o dezvăluie.

Ce avantaje trage autoritatea superioară din această organizare? Iată.

Un mason de gradul întâi, un ucenic, are dreptul de a ști tot ceea ce știu toți ceilalți ucenici. El poate merge în toate celelalte ateliere unde se lucrează la gradul de ucenic, dar nu în nici unul dintre atelierele unde se lucrează la un grad superior celui al său.

La fel este și pentru un mason de gradul al doilea sau calfă, la fel iarăși pentru masonul ajuns la gradul de maestru, gradul al treilea. El știe tot ceea ce se petrece în atelierele unde se lucrează la gradul de ucenic și în acelea unde se lucrează la gradul de calfă, fiindcă înainte de a fi maestru a trebuit în mod necesar să fie mai întâi ucenic și apoi calfă. El are dreptul de a merge în toate atelierele unde se lucrează la gradele de ucenic și de calfă. Are chiar datoria de a merge în cât mai multe dintre ele, pentru a-i antrena pe ucenici și pe calfe pe calea pe care se află înaintea lor cu unul sau două grade. Dar nu știe absolut nimic din ceea ce se spune și se face în vreunul dintre atelierele unde se lucrează la un grad superior celui al său.

Datoria impusă gradelor superioare de a frecventa atelierele unde se lucrează la gradele inferioare, pentru a duce acolo inspirațiile pe care ele însele le primesc, este socotită esențială, indispensabilă transmiterii acestor inspirații.

Fiecare mason ignoră deci în chip absolut tot ceea ce se spune și se face în atelierele superioare celor ale gradului său, căci intrarea în acele ateliere îi este riguros interzisă. Astfel încât, după cum gradul său este o societate cu adevărat secretă pentru gradele inferioare, tot astfel gradele superioare celui al său constituie pentru el societăți cu adevărat secrete.

Se înțelege cum cei care alcătuiesc grupul superior, oricare ar fi el și oricine ar fi ei înșiși, pot face să circule voințele lor în toată piramida atelierelor masonice. Când au elaborat împreună un proiect, când au luat o hotărâre, dacă observă că

o anumită stare de spirit domnind în națiune și făcându-se simțită în Masonerie s-ar opune realizării proiectului lor, hotărăsc să atace această stare de spirit în grupurile care se află sub ei și o fac cu toate șansele de reușită, pentru că grupul lor fiind necunoscut, înțelegerea lor este și ea necunoscută.

Se înțelege de asemenea că documentele care emană din grupările superioare, precum acelea confiscate la München și la Roma, oricât de puțin numeroase ar fi, trebuie să ne fie de un folos neîndoielnic pentru studiul adânc al Masoneriei, pentru cunoașterea căii pe care este împinsă și a metodei pe care o întrebuințează.

Se înțelege în sfârșit că acela sau aceia care se află în vârful piramidei o țin pe toată. Prin ei și către ei se face urcușul; de la ei coboară influențele și sugestiile.

Trebuie adăugat că Masoneria așa-zisă a înaltelor grade are ea însăși sub ea o Masonerie superioară internațională; astfel încât ea însăși nu este, în ciuda titlului său, decât o Masonerie subalternă. Ea slujește drept canal de transmitere către Loji a voințelor superioare și drept organism de triere care acționează asupra membrilor adunați în Loji; dar, din punctul de vedere al ansamblului sectei care acoperă lumea cu mrejele ei, ea este un loc de depozit prin care trebuie trecut „înainte de a ajunge la o altă lume secretă" a cărei „anticameră destul de slab luminată" nu este decât ea însăși. Acestea sunt expresiile lui Piccolo-Tigre.

Căci este necesar a se ști că Francmasoneria franceză nu este singura constituită după tipul pe care tocmai l-am descris prea pe scurt. În toate țările se găsește o organizare asemănătoare și deasupra tuturor acestor organizații naționale trebuie să se afle, se află o organizație internațională în fruntea căreia stă ceea ce pe bună dreptate s-a numit Puterea Ocultă, care îndrumă acțiunea întregului către scopul voit.

Sub această Putere există deci trei Francmasonerii suprapuse.

Jos de tot, Francmasoneria albastră, limpede vizibilă, a cărei existență este cunoscută profanilor de multă vreme. Această Masonerie inferioară nu are, ca să spunem așa, acces în Templul lui Hiram; ea este ținută în curțile pe care i le dau ca fiind Templul. Puterea Ocultă se folosește de ea pentru a face o triere care are ca obiect punerea deoparte a subiecților hipnotizabili, susceptibili să devină sectarii de care Puterea Ocultă are nevoie pentru a ajunge la scopurile sale. Aceștia formează a doua Masonerie, care are de urmărit un scop parțial, a cărui realizare prealabilă este indispensabilă scopului general pe care numai Puterea Ocultă îl cunoaște. Aceste scopuri parțiale nu sunt aceleași în toate țările, pentru că Puterea Ocultă nu dispune acolo de aceleași mijloace sau pentru că nu are a răsturna acolo aceleași obstacole.

Deasupra acestor două Masonerii adăpostite în Templu, există o a treia ascunsă celor douălalte și care se ascunde în criptele Templului. Ea este însărcinată cu acțiunile de ansamblu care se întind asupra diferitelor țări sau asupra întregului univers.

Oare aceasta cunoaște adevăratul scop a cărui realizare o urmărește Puterea ocultă? Cunoaște ea măcar această Putere și cine sunt membrii ei? Se poate spune: nu, în ceea ce privește membrii; dar, în ceea ce privește existența ei, ea o poate, ca și noi, deduce din faptele produse de un veac și mai ales în acești ultimi ani.

Cum este alcătuită Puterea ocultă? După logica generală a sistemului, ea nu poate fi un singur om. Este un grup de oameni. Numai astfel poate fi asigurată perpetuitatea operei. Cine poate ajunge să facă parte din acest grup conducător? Numai acela care, după selecțiile repetate cărora i-a fost supus, prezintă toate garanțiile că va rămâne, împotriva tuturor și în ciuda tuturor, credincios ideii care este sufletul acestei extraordinare creații. Aceasta nu este însă de ajuns. Mai trebuie încă să se afle într-o condiție specială, iar această condiție specială este, după cum vom vedea, aceea de a fi de rasă evreiască.

Putere ocultă. De mai multe ori acest cuvânt a revenit sub pana noastră. Există cu adevărat, în vârful masoneriei, o putere care se sustrage tuturor privirilor?

Domnul Copin-Albancelli a tratat în chip magistral această chestiune în ziarul său și în cărțile sale.

Când este vorba, spune el, de a pătrunde misterul în care s-au învăluit întemeietorii masoneriei, nu este posibilă decât o singură metodă, una singură este științifică, pentru că este

adecvată obiectului studiului urmărit: raționamentul. Acest raționament trebuie să fie întemeiat pe inducție și deducție; iar această inducție și această deducție trebuie ele însele să se sprijine pe fapte pozitive și necontestate. O altă cale ar fi aceea de a căuta documente. Dar, chiar dacă s-ar produce, s-ar putea spune cu siguranță că, disimulatoare prin esență, secta le-ar fi fabricat anume pentru a înșela publicul și a deruta pe cercetători.

Să raționăm deci.

Există un mare fapt care domină întreaga chestiune: existența însăși a Francmasoneriei. Ea există de secole. Cineva a creat-o. Dat fiind că este nu numai seculară, ci și internațională, acest cineva dispune de mijloace de acțiune puternice și universale. De cel puțin două veacuri, de când funcționează în mijlocul nostru, încă nu se știe nici cum, nici de ce, nici în folosul cui. Se caută aceasta, se bănuiește, dar numai în ciuda ei și în ciuda eforturilor pe care le face pentru a se menține în mister se ajunge să se afle câte ceva. Dacă această sectă există, ea are o rațiune de a fi. Întemeietorul ei avea un scop, altfel nu și-ar fi dat osteneala să creeze un organism atât de vast, atât de complicat. Dar ceea ce trebuie luat mai ales în seamă este că el este făcut pentru a-i deruta chiar pe asociații săi și pentru a-i orbi în timp ce îi face să slujească la împlinirea planurilor sale. Masoneria, într-adevăr, după cum am văzut, prin dubla sa organizare, este constituită în așa fel încât să îngăduie unei autorități invizibile să se exercite asupra ei în același fel în care autoritatea masonică se exercită asupra lumii profane. Toate

angrenajele organizării masonice sunt modelate și dispuse pentru a transmite, din treaptă în treaptă, din lojile din spate cele mai secrete până în lumea profană, sugestii, idei și voințe. Într-un cuvânt, întreaga mașină este constituită în vederea funcționării unei puteri diriguitoare care însă vrea să rămână ocultă. Să luăm, de pildă, ultima afacere, afacerea Ferrer. S-a produs deodată o agitație universală. Ea nu a putut fi pusă în mișcare fără ca un cuvânt de ordine să fi fost dat. Or, un cuvânt de ordine presupune o voință și un mecanism orânduit pentru transmiterea acestei voințe. Unde este voința? Nu se vede. Și, fiindcă organismul de transmitere este în mod vădit Francmasoneria, trebuie să conchidem că Francmasoneria este un corp având un cap și că celelalte mădulare ale acestui corp lucrează sub impulsul pe care li-l dă capul și în vederea planurilor pe care le-a conceput capul. Acest cap este puterea ocultă.

Un fapt, dintre o mie de altele, care arată bine existența și acțiunea ei.

Căderea independenței temporale a Papalității se datorează unui vast complot internațional ale cărui fire duceau la lojile din Anglia, din Franța, din Germania și din Italia. Acest complot ar fi fost imposibil de realizat fără un plan conceput și o direcție dată de un stat-major misterios, agent al unei forțe ascunse care concentrează în mâinile sale puterea înaltei masonerii, precum un general concentrează acțiunea militară.

Revoluția franceză nu se explică în afara acțiunii acestui agent pe cât de misterios, pe atât de puternic.

Când citiți cele patru volume groase ale lui Taine despre Revoluție, sunteți întotdeauna ispitiți să vă întrebați dacă nu există ceva în spatele paginii. Faptele, evenimentele, lucrurile, oamenii, drama, actorii, toate acestea trec dinaintea voastră într-un tablou minunat de viu, dar care rămâne, de la un capăt la altul, o adevărată enigmă. Cum izbucnesc toate aceste răscoale atât de exact la momentul potrivit? Cum tot ceea ce ar fi fost elementar de făcut pentru salvarea țării și a Monarhiei nu este în chip regulat niciodată făcut? Cum, dimpotrivă, tot ceea ce ar fi fost elementar de evitat nu este, în chip regulat, niciodată evitat?

Taine nu vă dă decât explicația vagă a „anarhiei spontane", în care, tocmai, nimic nu are mirosul „spontanului", în timp ce totul are mereu mirosul „pregătitului". Acestor pagini le lipsește un cuvânt: putere diriguitoare, putere ocultă. Într-o scrisoare pastorală scrisă în 1878, Monseniorul Martin, episcop de Natchitoches, în Statele Unite, vorbind despre conjurația anticreștină care se întinde asupra lumii întregi, spunea:

„În fața acestei persecuții de o universalitate nemaiauzită până acum, a simultaneității actelor ei, a asemănării mijloacelor pe care le întrebuințează, suntem siliți să conchidem existența unei direcții date, a unui plan de ansamblu, a unei organizații puternice care execută un scop hotărât către care totul tinde.

Da, ea există, această organizație, cu scopul ei, cu planul ei și cu direcția ocultă căreia îi ascultă; societate compactă în ciuda împrăștierii ei pe glob; societate amestecată în toate societățile fără a depinde de nici una; societate de o putere deasupra oricărei puteri, afară numai de cea a lui Dumnezeu; societate teribilă, care este pentru societatea religioasă ca și pentru societățile civile, pentru civilizația lumii, nu numai un pericol, ci cel mai redutabil dintre pericole."

Mulțumită organismului pe care l-am descris, acest grup conducător are în mână toate Masoneriile, vizibile și invizibile. El își exercită influența la fiecare grad. Din sferele superioare, voințele Puterii oculte coboară în cele inferioare. Fiecare etaj are funcția sa; fiecare țară are rolul său.

Concepție uimitoare și uriașă! Organism minunat, care pune în mișcare ființe libere și le conduce fără ca ele să bănuiască spre un scop pe care cele mai multe l-ar dezaproba dacă l-ar cunoaște! Operă care ar fi cu neputință unui om sau câtorva oameni veniți de ici sau de colo, dar care nu este deasupra puterilor unei rase și ale unei religii.

CAPITOLUL XXXII
CORUPEREA IDEILOR
(URMARE)

4 - SUGESTII

Piccolo-Tigre dăduse acest sfat membrilor Vânzărilor pe care le întemeia: „Infiltrați veninul în inimile alese; infiltrați-l în doze mici și ca din întâmplare. Voi înșivă veți fi mirați de succesul vostru."

Cum și prin ce mijloace să se facă această infiltrare? *Revue maçonnique* răspunde: „Prin influențe individuale atent acoperite."

Aceste influențe se exercită înăuntrul lojilor și de acolo în lumea profană.

Puterea ocultă sugestionează „atelierele"; la ieșirea din ateliere, masonii sugestionează publicul. Astfel au fost răspândite, încă înainte de Revoluție, ideile de libertate și egalitate care trebuiau să o producă. În zilele noastre, am văzut pregătindu-se căile pentru învățământul neutru prin această sentință: învățătorul a făcut victoria francezului. Această altă sentință: „necesitatea serviciului militar obligatoriu pentru toți" îngăduia înrolarea preoților, făcea armata detestată, părăsite satele, corupea tineretul și micșora natalitatea. Toate acestea erau voite de Puterea ocultă în vederea scopurilor despre care vom vorbi.

Cum au ajuns aceste sugestii și alte o mie asemenea să pună stăpânire pe spiritul public? Pentru a răspunde acestei întrebări, să vedem mai întâi ce se petrece în loji.

Știm că federațiile masonice sunt împărțite în grupuri numite ateliere și că fiecare dintre ele nu cuprinde decât un număr foarte restrâns de persoane. În marile orașe, autoritățile masonice preferă să vadă francmasonii întemeind mai multe loji decât reunindu-se într-una singură. Aceasta pentru că Masoneria este o societate de învățământ și se cuvine să nu se aibă de instruit deodată decât un mic număr de adepți.

Știm de asemenea că cei cu grade înalte, deși au ateliere speciale, sunt obligați la frecventarea asiduă a lojilor. Acolo, nimic nu-i deosebește de toți ceilalți masoni care se află acolo și totuși ei au primit o inițiere superioară, aparțin unui atelier de ordin superior. Dar toți ceilalți ignoră aceasta. Ei se pot

deci amesteca în discutarea chestiunilor propuse, fără ca cineva să știe că au de făcut să prevaleze opinia pe care o aduc gata făcută de mai sus. Ei înșiși, cei cu grade înalte, au fost sugestionați în același mod de delegați ai masoneriei superioare aparținând unui atelier de ordin mai înalt, dar a cărui existență o ignoră sau, în orice caz, ai cărui membri le sunt necunoscuți ca atare și care, atunci când apar printre ei, sunt crezuți egalii lor. Puterea ocultă poate astfel cultiva cu succes și incognito inteligențele care au venit să se pună la școala ei; și cu atât mai bine cu cât, dintre cei care au fost introduși în loji de recrutori, se face o selecție automată, cum spune domnul Copin-Albancelli, prin eliminare voluntară. Puterea ocultă a avut grijă, într-adevăr, să nu pună nici un obstacol ieșirii acelora care, din pricina caracterului lor sau a atașamentului lor față de principiile primite prin educație, se arată refractari învățământului care le este dat. Maeștrii nu au deci înaintea lor decât școlari docili.

Ce se face în reuniunile masonice? se întreabă fostul francmason domnul Copin-Albancelli, și răspunde:

„În reuniunile masonice, se începe prin a asculta predici; mai târziu, se ajunge a le face chiar tu însuți. Lojile sunt locuri în care ești predicat și în care predici." Acest răspuns nu trebuie să surprindă; căci, din clipa în care este vorba pentru Puterea ocultă să arunce sugestii în spiritul francmasonilor, nu are la dispoziție decât un singur mijloc: predica.

Ce se învață?

Mai întâi, și ca temelie a doctrinei care va veni să se zidească pe această bază, două sugestii stăpânitoare: 1° Masoneria este o instituție sublimă, veșnică inițiatoare a tot ceea ce se face bun și mare în omenire; 2° această asociație se lovește de un vrăjmaș: catolicismul — la început se spune clericalismul. De unde concluzia: fiindcă catolicismul este dușmanul Masoneriei, el este dușmanul tuturor marilor cauze cărora aceasta i se devotează. În consecință, oricine iubește aceste mari cauze trebuie să combată catolicismul.

Cum poate fi înfățișată Francmasoneria sub o lumină atât de frumoasă și catolicismul sub una atât de jalnică?

Făcând din Francmasonerie organul și apărătoarea RAȚIUNII.

Ce este această zeiță căreia Masoneria i-a oferit atâtea jertfe omenești în ziua în care a făcut-o adorată în persoana unei prostituate? Cunoaștem rațiuni individuale, inteligențe omenești în care se dezvoltă, mai mult ori mai puțin, odată cu vârsta, studiul și reflecția, experiența, știința și înțelepciunea. Dar aceste rațiuni individuale sunt întotdeauna mărginitte, chiar la cei mai savanți și mai înțelepți. Rațiunea astfel dobândită prin studiu și experiență nu este altceva decât o reflectare în sufletul omenesc a rațiunii infinite care este Dumnezeu. Oare Dumnezeu și înțelepciunea Sa infinită vor Francmasonii să le apere împotriva catolicismului sub acest nume, Rațiunea? Este de ajuns a pune întrebarea pentru a o rezolva. Rațiunea pe care vor să ne-o facă să o adorăm este o

fantomă pe care o îmbracă în mari cuvinte strălucitoare: știință, progres, civilizație, libertate, și în urmărirea căreia își pun toate victimele. Sub toate aceste cuvinte se ascund contradicția față de adevărurile creștine, opoziția față de civilizația născută din principiile așezate în lume prin propovăduirea lui Hristos.

Când starea de spirit voită prin dubla sugestie de care tocmai am vorbit a intrat bine în capete, li se fac cunoscute una câte una cauzele la succesul cărora orice bun francmason trebuie să lucreze pentru triumful Rațiunii asupra Superstiției și mijloacele ce trebuie luate pentru a asigura supremația Rațiunii și a nimici catolicismul. La aceste mijloace trebuie să colaboreze toți masonii vrednici de acest frumos titlu.

Apoi vin studiile în comun ale căror teme sunt furnizate de intermediarii sugestionați de mai sus, după cum am spus. Sunt diferitele aspecte, diferitele puncte ale unei filosofii anticatolice, ale unei științe istorice anticatolice, ale unei economii sociale anticatolice și ale unei morale anticatolice. Studiul chestiunii sociale, de pildă, îngăduie să fie sugerate toate ideile de la optzeci și nouă: suveranitatea poporului, libertatea, egalitatea și întreg bagajul democratic.

Astfel se formează în sânul organismului masonic o stare de gândire anticatolică, nu numai asupra chestiunilor generale pe care tocmai le-am arătat, ci și asupra fiecăreia dintre chestiunile actuale care se ivesc, sau pe care Puterea ocultă le

ridică, precum chestiunea învățământului, a divorțului, a separării Bisericii de Stat etc., etc.

Dar, pentru rezultatul către care tinde, Puterea ocultă nu și-ar putea închide acțiunea în incinta lojilor sale. Trebuie să creeze de asemenea o stare de opinie conformă planurilor sale în „lumea profană".

Pentru aceasta are mai întâi pe Masonii săi. Luați din toate mediile, ei fac să se simtă pretutindeni în jurul lor ecoul acțiunii care se exercită necontenit asupra spiritului lor. Ei repetă sau fac să se repete în ziare și în conferințe, în școli și în licee ceea ce au auzit spus de predicatorii Puterii oculte. „A fi Francmason, spunea fratele Lafferre la banchetul Conventului din 1903, înseamnă a fi apostol." Trebuie să fiți apostoli, li se repetă neîncetat. Nu lipsesc de la aceasta și sunt cu mult mai îndrăzneți în răspândirea erorii decât sunt cei buni în apărarea adevărului. Jurnalistul în articolele sale, publicistul în scrierile sale, autorul dramatic în piesele sale, șansonetistul în cântecele sale, pornograful în desenele sale, profesorul în cursurile sale, institutorul în clasele sale, toți răspândesc, sub diferite forme, învățământul pe care l-au primit, ideile de care au fost pătrunși, cuvintele de ordine care le sunt comunicate.

Nu trebuie crezut că acești misionari ai doctrinei masonice sunt toți de rea-credință. Ei au fost fanatizați, orbiți, astfel încât uneori, adesea, predică erorile lor cu convingere. Un mare număr dintre ei sunt credincioși; cred în misiunea Văduvei și se fac apostolii ei cu fanatism. S-a ajuns a-i

convinge că Știința, Progresul, Civilizația cer distrugerea Creștinismului. Ei o cred. Și această credință este o forță considerabilă la acești naivi. „Trebuie să-i fi văzut, spune domnul Copin-Albancelli, până unde merge halucinația lor."

După cum cei cu grade înalte sunt delegați în reuniunile Francmasoneriei albastre, tot astfel francmasoni sunt delegați în această mulțime de asociații pe care am văzut că depind de ea.

„Comisia noastră, spune darea de seamă a congresului masonic de la Amiens din 1894, a socotit că acest mijloc (de acțiune asupra opiniei publice prin sugestiile masonice în societățile cu caracter indiferent) trebuia să fie recomandat într-un chip cu totul deosebit atenției dumneavoastră. El vă va procura, într-adevăr, prilejul de a face să predomine ideile noastre pretutindeni, dacă vom avea talentul de a organiza aceste societăți rămânând noi înșine în culise."

Fratele doctor Savoire, raportorul Comisiei de Propagandă a Conventului de la Paris din 1900, a spus de asemenea, cu privire la aceste societăți laice:

„Ar trebui ca Francmasoneria să pună mâna pe aceste Asociații într-un mod ocult. Ar fi de ajuns ca un anumit număr de francmasoni să intre în Consiliul fiecăreia dintre aceste instituții, pentru a exercita acolo o influență preponderentă..."

Fratele Blatin spunea către coreligionarii săi masoni, la conventul din 1892: „voi sunteți un stat-major, voi sunteți ofițeri care nu ați grupat încă îndeajuns trupele pe care trebuie să le duceți la luptă. Aceste trupe nu le puteți aduce în lojile noastre, dar trebuie să ajungeți a reuni în jurul vostru toate aceste mase ale sufragiului universal care nu cer decât să fie disciplinate de voi." Cu un an înainte ca fratele Blatin să rostească aceste cuvinte, congresul lojilor din Midi ne învăța că, numai în această parte a Franței, „libera-cugetare număra deja șase sute de grupuri, a căror formare se datora în cea mai mare parte Francmasoneriei." Este vorba aici nu despre societățile neutre, ci despre acelea care au ele însele un caracter anticlerical, precum „Liga învățământului", „Uniunile amicale de solidaritate", „Amicalele institutorilor", „Cercurile de studii", „Bibliotecile populare" etc., etc.

Aceste societăți neutre sau liber-cugetătoare au fost constituite de Masonerie și ele nu o știu; sunt conduse de reprezentanții acestei societăți secrete și o ignoră; sunt hrănite cu ideile ei și nici nu bănuiesc aceasta. Este într-adevăr realizarea dorinței formulate de *Revue maçonnique*: „Trebuie să se facă uz de influențe individuale cu grijă acoperite."

Francmasoneria a creat deci în jurul său, fără ca cineva să bage de seamă, o mulțime de societăți în care răspândește sugestiile sale, așa cum Puterea ocultă le răspândește în ea însăși. Aceste societăți sunt armatele ei și totodată acoperirea ei protectoare, așa cum ea însăși este armata și acoperirea protectoare a Puterii oculte.

Cum, prin aceste mii de societăți și prin sugestiile necontenite care li se fac, nu ar ajunge Puterea ocultă să distrugă până în temelii felul de a gândi al unei națiuni? A smulge francezului toate tradițiile franceze, a le înlocui cu altele, iată opera căreia Francmasoneria i s-a consacrat de două veacuri cu cea mai mare statornicie și cu cel mai mare succes, pentru a aduce țara noastră să se distrugă ea însăși.

CAPITOLUL XXXIII
CORUPEREA IDEILOR
(URMARE)

5 - SUGESTII ANTITRADIȚIONALISTE

Prin punerea în lucru a unui organism conceput și întrebuințat cu o înțelepciune infernală, Puterea ocultă care prezidează Francmasoneria poate deci să arunce în spiritul mulțimii sugestii favorabile planurilor ei și să le repete fără încetare.

Principalele sugestii lansate în public în secolul al XVIII-lea au fost aceea a egalității, care trebuia să-i emancipeze pe evrei și să-i pună pe același picior cu noi, francezii, și aceea a libertății, care trebuia să stârnească Revoluția. Am vorbit despre aceasta în cartea *Vérités sociales et Erreurs démocratiques*.

Astăzi, sugestiile umanitarismului, ale abolirii frontierelor, fie politice, fie dogmatice, țin primul loc. Ele au drept scop să distrugă orice atașament față de patrie și față de religie, pentru ca pe aceste ruine să se poată ridica Ierusalimul de nouă ordine, care trebuie să se întindă asupra întregului univers. Vom vorbi despre aceasta în partea a doua a acestei lucrări.

Aici trebuie să ne mărgim la sugestiile antitradiționaliste semănate în Franța pentru a distruge naționalitatea franceză, căci alterarea tradițiilor franceze în spiritul francezilor este condiția prealabilă, necesară succesului planurilor sectei, care sunt, se poate spune cu deplină certitudine, asasinarea Franței.

Mai bine de cincizeci de ani au fost astfel întrebuințați pentru a sugestiona spiritul public și a pregăti Revoluția; și iată acum șaptezeci de ani întrebuințați în același fel pentru a ne aduce la situația actuală și la ceea ce trebuie să o urmeze. Atunci ca și astăzi, secta, înainte de a acționa, a început prin a crea o nouă stare de spirit întemeiată pe disprețul și ura față de tradițiile rasei franceze, tradiții politice și totodată tradiții religioase, cele două rădăcini principale ale arborelui național, cum spune domnul Copin-Albancelli. A le distruge prin forță era imposibil. Se ajunge la aceasta prin sugestie și prin minciună.

La prima vedere, se este înclinat să se creadă că o națiune nu poate fi învinsă decât prin armate. Este o eroare. Alături de rănile care fac să curgă sângele din vine, există altele, mai slăbitoare și mai greu de vindecat, acelea care fac să curgă sângele sufletului. Unde este sufletul unui popor? În tradițiile

sale. În originile sale și în tradițiile care au ieșit din ele au fost și sunt adevăratele izvoare ale vieții sale. Oricine cercetează faptele istoriei noastre contemporane se poate convinge că de o sută șaizeci de ani se urmărește un efort uriaș și neîncetat pentru a ucide sufletul francez prin acest procedeu: a-l desprinde de originile și de tradițiile sale, făcându-l să le uite, inspirându-i ura și disprețul față de ele.

„De mai bine de un secol, spune domnul Gustave Bord în prefața cărții sale intitulate *Franc-Maçonnerie en France, des origines à 1815*, istoricii și economiștii se întreabă cum o țară temeinic monarhică și catolică precum Franța a putut să-și schimbe brusc idealul și credința... Nici un istoric de bună-credință nu a pus la îndoială că sufletul țării era regalist și credincios... Trebuie ca un rău mai cumplit (decât deficitul financiar etc.) să fi invadat ceea ce se numea atunci opinia publică: scopul acestui studiu este de a dovedi că răul care trebuia să contamineze lumea întreagă nu era numai Francmasoneria, ci mai ales SPIRITUL MASONIC, spiritul masonic creat prin sugestii continue și răspândindu-se din loji în întreaga lume profană."

„Când se voiește ca un popor să trăiască, spune încă domnul Bord, nu i se distrug izvoarele vieții. Nu i se atacă cu ură amintirile. Chiar și în cazurile în care devine necesar să se aleagă între diferitele drumuri pe care le poate deschide viitorul, aceasta se face cu respectul datorat ție însuți și datorat încă și mai mult strămoșilor prin care exiști; se meditează cu pietate modificările de care sunt susceptibile aceste tradiții,

datorită cărora ei au zidit ceea ce ne-au transmis. Se face în așa fel încât nu să fie ucis trecutul și nici dezonorat, ci să fie legat de condițiile noi care pot rezulta din schimbarea vârstei națiunilor. Dacă, dimpotrivă, se voiește ca un popor să moară, nimic nu este mai logic decât a-l apuca tocmai în locurile unde se află izvoarele înseși ale vieții sale.

Nu este oare în chip deosebit impresionant acest marș al Masoneriei, instalată în mijlocul unui popor căruia începe prin a-i închide ochii și a-i îmbăta rațiunea; apoi care suprimă unul după altul toate organele vieții noastre naționale, atacându-se mai întâi de acelea a căror dispariție Puterea ocultă o simte mai urgentă pentru sine: Monarhia, tradiție națională politică, forță care menținea coeziunea în corpul social, care coordona eforturile în vederea apărării; apoi catolicismul, forță morală care dădea sufletelor resortul fără de care cea mai bună organizare rămâne nefolositoare, cum ar fi o mașină, chiar cea mai perfecționată, în care nu ar exista abur. Aceste distrugeri prealabile împlinite, sufletul țării fiind adormit, dacă nu chiar distrus, iar mădularele ei fie dezbinate, fie paralizate, reduse la o neputincioasă defensivă, Puterea ocultă se ia apoi pe rând de ideile, rămase fără sprijin, de proprietate, de familie, de moralitate, care, în lipsa instituțiilor tradiționale și a principiilor fundamentale nimicite în prealabil, l-ar mai deosebi încă pe om de fiară. Ea voiește să șteargă și această din urmă deosebire și se înverșunează la aceasta proclamând că lucrează pentru lumină, dreptate, civilizație, progres! Atacă în cele din urmă însăși ideea

națională, în felul în care le-a atacat pe toate celelalte, adică răspândind pe ascuns, prin fraudă și minciună, în lojile sale și de acolo în lumea profană, ideile pe care le simte necesare pentru a-i fanatiza pe unii, pentru a-i amorți pe alții. Lepădarea noastră de toate tradițiile noastre, prin aceasta a hotărât Puterea ocultă să ne ucidă, făcând din noi înșine meșterii propriei noastre ruine."

Aceasta a început cu Voltaire și cu școala enciclopedică. Ei au pregătit Revoluția printr-o propagandă de idei.

„Trebuie să ne temem, spunea Mirabeau lui Chamfort, de opoziția marii părți a națiunii, care nu ne cunoaște planurile și care nu ar fi dispusă să ne dea concursul ei. O vom face să vrea și o vom face să spună ceea ce nu a gândit niciodată. Dacă se îndoiește, i se va răspunde precum Crispin legatarului: Este letargia dumitale. Națiunea este o mare turmă care nu se gândește decât să pască și pe care păstorii, cu câini buni, o duc după voie. La urma urmei, binele ei vrem să i-l facem fără știrea ei. Nici vechiul ei regim, nici cultul ei, nici moravurile ei, nici toate vechiturile de prejudecăți nu merită să fie cruțate. Toate acestea provoacă rușine și milă într-un veac ca al nostru și, pentru a trasa un plan nou, trebuie făcut loc curat."

Mulțumită acestei otrăviri a spiritelor, au putut ajunge să taie capul regelui și să nimicească cultul catolic. Napoleon, dându-și seama de necesitățile care se impuneau, a restaurat tradiția religioasă și a voit să creeze un nou tradiționalism

politic. Nevrând să facă primul dintre aceste lucruri așa cum îl înțelegea Papa, nu a putut reuși în al doilea.

După Restaurație, toată lucrarea împlinită de sectă era de refăcut; a fost reluată în același fel. Ea s-a atacat mai întâi de tradiționalismul politic. Prin liberalism și prin ipocriziile lui, a ajuns să-i detroneze pe Bourboni, să restabilească o Republică; apoi, negăsind-o viabilă, să substituie din nou tradiționalismului politic francez Imperiul, care îi este contrafacerea. În același timp, unitatea italiană era ridicată pentru a bate în breșă bulevardul catolicismului, Papalitatea; și Napoleon al III-lea era somat să dea mâna la acest atentat, dintre toate cel mai funest. Și în timp ce acesta se împlinea, întreaga serie de asalturi era dată la noi, cu tot atâta răbdare câtă perfidie, împotriva tradiționalismului religios. Se știe ce a urmat.

Franța a părut să-și revină după război, invazie și Comună și să vrea să scape de Francmasonerie și de Puterea ocultă prin întoarcerea la tradiționalismul religios și politic. Aceasta au marcat alegerile din 1871. Dar secta a știut să semene între reprezentanții națiunii dezbinări care au făcut să eșueze totul. Tradiționalismul politic a fost doborât în 1874 și 1877 și, din acel moment, a fost dus încet, dar sigur, războiul împotriva tradiționalismului religios. A început cu școala neutră, a fost continuat prin expulzarea congregațiilor religioase; astăzi a ajuns la separarea Bisericii și a Statului, în așteptarea clipei în care va putea nimici Biserica Franței.

Tot ceea ce s-a încercat din 1830 încoace pentru a-i face pe francezi să uite ce au fost, ce sunt, ce trebuie să fie, a fost pregătit în loji. Pentru a te convinge de aceasta nu este nevoie decât să consulți *Bulletin du Grand-Orient*. Se vede acolo că toate legile, toate măsurile antireligioase, antimorale, antisociale, luate de guvern sau fabricate de Parlament, au fost discutate și votate în atelierele masonice cu mai mult sau mai puțin timp înainte de a fi fost în Cameră și în Senat. Când această observație a fost făcută, *Bulletin du Grand-Orient* a dispărut de la depozitul legal, a încetat să mai fie depus acolo, astfel încât astăzi este imposibil să se mai facă acolo noi descoperiri.

Așadar, de o sută cincizeci de ani încoace, este întotdeauna același mers urmărit cu neînduplecare către același scop; sunt întotdeauna aceleași lovituri de secure ale tăietorului de lemne nevăzut, în vederea distrugerii în Franța a acestei duble rădăcini a arborelui francez: tradiționalismul politic și tradiționalismul religios. Astăzi, antitradiționalismul religios este împins până la ateism, în școli, iar antitradiționalismul politic până la demolarea ideii de Patrie în armată. Acest plan era altădată negat; nu mai este, căci francmasonii cred că nu mai au a se stânjeni, unul dintre cele două tradiționalisme fiind mort, spun ei, iar celălalt muribund. „Ne place să constatăm că nu suntem străini de această dublă ruină", spunea în 1902, într-un cântec de triumf, ajutorul tăietorului de lemne, fratele Belpech.

„Din punct de vedere politic, francmasonii au variat; dar în tot timpul Francmasoneria a fost fermă asupra acestui principiu: război tuturor superstițiilor, război tuturor fanatismelor... Triumful Galileanului a durat douăzeci de veacuri, el moare." Acest cântec de victorie conține o minciună. El spune război tuturor superstițiilor, tuturor fanatismelor; or, există o „superstiție" și un „fanatism" pe care Masoneria nu le-a combătut niciodată: „superstiția" și „fanatismul" evreiești. Pentru Israel, împotriva Galileanului! Aceasta este formula care rezumă cel mai bine opera masonică. Celălalt punct al acestei declarații — „Din punct de vedere politic, francmasonii au variat" — cere o explicație. Da; secta a măgulit Restaurația, dar pentru a abate atenția de la manevrele sale. A lucrat la instaurarea puterii personale în persoana Napoleonilor, dar pentru a se servi de ei. Și în ceea ce-i privește pe regii noștri, ea nu a încetat niciodată să poarte în inima sa și să execute, pe cât îi îngăduiau împrejurările, acest cuvânt de ordine care i-a fost dat de la început: *Lilia pedibus destrue*.

Toate acestea, secta a putut să le facă mulțumită acțiunii sale asupra spiritului public prin mijloacele arătate mai sus.

În lucrarea deja citată, domnul Bord dă numele de „latomizați" persoanelor inițiate sau profane care sunt pătrunse de doctrina masonică. Romanii numeau latomii niște cariere unde erau închiși prizonierii. „Latomizații" sunt deci captivii masoneriei, captivii ei intelectuali, aceia al căror spirit a fost luat în stăpânire de ea. Dintre acești captivi sunt mult mai mulți în lumea profană decât în Loji. Sunt toți aceia în care

sugestiile masonice au șters mai mult sau mai puțin idealul strămoșilor noștri, idealul care a făcut Franța. Domnul G. Bord face această observație, tot atât de evidentă astăzi ca și înainte de Revoluție: „Latomizatul a fost un tulburător tot atât de teribil ca și inițiatul, căci mentalitatea sa era cauza fatală a mediului creat de dogma egalitară. Mentalitatea masonică acționa într-adevăr tot atât asupra latomizatului ca și asupra inițiatului, iar cei mai mulți dintre ei nu vedeau exact transformările pe care masoneria le produsese asupra inteligenței lor, asupra voinței lor și asupra conștiinței lor. Tocmai aici se află forța Masoneriei. Aici se află și primejdia pe care o prezintă."

Franța avea drept ideal religia catolică și regalitatea tradițională. Din unirea acestor două idei și a acestor două realități s-a născut patria franceză; cultului lor îi datorează dezvoltarea, prosperitatea și supremația sa asupra Europei și asupra lumii civilizate. Vai! Cât de mult a decăzut de când s-a găsit în sânul ei o asociație lucrând neîncetat, și cu atât de mulți complici în afara ei, să secătuiască în suflete aceste două izvoare ale vieții naționale!

Acești complici îi găsim chiar și în rândurile noastre. În ceea ce privește tradiția religioasă, oare nu între catolici a trebuit Enciclica *Pascendi* să-i caute și să-i condamne pe susținătorii Modernismului? Și ce face Modernismul? El atacă în chip ipocrit chiar rădăcinile creștinismului. Ca și protestantul, modernistul neagă autoritatea divină a Bisericii; ca și raționalistul, modernistul neagă dumnezeirea reală a

Domnului nostru Isus Hristos; ca și panteistul și ateul, modernistul neagă existența reală a unui Dumnezeu distinct de lume; ca și scepticul, modernistul refuză rațiunii umane puterea de a cunoaște cu adevărat vreun adevăr. Și, negând toate acestea, modernistul păstrează întreaga aparență, întreaga fațadă, toate formulele catolicismului. De aceea Pius al X-lea a putut spune: Partizanii acestor erori nu trebuie căutați astăzi printre dușmanii declarați; ei se ascund în sânul însuși și în inima Bisericii, vrăjmași cu atât mai redutabili cu cât sunt mai puțin deschiși. Vorbim despre un mare număr de catolici laici și, ceea ce este încă și mai de plâns, de preoți care, sub culoarea iubirii de Biserică, se înfățișează, cu disprețul oricărei modestii, drept renovatori ai Bisericii. În falange strânse, ei dau cu îndrăzneală asalt la tot ceea ce există mai sfânt în opera lui Isus Hristos."

Poate exista oare o primejdie mai mare pentru tradiția religioasă și păstrarea ei în țara noastră decât aceea care este descrisă aici?

Primejdia nu este mai puțin mare pentru tradiția națională. Francmasonii o socotesc moartă, în timp ce ei nu văd încă decât în agonie tradiția religioasă. Se înșală. Catolicismul nu este muribund, nici chiar în Franța; iar ideea monarhică nu este moartă. Ea trăiește din nou; se ridică iarăși din loviturile care i-au fost date de un veac. Dar secta nu și-a aruncat armele; continuă lupta și o urmărește acolo unde crede că va fi mai hotărâtoare. De aceea își poartă atacul mai întâi în școli. De Maistre a spus că istoria, de la Reformă încoace, este o

conspirație împotriva adevărului. Această conspirație este vădită în învățământ la toate gradele sale, atât în școala primară, cât și în licee și în universități. În ancheta care se face în acest moment asupra cărților clasice, se constată aceeași înverșunare și împotriva adevărului religios, și împotriva adevărului istoric: la toate paginile, falsificarea voită a faptelor și a doctrinelor este făcută pentru a crea în sufletul copiilor prejudecăți de neînrădăcinat. Aceasta era recomandarea făcută Înaltei Vânzări: „La tineret trebuie să se meargă, pe el trebuie să-l seducem, pe el trebuie să-l atragem după noi fără ca el să-și dea seama."

Ieșind din școli, tânărul este prins de asociații; este catehizat de ziare; este înconjurat de apostoli de care nu crede că trebuie să se ferească și care, în fapt, sunt cei mai primejdioși, pentru că se înfățișează sub un chip religios și patriotic.

Ce ziar, ce asociație mai înverșunate împotriva tradiției monarhiste decât *Le Sillon*, numai pe acesta să-l amintim? Tinerii catolici pe care îi atrage prin momeala unor idei generoase, dar vagi, imprecise, pot oare bănui că, hipnotizându-i în contemplarea ideii democratice, *Le Sillon* face treburile Masoneriei? Pot ei bănui că ideea fundamentală a *Sillon*-ului este o idee evreiască, una dintre acele idei pe care secta iudeo-masonică le întrebuințează pentru a supune Franța și a săpa temeliile catolicismului? Nu pot, căci, în cercurile lor de studii, se are mare grijă să nu li se îndrepte atenția spre sectă. Prin studiul serios, aprofundat, al chestiunii masonice, ar vedea ceea ce își propune secta, mijloacele pe care le

întrebuințează pentru a ajunge la scopurile sale, sugestiile pe care le socotește utile să le răspândească pentru a-și da colaboratori printre „profani". Ar vedea că pe acești colaboratori îi caută de preferință printre ei, datorită calităților naturale ale tinereții și resurselor pe care ea le prezintă pentru apostolat în prezent și pentru instituțiile de întemeiat în viitor. Profitând de simplitatea și curăția proprii vârstei lor, ea lucrează să facă din asociația lor o școală de disociere anticatolică și totodată antifranceză. Oare nu s-a văzut *Le Sillon* alipindu-se insultătorilor Ioanei d'Arc? Dacă există o tradiție franceză vrednică de respect și de entuziasm, aceasta este totuși, negreșit, aceea. Nu se vede oare *Le Sillon* făcând pretutindeni alianță cu protestanții și chiar cu Uniunile creștine, al căror scop mărturisit este să atragă tineretul tuturor țărilor lumii într-o religiozitate care scutură jugul oricărei dogme? Lucrurile asemănătoare se cheamă unele pe altele și ura față de tradiția monarhică trebuia în mod necesar să aducă după sine cel puțin indiferența în ordinea religioasă.

Papa și episcopii i-au avertizat de multe ori asupra religiei; oameni vrednici de toată considerația îi avertizează în privința patriei. Ei își închid cu încăpățânare urechea, atât de puternic s-a pus stăpânire pe spiritul lor sugestia masonică. Câți sunt între ei care își pot da seama de aceasta!

Pentru cine a studiat secta masonică, care îi cunoaște țintele și mijloacele de acțiune pe care și le-a dat, nu este îndoială că influența ei se exercită uneori chiar și în ziarele socotite cele mai bune. Din felul în care sunt tratate anumite chestiuni, se

simte suflul, inspirația sectei. Dacă există o chestiune urgentă între toate, este bine aceea a unirii catolicilor într-un singur gând și într-o singură acțiune. Încă din primele zile ale pontificatului său, în prima sa Enciclică, Sfântul nostru Părinte, papa Pius al X-lea, a arătat singurul teren pe care ei se pot înțelege și își pot uni eforturile. El însuși s-a așezat pe acest teren, chemându-i să se grupeze în jurul său și oferindu-se să-i conducă. „În fața războiului nelegiuit care s-a ridicat și care merge aproape pretutindeni urmărindu-se împotriva lui Dumnezeu, dacă ni s-ar cere o deviză care să exprime însuși adâncul sufletului nostru, nu am da niciodată decât aceasta: A restaura toate în Hristos... Există, și în număr mare, știm bine, unii care, împinși de iubirea păcii, adică a liniștii ordinii, se unesc şi se grupează pentru a forma ceea ce numesc partidul Ordinii. Vai! Speranțe zadarnice, osteneală pierdută! Partide ale Ordinii capabile să restabilească liniștea în mijlocul tulburării lucrurilor nu există decât unul: PARTIDUL LUI DUMNEZEU." Acest cuvânt ar fi trebuit, s-ar părea, să adune toate organele catolice de publicitate. Dar nu. Cele mai ostentativ catolice au preferat Partidului lui Dumnezeu partidul Ordinii și acțiunii catolice acțiunea liberală! Iar când constituirea Partidului lui Dumnezeu cere în prezent ca fiecare, în apărarea drepturilor lui Dumnezeu, ale Bisericii și ale sufletelor, să facă abstracție de preferințele sale politice, aceleași ziare „catolice" au cerut în prealabil oricărei înțelegeri și oricărei acțiuni comune o profesiune de credință republicană. Cine nu ar recunoaște în aceasta inspirația masonică, sugestia sectei care ne-a dăruit republica în timp ce

declara cu glas tare și prin faptele sale că Republica nu este altceva decât „masoneria la vedere"? Nu în chip ușuratic a spus domnul Copin-Albancelli: „Ziarul moderat, patriotic, chiar religios, poate avea, fără să știe, francmasonul sau francmasonii săi, care nu spun acolo decât ceea ce pot spune. Dacă nu are francmasonul sau francmasonii săi, are cutare și cutare dintre redactorii săi, care sunt îmbibați, grație unor « influențe individuale atent acoperite », de spirit masonic diluat în măsura în care se cuvine pentru a fi asimilabil în mediul unde trebuie să lucreze. Acești masonizanți transmit la rândul lor colegilor lor spiritul pe care l-au primit. Și așa se face că presa noastră, chiar și cea de opoziție, este atacată în multe puncte de infiltrații masonice. La fel stau lucrurile cu atelierele, cu saloanele, cu grupurile pe care le constituim." Se poate spune cu toată siguranța că tot ceea ce poartă ștampila „liberal" vine din Loji, pe căi mai mult sau mai puțin ocolite. În orice caz, face treburile lor.

Ce trebuie conchis?

Puterea ocultă și-a întemeiat dominația pe o stare de spirit.

Această stare de spirit este antitradiționalistă. Antitradiționalism religios și antitradiționalism politic. Ea este rezultatul diviziunilor succesive operate la noi de patru veacuri încoace.

Când un lucrător de carieră vrea să spargă un bloc de piatră, spune domnul Copin-Albancelli, începe prin a-l despărți în

două bucăți. Apoi se atacă pe rând de una și de cealaltă dintre acestea, pe care le subdivide la rândul lor. Continuă astfel, făcând bucăți din ce în ce mai mici, până când sunt reduse la dimensiunea care îi convine.

Acesta este procedeul care a slujit la reducerea Franței la starea în care o vedem.

Dușmanul ei a început prin a o sparge în două mari fragmente. A fost în ziua în care a reușit să introducă aici protestantismul.

Blocul catolic și monarhic francez, după ce a fost redus prin spărtura rezultată din instaurarea protestantismului, a fost spart din nou de filosofia secolului al XVIII-lea. Spargerea a fost atunci chiar dublă: s-a produs în sens religios și în sens politic. Revoluția a fost consecința acestei spargeri și, după ea, în locul acestui bloc catolic și monarhic deja redus, s-au aflat, pe de o parte, catolici și „filosofi", iar pe de alta, monarhiști și republicani.

A venit apoi Imperiul, care a fost o încercare de reunire datorată ambiției și geniului unui om, sprijinite pe instinctul de conservare al națiunii. Când acest om a căzut, sarcina Restaurației devenise foarte grea; căci, în locul vechiului bloc național, se aflau atunci în Franța catolici, protestanți, deiști, atei, regaliști, imperialiști și republicani. O nouă fărâmițare a fost operată când ramura cadetă a succedat ramurii mai mari:

de atunci a existat un partid orléanist alături de celelalte deja atât de numeroase.

De atunci, misteriosul dușman nu a încetat să lucreze în același sens. A lovit fără încetare și fără ca nimeni să-l vadă lucrând asupra fragmentelor produse de spărturile succesive ale vechiului bloc francez. Astfel încât acum nu numai că există în Franța catolici, protestanți, deiști, atei, regaliști, imperialiști și republicani, ci fiecare dintre aceste grupări se află încă subdivizată într-un număr mereu crescând de subgrupări.

Priviți pretutindeni, la dreapta, la stânga, printre credincioși și printre necredincioși, printre patrioți și printre cei care nu mai sunt, printre autoritari și printre liberali, în toate mediile, în toate taberele, la toate treptele scării sociale, este războiul necontenit, mereu reînnoit sub un pretext sau altul.

Germenii lui au fost inoculați generațiilor care au precedat-o pe a noastră de către dușmanul mascat cu care avem de-a face și ne-au fost transmiși ca o consecință inevitabilă a stărilor de lucruri anterioare.

Împotriva acestei stări deplorabile nu există decât un singur lucru de opus: doctrinele adevărate doctrinelor false; o contra-propagandă tinzând să readucă în cinste, cu o constanță neobosită, principiile rasei noastre, să creeze un spirit opus celui pe care secta l-a făcut să prevaleze mai mult decât prea mult.

„Vechea Franță, spune domnul Gustave Bord, avea ca ideal religia catolică și regalitatea tradițională. Din aceste două credințe s-a născut Patria franceză; doctrinele masonice au putut să ne-o facă uitată pentru un timp, dar rămân încredințat că Franța de mâine își va relua vechile tradiții; că acestea vor fi în acord cu necesitățile lumii moderne și că țara noastră va redeveni națiunea energică și generoasă care a fost sub regii săi."

CAPITOLUL XXXIV
CORUPEREA IDEILOR
(URMARE)

6 - PROPAGANDĂ PRIN COLPORTAJ ȘI PRIN ȘCOLI

Astfel, deci, pentru a răspândi ideile pe care are interes să le facă să prevaleze, Francmasoneria se folosește mai întâi de „influențe atent acoperite", influențe ale marilor inițiați asupra masonilor de rând, influențe ale masonilor asupra societăților pe care le-au organizat ori în care au putut să se introducă și, prin ea și prin ei, influențe asupra opiniei publice în toate clasele societății.

Dar, pentru a ajunge la rezultatele pe care voiește să le obțină, partidul ocult nu se mulțumește cu aceste influențe.

În scrisoarea sa din 18 ianuarie 1822, Piccolo-Tigre se felicita pentru resursele bogate pe care le trăgea de la Londra pentru propaganda prin broșură și ziar a ideilor liberale și umanitare. „Mi s-au făcut oferte însemnate. Curând vom avea la Malta o tipografie la dispoziția noastră. Vom putea deci, fără teamă, cu toată siguranța și sub pavilion britanic, să răspândim dintr-un capăt al Italiei la celălalt cărțile, broșurile etc. pe care Vânzarea va socoti de cuviință să le pună în circulație." La 5 ianuarie 1846, același îi scria din Livorno lui Nubius: „Tipografiile noastre din Elveția merg bine. Ele produc cărți așa cum le dorim; dar este cam scump; am consacrat acestei propagande necesare o parte destul de însemnată din subvențiile strânse. Voi întrebuința restul în legații."

Acum, secta are pretutindeni tipografiile sale, iar colportajul producțiilor lor este favorizat de legi.

În 1881, libertatea deplină a colportajului a fost altoită pe libertatea deplină a tiparului și a librăriei. Vagabonzii, recidiviștii au primit dreptul de a răspândi cele mai nelegiuite și cele mai imunde broșuri. Și totuși, cu câțiva ani înainte, prefectul poliției stabilise că colportajul nu întrebuința mai puțin de zece până la douăsprezece mii de agenți, răspândind pe ascuns cincisprezece milioane de publicații nesănătoase și rușinoase. Nu era de ajuns, s-a decretat o libertate și mai deplină. Mai mult, autorii operelor astfel colportate au fost glorificați pentru a li se da mai multă trecere pe lângă popor.

Mai ales ziarele slujesc la răspândirea ideilor pe care secta voiește să le semene în public. Foile care îi stau la dispoziție sunt legiune; ele sunt gradate cu o artă infernală, pentru toate clasele posibile de cititori, astfel încât fiecare, după treapta la care a ajuns spiritul său pe calea erorii, să-și poată procura periodicul căruia spiritul său i se poate adapta și merge împreună cu el. Poezia și romanul, frumoasele arte și științele, istoria trecutului și expunerea evenimentelor prezente, toate slujesc, în măsura potrivită publicului căruia i se adresează în chip special cutare sau cutare foaie, la răspândirea ideilor de emancipare intelectuală, morală și religioasă care alcătuiesc fondul spiritului masonic.

Congresele au fost de multe ori întrebuințate pentru același scop. Din vremea existenței Înaltei Vânzări datează impulsul care le-a fost dat. Se știe cât de mult s-au înmulțit, în aceste din urmă vremi, sub toate etichetele posibile. La început nu s-a vorbit decât despre congrese științifice. Papa Grigore al XVI-lea li s-a opus cu o fermitate neclintită. Nu a putut îndepărta acest flagel din Italia, unde principii s-au lăsat siliți să cedeze; cel puțin a ferit Roma de el. Congresele științifice au fost în Italia, în 1845, ceea ce au fost în Franța, doi ani mai târziu, banchetele democratice. În plus, ele au slujit spiritelor aventuroase pentru a se cunoaște, oamenilor de încredere pentru a-și semăna ideile, sectei pentru a arunca discreditul și disprețul asupra dogmelor creștine.

Dar, pentru ca propaganda ideilor să fie adâncă, durabilă și generală, ea trebuie întreprinsă încă din fragedă copilărie, în

educație. În instrucțiunile sale către „Regent", Weishaupt spune: „Trebuie totuși să câștigăm la Ordinul nostru poporul de rând: marele mijloc pentru aceasta este influența asupra școlilor... Trebuie să vedeți neîncetat cum se poate, în provinciile voastre, pune mâna pe educația publică, pe guvernarea bisericească, pe catedrele de învățământ și de predicare." „Zdrobiți dușmanul, oricare ar fi el", spuneau Instrucțiunile membrilor Înaltei Vânzări, „dar mai ales zdrobiți-l din ou. La tineret trebuie mers, pe el trebuie să-l seducem, pe el trebuie să-l atragem după noi, fără ca el să-și dea seama... Mergeți la tineret și, dacă este cu putință, până la copilărie."

Aceste Instrucțiuni nu erau dintre acelea pe care membrii Înaltei Vânzări să trebuiască să le păstreze numai pentru ei. Ei nu puteau, patruzeci la număr, să îndoctrineze tot tineretul Europei. Ele trebuiau transmise din aproape în aproape, mai mult sau mai puțin explicite ori voalate, după gradul de înaintare al persoanelor cărora se voia să li se facă cunoscute. Ele erau destinate în chip deosebit acelora care se ocupă de instruirea tineretului, în licee, în colegii, în școli și chiar în seminarii. Nu era deloc necesar ca toate persoanele chemate la această propagandă să fie legate prin legăturile Masoneriei; era de ajuns, și ajunge întotdeauna, să aibă spiritul masonic; acestea sunt chiar socotite cele mai folositoare, pentru că insuflă ideile voite tineretului încredințat lor fără să-și dea seama de răul pe care i-l fac.

Celorlalți, inițiaților, li se recomanda o prudență extremă. Ea era mai necesară atunci decât astăzi, mai mult în Statele Pontificale decât la noi. Era cerută mai ales acelora care, într-un fel sau altul, direct sau indirect, puteau avea vreo influență asupra educației nobilimii sau a clerului.

Documentul publicat de Monseniorul Gerbet, după ce spune că trebuie să se depună strădanie pentru a atrage în brazda masonică autoritățile civile și militare, pe regi și pe principi înșiși, adaugă: „și mai ales pe copiii lor... Prin autori vestiți, a căror morală s-ar acorda cu planurile noastre, le vom paraliza și zdruncina puterea. Prin asemenea măsuri înțelepte, folosite cu prudență și mai ales aplicate la vreme unor inimi tinere prea slabe pentru a-i discerne adevăratul scop, îi vom aduce să ne secondeze în marea operă." Aceasta nu s-a încetat a se pune în practică. Pentru a nu cita decât un singur exemplu, secta reușise să facă să fie admis ca preceptor al prințului Rudolf, moștenitorul prezumtiv al împăratului Francisc-Iosif, un apostat, credem noi, iar ca profesori, savanți precum naturalistul Brehm, care nu credeau nici în Dumnezeu, nici în viața viitoare. Se știe cum acest nefericit prinț a căzut până în cea mai adâncă prăpastie a dezonoarei și a deznădejdii.

Și aici vedem că sunt urmate în zilele noastre instrucțiunile lui Weishaupt. Iată cele care fuseseră date aceluia pe care îl alesese pentru a fi guvernatorul moștenitorului prezumtiv al coroanei Bavariei, în 1785.

Se va urmări ca cunoștințele prințului să fie întinse, dar nu adânci. A ataca direct sentimentul religios înnăscut tineretului ar fi imprudent; procedând indirect, se vor obține rezultate excelente. Va fi de ajuns să se arate în învățământ o opoziție între știință și credință.

Educatorul va studia cu grijă caracterul elevului său. Sunt două puncte mai ales asupra cărora trebuie să obțină o cunoaștere sigură: către ce plăceri se simte prințul mai atras? Care sunt pasiunile dominante în firea sa? Guvernatorul va avea grijă să hrănească înclinațiile și pasiunile prințului. Tinerețea, ușuratică prin firea ei, iubește aceasta, se arată recunoscătoare pentru ea și se leagă de cei care lucrează astfel cu ea. Dar se va evita depășirea unei anumite măsuri, pentru a evita ca saturația să se producă. Trebuie menținută setea. Cunoștințele întinse și superficiale produc vanitate. Ea va fi măgulită: tinerețea neexperimentată se lasă întotdeauna sedusă de laude.

O atenție specială va fi acordată alegerii lecturilor. Vor fi lăudate lucrările scrise în spiritul lojei ca făcând epocă în știință și ca perle literare. Când publicul se va fi lăsat prins de aceste manevre, guvernatorul îi va semnala prințului publicațiile în chestiune ca făcând senzație și vrednice de a fi citite cu atenție.

Importă să se dea tineretului, de timpuriu, prin cuvânt și prin lectură, un anumit interes, ba chiar și stima față de sinucidere!

Sinuciderea va fi arătată ca actul cel mai înalt al curajului bărbătesc, mai ales în anumite cazuri speciale."

Prințul moștenitor al Bavariei, mai fericit decât prințul Rudolf, a fost ferit de soarta unei asemenea educații.

Tocmai acestor preceptori Instrucțiunile le recomandă mai ales prudența: „Să nu aveți niciodată pentru acești copii un cuvânt de impietate sau de necurăție. *Maxima debetur puero reverentia.* Să nu uitați niciodată aceste cuvinte ale poetului, căci ele vă vor sluji drept pavăză împotriva unor libertăți de care este esențial să vă abțineți în interesul cauzei. Pentru a o face să rodească la pragul fiecărei familii, pentru a vă da drept de azil la pragul casei, trebuie să vă înfățișați cu toate aparențele omului grav și moral." Poate părea uimitor că se recomandă aici să nu se spună nici un cuvânt de impietate, atunci când este vorba de „nimicirea ideii creștine"; dar am văzut deja și se va vedea și mai bine mai jos prin ce cuvinte, prin ce idei care, la prima vedere, par inofensive, Masoneria ajunge să insufle în spirite, să răspândească în mase, să facă să domnească în societate principiile sale, care sunt cu totul opuse principiilor creștine.

Iată un fapt care arată bine că Voltaire, Weishaupt și Nubius sunt încă ascultați cu fidelitate.

În primele zile ale lui iunie 1892, corespondentul parizian al *Courrier de Bruxelles* i-a comunicat următoarele:

„Era pe vremea când Camerele ședeau încă la Versailles și când, prin urmare, senatorii, deputații, ziariștii care locuiau la Paris erau osândiți la călătorii aproape zilnice. Mă aflam într-o zi într-un compartiment al trenului, zice parlamentar, în tovărășia domnului Madier de Montjau, a domnului și doamnei Lockroy, a copiilor Hugo, Georges și Jeanne. S-a vorbit despre un tânăr prieten al celor două familii, despre care se spunea mult bine. Când doamna Lockroy a amintit că acest adolescent avusese multă vreme idei « reacționare și clericale », Madier a întrerupt-o: « Da, da, dar i-am inoculat virusul, și acum îl are bine. » Nu voi uita niciodată aerul cu adevărat infernal cu care aceste cuvinte au fost rostite. Toată ura antireligioasă a lui Madier de Montjau apărea în ochii lui, în vocea lui șuierătoare, în rictusul lui de fanatic."

Acestui Madier de Montjau guvernul masonic i-a făcut funeralii pe cheltuiala Statului!

Nu mai sunt numai fiii principilor aceia pe care frații insinuatori au misiunea de a-i corupe intelectual, ci toți copiii poporului. Instrucțiuni sunt date în acest sens învățătorilor prin ziarele pedagogice. Să fie de ajuns să citățm o singură notă din *Action scolaire* (numărul din octombrie 1900). Ea pune această întrebare: „Cum vor izbuti învățătorii laici să distrugă influența preotului?" Și răspunde: „O convorbire de câteva minute cu copiii care se întorc de la biserică ar fi de ajuns pentru a nimici ravagiile pricinuite în inteligența lor de lecțiile de catehism. Întrebându-i cu pricepere, învățătorul ar ști de fiecare dată ce fel de otravă a venit iarăși preotul să

inoculeze victimelor sale, iar leacul i-ar fi lesne de aplicat: ar fi o mică conversație cu întreaga clasă, având legătură, fără să pară, cu lecția preotului și care ar arăta limpede că acesta este un mincinos nerușinat."

Pare de necrezut că secta a putut zămisli nădejdea de a atinge chiar și pe seminariști. Cu o sfârșită de neprimire ne-au respins mulți, atunci când, în *Semaine religieuse du diocèse de Cambrai*, am scos un strigăt de alarmă în fața încercărilor făcute în ultimul timp pe lângă leviți de către misionarii ideilor noi, ai ideilor liberale, democratice și umanitare: ziare, conferințe, predicatori laici ai retragerilor sociale pentru tinerii ecleziastici.

Vorbeam în cunoștință de cauză. Deja, în secolul al XVIII-lea, Weishaupt le spunea iluminaților: „Dacă este interesant pentru noi să avem școlile obișnuite, pare de asemenea foarte important să câștigăm seminariile ecleziastice și pe superiorii lor. Cu această lume avem partea principală a țării; îi punem de partea noastră pe cei mai mari dușmani ai oricărei inovații (și mai ales ai marii inovații voite de sectă, întoarcerea la civilizația păgână prin naturalism și liberalism); și, ceea ce este mai presus de orice, cu ecleziasticii, poporul și oamenii de rând vor fi în mâinile noastre." Astfel, marele avantaj pe care îl găsea Weishaupt în a fermeca spiritul seminariștilor cu ideile de libertate și egalitate era că seminariștii, deveniți preoți, le-ar răspândi în popor, le-ar face să fie primite de acea parte a populației care este prea creștină pentru ca secta să o poată atinge direct.

În secolul al XIX-lea găsim aceleași recomandări în documentul publicat de Monseniorul Gerbet: „Este de cea mai mare însemnătate, se spune acolo, pentru succesul sublimului nostru proiect și pentru a-i înlesni și a-i asigura mai bine împlinirea, să nu neglijăm nimic pentru a atrage în ordinul nostru pe membrii de seamă din cler și pe toți aceia ale căror interese ar fi în opoziție cu doctrina noastră. Trebuie, CU DIBĂCIE, ÎN EDUCAȚIA LOR și sub formele cele mai seducătoare, să strecurăm germenele dogmelor noastre și să-i obișnuim astfel, pe nesimțite și fără ca ei să-și dea seama, cu șocul care trebuie să-i nimicească."

Instrucțiunile date Înaltei Vânzări spun la rândul lor cât de important este pentru sectă să câștige spiritul seminariștilor: „Odată ce reputația voastră va fi fost întemeiată în colegii, în gimnazii, în universități și în seminarii, odată ce veți fi captat încrederea profesorilor și a studenților, faceți MAI ALES ca aceia care se angajează în miliția clericală să iubească a căuta convorbirile voastre. Oferiți-le, la început, cărți nevinovate, apoi, puțin câte puțin, vă veți aduce discipolii la gradul de coacere dorit. Trebuie să păreți simpli ca porumbeii, dar veți fi prudenți ca șarpele."

Vorbind astfel, dând aceste sfaturi și aceste porunci, Weishaupt, inițiatul pe care ni-l dezvăluie Monseniorul Gerbet și Vânzarea, nu făceau decât să reia procedeul care izbutise gnosticilor, maniheilor, apoi căpeteniilor Reformei. Întotdeauna, pentru a atrage poporul în afara căilor adevărului și ale binelui, în afara Bisericii, a trebuit mai întâi să fie

câștigată o parte a clerului și mai ales să fie sedus tineretul clerical prin iluzii generoase.

În timp ce făcea să se exercite asupra seminariștilor această acțiune directă și personală, Înalta Vânzare se preocupa de însăși direcția seminariilor; ea cerea și făcea să se ceară, spune Crétineau-Joly, să se dea în seminarii o educație mai potrivită nevoilor veacului și intereselor țării. Se plângea că studiul limbilor vechi absorbia atenția tineretului clerical. Studiul teologiei și acela al frumoaselor litere trebuiau să fie puse în planul al doilea. Oare nu am auzit aceleași plângeri și aceleași sfaturi în aceste din urmă vremi?

În 1867, *Univers Israélite* spunea că se bizuiește mai presus de toate pe direcția ce trebuie dată spiritului tinerilor clerici pentru a schimba orientarea intelectuală a lumii. „Începută de Germania savantă și speculativă, reînnoirea studiilor teologice se aclimatizează în Franța, care, datorită spiritului ei generalizator și expansiv, poate fi chemată să facă pentru sinteza religioasă ceea ce a făcut odinioară pentru reconstituirea civilă și politică a lumii. Și orice israelit trebuie să simtă dorința de a coopera la această operă, în care sunt angajate interesele noastre cele mai sacre."

Prin colportaj, secta se străduiește mai ales să corupă moravurile. Prin învățământ, țintește mai ales să pervertească spiritele.

În seminarii, ca și în colegii și universități, ceea ce îi stă cel mai mult la inimă este să facă să pătrundă acolo principiile lui 89.

Aici se pune o enigmă dureroasă: cum s-a putut face că secta a găsit personaje cu reputație înalt catolică și atâtea reviste și ziare catolice pentru a prezenta publicului „cupa fermecată și misterioasă", care varsă în suflete „marile principii, nemuritoarele principii"? Știu ei de unde vin aceste principii și în ce scop au fost născocite? La conciliul iudaismului reunit la Leipzig, la 29 iunie 1869, sub președinția doctorului Lazarus din Berlin, doctorul Philipson din Bonn, sprijinit de marele rabin al Belgiei, domnul Astruc, conchisese, între aplauzele tuturor: „Sinodul recunoaște că dezvoltarea și realizarea principiilor moderne sunt cele mai sigure garanții ale prezentului și ale viitorului iudaismului și ale membrilor săi. Ele sunt condițiile cele mai energic vitale pentru existența expansivă și pentru cea mai înaltă dezvoltare a iudaismului."

Aceasta însemna a spune: „Israeliți, aspirați la dominația universală; dacă voiți să pregătiți în chip eficace căile către acela care trebuie să v-o procure, nu aveți decât acest singur lucru de făcut: să vă întrebuințați la dezvoltarea principiilor moderne, să le faceți să intre în spirite, sub toate aspectele lor, să trageți din ele toate consecințele pe care le cuprind; apoi să le realizați, adică să faceți ca aceste consecințe ultime să treacă din ordinea ideilor în ordinea faptelor, prin legile pe care le veți face să fie făcute și prin moravurile pe care le veți introduce."

CAPITOLUL XXXV
CORUPEREA IDEILOR
(URMARE)

7 – PERVERTIREA LIMBAJULUI

Marele mijloc întrebuințat pentru a corupe ideile a fost pervertirea limbajului.

Francmasoneria a știut să facă să fie primit de public cuvântul *laicizare*, în loc de decreştinare; *secularizare*, în loc de separare între ordinea religioasă și ordinea civilă, în familie și în societate; *neutralitate școlară*, în loc de învățământ ateu; *separarea Bisericii și a Statului*, în loc de ateism în guvernare și în legi; *denunțarea Concordatului*, în loc de spolierea Bisericii; *dezafectare*, în loc de confiscare; *legi existente*, în loc de decrete arbitrare și nelegiuite; *toleranță*, în loc de licență dată celor mai rele erori etc., etc.

Ea a făcut din cuvintele *clericalism*, *mână moartă* etc. niște sperietori; iar din cuvintele *libertate*, *egalitate*, *fraternitate*, *democrație* etc., niște seducții.

„Sunt, spunea domnul de Bonald, expresii cu dublu înțeles, în care patimile găsesc mai întâi un sens limpede și precis, asupra căruia rațiunea se străduiește în zadar să le facă să revină prin explicații târzii; patimile se țin de text și resping comentariul."

„În ciuda învățăturilor date de rațiune și a evidenței produse de catastrofele noastre, spune domnul Le Play, această frazeologie abrutizantă furnizează o hrană zilnică tendințelor revoluționare înrădăcinate în rasa noastră. Sub această influență pătrund tot mai adânc, în straturile inferioare ale societății, disprețul față de legea lui Dumnezeu, ura față de superioritățile sociale și spiritul de revoltă împotriva oricărei autorități."

Mazzini nu gândea altfel decât domnul Le Play în această privință. După mărturia lui Lubienski, el spunea: „Discuțiile savante nu sunt nici necesare, nici potrivite. Există cuvinte regeneratoare (cuvinte care pot sluji la operarea regenerării societății, în sens masonic) care cuprind tot ceea ce trebuie repetat adesea poporului: libertate, drepturile omului, progres, egalitate, fraternitate. Iată ce va înțelege poporul, mai ales când i se vor opune cuvintele despotism, privilegii, tiranie etc."

Sensul deplin al cuvintelor: libertate, egalitate, progres, spirit modern, știință etc., care revin fără încetare în discursurile și articolele politicienilor și în profesiunile de credință ale candidaților patronați de Lojă, este: revoluție, distrugerea ordinii sociale, întoarcerea la starea de natură prin nimicirea oricărei autorități ca limitând libertatea, distrugerea oricărei ierarhii ca rupând egalitatea și instaurarea, prin fraternitate, a unei stări de lucruri în care toate drepturile și toate bunurile vor fi comune.

Inițiații, rostind aceste cuvinte, știu că enunță un întreg program împotriva legilor lui Dumnezeu și a reprezentanților Săi pe pământ, că exprimă conceptul stării sociale a cărei formulă a dat-o J.-J. Rousseau. Ceilalți, repetându-le după ei, prostește, îi pregătesc pentru acceptarea acestei stări sociale pe aceia pe care francmasoneria nu i-ar putea atinge direct.

Că tocmai direcția supremă a francmasoneriei este aceea care alege aceste cuvinte, le lansează și însărcinează pe adepții săi să le răspândească, nu există nici cea mai mică îndoială.

„Vom începe să punem în circulație principiile umanitare", spuseseră Instrucțiunile secrete. *Reforme*, *îmbunătățiri*, *progres*, *republică fraternă*, *armonia umanității*, *regenerare universală* — toate aceste cuvinte înșelătoare se citesc în Instrucțiuni. Piccolo-Tigre le urmează cu acestea: „Fericirea egalității sociale" și „marile principii ale libertății". Nubius adaugă: „nedreapta împărțire a bunurilor și a onorurilor". Rezumând

totul, Gaétan se bucura să vadă lumea lansată pe calea democrației.

În darea de seamă a celui de-al treilea Congres al Lojilor din Est, la Nancy, în 1882, se citește: „În ultimele grade (cele mai înalte ale ierarhiei masonice) se condensează o muncă masonică internațională de o foarte mare profunzime. Oare nu de pe aceste înălțimi ne vin cuvintele misterioase care, pornite nu se știe de unde, străbat uneori mulțimile în mijlocul unei mari fremătări și le ridică pentru fericirea (!) omenirii?"

Este de remarcat că de limba franceză s-a folosit masoneria pentru a-și făuri formulele revoluționare. Acest lucru nu i-a scăpat lui de Maistre, care a cunoscut atât de bine puterea misterioasă a limbii noastre. În a treia dintre *Scrisorile unui regalist savoiard către compatrioții săi*, scrise în zilele Revoluției, el spune: „Domnia acestei limbi nu poate fi contestată. Acest imperiu nu a fost niciodată mai evident și nu va fi niciodată mai fatal decât în clipa de față. O broșură germană, engleză, italiană etc. despre Drepturile omului ar amuza cel mult vreun valet de cameră al țării: scrisă în franceză, ea va ridica într-o clipire toate forțele universului."

Toate aceste formule perfide au fost create de două veacuri încoace. Sub domnia Filosofismului, au fost „toleranța" și „superstiția" care au trecut din gură în gură; sub aceea a Terorii, „fanatismul" și „rațiunea"; sub Restaurație, „vechiul regim", „zeciuiala", „privilegiile"; sub al doilea Imperiu,

„progresul"; la vremea recentei persecuții din Germania, „*Kulturkampf*"; în Franța, la 16 mai, „guvernarea preoților". Astăzi, ceea ce este mai în vogă este, împreună cu „clericalismul", „știința", „democrația" și „solidaritatea": știința împotriva credinței, democrația împotriva oricărei ierarhii religioase, sociale și familiale; solidaritatea plebeilor împotriva tuturor acelora care pun piedică liberei bucurări a bunurilor acestei lumi, bogați care le posedă și preoți care le interzic pofta nedreaptă; solidaritate, de asemenea, între toate popoarele, care, de la un capăt al lumii la celălalt, trebuie să se ajute unele pe altele pentru a sfărâma întreitul jug al proprietății, al autorității și al religiei.

Deasupra tuturor acestor cuvinte tronează de un veac deviza: „Libertate, egalitate, fraternitate". Secta o face să răsune pretutindeni; a obținut să fie înscrisă pe edificiile publice, pe monede, pe toate actele autorității legislative și civile. „Această formulă, spune fratele Malapert într-unul dintre discursurile sale către Loji, a fost precizată către mijlocul secolului trecut (al XVIII-lea) de Saint-Martin (întemeietorul iluminismului francez). Toate atelierele au primit-o, iar marii oameni ai Revoluției au făcut din ea deviza Republicii franceze." „Libertate, egalitate, fraternitate, aceste trei cuvinte așezate în această ordine, spune încă fratele Malapert, arată ce trebuie să fie o societate bine orânduită", ceea ce va fi ea când contractul social va fi ajuns la ultimele sale consecințe și va fi rodit ultimele sale roade. Weishaupt și ai săi au spus pe față ce voiesc să scoată din această formulă: mai întâi abolirea religiei

și a oricărei autorități civile, apoi abolirea oricărei ierarhii sociale și a oricărei proprietăți.

Iată ce spun aceste trei mari cuvinte inițiaților, iată ce au ei în minte, iată unde vor să ne ducă. Ei au făcut să fie primite cuvintele; prin cuvinte insinuează ideile, iar ideile pregătesc calea faptelor. Nu trebuie deci să ne mirăm dacă, la admiterea lor în Vânzări, candidații la Carbonarism trebuie să spună, în jurământul pe care sunt obligați să-l depună: „Jur să întrebuințez toate clipele existenței mele pentru a face să triumfe principiile de libertate, de egalitate, de ură împotriva tiraniei, care sunt sufletul tuturor acțiunilor secrete și publice ale Carbonarei. Promit să propag iubirea egalității în toate sufletele asupra cărora îmi va fi cu putință să exercit vreun ascendent. Promit, dacă nu este cu putință să se restabilească domnia libertății fără luptă, să lupt până la moarte." Iată datoria bine marcată și bine trasate etapele pentru a o împlini pe deplin: a răspândi cuvintele, a propaga ideile, a face să triumfe lucrul însuși, pașnic, dacă este cu putință, iar dacă nu, printr-un război pe viață și pe moarte.

Nu numai asupra claselor degradate, ignorante sau suferinde această frazeologie își face ravagiile. Ea amețește de asemenea clasele superioare ale societății, ceea ce secta socotește cu mult mai avantajos pentru scopul pe care îl urmărește. Mulțumită confuziei ideilor introdusă de ea în spirite, domnește în prezent în clasele chemate prin situația lor să dea societății direcția ei cea mai deplorabilă divergență de vederi, cea mai desăvârșită anarhie intelectuală.

Ne-am întors la confuzia Babelului; toate ideile sunt tulburi și, în această tulburare, mulți creștini sunt atrași cu cea mai mare ușurință în siajul erorilor masonice. Nimeni nu se păzește de aceste curente; cineva se abandonează valurilor lor cu liniște, și aceasta pentru că cele mai multe dintre cuvintele care îi atrag astfel pot sluji la exprimarea unor idei creștine, după cum se pretează și la exprimarea ideilor cele mai opuse spiritului creștinismului. Domnul Le Play a făcut această observație. „Nici o formulă alcătuită din cuvinte definite nu ar putea mulțumi deopotrivă și pe aceia care cred în Dumnezeu, și pe aceia care socotesc această credință drept principiul tuturor degradărilor. Dar ceea ce nu poate fi obținut printr-o înșiruire de cuvinte definite devine ușor cu cuvinte vagi, care comportă, după dispoziția de spirit a celor care le citesc ori le aud, sensuri absolut opuse."

Printre cuvintele aflate astăzi în vogă, nu există nici unul de care să se facă o întrebuințare mai frecventă și mai vătămătoare decât acela de „libertate". El are două fețe, deopotrivă creștină și masonică.

„Libertatea, spune Leon al XIII-lea, este un bine, un bine foarte ales, apanaj exclusiv al ființelor înzestrate cu inteligență și rațiune." Inteligența le dă cunoașterea scopurilor lor, rațiunea le face să descopere mijloacele de a ajunge la ele, iar liberul arbitru le îngăduie să ia dintre aceste mijloace pe acelea care li se potrivesc și să le întrebuințeze pentru a atinge scopul pe care și-l propun. Dacă toți oamenii ar vedea și și-ar așeza scopul dincolo, acolo unde el este, cerând libertatea, toți ar

înțelege să ceară ca drumul să fie larg deschis către Binele Suprem, să nu fie împiedicat de nici o piatră de poticnire și ca ei înșiși să nu fie stânjeniți în urcușul lor către Dumnezeu. Dar cine nu știe că scopurile pe care și le propun oamenii sunt fără număr, tot atât de felurite pe cât de felurite sunt obiectele patimilor lor! Astfel încât chemarea la „libertate" poate izvorî deopotrivă din inima celor mai mari sfinți și a celor mai mari ticăloși și că, cerând-o cu același glas, par să dorească același lucru. În realitate, ei voiesc lucruri pe atât de diferite și chiar pe atât de opuse pe cât sunt opuse, pe de o parte, treptele nesfârșite care îl urcă pe om către cea mai înaltă virtute și, pe de alta, treptele nu mai puțin numeroase care îl coboară spre cea mai rea corupție.

La acest strigăt „libertate", copilul neascultător, slujitorul trufaș simt ridicându-se în inima lor dorința independenței față de părinți și de stăpâni; soții necredincioși văd strălucind ziua în care legătura conjugală va fi desfăcută; omul rău aspiră la o stare politică și socială în care constrângerea răului să nu mai existe. Acest strigăt adună toate răzvrătirile, stârnește toate poftele. Creștinul însuși simte la acest strigăt jugul Domnului devenindu-i mai greu, căci concupiscența originară nu este pe deplin stinsă în inima nimănui și orice om este mai mult sau mai puțin prieten, în fondul său rău, al libertății pierzătoare. Pentru toți, strigătul „libertate" are un farmec nesănătos, acela pe care părintele minciunii l-a pus la începutul lucrurilor în prima sa ispitire: *Dii eritis!* Veți fi dumnezei, veți fi stăpânii voștri, nu veți mai depinde de nimeni. Și, cum independența

nu se află nicăieri, acest strigăt devine pretutindeni o chemare la revoltă, revoltă a inferiorilor împotriva autorității, a săracilor împotriva proprietății, a soților împotriva căsătoriei, a oamenilor împotriva Decalogului, a naturii omenești împotriva lui Dumnezeu.

De aceea, dintre cuvintele aflate în circulație, nu este nici unul de care să se facă o întrebuințare mai vătămătoare și mai frecventă decât de acela al libertății. El slujește pentru a face să fie cerute de mulțimi, consacrate de legi, fixate în instituții, cele mai puternice dizolvante ale ordinii sociale. Este libertatea conștiinței, sau independența fiecăruia față de Dumnezeu; este libertatea cultelor, separarea Bisericii și a Statului, neutralitatea și laicizarea, toate acestea rupând legăturile care leagă omul și societatea de Domnul nostru Isus Hristos și de Biserica Sa; este suveranitatea poporului, adică independența mulțimilor față de autoritățile sociale și civile; este divorțul și anumite dispoziții ale codului civil care introduc aceeași anarhie în familie. În sfârșit, pentru a împinge la toate aceste răzvrătiri, pentru a obține toate aceste independențe, libertatea presei, care lucrează în fiecare zi la coruperea în spirite a noțiunii adevăratei libertăți și la insinuarea în inimi a iubirii și dorinței libertăților rele.

Dacă catolicii își unesc glasul cu acela al tuturor răzvrătiților pentru a cere, și ei, libertatea, simplu spus, iar nu cutare sau cutare libertate definită și, înaintea tuturor celorlalte, libertatea pentru suflete de a nu fi stânjenite în pașii lor către

Dumnezeu, ei vor părea a cere același lucru ca revoluționarii și îi vor ajuta să-l obțină. Și tocmai aceasta se vede prea adesea.

În numele Progresului, al Civilizației, al Dreptului nou, secta face să fie cerută prin ziarele sale, prin asociațiile pe care le inspiră, prin acelea în care are oameni de încredere, abolirea cutărei sau cutărei instituții ori întemeierea alteia. Cine ar îndrăzni să se împotrivească progresului, civilizației? De teamă să nu pară retrogradați, catolici, în Parlament, în Consiliile departamentale ori comunale, votează măsuri contrare propriului lor fel de a fi și de a gândi, măsuri care îi vor tiraniza pe ei înșiși tiranizându-i pe frații lor.

Într-una din răpirile sale, apostolul sfânt Ioan a văzut toate popoarele urmând uimite Fiarei căreia Balaurul i-a dat puterea sa și tronul său. Ea a deschis o gură din care ieșeau cuvinte părând a spune lucruri mari: *Datum est ei os loquens magna.* În realitate, erau blasfemii împotriva lui Dumnezeu, împotriva cortului Său și împotriva celor ce locuiesc în cerul Bisericii: *Blasphemias ad Deum, et tabernaculum ejus et eos qui in Coelo habitant.*

Aceste cuvinte grandilocvente tocmai le-am auzit și știm ce stranie seducție exercită asupra mulțimilor. Ele sunt cu adevărat, în semnificația pe care le-o dă Fiara, blasfemii care poartă moartea în suflete, care sapă temeliile societății civile și ale societății religioase și care vor să nimicească domnia lui Dumnezeu asupra creaturilor Sale.

Culmea vicleniei desfășurate de Fiară și de Balaur — adică de Masonerie și de Satan — triumful lor, este de a face să se creadă și să se spună că aceste cuvinte le-au luat din Evanghelie și că, prin mijlocul lor, voiesc să aducă domnia Domnului nostru Isus Hristos în societate!

„Ceea ce este mai funest pentru popoare, după Revoluție, a spus domnul de Saint-Bonnet, este limba pe care ea a creat-o. Ceea ce este mai redutabil după revoluționari sunt oamenii care întrebuințează această limbă, ale cărei cuvinte sunt tot atâtea semințe pentru Revoluție... Să nu mai aruncăm mulțimilor termeni al căror sens teologic și adevărat nu li-l explicăm. Ei nu încetează să nască ideile care țin masele în fierbere și le smulg de la datoria vieții..."

CAPITOLUL XXXVI
CORUPEREA IDEILOR
(URMARE)

8 – SPIRITUL MASONIC

Respingerea cu mândrie a limbii necredincioase, iată de acum înainte prin ce se va recunoaște omul de inimă.

„O, Franță! vei ști că îți vin oameni de inimă atunci când se va înceta să fii măgulită și să se mai întrebuințeze echivocurile."

Domnul Charles de Ribbes a spus și el: „Numai adevărul va ridica iarăși Franța și, pentru ca acest adevăr să-și producă efectul de regenerare, nobila limbă franceză va trebui și ea să fie restaurată."

Din sugestiile lansate în public de Francmasonerie și din cuvintele pe care ea le pune în circulație se naște spiritul masonic.

Într-o Instrucțiune pastorală adresată clerului său în 1864, Monseniorul Meirieux, episcop de Digne, spunea: „Așa este înțelepciunea cu care spiritul răului și-a întins cursele, încât rătăcește spirite drepte, le fascinează până într-atât încât își face din ele apărători. Se împlinește sub ochii noștri ceea ce se va vedea în ziua din urmă: o mare taină a seducției. Pare, dacă ar fi cu putință, că nici chiar cei aleși nu i-ar scăpa."

O jumătate de veac s-a scurs de când s-a făcut auzit acest strigăt de alarmă. Cât de mult, de atunci, mișcarea spiritelor s-a iuțit și face avertismentul mai apăsător!

Francmasoneria, în văzul și cu știința tuturor, a ajuns acum la apogeul puterii. Face ceea ce voiește, chiar și ceea ce, cu numai câțiva ani în urmă, ar fi părut pentru totdeauna imposibil.

Pentru a explica acest succes, nu este de ajuns să se spună că masoneria este o societate foarte savant organizată, înzestrată cu mijloace puternice pentru a ajunge la scopurile sale și având adesea în sânul ei oameni de o minunată îndemânare. Biserica pe care ea vrea să o distrugă nu-i este întru nimic inferioară. Este însăși Înțelepciunea lui Dumnezeu aceea care a constituit-o și a organizat-o, iar sfinții au cel puțin, pentru bine, zelul și inspirația pe care le au slugile lui Satan pentru

rău. Fără îndoială, masoneria se bucură de avantajul pe care i-l dă misterul în care se învelește. Nu-și dezvăluie planurile nici chiar acelora pe care îi însărcinează să le execute. Dar, dacă secretul are pentru rău avantajele sale, deplina lumină a binelui și a adevărului le are pe ale sale, și încă mai mari.

Trebuie deci căutată în altă parte explicația puterii la care a ajuns francmasoneria.

Această explicație se află în complicitățile pe care și le creează în afara lojilor sale, prin sugestiile ei. Prin aceasta ea ajunge ca toți sau aproape toți noi să o secundăm.

Prin organismul pe care și l-a dat, francmasoneria a găsit mijlocul de a-și procura, în toate clasele societății, nenumărați complici care, chiar atunci când o urăsc, lucrează cu ea și pentru ea. Și aceasta, prin propaganda ideilor pe care are interesul să le răspândească.

Ea se laudă cu aceasta.

„... Francmasoneria, spune o circulară, a fost până acum o vastă școală, unde oameni din toate clasele și din toate opiniile, atei sau deiști, au venit să se instruiască, să se formeze pentru bunele lupte ale democrației. În ciuda deosebirii originilor și a condiției lor, doctrine comune îi împingeau să vorbească ori să lucreze, în lumea profană, potrivit învățăturilor primite în loji. Francmasoneria le-a fost inspiratoare și, datorită cooperării lor, ea a impregnat

societatea contemporană cu gândirea ei. Dacă Ordinul nostru ar renunța la rolul său istoric, la misiunea sa de propagandă printre toți oamenii conștienți, fără deosebire de credință ori de opinie, și-ar pronunța el însuși condamnarea." Cine vorbește astfel? Consiliul Ordinului Marelui Orient.

Secta va duce la bun sfârșit întreprinderile sale, va ruina întreaga ordine religioasă, întreaga ordine civilă, întreaga ordine familială, dacă publicul continuă să-i dea ascultare ei și organelor ei. După cum spunea odinioară Leon al XIII-lea pelerinilor francezi, lucrul cel mai urgent este să ne descotorosim de jugul francmasoneriei. Și mai ales de jugul intelectual care apasă asupra noastră de două veacuri. Or, pentru a elibera țara de el, trebuie mai întâi ca fiecare să-și smulgă propriul grumaz de sub el. Nimeni nu-și va pune mâinile la aceasta înainte de a fi constatat prezența acestui jug pe umerii săi. Trebuie deci făcut să vadă fiecare că îl poartă și trebuie să i se arate că a contribuit la încărcarea fraților săi cu el, pentru a-i da voința de a se scutura de el și de a-i ajuta și pe ei să se scuture la rândul lor.

Ce este deci Maçonnismul? El este, în fond, după cum vom vedea în partea a doua a acestei lucrări, spiritul naturalist.

Francmasoneria urmărește înlocuirea ordinii supranaturale cu ordinea naturală, în idei și în moravuri, în persoane și în instituții. Maçonnismul este această substituire, în diferitele ei grade de înaintare în suflete și în societate.

Din partea inimii, găsește înaintea sa porțile deschise. Natura este în fiecare dintre noi cu concupiscențele și cu patimile pe care păcatul le-a pervertit. „Ah! credincioșilor, strigă Bossuet, să nu ne temem a mărturisi cu sinceritate neputințele noastre, să recunoaștem că natura noastră este extrem de slăbită. Când am vrea să o ascundem sau să o trecem sub tăcere, întreaga noastră viață ar striga împotriva noastră... De unde vine că toți înțelepții se învoiesc a spune că drumul viciului este alunecos? De unde vine că știm din experiență că nu numai căderile pe acest drum se fac de la sine, ci încă suntem târâți pe el? Pe când, pentru a urca la acea înălțime unde virtutea își așază tronul, trebuie să ne încordăm și să ne întindem nervii cu o incredibilă încordare. După aceasta, este greu să cunoaștem către ce ne poartă greutatea înclinării noastre dominante? Și cine nu vede că mergem spre rău în mod firesc?" „Această blestemată concupiscență, spune el în alt loc, strică tot ceea ce atinge." Și, în altă parte încă, arată chiar și în sfinți „această atracție către rău".

Francmasoneria nu se înșală punându-și speranțele pe pervertirea inimii omenești. „Visul societăților secrete, spun Instrucțiunile Înaltei Vânzări, se va împlini pentru cel mai simplu dintre motive: este întemeiat pe patimile omenești." Toți oamenii, fără excepție, se simt, măcar în anumite momente, prin ispitele pe care le încearcă, de acord cu partidul care voiește să redea naturii stăpânirea pe care păgânismul i-o recunoscuse și pe care creștinismul lucrează să i-o răpească. Această dispoziție care pregătește împlinirea

planurilor sectei poate foarte bine să fie numită Maçonnism, maçonnism al inimii, care îl face pe om să încline spre tot ceea ce măgulește natura și îl face să contribuie, în măsura în care i se abandonează, la triumful pe care secta voiește să i-l procure asupra supranaturalului. Omul virtuos nu-i aduce decât un slab concurs, pentru că luptă mai mult decât cedează; dar mulțimea, înfometată de plăceri, are întotdeauna urechea întinsă către cel care îi promite să i le dea și este întotdeauna gata să se repeadă pe urmele lui.

Se poate numi încă maçonnism al inimii această lașitate care îi împiedică pe atâția oameni cinstiți, pe atâția buni creștini să se arate ceea ce sunt. În timp ce cei răi se afișează și afirmă cu îndrăzneală erorile politice, sociale și religioase care ne duc spre prăpastie, cei buni sunt mișcați de temeri care se rezumă în aceea de a fi luați drept ceea ce sunt. De câte ori s-a văzut această teamă ducând până la a spune și chiar a face ceea ce adversarul vrea să se spună și să se facă!

Când domnul Boni de Castellane ridica împotriva sa aproape unanimitatea conservatorilor din Cameră protestând împotriva vizitei președintelui republicii la regele Italiei, marea majoritate a acestor conservatori nu putea, în fond, să nu gândească puțin ca domnul de Castellane; dar groaza de a părea clerical era acolo și, dintre toate lucrurile din lume, cel mai ireductibil este groaza. Dacă domnul de Castellane le-ar fi propus colegilor săi orice altceva, poate că l-ar fi urmat. Dar le propunea să se lase numiți „papalini", când Blocul le reproșa

că sunt astfel? Mergea dinainte, și sigur, la o înfrângere răsunătoare.

Câți oameni nu sunt aceia la care se găsește această înclinare de a urma pe dușman, această groază de a trece drept imbecili, dacă li s-ar întâmpla să facă un act de independență și de judecată!

La maçonnismul inimii vine să se adauge maçonnismul spiritului. El a devenit, în zilele noastre, aproape tot atât de general și este mult mai primejdios, pentru că, nefiind de natură să trezească atât de mult ca primul susceptibilitățile conștiinței, mulți se lasă târâți de el, adesea fără să știe, și i se abandonează fără remușcare. El este și mai prielnic sectei, o secondează mai eficace, căci ideile au o stăpânire mai întinsă și mai durabilă decât moravurile. De aceea ea i se aplică cu o grijă cu totul deosebită. „Trebuie, se spune în Instrucțiunile pe care Înalta Vânzare trebuie să le transmită și să le facă să treacă din aproape în aproape, trebuie să strecurăm cu dibăcie în spirite germenii dogmelor noastre." Acțiunea exercitată asupra tineretului de cei care îl instruiesc ori îl apropie, atât de recomandată celor Patruzeci și, prin ei, întregii secte, contribuie cu siguranță, într-o mare măsură, la coruperea ideilor în societatea creștină. Amprenta primită în primele zile ale vieții se șterge cu greu, iar omul păstrează de obicei, la vârsta matură, prejudecățile care au pus mai întâi stăpânire pe inteligența lui. Pentru adulți, prin presă și prin tribune de orice fel și de orice ordin se face contagiunea maçonnismului.

Nu vi s-a întâmplat să reintrați, după o întrerupere, în relații cu persoane pe care le-ați cunoscut desăvârșit creștine în idei și în sentimente. Câteva clipe de convorbire vă fac să vă întrebați: este acesta într-adevăr prietenul de odinioară? El nu mai vede lucrurile sub același aspect, nu mai întrebuințează același criteriu pentru a le aprecia și a le judeca; iar judecățile sale noi îi inspiră alte sentimente; nu mai iubește, ori nu mai iubește la fel, ceea ce iubea odinioară, nu mai urăște ceea ce ura; purtarea sa, care își lua atunci inspirația din principiile credinței, este călăuzită astăzi de un raționalism mai mult sau mai puțin mărturisit.

De unde vine această schimbare? Cel mai adesea din efectul produs asupra spiritului său de ziarul pe care are obiceiul să-l citească. Prin ziare se produc în public curenți de opinii, moduri de a gândi și de a face care trec de la unul la altul și ajung prin aceasta să constituie atmosfera morală în care toți se află cufundați, aerul ambiant pe care toți îl respiră. Cărțile, romanele, lucrările de vulgarizare științifică, conversațiile și exemplele îl strică zi de zi și fac din el o otravă împotriva căreia temperamentele cele mai viguroase abia se pot apăra. Câte familii catolice își administrează ele însele maçonnismul, grosolan ori rafinat, prin publicațiile la care se abonează fără chibzuință! De aceea sunt astăzi atât de rare spiritele cu totul goale și curate de naturalism, de raționalism și de liberalism, altfel spus, de spirit masonic.

Secta se laudă că răspândește lumina în lume. Acest cuvânt poate sluji pentru a face bine înțeles ce este maçonnismul și

cum ajunge el să pătrundă mai mult sau mai puțin în toate spiritele. Lumina este directă sau difuză. Acolo unde soarele își trimite razele fără a întâlni vreun obstacol, ea este ea însăși în plinătatea ființei sale și în toată puterea ei. Dar atunci când întâlnește un ecran, se frânge, se răspândește pieziș în locurile dimprejur și se atenuează din ce în ce mai mult pe măsură ce se depărtează de punctul de incidență, de focarul pe care îl alimentează razele directe. Astfel masoneria, acest focar tenebros de erori și de perversitate anticreștină, își întinde influența mult dincolo de lojile sale, răspândește noaptea în inteligențe chiar foarte îndepărtate de acțiunea ei, îmbibă atât de mult societatea cu idei false, încât toate erorile se propagă astăzi ca de la sine.

Maçonnismul intelectual este, deci, un ansamblu de idei emanate din francmasonerie, răspândite de ea în atmosfera spiritelor, respirate și curând socotite, profesate și practicate de o mulțime de persoane care nu pot fi numite „masoni", fiindcă nu sunt înscrise în registrele nici unei loji, nu s-au făcut inițiate, nu au depus jurământ sectei; dar care îi aparțin prin ideile pe care le-au primit în inteligența lor și pe care le propagă în jurul lor, prin scrierile lor, prin discursurile lor și prin faptele lor, prin influența pe care o exercită asupra opiniei, asupra vieții de familie, asupra învățământului, asupra divertismentelor publice și asupra operelor sociale, asupra legislației și asupra relațiilor internaționale, asupra tuturor, într-un cuvânt, și care contribuie astfel cu putere la progresul operei masonice, care este ruina societății.

Un spaniol, don Sardà y Salvany, într-o carte intitulată *Le Mal social, ses causes, ses remèdes*, a atras atenția asupra câtorva dintre chestiunile în care spiritul masonic și-a dat cea mai mare desfășurare și a făcut ravagiile cele mai vătămătoare. Principalele obiecte ale observațiilor sale sunt religia, Statul, familia, învățământul etc., etc.

1° Religia. Am auzit masoneria spunând în lojile sale că scopul către care trebuie să tindă toate eforturile ei este nimicirea religiei și chiar a oricărei idei religioase. În public, ea se mulțumește în general să strecoare în spirite această convingere că religia este o chestiune pur individuală, asupra căreia fiecare hotărăște în forul său interior: omul este liber să-L slujească și să-L adore pe Dumnezeu în chipul care i se pare cel mai bun. Prin aceasta ea acreditează, propagă indiferentismul religios, care devine curând absența oricărei religii; proclamă libertatea de conștiință, libertatea cultelor și dreptul de a le discredita. Mulți conservatori se lasă seduși până acolo încât numesc acest maçonnism un progres.

2° Statul. Eroarea privitoare la Stat pe care o adoptă maçonnismul este aceasta: Statul este suveran, cu o suveranitate absolută. În el însuși, și nu în Dumnezeu, își găsește izvorul autorității sale. El nu are a recunoaște altă supunere decât aceea pe care i-o impun propriile sale legi; el este autorul dreptului, nu numai în domeniul său, ci și în acela al familiei, al proprietății, al învățământului. El face legile, iar aceste legi, care dispun astfel de toate lucrurile, nu pot emana de la o altă autoritate decât a sa. Ceea ce majoritatea

sufragiilor declară bun este bun, ceea ce declară adevărat este adevărat. În fața hotărârilor sale, nu rămâne decât să pleci capul, chiar atunci când drepturile conștiinței creștine sunt ultrajate. Aceasta este acum admis de mulțime. Pentru ea, de îndată ce cuvântul „lege" este rostit, totul este spus.

3° Familia. Maçonnismul aprobă instituirea căsătoriei civile și tot ceea ce rezultă de aici, adică admite ca Statul să-și atribuie dreptul de a sancționa unirea bărbatului și a femeii, de a-i determina și prescrie condițiile, de a dizolva legătura conjugală așa cum a format-o. El admite ca Statul să se substituie lui Dumnezeu, care a instituit căsătoria la începutul lucrurilor, Domnului nostru Isus Hristos, care a ridicat-o la demnitatea de sacrament, Bisericii, împuternicită de Dumnezeu și de Hristos să o reglementeze, să o recunoască și să o binecuvânteze.

4° Puterea părintească. Maçonnismul consideră exercițiul autorității părintești ca aparținând părinților numai în virtutea unei concesii presupuse a legii civile, care o poate restrânge sau întinde după plac. El recunoaște ca legitime drepturile pe care Statul și le arogă asupra educației copiilor și asupra împărțirii moștenirilor.

5° Educația. În materie de educație și în orientarea pe care i-o dă, maçonnismul pornește de la principiul perfecțiunii originare. Copilul, după el, este în chip natural înclinat spre bine și nu are decât să-și urmeze inspirațiile pentru a fi bun și virtuos. Aceasta este contrazis, după cum observă domnul Le

Play, atât de cea mai grosolană dintre doici, cât și de cea mai pătrunzătoare dintre mame. Ele constată în fiecare clipă că înclinarea spre rău este predominantă la copilul mic. Nu contează, maçonnismul nu se sprijină mai puțin pe această falsă dogmă pentru a face să constea întreaga educație în instrucțiune, pentru a interzice corecția, pentru a îndepărta învățământul religios, pentru a dezvolta sentimentul mândriei și a stimula ambiția.

În învățământ, maçonnismul nu admite ca știința să fie subordonată dogmei, adevărul presupus și ipotetic adevărului fix și absolut.

Nu admite ca acesta din urmă să slujească drept piatră de încercare pentru a-l verifica pe cel dintâi. Maçonnismul găsește bun ca învățământul să fie obligatoriu și neutru, adică Statul să treacă toate sufletele prin laminoarul învățământului său pentru a le masoniza pe toate; și, dacă protestează împotriva monopolului absolut al învățământului, dacă voiește să fie păstrată o anumită libertate care îngăduie scăparea de învățământul Statului, el găsește drept ca acela care voiește să se folosească de ea nu numai să și-o procure pe cheltuiala sa, ci să fie ținut să contribuie și la învățământul neutru; găsește bun ca Statul să aibă monopolul examenelor, să aibă controlul cărților învățământului liber, să aibă Indexul său și ca, prin aceasta, să se amestece foarte adânc în învățământul pretins liber. Că Biserica își învață dogmele pe cel botezat și cere de la el adeziunea credinței, maçonnismul numește aceasta

opresiune despotică, robie a gândirii; dar dacă Statul impune ateismul, aceasta este, în ochii lui, lucru liberal.

6° Proprietatea. Maçonnismul recunoaște Statului puterea de a declara nul dreptul de proprietate atunci când are ca obiect bunurile bisericești, cea mai sacră dintre toate proprietățile. Îi recunoaște dreptul de a face legi pentru transmiterea și folosința proprietății private și prin aceasta îndrumă spiritele și instituțiile către socialismul de stat.

7° Binefacerea. Maçonnismul abate atenția și inima omului de la nevoile principale ale săracului, de la nevoile sufletului său. El nu vede în el decât trupul și, dintre operele milei, nu admite decât pe acelea care au trupul ca obiect. Voiește ca pâinea dată pentru a potoli foamea, haina menită să acopere goliciunea, vizita făcută celui lipsit ori neputincios, leacul oferit bolnavului, să nu aibă alt scop decât ușurarea trupească; nu voiește ca, deasupra acestui scop imediat, să mai fie unul altul: a zidi sufletul, a-l desăvârși, a-l ajuta să dobândească bunurile care îi sunt proprii, adevărul, harul lui Dumnezeu, fericirea veșnică. Și de aceea, dacă găsește rea laicizarea spitalelor, a azilelor, a orfelinatelor, aceasta este numai pentru că vede prin experiență că îngrijirile laicilor nu prețuiesc cât acelea ale călugărilor. Nu regretă lipsa ajutoarelor spirituale, nu le recunoaște drept binefăcătoare.

Maçonnismul seacă adevărata sursă a binefacerii, disprețuind adevăratul și principalul motiv care trebuie să o determine: iubirea lui Dumnezeu. El voiește ca omul să fie iubit pentru

om; numește aceasta filantropie și o opune carității divine. Pentru a obține concursul la operele sale de filantropie, maçonnismul, necunoscând ori disprețuind motivele de ordin superior, recurge la diferite mijloace, toate la fel de mizerabile unele ca și altele. Se străduiește să stimuleze sensibilitatea naturală, dar egoismul îi răspunde prin fapte, dacă nu prin cuvinte, că este mai puțin neplăcut să-ți vezi aproapele suferind decât să-ți impui ție însuți sacrificii. Deschide subscripții publice și se folosește de respectul omenesc pentru a face să se contribuie la ele din frica ridicolului și a criticii. Organizează serbări de binefacere, piețe publice ale senzualității, unde se ia prilej din nenorocirea altora pentru a-ți procura plăcere.

CAPITOLUL XXXVII
CORUPEREA IDEILOR
(URMARE)

9 – MAÇONNISMUL ȘI EVANGHELIA

8° Arta nu este nici ea, mai mult decât restul, ferită de atingerile maçonnismului. Arta pe care el o patronează, pe care o exaltă, este aceea care exprimă și supraexcită concupiscențele ce animalizează pe om, în dauna aceleia care exprimă sentimentele ce înnobilează sufletul omenesc, ce-i ridică demnitatea. Maçonnismul este, în ceasul de față, cu totul dominant în artă. Poezia și cântecul, pictura și sculptura se străduiesc în zilele noastre să măgulească simțurile, să-i facă pe oameni să-și caute bucuriile în ceea ce-i înjosește și-i murdărește, în loc să-i înalțe la bucuriile inteligenței și ale sufletului.

Nemăsurată este influența maçonnismului artistic și literar. El atinge toate clasele societății, chiar și pe cele mai de jos, prin foileton, prin afiș, prin statuile oficiale și prin amuzamentele publice care nu mai sunt altceva decât o mare întreprindere de corupere generală.

Se vede deci că maçonnismul se întinde la toate. În clipa de față, contagiunea lui este atât de puternică și atât de întinsă, încât oricine va voi să intre în sine însuși, să facă cercetarea ideilor și a sentimentelor sale, va trebui să recunoască faptul că mai mult de una și mai mult de un sentiment sunt alterate în el, că nu a păstrat întreagă curăția doctrinei și a simțului catolic.

Prin această slăbire treptată, metodică, nădăjduiește secta să ajungă puțin câte puțin la nimicirea ideii creștine în lume.

Ziarul *Opinion nationale* scria, sub domnia lui Napoleon al III-lea: „Există în anumite părți ale Africii și ale Americii o insectă de o activitate și o fecunditate înfricoșătoare: păduchele de lemn. Este o vietate moale, albicioasă, lipsită de apărare, alcătuită cum este pentru a trăi în întuneric. Și totuși, atunci când se atacă de locuințe, trebuie întotdeauna sfârșit prin a-i ceda locul. Nimic nu o poate opri. Fără zgomot, roade grinzi, bârne, dulapi și până și balustrada scării. Te sprijini pe ele fără bănuială: lemnul cedează sub degete. Păduchii sapă astfel, sapă cu o activitate incredibilă și se înmulțesc în fiecare noapte cu miile. Înaintează. Pe dinafară, nici o urmă; totul păstrează aparența solidității, până când,

într-o zi, la cea dintâi suflare a furtunii, casa cade în pulbere peste locuitorii săi surprinși și arată, în lumina zilei, nenumăratul și imundul furnicar al păduchilor, foind pe ruine."

Această vermină, sub pana *Opinion nationale*, erau Micile Surori ale Săracilor, Fiicele Sfântului Vincențiu de Paul și alte călugărițe. Oare nu este mai drept să vedem sub această figură maçonnismul și opera lui? Ideile care îl alcătuiesc sunt într-adevăr aceste termite. Ele se răspândesc din aproape în aproape în societate, o minează fără să se observe. În ziua furtunii revoluționare, o vom vedea căzând; și toți, atât aceia care vor fi propagat aceste idei, cât și aceia care nu vor fi reacționat împotriva lor, vor pieri sub ruinele ei.

Câte persoane, dacă ar vedea această lucrare obscură de distrugere, nu s-ar da înapoi îngrozite! Și de aceea este necesar și caritabil să li se deschidă ochii, să fie învățate să traducă înaintea conștiinței lor ideile care le bântuie inteligența și să se întrebe dacă, din această cercetare, nu rezultă că aparțin, cel puțin prin unele tendințe ale spiritului lor, sufletului francmasoneriei.

Căci, după cum se deosebesc în Biserica lui Dumnezeu trupul și sufletul și după cum se poate fi din trup fără a fi cu totul din suflet și, reciproc, din suflet fără a fi din trup, tot astfel stau lucrurile și cu Templul lui Satan. Trupul sunt lojile și aceia care s-au înscris în ele; sufletul este liberalismul și raționalismul, într-un cuvânt naturalismul. Toți aceia care țin

de acestea aparțin sufletului sectei în măsura în care s-au lăsat decreștinați în spirit sau în inimă, ori în inimă și în spirit.

Am auzit pe unul dintre membrii Înaltei Vânzări explicându-ne cum se poate face că anumiți membri ai clerului se lasă seduși de liberalism, de egalitarism și de celelalte produse ale maçonnismului. „Ei se conving, spune el, că creștinismul este o doctrină esențialmente democratică." Nu este nici o sugestie care să fi avut asupra spiritelor o stăpânire mai întinsă și mai funestă.

Efortul de a o răspândi vine de departe și, dacă se urcă cineva până la izvorul ei, află că are drept primi autori pe Weishaupt și Knigge, cei doi oameni care au dat societăților secrete ultimul și decisivul impuls, cei care le-au arătat scopul suprem către care trebuie să se străduiască să ajungă: nimicirea creștinismului.

Knigge, într-o scrisoare către Zwach, arată că printre elevii Iluminismului se află oameni care au nevoie de o religie revelată pentru a-și fixa ideile și alții care detestă orice revelație. „Pentru a pune în mișcare, pentru a face să conlucreze la scopul nostru aceste două clase de oameni, pentru a izbuti, trebuia găsită o explicație a creștinismului care să-i readucă pe superstițioși la rațiune și care să-i învețe pe înțelepții noștri mai liberi să nu respingă lucrul din pricina abuzului. Acest secret trebuia să fie acela al masoneriei și să ne ducă la ținta noastră. Pentru a reuni aceste două extreme, spunem deci că Isus nu a întemeiat o religie nouă, ci a voit

pur și simplu să redea drepturile religiei naturale. Intenția Lui a fost să ne învețe să ne guvernăm pe noi înșine și să restabilească, fără mijloacele violente ale revoluției, libertatea și egalitatea între oameni. Pentru aceasta nu era nevoie decât să se citeze diferite texte din Scriptură și să se dea explicații adevărate ori false, nu importa, numai fiecare să găsească un sens în acord cu rațiunea sa în doctrina lui Isus. Spartacus (Weishaupt) adunase multe date pentru aceasta; eu am adăugat ale mele în instrucțiunea pentru aceste două grade (cele două grade ale micilor mistere)."

În conformitate cu aceste Instrucțiuni, înainte de a-l admite pe Cavalerul Scoțian la gradul de Epopte, i se adresau diferite întrebări la care trebuia să răspundă în scris.

Oare starea actuală a popoarelor răspunde scopului pentru care omul a fost așezat pe pământ? Guvernele, religiile popoarelor împlinesc ele scopul pentru care oamenii le-au adoptat? Îi conduc ele la adevărata fericire?

Nu a existat oare odinioară o stare de lucruri mai simplă? Ce idee vă faceți despre această stare veche a lumii?

Acum, după ce am trecut prin toate nimicniciile (prin toate formele zadarnice și inutile de guvernare și de religie), ar fi oare cu putință să ne întoarcem la această primă și nobilă simplitate a părinților noștri?

Cum ar trebui să se procedeze pentru a readuce această epocă fericită?

> Se poate cunoaște și învăța un creștinism mai bun? Lumea, așa cum este acum, ar suporta mai multă lumină?
>
> Între timp, nu trebuie oare să semănăm adevărul în societățile secrete?
>
> Nu observați oare măsurile unei educații gradate în această artă pe care o vedeți transmisă Ordinului nostru din vremurile cele mai vechi?"

Când fuseseră date răspunsurile potrivite și Cavalerul Scoțian era admis la gradul de Epopte, Ierofantul îi spunea în ceremonia inițierii: „Doctrina noastră este această doctrină divină, așa cum Isus o învăța pe ucenicii Săi, aceea al cărei adevărat sens li-l dezvolta în discursurile Sale secrete... El a învățat întreg neamul omenesc calea de a ajunge la ELIBERARE... Nimeni nu a deschis LIBERTĂȚII căi mai sigure decât marele nostru maestru Isus din Nazaret."

Weishaupt, alcătuind această parte a ritualului său, îi însărcina pe discipolii săi să răspândească această convingere: că libertatea, egalitatea și fraternitatea, înțelese în sens masonic, Îl au ca inventator pe Domnul nostru Isus Hristos; că doctrina Sa secretă, aceea care era cu adevărat și pe deplin a Sa, dar care nu trebuia să fie predicată deschis decât atunci când lumea va

fi în stare să o audă, era pura doctrină democratică, aceea care respinge orice autoritate și blestemă orice proprietate.

Fie că erau convinși, fie că nu, discipolii săi nu au lipsit să vorbească în acest sens. Este destul să-i citățm pe Camille Desmoulins, care făcea din Domnul nostru Isus Hristos „primul sans-culotte"; pe Gracchus Babeuf, care Îi atribuia un rol de împărțitor; și, mai aproape de noi, pe Proudhon, care Îl transfigura în „socialist divin"; pe Lamennais, care a încercat să dea demonstrația acestui sofism: că Revoluția franceză a ieșit din Evanghelie.

Weishaupt nu se înșelase. A da poporului această convingere că doctrina democratică este doctrina însăși a Evangheliei, pura doctrină a lui Isus Hristos, și mai ales a ajunge să i se dea această convingere de către preoți, era, desigur, mijlocul cel mai ingenios și cel mai sigur de a face să vină și să se așeze pentru totdeauna Revoluția în vederea căreia el întemeiase Iluminismul. De aceea, răspândirea acestei convingeri a fost una dintre principalele ocupații ale Înaltei Vânzări, moștenitoarea directă a Iluminismului. În Bula *Ecclesiam a Jesu Christo*, papa Pius al VIII-lea a făcut această observație: „Carbonarii afectează un respect deosebit și un zel minunat pentru religia catolică și pentru doctrina și persoana Domnului nostru Isus Hristos, pe care au uneori îndrăzneala să-L numească marele lor maestru și capul societății lor."

Și Pius al IX-lea, în alocuțiunea consistorială rostită la Gaeta la 20 aprilie 1849, spune de asemenea: „Căpeteniile facțiunii,

printr-un abuz vinovat al cuvintelor și al gândurilor preasfintei Evanghelii, nu s-au temut, lupi răpitori deghizați în miei, să atragă mulțimea neexperimentată în planurile și întreprinderile lor și să verse în spiritele nechibzuite otrava falselor lor doctrine."

Piccolo-Tigre a dat motivul ultim pentru care această tactică a fost inventată și pusă în lucrare: „Revoluția (sau ideea revoluționară) în Biserică înseamnă Revoluția permanentă."

Democrații noștri s-au lăsat prinși de ea.

În numărul său program, *La Démocratie chrétienne*, după ce spune că „democrația are drept principiu fundamental egalitatea naturală a tuturor oamenilor", adaugă: „Și cine anume a făcut să prevaleze acest principiu al egalității naturale a tuturor oamenilor, pe care nici o societate păgână nu l-a recunoscut și care își găsește deplina dezvoltare socială în regimul democratic bine înțeles? Ah! oare nu Isus Hristos? Și atunci când democrația vine să dea acestui principiu al egalității umane deplina sa dezvoltare socială, noi, creștinii, ne vom împotrivi venirii depline a democrației?"

Și în altă parte: „Democrația este bună, principiul ei este neatacabil, fiindcă ea este starea socială cea mai conformă spiritului Bisericii, pentru că a fost promulgată de Isus Hristos."

„Libertatea, egalitatea, fraternitatea sunt binefaceri care ne vin din creștinism."

Libertatea despre care vorbește Domnul nostru când spune *Veritas liberabit vos*? Da, desigur, această libertate este una dintre marile binefaceri ale creștinismului. Adevărul despre Dumnezeu, despre om, despre destinele noastre pe care Bunătatea Lui infinită le-a făcut supranaturale și veșnice, acest adevăr îl eliberează pe om din robia lui Satan și a lumii, din aceea a patimilor și a păcatelor sale. Iată libertatea care vine din creștinism. Dar nu libertatea democratică, a cărei esență este aceea de a se sustrage Autorității, de a-i scutura jugul. Cuvântul a fost luat din creștinism, lucrul însuși din patimile omului, din orgoliul său. Și a răpi astfel creștinismului cuvintele sale pentru a le interpreta în sensul păgânismului înseamnă a duce anarhia intelectuală la culme; înseamnă a lua calea cea mai sigură pentru a duce popoarele la cea mai ireparabilă pierzare a lor.

Aceleași observații asupra cuvântului egalitate. Egalitatea oamenilor, toți chemați la viața veșnică, toți răscumpărați prin sângele Domnului nostru Isus Hristos, toți primind toate harurile necesare mântuirii, această egalitate vine din creștinism. Dar este oare aceea pe care o revendică gelozia democratică, cea care vrea să coboare totul la nivelul ei? Orgoliul democratic, care nu poate suferi pe nimeni mai presus de sine?

Și fraternitatea pe care o propovăduiește democrația, este oare fraternitatea oamenilor în Isus Hristos, care S-a făcut fratele lor și le-a dat de Tată pe Domnul Suprem care este în ceruri? Nu este mai curând umanitarismul care tinde către un Stat-Umanitate prin solidaritatea universală?

„Când se vede ce doctrine au schimbat mulți oameni cu comorile de adevăr ascunse în Hristos, a spus Schelling, îți aduci fără voie aminte de acel rege despre care Sancho Panza povestește că și-a vândut regatul pentru a cumpăra o turmă de gâște."

Nu, libertatea, egalitatea și fraternitatea democratice nu au fost promulgate de Domnul nostru Isus Hristos. Nu acestea sunt lucrurile pe care a voit să le facă să prevaleze venind pe pământ. Nu se poate spune că această libertate, această egalitate și această fraternitate sunt binefaceri care ne vin din creștinism și că starea socială care s-ar sprijini pe ele ar fi cea mai conformă spiritului Bisericii. Starea socială cea mai conformă spiritului Bisericii este aceea care îi ajută cel mai bine pe oameni să-și lucreze mântuirea.

Aceste confuzii de idei și acțiunile liberale care sunt punerea lor în lucrare pregătesc o societate esențialmente anticreștină; căci nu există nimic care să se poată opune mai eficace întoarcerii societății noastre revoluționare la spiritul creștinismului, la acel spirit care, după Leon al XIII-lea — adresându-se direct democraților creștini — trebuie să dea comunității omenești o formă și un caracter în armonie cu

acelea pe care Dumnezeu le-a statornicit. Dumnezeu a întemeiat societatea nu pe libertate, ci pe supunerea față de autorități; nu pe egalitate, ci pe ierarhie; nu pe umanitarism, ci pe caritatea divină.

S-a spus întotdeauna, și nimic nu este mai adevărat: eroarea cea mai vătămătoare este aceea care este cea mai apropiată de adevăr sau aceea care îi împrumută termenii. Oamenii cei mai primejdioși sunt aceia care au adevărul pe chip și eroarea în sân. Cum se va putea pune tineretul în gardă împotriva unor scriitori și oratori cinstiți și străluciți, care vestesc tuturor domnia libertății și a egalității împreună cu pâine și plăceri? Ei afirmă că aduc prin aceasta soluția creștină a chestiunii sociale, în timp ce propagă ideile Revoluției. Aceasta înseamnă a arunca popoarele într-o tulburare din care nu se vor mai putea întoarce. „Dacă s-ar ajunge, spune domnul de Saint-Bonnet, să se unească spiritul revoluționar cu spiritul religios, să se căsătorească mândria cu adevărul, ar fi pentru totdeauna sfârșitul civilizației noastre. Socialismul creștin va pierde totul dacă prinde putere: își însușește îndeajuns adevăr pentru a ascunde eroarea și a înăbuși definitiv adevărul. Să binevoiască Dumnezeu a feri clerul nostru de eroarea cea mai alunecoasă, cea mai cumplită care a fost vreodată! Mirajul este atât de mare, încât mulți dintre cei mai înțelepți nu mai știu unde să-și fixeze spiritul. Cum se va mai putea deosebi ramura otrăvită de ramura Evangheliei?"

„Fiecare veac are erezia sa, dar aici este răpit însuși fondul creștinismului, lăsându-i-se totuși numele. Sufletul simte un

fior. Dușmanul neamului omenesc a găsit o eroare care poartă numele adevărului și care este capabilă să grăbească sfârșitul timpurilor."

Domnul de Montalembert nu vorbea altfel:

„Dacă molima socialistă ar ajunge să pătrundă până și la fiii Bisericii înșeși, dacă o parte a tineretului nostru catolic ar avea nenorocirea să-și deschidă spiritul și inima acestor doctrine înșelătoare, atunci cu adevărat răul ar putea părea fără leac și nu ne-ar mai rămâne decât să plângem asupra ruinelor unei societăți condamnate să moară în strânsoarea unei anarhii incurabile."

„Pentru un preot este o trădare, spunea încă domnul de Saint-Bonnet, să poarte chestiunea socială altundeva decât pe temelia Credinței."

Cu vreo zece ani în urmă, într-un număr al ziarului *l'Eclair*, datat 6 iulie, abatele Charbonnel, care nu apostaziase încă, scria un articol intitulat: *Le Socialisme chrétien*. El invoca acolo autoritatea sfântului Paul, a Monseniorului Ketteler, a Monseniorului Ireland, a domnului conte de Mun, a abatelui Hitze. Și încheia prin aceste cuvinte:

„După spusa lui Proudhon, chestiunea socială este deja ridicată, dar rătăcește: predicată în numele lui Dumnezeu, consacrată prin cuvântul preotului, ea se va răspândi cu iuțeala fulgerului.

ACEASTA ESTE CEEA CE SE ÎNTÂMPLĂ și evoluția a fost deosebit de rapidă de la Lamennais la Leon al XIII-lea. Cine spunea deci că Biserica nu se schimbă?"

Nu, Biserica nu se schimbă, ea spune astăzi ceea ce a spus ieri; dar foarte primejdioși sunt aceia care încearcă să o facă să spună contrariul a ceea ce a învățat dintotdeauna și care, pentru aceasta, se înfățișează sub acoperământul Pontificatului suprem și al infailibilității doctrinare!

Din convingerea că creștinismul este o doctrină esențialmente democratică s-a născut dorința împăcării Bisericii cu veacul, mai întâi în ordinea politică, apoi în toate ordiniile de lucruri. În scrisoarea sa către cler despre conciliul ecumenic al Vaticanului, cardinalul Regnier spunea: „Catolicismul liberal lucrează să scoată Biserica din căile sale tradiționale și seculare, pentru a o face să intre pe acelea în care s-a angajat societatea modernă și a căror ieșire numai Dumnezeu o cunoaște."

Catolicii liberali se proclamă de bunăvoie fiii societății moderne, pe care o declară a fi „cea mai puțin imperfectă, cea mai bună dintre societățile care au existat vreodată". Ei repetă pe toate tonurile că „o primesc așa cum este" și că nimeni nu mai trebuie să se gândească a reacționa împotriva curentului pe care l-a creat Revoluția. Limba Revoluției nu-i sperie, departe de aceasta; au de obicei pe buze formulele libertăților la modă. Ce spun? Despre aceste libertăți pe care papii le-au numit deliruri și instrumente de pervertire și corupere, ei spun „că au ieșit din Evanghelie ca niște roade alese" și că acestea

sunt „laturile superbe ale societății moderne". Despre Declarația drepturilor omului, care este principiul însuși al Revoluției și fondul naturalismului, ei spun că „nici o națiune nu a avut vreodată ceva asemănător", „că au trebuit optsprezece veacuri de creștinism pentru a o face posibilă", „că nu a existat niciodată un eveniment mai mare în lume" etc.

Cele mai multe dintre aceste citate sunt luate din cartea abatelui Bougaud: *Le Christianisme et les temps présents*. Domnul Vacherot avea o înțelegere mai dreaptă a lucrurilor când spunea: „Celora care ar mai crede încă faptul că Revoluția se poate împăca cu Religia, democrația, care este sufletul și spiritul Revoluției, le răspunde în acești termeni: « Nici o religie, nici chiar protestantismul, care este cea mai liberală dintre toate, nu este compatibilă cu idealul democrației »."

Trebuie oare să ne mirăm după aceasta că, în primele zile ale lui iunie 1885, *Figaro* a avut neobrăzarea de a adresa această invitație lui Leon al XIII-lea: „Dacă Leon al XIII-lea s-ar ridica cu marele număr 1789 în mână — deodată, din jilțul său unde stă așezat, liniștit, gânditor, vizionar — ar fi tot atât de mare ca Moise de la Saint-Pierre-aux-Liens. Văzându-i așezați, pe Papă și pe Moise, le judeci statura după cum ar fi dacă s-ar ridica în picioare! El a înțeles că, dacă Biserica sa nu ar merge cu societatea modernă — societatea modernă ar merge fără Biserica sa." Ceea ce spunea *Figaro*, întreaga clientelă a lui Ignotus, a lui Wolff, a lui Grandlieu, a lui

Millaud etc., într-un cuvânt, întregul catolicism liberal îl gândea.

Lamennais este părintele și căpetenia școlii totodată catolice și revoluționare a pacificării, a concilierii, a adaptării, a unirii, în cele din urmă, și a fuziunii dintre Creștinism și Revoluție. După el, nu există mântuire pentru Biserică în viitor decât acolo. Trebuie ca ea să se armonizeze cu libertatea modernă, sau, mai bine zis, cu liberalismul, care este erezia ereziilor.

„Aici, spune domnul Chapot, este punctul culminant al seducției liberale. Nu poate exista nimic mai departe de aceasta. A face să se creadă celor buni, a face să se creadă clerului că mântuirea ne va veni de la liberalism, aceasta este apogeul și triumful Revoluției.

Iată mai bine de șaptezeci de ani de când acest nou mod de a înțelege interesele Bisericii a invadat totul. El tronează în sânul academiilor, el șade în sanctuare, are toate favorurile opiniei publice; este privit ca garanția sigură, infailibilă, a viitoarei biruințe a Bisericii pe pământ.

Mulțumită ingenioasei distincții dintre teza și ipoteza liberalismului, evoluția catolicilor pe terenul revoluționar al dreptului comun, al drepturilor omului, al libertății pentru toți, al raliului la ideile, la instituțiile politice și sociale ale lumii moderne, s-a împlinit. Oastea creștină a trecut cu totul, cu arme și bagaje, sub stindardele liberalismului și ale Revoluției. Astfel s-au aruncat catolicii Franței, cu capul

înainte, în cursa supremă a lui Satan. Această orbire este atât de adâncă și are o întindere atât de mare, încât pe bună dreptate poate fi socotită drept faptul capital al Revoluției și unul dintre cele mai nenorocite, în ceea ce privește consecințele sale, din toată istoria omenească.

Confuzia invadează toate spiritele, chiar și pe cele mai bune. S-a ajuns să nu se mai deosebească limpede caracterele domniei lui Satan de cele ale domniei lui Isus Hristos, principiile creștinismului de principiile ereziei lui Satan."

Din fericire, Roma este întotdeauna acolo.

Scrisoarea Papei către cardinalul Gibbons a venit să condamne această propoziție: „Pentru a-i readuce mai ușor la adevărul catolic pe cei despărțiți, trebuie ca Biserica să se adapteze mai mult civilizației unei lumi ajunse la vârsta bărbăției și ca, slăbind din vechea ei rigoare, să se arate împăciuitoare față de aspirațiile și exigențele popoarelor moderne." Era, sub o formă nouă, cea din urmă dintre propozițiile pe care *Syllabus*-ul lui Pius al IX-lea le-a condamnat: „Pontiful roman poate și trebuie să se împace și să facă tranzacții cu progresul, liberalismul și civilizația modernă." A doua zi după publicarea acestei Enciclice, la 24 martie 1899, *Le Temps*, unul dintre organele protestantismului, a venit să le spună conciliatorilor să nu renunțe totuși la proiectul lor: „Aceia care, în cler ca și între laici, caută o reînnoire, o acțiune socială mai adâncă, o înțelegere mai cordială cu societatea modernă, nu au nici un motiv să se descurajeze." *La Civiltà cattolica* spunea, ea, astfel:

„Cel care șovăie, cel care dibuiește, cel care se adaptează veacului și face compromisuri, acela își poate da singur orice nume voiește, dar înaintea lui Dumnezeu și înaintea Bisericii el este un răzvrătit și un trădător." Răzvrătit, pentru că vrea să meargă împotriva direcțiilor seculare ale Bisericii; trădător, pentru că face jocul dușmanilor Bisericii.

Nu s-ar putea spune dacă există una singură dintre posesiunile Bisericii asupra căreia să nu i se ceară o retragere pentru a ajunge la conciliere: Sfânta Scriptură nu ar mai trebui să-și păstreze neatinsă inspirația, veracitatea și autenticitatea; teologia ar trebui să micșoreze numărul dogmelor sale și să le supună controlului scientismului; filozofia să se kantianizeze; politica să consacre suveranitatea poporului; economia să facă a se găsi cerul aici jos etc., etc. Tuturor și fiecăreia dintre aceste pretenții Leon al XIII-lea le-a răspuns prin nemuritoarele sale enciclice. Cea dintâi, *Inscrutabili*, a spus că civilizația care se împotrivește doctrinelor Bisericii nu este decât o civilizație falsă; cea care începe cu cuvintele *Quod apostolici* a respins concluziile practice la care această falsă civilizație trebuie să ajungă: socialismul, comunismul, nihilismul, care voiesc să întemeieze ordinea socială pe egalitatea tuturor oamenilor, adică pe răsturnarea oricărei ierarhii; abolirea căsătoriei și a familiei, negarea dreptului de proprietate. Enciclicele următoare au revenit asupra fiecăreia dintre aceste temelii ale ordinii sociale: *Arcanum divinae sapientiae*, despre căsătorie și familie; *Diuturnum*, despre puterea civilă; *Immortale Dei*, despre constituția creștină a

Statelor; *Libertas praestantissimum*, despre adevărata noțiune a libertății; *Sapientiae christianae*, despre îndatoririle civice ale creștinilor; *Rerum novarum*, despre pacea socială și despre mijloacele de a o obține; *Aeterni patris*, despre filozofie; *Providentissimus Deus*, despre Sfânta Scriptură etc., etc.; iar în centrul acestei sfere de unde lumina iradiază asupra tuturor chestiunilor agitate în zilele noastre, Enciclica despre Biserică, depozitara și doctorul tuturor adevărurilor, și aceea despre francmasonerie, focarul tuturor erorilor.

„Ne dăm toate silințele, spunea Leon al XIII-lea pelerinilor din Malta, la 22 mai 1893, pentru a readuce pe calea cea dreaptă societatea omenească"; iar într-o scrisoare adresată la 6 ianuarie 1896 cardinalului Langénieux, el îi îndemna în acești termeni pe toți catolicii să-i sprijine eforturile: „Catolicii trebuie să se afirme ca fii ai luminii, cu atât mai neînfricați și mai prudenți cu cât văd o putere tenebroasă punând tot mai multă stăruință în a ruina în jurul lor tot ceea ce este sacru și binefăcător; ei trebuie să ia, cu clarviziune și curaj, potrivit doctrinei expuse în Enciclicele noastre, inițiativa tuturor adevăratelor progrese sociale, să se țină în primul rând printre aceia care au intenția loială, în orice măsură ar fi ea, de a face să domnească pretutindeni, împotriva dușmanilor oricărei ordini, veșnicele principii ale dreptății și ale civilizației creștine."

Refuzul de conciliere opus de Biserică dușmanilor a tot ceea ce constituie ordinea nu poartă, așadar, decât asupra erorii și răului, pe care ea nu le poate consacra nici măcar la gradul cel

mai de jos. Față de acestea, opoziția ei este pentru totdeauna ireductibilă. Dar este o perfidie a sectei, care ar voi concilierea în eroare și în rău, să facă a se crede că Biserica are groază de descoperirile științei moderne și de aplicarea lor la întrebuințările vieții.

Apostolul sfânt Pavel a spus: „*Nolite conformari huic saeculo*. Nu vă potriviți veacului acestuia." Și apostolul sfânt Iacob: „Oricine vrea să fie prieten al lumii se face vrăjmaș al lui Dumnezeu." Niciodată Biserica nu va uita aceste cuvinte.

Instrucțiunile date celor Patruzeci asupra mijloacelor ce trebuie întrebuințate pentru a corupe spiritul public au fost atât de bine urmate și au avut atâta succes, încât, la zece ani după redactarea lor, papa Pius al VIII-lea a trebuit să deplângă, în Enciclica sa din 24 mai 1829, răul pe care îl făcuseră deja.

La 23 ianuarie 1844, Gaëtan îi scria lui Nubius: „În spațiul unui mic număr de ani, am făcut mult drum. Dezorganizarea domnește pretutindeni, la Nord ca și la Sud, în inima nobililor ca și în aceea a preoților. Toți s-au plecat sub nivelul pe care vrem să-l impunem umanității pentru a o coborî. Lumea este lansată pe calea DEMOCRAȚIEI."

Gaëtan își lua dorințele drept realități. Nu, nu era adevărat a spune că toți se plecaseră sub nivelul pe care masoneria vrea să-l impună umanității pentru a o coborî. Erau totuși unii și erau destui pentru ca, în anul următor, la 4 august 1845,

cardinalul Bernetti, a cărui pătrundere îl înfricoșase pe Nubius, să fi putut scrie unuia dintre prietenii săi:

„Va veni o zi când toate aceste mine încărcate cu pulbere constituțională și progresistă vor exploda. Să facă Cerul ca, după ce am văzut atâtea revoluții și am asistat la atâtea dezastre, să nu fiu martor al noilor nenorociri ale Bisericii! Barca lui Petru va pluti deasupra fără îndoială, dar simt nevoia să mă reculeg în pace înainte de a merge să dau seama lui Dumnezeu de o viață atât de frământată în slujba Scaunului apostolic. Facă-se voia Sa dumnezeiască și totul va fi spre mai bine!"

Nu erau nici douăzeci de ani de când Înalta Vânzare își începuse opera, se aplicase să pună în execuție planul care îi fusese trasat pentru a introduce Maçonnismul în Biserică, și deja Papa și credincioșii săi slujitori puteau să scoată amare plângeri, aruncând o privire de tristețe și de milă asupra a ceea ce fusese făcut și o privire de spaimă asupra viitorului.

Lucru de necrezut, lucru pe care nu l-ai fi putut imagina: pentru a face să fie primite sugestiile sale de un mare număr de spirite care nu cereau decât să meargă la lumina adevărului, secta a găsit mijlocul de a le face să fie prezentate tineretului sub acoperământul autorității Suveranului Pontif.

Instrucțiunile secrete date Înaltei Vânzări spuseseră: „Voiți să întemeiați domnia aleșilor (lui Satan) pe tronul desfrânatei Babilonului (Roma); FACEȚI CA CLERUL SĂ MEARGĂ

SUB STINDARDUL VOSTRU CREZÂND ÎNTOTDEAUNA CĂ MERGE SUB STEAGUL CHEILOR APOSTOLICE."

În cartea sa *Nouveau Catholicisme et nouveau Clergé*, domnul Maignen nu a ezitat să semnaleze cuvinte și fapte care arată că această iluzie a existat pentru mai mulți.

„Că există primejdie pentru credință și pentru disciplina Bisericii în această nevoie nesățioasă de noutate care poartă pe mulți catolici și pe o parte a clerului, devine pe zi ce trece mai greu de contestat.

Dar credem că zărim o primejdie mai mare în felul în care novatorii pretind să-și facă să prevaleze doctrinele.

Această tactică, într-adevăr, este în chip minunat adaptată situației prezente și la ceea ce s-ar putea numi mentalitatea catolică de după Conciliul Vatican.

Nu numai că novatorii moderni nu pretind să rupă cu Roma, nici să se răscoale deschis împotriva autorității pontificale, dar și-au mărturisit pe față intenția de a acapara, într-un fel, influența acestei autorități însăși și de a o face să slujească venirii partidului lor.

În domeniul teoriei, nu mai este vorba, pentru novatori, de a nega o dogmă, ci de a da, după împrejurare, tuturor dogmelor un sens nou.

În domeniul faptelor, nu este vorba de a rezista Papei, ci de a face să se creadă opiniei publice că mai-marii partidului sunt singurii interpreți credincioși ai gândului Papei.

Pentru a ajunge la scopurile lor, novatorii vor dispune de două mijloace puternice: unul, care este de totdeauna, intriga, prin care se străduiesc să-și împingă partizanii în Biserică și în Stat; celălalt, foarte modern și foarte redutabil, presa, pe care știu să o facă să manevreze cu dibăcie astfel încât să creeze acele simpatii populare, acei curenți de opinie, cu atât mai vătămători vieții Bisericii cu cât par mai inofensivi și mai spontani."

Răposatul domn Auguste Sabatier, pe atunci decan al Facultății de teologie protestantă din Paris, a făcut aceeași observație, în scrisori adresate din Paris ziarului din Geneva, la 20 octombrie 1898 și la 19 martie 1899, una înainte, cealaltă după publicarea Enciclicei despre americanism.

După ce a observat că:

„Americanismul este fiul liberalismului." El spune:

„Gândul său dominant este DE A UNI VEACUL ȘI BISERICA, de a căuta o conciliere între tradiția Bisericii și aspirațiile veacului, de a face să înceteze conflictul dintre teologia seminariilor și științele moderne."

Și încheie spunând că americaniștii nădăjduiesc să triumfe asupra tuturor rezistențelor.

Cum? O spune tot el: „Dublându-și protestările de supunere față de Sfântul Scaun, adăpostind toate acestea sub suveranitatea Papei, protestând o deplină ascultare față de direcțiile sale."

Aceia care i-au urmărit pe novatori, aceia care le-au observat atitudinea și faptele, care le-au citit scrierile, vor recunoaște că domnul Sabatier le-a surprins tactica pe viu. De altfel, aceasta este și ceea ce a constatat Monseniorul Lorenzelli, în discursul pe care l-a rostit la marele seminar din Soissons, în primele zile ale anului 1902. Nunțiul, după ce a vorbit despre primejdiile care amenință Biserica Catolică în ceasul de față și a semnalat „tendința de a naturaliza spiritul clerului, de a primi orice doctrină nouă, orice metodă nouă de acțiune", nu s-a temut să adauge: „Acest spirit ar voi să se justifice prin anumite cuvinte ale Sfântului Scaun."

Această manieră de a proceda, nu este inutil a o remarca, răspunde în chip izbitor dorințelor exprimate în Instrucțiunile date Înaltei Vânzări.

Mai întâi democrații creștini, apoi americaniștii și, în sfârșit, moderniștii nu au încetat să fluture steagul Papei și să se înfățișeze ca vestitorii lui, în timp ce învățau și propagau, după puterile lor, doctrinele pe care Sfântul Scaun nu a încetat să le condamne.

Ei și-au luat punctul de sprijin chiar la Roma. Din directive pontificale, interpretate împotriva sensului comun, și-au făurit

o armă împotriva apărătorilor doctrinei sănătoase; au câștigat ziare, chiar și pe acelea care altădată se arătaseră cele mai potrivnice liberalismului, astfel încât în Franța și în Italia, în Germania și în America, s-a avut durerea de a vedea vestiți campioni ai Bisericii silindu-se să ascundă adevărurile, când nu propagau ei înșiși erorile americanismului, ale liberalismului și ale democrației. Astfel sprijinită, îndrăzneala novatorilor nu a mai cunoscut nici o teamă.

Când a venit condamnarea americanismului, au spus că această condamnare fusese „smulsă slăbiciunii bolnăvicioase a Sfântului Părinte". Și nu numai *Le Figaro* a vorbit astfel. *Le Sillon*, care nu a avut să se schimbe, fie spus în treacăt, avea îndrăzneala acestor insinuări perfide: „Se șoptesc multe lucruri, nu o ignor, asupra felului în care anturajul Sfântului Părinte ar fi profitat, în vremurile din urmă, de bătrânețea și boala sa."

În *Le Problème de l'heure présente* au fost raportate multe alte fapte asemănătoare.

Ce tulburări produc asemenea vorbe în spiritele care nu au neîncrederea poruncită de nenorocirea vremurilor!

În numărul său din 10 aprilie 1899, *Le Sillon* publica fără comentarii o scrisoare în care unul dintre ai săi începea prin a-i aminti îndoiala pe care o exprimase puțin timp mai înainte, cu privire la Enciclica adresată americaniștilor. „Putea Leon al XIII-lea să condamne dintr-o singură lovitură întreaga operă a pontificatului său?" Apoi trecea la reproșuri:

„Acum abandonați oameni sau idei pe care le susțineați, în speranța, pare-se, că aceste concesii vă vor scuti de altele. Îngăduiți-mi să cred că este osteneală pierdută. Veți fi izgoniți și din ultimele voastre întărituri. N-ar fi oare mai franc să mărturisiți că Papa pare pe cale să ruineze puțin câte puțin, sau să lase să fie ruinată și desfăcută, în ceea ce are ea omenesc și, prin urmare, destructibil, bineînțeles, opera gloriosului său pontificat? Aceasta poate și trebuie să ne întristeze; aceasta nu poate și nu trebuie să ne descurajeze. Dar de ce să nu o constatăm?"

Continuarea articolului arăta gândul apostaziei rostogolindu-se în spiritul acestor tineri care au „crezut că merg sub steagul cheilor apostolice", pe când în realitate erau lansați pe căile deschise de maçonnism.

În clipa când francmasoneria a ajuns la putere și și-a aruncat strigătul de război: „Clericalismul, iată dușmanul", unul dintre masonii cei mai instruiți și dintre cei mai capabili să-și dea seama de planurile și țelurile sectei a spus unui episcop, care a repetat aceasta în *l'Univers*: „Măsurile noastre sunt prea bine luate, ne-am pregătit prea bine mijloacele de atac, ne-am asigurat prea bine toate aliațele, TOATE ÎNȚELEGERILE TĂINUITE, TOATE COMPLICITĂȚILE a tot ceea ce este o forță, o influență, o putere, pentru ca succesul nostru să nu fie sigur."

Vai! totul a mers așa cum francmasoneria pregătise și cum interlocutorul episcopului prezisese.

AGENTUL CIVILIZAȚIEI MODERNE
III. – SCOPUL SĂU: CONSTRUIREA TEMPLULUI

TEMPLUL – I. – NAVA POLITICĂ

CAPITOLUL XXXVIII
CĂTRE O STARE SOCIALĂ NOUĂ

În primele pagini ale acestei cărți am văzut că există două moduri de a privi viața de față:

Ca având-și scopul în ea însăși.
Ca pregătind viața veșnică.

Aceste două moduri de a vedea au deschis calea către două civilizații:

Civilizația creștină.
Civilizația umanitară.

Întotdeauna ele au fost în conflict. Dar acest conflict, care, de la apariția creștinismului, nu încetase să existe în inima omului, a devenit public, social, din ziua când umaniștii au

făcut să se întoarcă privirile înapoi, către păgânism, și și-au propus să-l restaureze.

O societate secretă s-a format pentru a urmări realizarea în societatea creștină a idealului nou, sau mai bine zis a idealului vechi: a te bucura și a muri, în opoziție cu idealul pe care Hristos și Biserica Sa ne făcuseră să-l primim: a merita și a trăi veșnic în participare la natura divină, la beatitudinea și la slava ei.

Am urmărit dezvoltările acestei societăți din secolul al XV-lea până în zilele noastre, transformările ei și acțiunea ei neîncetată de a distruge întreaga stare de lucruri existentă: acțiune politică, răsturnând și ridicând principi și regimuri, după cum putea sau nu să le inspire, să le guverneze, să le facă să slujească realizării planurilor sale; în același timp, acțiune morală asupra popoarelor prin coruperea ideilor și a moravurilor. Am urmărit această dublă acțiune pusă neîncetat în lucrare și mergând din succes în succes, mulțumită unui organism minunat, mânuit cu o pricepere superioară.

Trebuie acum să vedem ce urmărește Francmasoneria, la ce vrea ea să ajungă.

Deja, prin corespondența și prin actele confiscate la München și la Roma, i-am auzit pe Voltaire și pe Enciclopediști, pe Weishaupt și pe iluminați, pe Nubius și pe conjurații săi încredințându-și unii altora planurile, și am văzut o primă încercare de realizare a lor din 1789 până în 1800. Asistăm,

din 1830 și mai ales din 1875, la o a doua încercare, condusă mai prudent, mai viclean, și prin aceasta socotindu-se mai sigură de izbândă.

Ce trebuie să fie această izbândă? Aceasta este întrebarea care se pune acum și la care vom încerca să răspundem.

Să spunem mai întâi că ar fi greșit să se creadă că toți Francmasonii cunosc în chip explicit opera la care colaborează. Această cunoaștere nu este dată pe deplin nici chiar inițiaților din Gradele Înalte, nici chiar celor din lojile din spate. Fiecare, sau mai bine zis fiecare echipă, face lucrarea care îi este atribuită, în locul care i-a fost rânduit, pe lângă principi și cler, pe lângă parlamentari și funcționari, pe lângă ziariști și profesori, pe lângă magistrați și ofițeri și încă în sânul mulțimii. Dar, împlinind sarcina care le este impusă, individul și echipa nu cunosc locul pe care lucrarea particulară la care colaborează îl ocupă în planul general, căci nu au înaintea ochilor desenul complet al acestuia.

Acest plan este dublu: distrugere și reclădire; distrugerea cetății creștine, edificarea cetății masonice. Distrugerea — i-am văzut lucrările și ruinele în paginile precedente. Trebuie acum să asistăm la edificarea Templului. Aceiași lucrători, aceiași masoni sunt folosiți la această a doua lucrare, dar aici vor apărea într-o lumină mai mare maeștrii operei, iar deasupra lor Marele Arhitect.

„Este absurd, a spus domnul Aulard, profesor de istorie revoluționară la Sorbona, să continuăm a spune: nu vrem să distrugem religia, când suntem obligați să mărturisim de altă parte că această distrugere este indispensabilă pentru a întemeia în chip rațional aici această nouă ordine politică și socială. Să nu mai spunem deci: nu vrem să distrugem religia; să spunem, dimpotrivă: vrem să distrugem religia, pentru a putea întemeia în locul ei cetatea nouă."

De obicei, într-adevăr, nu se dărâmă decât pentru a reclădi: bine a tradus domnul Aulard gândul sectei. Ea vrea să ridice o nouă ordine de lucruri pe ruinele celei vechi. Ea are idealul său, a cărui realizare o urmărește. Care este acesta?

I-a dat un nume: TEMPLUL. Pentru edificarea acestui Templu recrutează ea, de secole, masoni.

Ce trebuie să fie acest Templu?

Mântuitorul dumnezeiesc, aducând pe pământ concepția creștină a civilizației, n-a voit să o abandoneze hazardurilor pe care le suferă în chip necesar o idee lăsată sieși și, prin urmare, dată plutitoare în bătaia fanteziilor și a patimilor omenești. El a încredințat-o în mâinile societății pe care a ridicat-o pe Petru și i-a dat acesteia sarcina de a-și păstra doctrina în curăția ei, de a o apăra împotriva ideilor contrare, de a o propaga în lume și de a o face să poarte roade de viață. De aceea Învățătorul divin S-a comparat cu un arhitect: „Tu ești

Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile iadului nu o vor birui."

Pentru a-și marca mai bine opoziția, Satan și-a luat numele de „Marele Arhitect", iar în fața Bisericii el zidește un „Templu". Ca și Biserica, acest Templu este în același timp spirit și trup: trup, o societate, masoneria; spirit, o idee pe care această societate are misiunea de a o propaga în lume și de a o realiza prin instituții.

Această idee este o concepție a ordinii sociale opusă aceleia pe care creștinismul a făcut-o să prevaleze.

„Nu este vorba de nimic mai puțin, spune Findel, decât de o reedificare a societății pe baze cu totul noi, de o reformă a dreptului, de o reînnoire completă a principiului existenței, și anume a principiului comunității, și a raporturilor reciproce dintre om și semenii săi."

Rabaut-Saint-Étienne spusese înaintea lui, la tribuna Constituantei: „Pentru a-l face pe popor fericit, trebuie să-l reînnoim, să-i schimbăm ideile, să-i schimbăm legile, să-i schimbăm moravurile, să-i schimbăm pe oameni, să schimbăm lucrurile, să distrugem totul, da, să distrugem totul, fiindcă totul este de recreat."

Iată ceea ce își propune francmasoneria să obțină prin Revoluție, care se află astăzi la al doilea act al ei, așteptându-l pe al treilea. Nimic nu poate fi imaginat mai radical: a face să

dispară principiul pe care se sprijină în prezent existența noastră și a-i substitui altul; apoi a trage consecințele acestei schimbări: adică a răsturna raporturile oamenilor între ei, a reforma dreptul și a reedifica societatea după un principiu nou.

Care sunt deci bazele cu totul noi pe care societatea trebuie reedificată? Pe ce principiu nou trebuie reformat dreptul social?

Jean-Jacques Rousseau a expus pe larg acest lucru în diferitele sale scrieri și toată lumea știe că, având în mână *Contractul social* al său, oamenii lui 89 au făcut Revoluția, au voit pentru întâia oară să facă loc neted pentru a clădi pe ruinele societății creștine Templul masonic. Masonii secolului al XX-lea recunosc același maestru ca și aceia ai secolului al XVIII-lea; șefii lor au același ideal și urmăresc realizarea aceluiași plan. „Dacă într-o zi vom zdrobi infimul, o vom face sub *CONTRACTUL SOCIAL*." Acest cuvânt a fost rostit la Congresul lojilor din Nord-Vest, ținut la Amiens în 1901, în zilele de 13 și 14 aprilie, de Fratele Dutilloy, membru al Consiliului Ordinului Marelui Orient. Așadar, la Jean-Jacques Rousseau trebuie recurs pentru a ști care va fi starea socială pe care ne-o pregătește masoneria.

Principiul pe care se sprijină existența omenească a fost, în toate timpurile și la toate popoarele, acesta: „Omul este în chip natural o ființă sociabilă și cel care ar rămâne în stare izolată și sălbatică ar fi o ființă degradată." Pe acest principiu, pus de

mâna lui Dumnezeu în adâncul naturii omenești, trăiește ea din originile sale; prin observarea a ceea ce poruncește el s-a constituit și se menține societatea, se naște și crește omul.

Creștinismul pusese într-o lumină mai desăvârșită acest adevăr, recunoscut de înțelepciunea națiunilor, anume că societatea izvorăște spontan din natura umană, că ea este rezultatul constituției, al felului de a fi pe care Dumnezeu l-a dat omului. Individul izolat este neputincios să-și procure cele de care are nevoie pentru a trăi și a se dezvolta; nu le poate găsi decât în ajutorul pe care îl primește de la semenii săi și pe care, în schimb, li-l dă, într-un cuvânt, în raporturile care se nasc din asociere. Și, întrucât nevoile sale sunt multiple și diverse, diverse sunt și motivele și scopurile pentru care se asociază; multiple sunt aspectele sub care se prezintă asocierea.

Omul are nevoi fizice, nevoi intelectuale, nevoi religioase. La naștere, el se află în sânul unei societăți, familia, care îi apără existența fragilă împotriva agenților exteriori și îi procură hrana ce îi susține viața și îi sporește încetul cu încetul puterile.

Dar nici familia nu-și este de ajuns ei înseși; ea nu găsește în sine resursele necesare pentru a-i duce pe membrii ei la desăvârșirea la care fiecare poate ajunge din punct de vedere fizic, precum și din punct de vedere intelectual și religios. Și iată de ce familia nu este mai izolată decât individul: și ea se naște și trăiește în sânul unor asociații mai vaste care o înconjoară cu protecția lor, care veghează asupra intereselor

generale ale bunăstării materiale, ale culturii intelectuale și ale desăvârșirii morale și religioase, care se află în exigențele sau cel puțin în aspirațiile naturii omenești. Pe cât sunt de numeroase și de diverse aceste exigențe sau aceste aspirații, pe atât asocierea ia forme diferite, pentru ca toți să poată atinge scopurile comune umanității și scopurile speciale proprii aptitudinilor fiecăruia.

Societățile cu scop particular și contingent își iau originea din convențiile încheiate între aceia care urmăresc același scop.

Dar nu stau tot așa lucrurile cu societatea chemată să-i conducă pe toți oamenii la scopul lor ultim. Aceea Îl are în chip necesar drept autor pe Dumnezeul care a rânduit omului destinele sale. În fapt, Dumnezeu a întemeiat-o la origini, iar a doua Persoană a Preasfintei Treimi a venit la mijlocul timpurilor să-i dea perfecțiunea ei din urmă. Această societate se numește sfânta Biserică catolică: catolică, pentru că, cel puțin virtual, ea îmbrățișează toate timpurile și toate locurile și pentru că toți oamenii sunt chemați să facă parte din ea, Dumnezeu voind mântuirea tuturor; sfântă, pentru că misiunea ei este de a-i conduce pe oameni la sfințenie: nu numai la desăvârșirea morală, ci la o stare supranaturală, la o anumită participare la natura divină, la viața divină, începută aici jos prin harul sfințitor, desăvârșită prin slavă în veșnicia cerurilor.

Societatea civilă ține mijlocul între Biserică și asociațiile particulare: ea este mai necesară decât acestea, răspunzând

unor nevoi care nu-și pot găsi în ele deplina satisfacere; ea nu poate fi tot atât de generală ca aceea, pentru că diferitele triburi ale familiei umane, având aptitudini și caractere diferite, cer să nu fie guvernate în același fel. În formarea societăților civile intră deci deopotrivă necesitatea și convenția, divinul și umanul; divin, ceea ce este fundamental, ceea ce vine din exigențele naturii; uman, ceea ce este de ordin secundar și variabil, precum temperamentele popoarelor.

J.-J. Rousseau s-a înscris împotriva acestor date ale rațiunii și ale credinței; și iată ce a născocit, ce a așternut în toate scrierile sale și ceea ce masoneria și-a dat misiunea de a realiza. Societatea, starea socială, nu rezultă nicidecum din constituția omului și din instituția divină; ea este, în lume, o excrescență accidentală și s-ar putea spune împotriva naturii, care a survenit într-o bună zi prin voințele omenești.

Oamenii trăiau în stare de natură, spune J.-J. Rousseau, precum trăiesc sălbaticii, animalele, și aceea era vârsta de aur; stare de libertate și de egalitate, în care roadele erau ale tuturor și pământul al nimănui, în care fiecare om era cetățean al universului.

Pentru a trece din starea de natură în starea socială, oamenii primitivi au făcut un pact, un contract, contractul social. Pe de o parte, fiecare individ s-a remis, pe sine și toate drepturile sale, în mâinile tuturor; pe de altă parte, toți au garantat fiecăruia o parte egală din bunurile comune. Individul a dat

societății tot ceea ce are și tot ceea ce este, iar societatea l-a admis pe individ la comuniunea întregului lucru public, a republicii. „Clauzele pactului social, spune J.-J. Rousseau, se reduc toate la una singură: alienarea totală a fiecărui asociat, cu toate drepturile sale, către întreaga comunitate... Dacă ar mai rămâne unele drepturi particularilor, starea de natură ar subzista și asocierea ar deveni în chip necesar zadarnică... Alienarea făcându-se fără rezervă, unirea este tot atât de desăvârșită pe cât poate fi și nici un asociat nu mai are nimic de reclamat."

Iată ideea pe care masoneria și-o face despre societate, iată planul după care vrea să o reconstituie. Atâta vreme cât aceasta nu va fi pe deplin realizat, adică atâta vreme cât indivizii vor pretinde să-și păstreze unele drepturi, starea socială, așa cum a făcut-o contractul, așa cum trebuie să fie, nu va fi socotită desăvârșită; starea de natură, căreia contractul a voit să-i pună capăt, va mai subzista în ceva. Progresul este, așadar, mersul către absorbția completă a tuturor drepturilor de către Stat; nici un drept pentru individ, nici un drept pentru familie, nici un drept, cu atât mai puțin, pentru o societate oarecare care s-ar forma în sânul Statului sau deasupra lui. În societatea democratică visată de Francmasonerie nu va mai fi sau nu trebuie să mai fie decât aceste două unități: individul și Statul. De o parte, Statul atotputernic; de cealaltă, individul neputincios, dezarmat, lipsit de toate libertățile, fiindcă nu poate nimic fără îngăduința Statului.

Nu mergem oare cu paşi mari către aceasta? Şi această concepţie a societăţii nu este oare explicaţia şi, pentru masonii noştri, justificarea a tot ceea ce se face sau se încearcă în prezent împotriva libertăţii Bisericii, împotriva libertăţii asociaţiilor, împotriva libertăţii familiilor, împotriva libertăţii individuale înseşi? Statul nu poate, nu trebuie să sufere nici o altă asociaţie decât aceea care este el însuşi. Dacă evenimentele trecute, dacă individualităţi puternice au creat în sânul societăţii civile asociaţii distincte, Statul trebuie să lucreze neîncetat la îngustarea cercului în care ele trăiesc şi acţionează, până când va fi ajuns să le absoarbă sau să le nimicească. După Rousseau, după Masonerie, acolo este dreptul său, acolo este datoria sa, drept şi datorie care decurg direct din contractul social şi fără exerciţiul cărora acest contract ar deveni iluzoriu şi curând caduc.

Să încetăm deci a ne mira că în această societate ieşită din Revoluţie, frământată de ideea revoluţionară, Statul voieşte să centralizeze totul şi să absoarbă totul, să înăbuşe orice iniţiativă şi să paralizeze orice viaţă: el ascultă prin aceasta de legea sa, de principiul după care trebuie să fie totul, totul fiindu-i predat prin contractul iniţial. Ceea ce trăieşte, ceea ce se mişcă, ceea ce este în afara lui nu este şi nu face acestea decât printr-o uzurpare pentru care trebuie să i se ceară socoteală în vederea restituirii.

Această revendicare trebuie să se exercite mai ales faţă de asociaţii, pentru că ele sunt mai puternice decât indivizii, şi mai ales faţă de asociaţiile care au un ideal altul decât acela al

Statului naturalist. Pactul social a fost contractat pentru o mai deplină bucurare de bunurile acestei lumi. Dacă există societăți formate cu scopul de a purta privirea omului în altă parte, de a-l îndemna să se desprindă de bunurile prezente spre a năzui și a urmări alte bunuri, aceste societăți sunt contradicția vie a societății ieșite din contractul social; ele trebuie să dispară înaintea tuturor celorlalte. Datoria este de a le hăitui, de a le mutila până la deplina nimicire. Acolo este explicația calomniilor răspândite de umaniști în scrierile lor împotriva călugărilor și a persecuțiilor mereu reînnoite împotriva lor de la Renaștere până în zilele noastre, precum și a războiului de moarte declarat astăzi primei dintre societățile religioase, aceleia care este temelia și principiul de viață al tuturor celorlalte, Biserica Catolică.

Se constată în prezent o mișcare de reacție împotriva stării sociale instituite în Franța de Revoluție. Se întemeiază pretutindeni sindicate, se revine la corporații. Fie ca această mișcare să ajungă la restaurarea societății în starea ei normală! În societatea organizată în mod normal există între individ și Stat societăți intermediare care încadrează indivizii și care, prin acțiunea lor firească, îl mențin pe Stat în domeniul care îi aparține și îl împiedică să iasă din el. Aceste societăți se numesc: familii, corporații, comune, provincii, Biserici. Dacă, în acest regim, cel mai slab dintre indivizi este lezat de Stat sau de oricare altul, îndată este asociația sa, este o întreagă colectivitate organizată care se ridică spre a-l apăra. Prin ea, el este tare; și pentru că este tare, este liber.

Democrația este sclavia.

CAPITOLUL XXXIX
STATUL, STĂPÂN SUVERAN AL TUTUROR LUCRURILOR

Templul pe care masoneria vrea să-l edifice după planul pe care J.-J. Rousseau l-a trasat în *Contractul său social* este, așadar, Statul, suveran stăpân al tuturor lucrurilor, absorbind în sine toate drepturile, deopotrivă pe cele ale indivizilor, ca și pe cele ale familiei, pe cele ale asociațiilor ca și pe cele ale Bisericii.

Aceasta este, se va spune, o utopie și o pretenție tot atât de monstruoasă pe cât este de irealizabilă. Nu, pentru masoni, pentru revoluționari, acesta este idealul, și un ideal către care suntem făcuți să mergem cu pași mari.

J.-J. Rousseau a spus că, în virtutea contractului social pe care îl presupune la temelia societății, împotriva istoriei și împotriva naturii umane, care nu are trebuință de el, toți oamenii aparțin în întregime colectivității, persoana și forțele

lor, drepturile și bunurile lor. Aceasta este ceea ce vor masonii să realizeze; către aceasta vrea Revoluția să ajungă; aceasta, și numai aceasta, poate da explicația felului de a fi și de a acționa al Statului contemporan față de toate și față de toți. În toate lucrurile el se aplică să restrângă drepturile particulare: planul său este să le suprime cu desăvârșire.

Mai întâi și înainte de toate, cetățeanul nu are dreptul de a fi creștin. „Nimic, spune Taine, interpretând gândul fundamental al *Contractului social*, nu este mai contrar spiritului social decât creștinismul... O societate de creștini nu ar mai fi o societate de oameni, căci PATRIA CREȘTINULUI NU ESTE DIN LUMEA ACEASTA." Trebuie readus aici jos, trebuie închise gândurile sale în urmărirea intereselor pământești, trebuie ca el să aparțină în întregime societății căreia i s-a dat în întregime. De aceea vedem catolicul tratat ca dușman în Statul masonic.

Cetățeanul nu are dreptul de a fi proprietar. Tot ceea ce are, precum și tot ceea ce este, a devenit bun social. De aceea se vede dreptul de proprietate dispărând puțin câte puțin înaintea încălcărilor socialismului de Stat. Impozitele cresc și se înmulțesc neîncetat. Utilitatea publică expropriază cu o conștiință din zi în zi mai ușoară. Legile încearcă să împartă câștigurile între patroni și lucrători. Statul se face parte interesată în vânzări și donații și mai ales în succesiuni. El vorbește acum despre impozit pe venit și despre impozite progresive, menite să niveleze proprietățile, să egalizeze averile, sau mai bine zis să facă din Stat singurul și unicul

proprietar. Deja, în secolul al XVIII-lea, s-a făcut stăpân pe întreaga proprietate ecleziastică și chiar astăzi pune mâna pe aceea care se reconstituise în veacul trecut. Mâine, va pune stăpânire în același fel pe uneltele de muncă: mine, uzine, câmpuri, totul va fi naționalizat. Nu numai bunurile sunt revendicate de Stat ca aparținând colectivității; ci și forțele fiecăruia: „Fiecare membru al societății este al ei, el și toate forțele sale." Fie ca într-o zi apropiată Contractul să se realizeze și sub acest aspect și Statul să ajungă să atribuie fiecăruia funcțiile pe care va avea să le împlinească în societate, sub supravegherea sa și spre folosul său. Monopolurile Statului, care merg de la instrucțiunea publică până la fabricarea tutunului și a chibriturilor, și funcționarismul care puțin câte puțin se întinde asupra tuturor lucrurilor, sunt o pregătire către această sclavie universală. Pentru a ajunge acolo, este deosebit de important să pună mâna pe forțele care se nasc, pe generațiile care răsar. De aceea, prima grijă a Statului revoluționar este de a pune stăpânire pe copilărie. „Copiii, spunea Danton, aparțin Republicii înainte de a aparține părinților lor; egoismul taților ar putea fi primejdios pentru Republică. Iată de ce libertatea pe care le-o lăsăm nu merge până acolo încât să-și crească copiii altfel decât după voia noastră"; și Jules Ferry, în discursul pe care l-a rostit în 1879 pentru a obține votul faimosului articol VII: „Există un tată de familie care îi cuprinde pe toți: este Statul." Am auzit aceste cuvinte repetate până la saţietate de când noi proiecte de lege vor să pună într-o siguranță absolută pe învățătorii și

învățătoarele însărcinați de Stat să facă să intre în sufletele juvenile dogmele masonice.

Din acest punct de vedere al dreptului exclusiv al Statului asupra întregii tinereți vedem Statul modern așezându-se. Legislația sa cea mai studiată, cea mai strânsă, legile sale cele mai intangibile sunt acelea care tind să suprime orice libertate a învățământului, să adune sub nuiaua Statului, să dea educației sale copiii tuturor familiilor, de la școala zisă maternă până la Facultăți. Mai întâi, acesta este interesul său: a forma voințele prin care dăinuiește, a pregăti voturile care îl vor menține, a întipări în suflete patimi care îi vor fi favorabile, idei care vor sprijini construirea Templului. Oare nu are el datoria de a modela generațiile astfel încât să le facă apte pentru funcționarea cea mai desăvârșită a pactului social? „Educația în reguli prescrise de suveran (poporul suveran) este una dintre maximele fundamentale ale guvernării populare", spune J.-J. Rousseau. Prin ea se formează cetățeanul, „ea este aceea care trebuie să dea sufletelor o formă națională"; „bunele instituții naționale sunt acelea care știu cel mai bine să denatureze omul, să-i răpească existența absolută pentru a-i da o existență relativă și a transporta eul în unitatea comună."

A denatura omul! Ce cuvânt putea spune mai bine ceea ce vrea secta, ceea ce face ea în școlile Statului?

Pentru a ajunge să-și realizeze planul fără prea multă împotrivire, ea a început prin a da tinereții instrucțiunea gratuită; astăzi îi adaugă hrana și îmbrăcămintea, în licee ca și

în școlile primare, nădăjduind astfel să-și facă părtașe interesele.

Să nu se spună că dreptul pe care Biserica îl refuză Statului ea îl revendică pentru sine însăși. Nu, Biserica respectă drepturile libertății naturale până într-atât încât, dacă un tată, o mamă nu aparțin prin botez jurisdicției ei, ea se socotește împiedicată să intervină în educația copilului până când acesta va fi la vârsta de a se pronunța după propria sa conștiință. Biserica consideră ca un atentat împotriva dreptului natural educarea unui copil minor în religia creștină împotriva voinței exprese a tatălui și a mamei sale nebotezate. Ea nu îngăduie să fie botezat. Și chiar atunci când fiul catolic al unor părinți catolici a ajuns la majorat, ea nu îl admite la profesiunea religioasă fără permisiunea lor dacă le este necesar pentru a le veni în ajutor la nevoile lor.

Secta suporta aceasta cu nerăbdare. Ea hotărî să pună capăt acestei stări și să se slujească pentru aceasta de Președintele Republicii franceze. Găsea aici trei avantaje: ca Franța să-și desăvârșească repudierea rolului său providențial; ca Papalitatea să piardă ultima urmă a suveranității sale; și ca Republica să aibă un pretext pentru legea sa de separare. Căci se gândea bine că Papa nu va lăsa să treacă o asemenea jignire fără protest, iar ea se va înarma cu acest protest pentru a motiva o separare răsunătoare.

Scenariul fu executat punct cu punct. Călătoria d-lui Loubet fu anunțată în Cameră și i se cerură credite. Ele fură acordate.

Raliații lăsară d-lui conte Boni de Castellane, în Cameră, și d-lui Dominique Delahaye, în Senat, onoarea de a apăra dreptul pontifical și onoarea Franței; și, lucru încă și mai deplorabil, dintre cei doi preoți-deputați, unul, dl. Gayraud, se abținu de la vot, iar celălalt, dl. Lemire, îi dădu prin votul său d-lui Loubet mijloacele de a-și împlini nelegiuirea.

La 23 aprilie 1904, dl. Loubet părăsi Parisul pentru a merge la Roma, unde ajunse în seara următoare. Acolo se purtă ca un smerit slujitor al francmasoneriei internaționale.

Suveranul Pontif adresă în taină guvernului Republicii un protest împotriva „gravei ofense" aduse de șeful statului drepturilor Sfântului Scaun. Acest protest fu comunicat celorlalte guverne, pentru ca faptul împlinit să nu poată face lege. Un semi-evreu, prințul de Monaco, îl dădu unui ziar spre publicare.

Dl. Combes pretinse că această publicare era fapta Sfântului Scaun și făcu să se ceară explicații prin ambasador. Secretarul de Stat ceru ca întrebarea să fie pusă în scris. În loc să se conformeze unei dorințe atât de legitime și de înțelepte, ambasadorul făcu cunoscut că primise ordin să plece în concediu. Apoi dl. Combes ceru retragerea celor două scrisori prin care cei doi episcopi de Laval și de Dijon erau chemați la Roma pentru a se justifica de acuzațiile aduse împotriva lor. Retragerea acestor scrisori ar fi însemnat abdicarea oricărei autorități pontificale asupra episcopilor Franței. La refuzul Sfântului Scaun, relațiile diplomatice fură rupte definitiv.

Toate lucrurile fiind astfel pregătite, în prima zi a lui februarie 1905 fu discutată în Cameră o interpelare a d-lui Morlot. Ea fu încheiată prin această ordine de zi: „Camera, constatând că atitudinea Vaticanului a făcut inevitabilă separarea Bisericii și a Statului și contând pe guvern pentru a face să izbutească votarea ei imediat după buget, trece la ordinea de zi."

Cu doisprezece ani mai înainte, la conventul din septembrie 1892, F. Doumer, președinte, propusese și făcuse să fie acceptată o propunere a Lojii Emanciparea, Orientul Parisului, concepută astfel: „Orice F. M. învestit cu un mandat electiv are obligația de a vota orice propunere menită să asigure în scurtă vreme separarea Bisericilor și a Statului, sub pedeapsa delictului masonic. Un vot contrar emis de acest F. va atrage punerea sa imediată sub acuzație. Un al doilea vot contrar va fi considerat drept delict de clasa întâi" (proces-verbal analitic).

Când proiectul de lege fu depus la Cameră, raliații, reluând rolul de adormitori pe care îl jucaseră deja de atâtea ori, strigară într-un glas: Aceasta nu va izbândi! Și chiar de ar izbândi, nu ar fi nicidecum de plâns, căci Biserica Franței își va recăpăta prin aceasta deplinătatea libertății sale.

Camera începu discuția în luna martie 1905.

O chestiune prealabilă se impunea: Are parlamentul dreptul de a vota o lege care atinge atâtea interese fără a consulta țara? S-au păzit bine s-o facă. Dl. marchiz de Rosambo emise

părerea că grupul de opoziție catolică trebuia să refuze a coopera în vreun fel la această lege și să discute condițiile spoliației și ale servituții noastre. Cel mai bun lucru i se părea să părăsească sala ședințelor, făcând cunoscute Franței motivele unei asemenea atitudini, și să nu revină decât atunci când lucrarea Lojilor avea să fie încheiată. Părerea era înțeleaptă. Dar nu mai suntem în vremea hotărârilor limpezi.

În primele zile ale lui aprilie, fu votată trecerea la discuția articolelor cu 358 voturi contra 217 și, în același timp, urgența care respingea garanția înscrisă în lege a unei a doua deliberări. Loja spusese: Lucrați repede.

Dl. Berthoulat ceru ca, înainte de votul definitiv, să se folosească sesiunea consiliilor municipale și generale pentru a se informa asupra stării opiniei în această chestiune. Această moțiune fu respinsă.

Între timp, în cursul discuției, survine afacerea denunțului, care îl face să se prăbușească pe dl. Combes. El este înlocuit cu dl. Rouvier. Când dl. Combes introdusese în consiliul de miniștri chestiunea separării, Rouvier rostise împotriva acestui proiect un discurs vehement, încheiat prin această frază: „Dacă faceți separarea, vă arunc portofoliul, puteți să-l luați."

Francmasoneria poruncește, Rouvier ascultă. Discuția continuă și, înainte de a se despărți, la sfârșitul lui aprilie, Camera votează faimosul articol 4. Punctul culminant al legii, ceea ce voia ea să obțină mai presus de toate, era instituirea

asociațiilor cultuale potrivit celor șapte articole ale Titlului IV. Fabricile, în clipa desființării lor, trebuiau să le transmită bunurile a căror administrare o aveau. Marea obiecție care fu adusă era că aceste asociații, așa cum le voia legea, nu cunoșteau ierarhia catolică și nici nu erau cunoscute de aceasta: erau atâtea mici biserici schismatice câte parohii existau în Franța, pe care se voia să le creeze. Intențiile, scopurile urmărite de sectă erau prea limpede dezvăluite. Se înțelese că s-ar lovi de o rezistență nu mai puțin mare decât aceea pe care o ridicase Constituția civilă a clerului. Trebuia să se mascheze aceste scopuri fără a le abandona. Se crezu că se va ajunge la aceasta printr-un amendament introdus în articolul 4, titlul II.

Iată acest articol. Cursivele marchează modificarea adusă proiectului prezentat de Guvern și de Comisie:

„În termen de un an de la promulgarea prezentei legi, bunurile mobile și imobile ale Menzelor, Fabricilor, Consiliilor prezbiteriale, Consistoriilor și ale altor Așezăminte publice ale cultului vor fi, cu toate sarcinile și obligațiile care le grevează, transferate cu aceleași titluri de către reprezentanții legali ai acestor așezăminte către asociațiile care, conformându-se regulilor de organizare generală a cultului căruia își propun să-i asigure exercitarea, se vor fi constituit în chip legal, după prevederile articolului 17, pentru exercitarea acestui cult, în vechile circumscripții ale ziselor așezăminte."

Astfel amendat, articolul 4 fu votat cu 509 voturi contra 44. Se vede din aceste cifre că acest articol fu acceptat de centru și de o parte a dreptei. În presa catolică, el fu primit cu o satisfacție vădită care, la unii, merse aproape până la entuziasm: atât de înrădăcinat este spiritul de conciliere în mințile vremii noastre. Totuși se ceruse Camerei ca ierarhia, adică episcopii și Papa, să aibă a se pronunța asupra calității asociațiilor care ar pretinde bunurile parohiilor și ale diecezelor. Comisia și Guvernul refuzaseră aceasta și propuseseră această formulă amfibologică: „Reguli de organizare generală a cultului", care nu obliga la nimic și al cărei sens putea fi restrâns după bunul plac. Și, de altfel, cine avea să se pronunțe asupra conformității sau neconformității cu regulile de organizare? Oare episcopii? Nicidecum; ci tribunalele unde șed evrei și protestanți, francmasoni și liber-cugetători, interesați să dezorganizeze Biserica Catolică. „Pretind, scrise dl. Jaurès în ziarul său, că articolul 4, așa cum l-am votat, va fi, înaintea tribunalelor civile, pentru preoții republicani și pentru asociațiile cultuale solidarizate cu ei, un excelent mijloc de apărare. El protejează împotriva arbitrarului politicianist al episcopilor."

Ansamblul legii fu votat la 3 iulie cu 341 voturi contra 223. Este bine să se remarce că cei 341 de deputați ai majorității fuseseră aleși de 2.980.340 de alegători din 11.219.992. Ei reprezentau deci sfertul suveranității naționale, cu condiția de a scoate în afara ei femeile și tinerii.

Din Cameră, proiectul de lege trecu la Senat. „Trebuie, strigă senatorul Philippe Berger, să fie votată așa cum este." Și dl.

Clemenceau, după ce-i arătase incoerențele, spuse: „Și totuși o voi vota, pentru că sunt prins într-o menghină din care îmi este cu neputință să mă desprind, pentru că sunt prizonierul partidului meu."

Încă de la jumătatea lui iulie, Comisia senatorială adoptă, cu 11 voturi contra 2, proiectul votat de Cameră fără a schimba un iota. O modificare, oricât de ușoară, ar fi prelungit discuția. Trebuia să se ajungă cât mai repede la capăt. Dl. Briand, raportor al Comisiei, nu se temuse să dea, în ziarul său, Humanité, motivul acestei grabe: „Biserica actuală este o citadelă adormită, zidurile sale sunt lipsite de tunuri, arsenalele sale sunt goale, armatele sale risipite, căpeteniile sale ațipite. Dacă vom ști să ne purtăm, vom cădea pe neașteptate asupra acestei citadele fără apărare și o vom lua fără luptă, așa cum soldații lui Mahomed au luat Bizanțul."

Dacă cursul lucrurilor de astăzi nu și-ar avea izvoarele într-un trecut îndepărtat, s-ar putea mai puțin înspăimânta, s-ar putea crede că în toate acestea nu sunt decât fapte accidentale. Dar nu este astfel. Starea actuală, însărcinată cu viitorul despre care tocmai am vorbit, este produsul firesc al unei idei aruncate ca o sămânță pe pământul nostru acum cinci secole. Ea a încolțit acolo. Am văzut primele ei mlădițe ieșind din pământ; ele au fost cultivate în chip tainic și cu grijă de o societate care, de mai multe ori deja, a oferit lumii roadele ei culese prea devreme; astăzi ea le vede ajungând la maturitate: roade ale morții, care poartă stricăciunea până în temeliile înseși ale ordinii sociale.

Ceea ce Renașterea a conceput, ceea ce francmasoneria a înălțat, Franța revoluționară a primit de la Puterea întunericului misiunea de a manifesta lumii. Se pare că s-a voit a fi simbolizat pe noile monede. Acea femeie cu părul despletit, purtând boneta frigiană, care, sub auspiciile Republicii, aruncă în toate vânturile semințele libertății, egalității și fraternității, în razele unui soare răsărind menit să lumineze lumea cu o zi nouă, aceasta este cu adevărat masoneria încredințând tuturor suflurilor opiniei ideile care pregătesc spiritele să accepte ordinea nouă pe care ea meditează de atâta vreme să o stabilească în lume.

CAPITOLUL XL
REPUBLICA UNIVERSALĂ

Templul masonic, al cărui plan l-am văzut, trebuie, în gândirea arhitecților săi, să-și întindă construcțiile asupra întregului univers. Atunci când „ucenicul" cere să fie primit „tovarăș", i se pun, între altele, aceste întrebări:

Î. — Care sunt lungimea și lățimea lojei?
R. — Lungimea sa este de la Răsărit la Apus; lățimea sa de la Miazăzi la Miazănoapte.

Î. — Ce înseamnă aceste dimensiuni?
R. — Că francmasoneria este universală și că ea se va întinde într-o zi asupra întregii omeniri.

„Nu dintr-un capriciu zadarnic, spune F. Clavel, ne dăm titlul de «Zidari». Noi zidim cel mai vast edificiu care a existat vreodată, deoarece el nu cunoaște alte hotare decât cele ale pământului."

Nu poate fi altfel, deoarece masoneria nu-și propune nimic mai puțin decât să schimbe temeliile pe care se sprijină societatea omenească: să facă să depindă de un contract ceea ce este de drept natural și divin, să fixeze pe pământ destinele omului, să-l înzestreze cu o civilizație și cu instituții menite să-l țină supus materiei. De asemenea, la fel ca Biserica Catolică, masoneria trebuie să voiască a aplica concepția sa despre viață întregii omeniri. Există însă între ele o deosebire. Biserica aspiră fără îndoială să facă din toți oamenii o familie de frați și să cuprindă lumea în vasta unitate creștină. Aceasta este misiunea pe care i-a dat-o Întemeietorul ei divin. Totuși, ea nu a avut niciodată gândul de a suprima personalitatea diferitelor popoare; dimpotrivă, ea s-a străduit întotdeauna să studieze fizionomia proprie a fiecăruia dintre ele, misiunea particulară pe care Providența i-a încredințat-o, pentru a-l încuraja și a-l ajuta să răspundă acesteia. Nu este la fel cu masoneria: principiul ei cosmopolit este în mod esențial contradictoriu cu principiul național.

„A șterge dintre oameni, spune F. Clavel, deosebirea de rang, de credință, de opinie, de PATRIE; a face, într-un cuvânt, din întregul neam omenesc o singură și aceeași familie: iată marea operă pe care a întreprins-o francmasoneria și la care ucenicul, tovarășul și maestrul sunt chemați să-și asocieze eforturile": o singură și aceeași familie; nu în unitatea aceleiași credințe și în comuniunea unei caritățicare se întinde de la fiecare la toți și de la toți la fiecare, ci sub dominația aceleiași secte. Pentru a ajunge la această dominație, masoneria își folosește toți

membrii pentru a lucra, unii în mod direct, alții în mod inconștient, la constituirea lentă și treptată a unui Stat, a unei republici cuprinzând lumea întreagă: Stat-Omenire, Republică universală.

Templul naturii, spun masonii, a adăpostit neamul omenesc în zilele fericirii sale. Lăcomia, ambiția și superstiția — citiți: proprietatea, autoritatea civilă și religia — au dărâmat vechiul edificiu. Masonii își unesc eforturile pentru a-l ridica din nou pe ruinele familiei, ale Statului și ale Bisericii.

Templul care trebuie reclădit este numit în chip potrivit Republica, Republica umanitară. Republica înseamnă puterea, bunurile și persoanele devenite lucruri comune. Republica umanitară este Republica care adună omenirea într-un tot indivizibil. Este, așa cum a spus Billaud-Varennes, fuziunea tuturor voințelor, a tuturor intereselor, a tuturor eforturilor, pentru ca fiecare să găsească, în acest ansamblu de resurse comune, o parte egală cu aportul său.

Încă de la intrarea lor în Ordin, secta prezintă masonilor această idee, dar într-un fel de nor pe care îl va risipi treptat în cursul inițierilor succesive. Articolul 2 din Constituția Marelui Orient spune: „Francmasoneria are datoria de a întinde asupra tuturor membrilor omenirii legăturile frățești care îi unesc pe francmasoni pe toată suprafața globului." Încă de la gradul de ucenic, ea îl face pe candidatul primit să audă din gura Venerabilului: „Să puteți, rămânând credincios pentru totdeauna angajamentelor pe care tocmai le-ați contractat, să

ne ajutați a desăvârși opera sublimă la care lucrează masonii de atâtea secole, aceea mai ales a reunirii oamenilor din toate țările, de toate caracterele, de toate opiniile civile și religioase, într-o singură familie de prieteni și de frați."

Ea nu le dezvăluie altfel gândul său; dar dacă se arată vrednici de comunicări mai explicite, ei vor afla curând, după cum observă domnul Prache în raportul său asupra petițiilor adresate Camerei Deputaților împotriva francmasoneriei, că „societate cosmopolită și umanitară, masoneria visează să stabilească o Republică universală". Raportorul trimite la darea de seamă a Conventului din 1895, pagina 209, unde se spune: „Francmasoneria se străduiește să pregătească Statele Unite nu numai ale Europei, ci ale întregului pământ."

Cu patru ani mai înainte, în noiembrie 1891, un congres internațional al păcii universale se reunise la Roma. „Ni se asigură, spunea atunci Moniteur de Rome, că, în spatele acestei măști, se ascunde, pentru o parte dintre congresiști, un plan foarte particular. După informațiile noastre, nu ar fi nimic mai puțin decât stabilirea unei Republici universale, pe ruinele imperiilor și ale regatelor, ca garanție absolută și eficace a păcii universale. Este evident, pentru orice observator imparțial, că masonii, mai ales francmasonii francezi și italieni, fără a mai vorbi de spanioli și portughezi, tind din toate fibrele sufletului lor către acest ideal. Ar fi destul de remarcabil ca Roma, capitala regatului Italiei, să devină focarul, laboratorul Republicii universale."

„Popoare, fiți frați!", strigă F. Bazot, secretar al Marelui Orient. „Universul este patria voastră!" Cu mult înaintea lui, Danton, la sărbătoarea aniversară a jurământului din sala Jeu de Paume, la 20 iunie 1790, spusese: „Patriotismul nu trebuie să aibă alte baze decât universul."

În 1825, un alt francmason celebru, Blumenhagen, spunea: „Ordinul francmasoneriei și-a încheiat copilăria și adolescența. Acum este bărbat, iar înainte ca al treilea său secol să fie împlinit, lumea va cunoaște ceea ce a devenit cu adevărat. Deoarece lumea întreagă este templul Ordinului, azurul cerului acoperișul său, polii zidurile sale, iar Tronul și Biserica stâlpii săi, atunci cei puternici ai pământului se vor înclina de la sine și ne vor lăsa nouă guvernarea lumii și popoarelor libertatea pe care le-o pregătim.

Să ne dea doar Stăpânul universului (prințul acestei lumi, Satana) un secol, și vom fi ajuns la acest scop desemnat dinainte. Dar, pentru aceasta, trebuie ca nimic să nu încetinească lucrul și ca, zi de zi, zidirea noastră să se înalțe. Să așezăm, fără ca cineva să observe, piatră peste piatră, iar zidul invizibil se va ridica tot mai solid și tot mai înalt."

Câte pietre au fost așezate din 1825 încoace! Câte guverne revoluționare au apărut de atunci! Italia este unificată pe ruinele puterii temporale și ale suveranităților legitime; Prusia a devenit Germania imperială; Austria anexează populații slave. Ideea capitală a domniei lui Napoleon al III-lea este principiul naționalităților. Moștenitor al tradiției napoleoniene

și revoluționare, impregnat de altfel de carbonarism, el a consacrat acestui principiu toată influența și toate forțele sale. După Sedan, după unitatea italiană și unitatea germană făcute împotriva noastră, după prăbușirea tronului său, el se încăpățâna încă să apere și să glorifice acest principiu pe care îl enunțase astfel în proclamația sa de la Strasbourg către poporul francez: „Mi-am consacrat existența împlinirii unei mari misiuni. De pe stânca Sfintei Elena, o privire a soarelui muribund a trecut peste sufletul meu; voi ști să păstrez acest foc sacru; voi ști să învinge sau să mor pentru cauza popoarelor."

Astăzi, ca urmare a evenimentelor pe care această idee le-a produs, întreaga Europă își ține toți bărbații valizi sub arme, înarmați cu mașini de război de o putere atât de mare încât lumea până acum nu-și putuse face o idee despre ele. Ea este pregătită pentru conflictul care va da unuia dintre popoarele sale, împreună cu supremația asupra celorlalte, puterea de a subjuga toate rasele.

Scrisori foarte interesante au fost publicate în 1888 de **Osservatore cattolico** din Milano. Autorul acestor scrisori, întorcându-se de la Rio de Janeiro, în 1858, se afla pe același vapor cu un diplomat european și cu ministrul Afacerilor Externe al Braziliei, care era Mare Maestru al lojilor din țara sa. Într-o zi, conversând cu diplomatul european, ministrul brazilian i-a spus: Timpul va veni — și îl veți vedea cu propriii dumneavoastră ochi, domnule baron — când în Europa nu vor mai exista decât trei monarhii: una romană, sub casa de

Savoia; una germană, sub casa de Hohenzollern; una slavă, sub casa de Romanov-Gottorp. Dar să nu credeți că noi, masonii, avem vreun interes în menținerea acestor dinastii. Când negrul își va fi terminat lucrarea, va putea pleca. Aceste trei monarhii nu pot fi decât puntea care ne va conduce către marile republici europene, din care se va naște în cele din urmă MAREA REPUBLICĂ A UMANITĂȚII, care rămâne obiectivul inițiaților.

Un francmason dintre cei de cele mai înalte grade, Mare Maestru al Marelui Orient din Beirut și profesor la Universitatea din Heidelberg, unul dintre oamenii care, prin învățătura și prin scrierile lor, au contribuit cel mai mult la aruncarea clasei cultivate în **Kulturkampf** și ale cărui lucrări sunt traduse aproape în toate limbile, domnul Bluntschli, învață și el că statul modern al viitorului trebuie să cuprindă întreaga omenire. Deoarece cărțile sale — **Teoria generală a statului**, **Politica**, **Dreptul popoarelor** — se adresează tuturor, atât inițiaților cât și celor care nu sunt, el nu spune acolo în ce fel trebuie obținut acest rezultat. Dar a fost mai explicit într-un discurs pe care l-a rostit în 1873, la Zürich, înaintea lojei **Modestia**. Acolo a spus deschis că de la eforturile unite ale lojilor masonice din întreaga lume trebuie așteptată formarea acestui stat care va cuprinde întreaga omenire.

La discursuri, secta unește acțiunea. În 1869 s-a format la New York o asociație numită **Alianța republicană**

universală, cu scopul de a reuni toate statele lumii într-o singură republică.

„Scopul asociației este de a afirma dreptul fiecărei țări de a se guverna în republică și, prin urmare, dreptul tuturor republicanilor de a se uni între ei pentru a forma o solidaritate republicană.

„Pentru a aplica adevărurile mai sus enunțate, s-a propus formarea unei singure asociații frățești a tuturor oamenilor cu principii libere, care doresc să promoveze, în măsura puterilor lor, recunoașterea și dezvoltarea adevăratului republicanism în toate țările și la toate popoarele. Această asociație frățească trebuie să fie compusă din secțiuni distincte, dintre care fiecare va cuprinde membrii unei aceleiași naționalități, americani și europeni.

„Aceste secțiuni, păstrându-și individualitatea lor respectivă, vor fi tot atâtea reprezentări ale viitoarelor republici, în timp ce delegații lor, reuniți într-un consiliu central, vor reprezenta solidaritatea republicilor, a cărei realizare este scopul suprem propus lucrărilor Alianței."

Domnul Prache, în raportul său asupra petițiilor adresate împotriva francmasoneriei, are un capitol pentru a arăta „cum se stabilesc și se întăresc legăturile între masoneria franceză și masoneriile străine, pentru a lucra cu ordine la scopul pe care toate îl urmăresc". Există:
1° „garanți de prietenie" între ele toate;

2° relații speciale, care s-ar putea numi personale, între anumite loji franceze și puterile masonice străine;
3° funcționarea, la Marele Orient al Franței, a unei comisii a relațiilor exterioare.

Rapoartele acestei comisii nu sunt tipărite, din cauza — spune fratele Dequaire, expunând la Conventul din 10 septembrie 1894 lucrările Consiliului Ordinului — „a considerațiilor delicate pe care le conțin cu privire la relațiile Marelui Orient cu diferite federații ale universului"; dar Buletinul Marelui Orient din același an ne arată Marele Orient al Franței în relații „cu Consiliile Supreme în general, cu Consiliile Supreme din Charlestown și Lausanne în particular; cu Marea Lojă a Angliei în toate punctele globului; cu Marele Orient al Italiei; cu foarte frățescul Mare Orient spaniol și cu Marea Lojă elvețiană Alpina; cu diferitele masonerii ale bazinului Mediteranei; cu atelierele și puterile masonice regulate care, în toate punctele globului, luptă în paralel cu Marele Orient al Franței pentru succesul final al operei masonice universale".

Asupra a ce privesc aceste relații? „Nenumăratele rânduri de puncte care constelează documentele masonice, spune domnul Prache, atunci când este vorba de relațiile exterioare, ne pun în imposibilitatea de a studia complet chestiunea." El remarcă totuși mai multe lucruri interesante, care pot fi văzute în cartea sa.

Domnul Bluntschli, în **Teoria generală a statului**, ne dezvăluie fără îndoială scopul acestei înțelegeri între toate

lojile lumii. El învață acolo că progresul constă în „suprimarea tuturor statelor mici și că, deasupra marilor puteri, precum Austria și Franța, există puterile mondiale care au conștiința drepturilor și a datoriilor lor față de întreaga omenire".

„Pentru ca omenirea să-și împlinească destinul, spune el încă, trebuie ca popoarele care o compun să-și poată împlini pe ale lor." Aceste destine sunt, „pentru popoarele care au conștiința de sine și care simt o vocație politică și calități virile", să se dezvolte în detrimentul celorlalte, al celor care nu au decât calități feminine. „Acesta este dreptul lor sfânt între toate celelalte."

El adaugă: „Omenirea progresivă nu își găsește deplina satisfacție în statele particulare, EA LE CONSUMĂ. Dacă statul universal se va întemeia într-o zi pe baza întregii omeniri, se poate spera că va dura tot atât cât omenirea însăși."

Iată deci la ce lucrează Marile Orienturi ale lumii întregi în relațiile lor, iată spre ce îi împinge și îi conduce Puterea ocultă: să consume statele particulare pentru a ajunge la constituirea unui stat universal. Statele mici au fost cele dintâi atacate. Revoluția franceză și primul Imperiu s-au ocupat de aceasta; ele au făcut să dispară o mulțime de principate, iar noi am văzut recent Piemontul consumând toate micile state ale Italiei și Prusia un mare număr de mici state germane. Curând nu vor mai rămâne decât „marile puteri".

Masoneria spune acum că trebuie făcută o distincție între ele. Există unele care au sau cărora li se poate da „conștiința de sine", care au sau cărora li se poate sugera „o vocație publică", care au în sfârșit „calitățile necesare pentru a se dezvolta în detrimentul celorlalte". Există altele cărora nu li se recunosc decât „calități feminine", precum Franța și Austria. Când primele, în împlinirea „drepturilor și datoriilor lor" față de omenire, vor fi făcut să dispară pe celelalte, statul universal va fi foarte aproape de a fi întemeiat pe baza largă a întregii omeniri.

Se vede deci că Puterea ocultă a francmasoneriei are arta de a folosi Puterile pentru distrugerea lor reciprocă, pentru a-și ridica Templul pe ruinele tuturor. Deja în 1811, Joseph de Maistre pătrunsese acest plan. El scria de la Sankt Petersburg către regele său, strămoș al lui Victor-Emmanuel, care a fost un instrument atât de util în mâinile sectei:

„Majestatea Voastră nu trebuie să se îndoiască nici o clipă de existența unei mari și formidabile secte care a jurat de multă vreme răsturnarea tuturor tronurilor; și tocmai de prinți se folosește ea, cu o îndemânare infernală, pentru a-i răsturna."

„Eu văd aici tot ceea ce am văzut în altă parte, adică o forță ascunsă care înșală suveranitatea și o face să se înjunghie cu propriile mâini… Acțiunea este incontestabilă, deși agentul nu este încă pe deplin cunoscut. Talentul acestei secte de a vrăji guvernele este unul dintre cele mai teribile și extraordinare fenomene pe care lumea le-a văzut."

Agentul este acum cunoscut în chip universal: este francmasonul și, deasupra francmasonului, Evreul. **Revue maçonnique**, în numărul său din ianuarie 1908, făcea această mărturisire: „Activitatea ebraică într-o parte a masoneriei poate fi privită în diferite feluri. Spiritul ebraic, prin tăria sa istorică, este un ferment, o drojdie, care pune în mișcare, adesea într-un mod foarte util, frământătura civilizației occidentale." Acest ferment lucrează asupra masei masonice și, prin ea, asupra lumii.

„Evreii, atât de remarcabili prin instinctul lor de dominație, prin știința lor înnăscută a guvernării, spune domnul Bidegain, au creat francmasoneria pentru a înrola în ea pe oamenii care nu aparțin rasei lor, angajându-se totodată să-i ajute în lucrarea lor, să colaboreze cu ei la instaurarea domniei lui Israel între oameni.

„Este oare util să se repete unor buni francezi că Evreii, care — spun ei — nu și-au pierdut credința în reconstruirea Templului, ascund sub acest cuvânt simbolic, sub această revendicare a naționalității lor, voința de a face din lumea întreagă un templu uriaș, unde copiii lui Israel să fie preoți și regi și unde toți oamenii, din toate climatele și din toate rasele, reduși la servitute prin organizarea capitalistă, vor lucra spre slava lui Iahve? Toate acestea se pot spune, dar nu se dovedesc, nu se pot încă dovedi. Numai aceia care au trăit în intimitatea Ordinului masonic, care i-au ghicit gândirea secretă — nu această gândire pe care o spun oamenii, ci aceea

care se desprinde din fapte, din simboluri, din obiceiuri — numai aceia pot avea adânca convingere a acestui adevăr.

„Prin lucrări imense și răbdătoare au putut israeliții să dobândească situația preponderentă pe care o ocupă astăzi. Prin intrigi savante și subtile lucrează ei la triumful lor definitiv. Dominația financiară și politică a Evreului nu se va putea stabili definitiv decât după distrugerea, în toate țările, prin loji, prin presă, prin mijloacele felurite pe care le procură banii și viclenia, a tuturor instituțiilor, a tuturor forțelor, a tuturor tradițiilor care formează ca osatura fiecărei patrii."

Și mai departe: „Evreii nu-și vor putea desăvârși în viitor opera de spoliare și de denaționalizare decât prin grupările numite republicane, precum Liga Drepturilor Omului sau Comitetul radical și radical-socialist, și mai ales prin francmasonerie. Datorită aurului și vicleniei lor, ei conduc în chip tainic aceste societăți politice către scopul pe care îl urmăresc cu o energie neobosită: dominația universală a poporului lui Israel."

CAPITOLUL XLI
IDEEA DE REPUBLICĂ UNIVERSALĂ ÎN FRANȚA

Ea s-a născut în Loji, acum aproape două secole.

Într-un discurs rostit în 1740 la o ținută, ducele d'Antin a spus: „Iubirea de patrie, rău înțeleasă și împinsă până la exces, nimicea adesea, în acele republici războinice din vechime, iubirea de omenire în general... Lumea întreagă nu este decât o mare republică, din care fiecare națiune este o familie și fiecare particular un copil..."

În 1792 a fost publicată la Paris o carte având titlul **Republica universală**. Autorul, Anacharsis Kloots, era baronul J.-B. Hermann, Marie de Kloost, născut la Guardenthal, în ducatul de Clèves. Societățile secrete n-au avut membru mai zelos. El a arătat de timpuriu o mare simpatie față de Evrei. El spune în cartea sa: „Vom găsi auxiliari puternici, apostoli înfocați, în triburile iudaice care privesc Franța ca pe o a doua Palestină.

Concetățenii noștri circumcișii ne binecuvântează în toate sinagogile captivității. Evreul umilit în restul lumii a devenit cetățean francez, cetățean al lumii prin decretele noastre filozofice."

Stabilit la Paris înainte de 1779, Anacharsis Kloots a fost dintre aceia care au pregătit cel mai activ Revoluția. A fost văzut apărând, la 19 iunie 1790, în fața Adunării naționale, cu o trupă de 36 de străini calificați drept: **Ambasada genului uman**. Cartea sa despre Republica universală i-a adus din partea Adunării legislative titlul de cetățean francez în 1792. Doctrina sa se poate rezuma într-o singură frază: „Genul omenesc va trăi în pace atunci când nu va forma decât un singur corp, națiunea unică."

Se poate constata astăzi existența aceleiași gândiri. Același spirit stăruie, menținut și, la nevoie, reaprins de aceeași sectă.

Ceea ce se petrece în Franța de douăzeci și cinci de ani, și mai ales dezorganizarea, în ultimii ani, a armatei și a marinei de către chiar aceia care prezidează destinele țării, arată progresele acestei idei. Pentru toți cei care nu au cunoștință de gândurile ultime ale sinagogii, construcția Templului care trebuie să adăpostească toate popoarele, cu alte cuvinte, stabilirea unei Republici umanitare pe ruinele tuturor patriilor, este o enigmă dureroasă. Este deci necesar să se arate că masoneria franceză, cel puțin în înaltele ei culmi, cunoaște acest plan al masoneriei cosmopolite și, din partea sa, lucrează la realizarea lui.

Domnul Prache, în raportul pe care l-am citat deja, spune: „Să deschidem darea de seamă a Conferinței masonice internaționale ținute la Anvers în 1894; citim la pagina 35, într-un discurs al unuia dintre reprezentanții Marelui Orient al Franței, fratele Dequaire, actualmente inspector de Academie la Mende, această chemare adresată tuturor celorlalte masonerii ale universului: «Masoneria noastră crede în necesitatea de a exercita asupra opiniei naționale și, prin această opinie, asupra mersului guvernului nostru, influența sa, care, prin acțiunea politică, crește în putere spre folosul programului masonic universal.»" „Există așadar, conchide domnul Prache, un program masonic universal." Care este acest program? Care este opera la care trebuie să lucreze lojile Franței, de comun acord cu lojile din toate părțile lumii?

Domnul Prache îl găsește în aceste cuvinte ale aceluiași frate Dequaire: „Marea misiune a Franței este de a prezida la opera organizării democrației, într-un cuvânt, la organizarea Republicii universale."

Câteva citate vor arăta că lojile franceze nu refuză concursul care li se cere. Nu ne vom întoarce dincolo de 1848.

Garnier-Pagès, ministru al celei de-a doua Republici, a declarat public că „masonii voiau să desăvârșească opera glorioasă a Republicii; și că această Republică era destinată să fie stabilită în toată Europa și pe întreaga suprafață a pământului."

J. Weil, francmason evreu, a scris: „Exercităm o influență apăsătoare asupra mișcărilor timpului nostru și asupra progreselor civilizației către republicanizarea tuturor popoarelor."

Un alt evreu, Louis Bence, spunea în același timp: „Cu o mână puternică am zguduit stâlpii pe care se sprijină vechiul edificiu, astfel încât l-am făcut să geamă."

Crémieux, fondatorul **Alianței Israelite Universale**, primind, în calitate de membru al guvernului provizoriu, delegații francmasoneriei, le-a spus: „Republica va face ceea ce face masoneria; ea va deveni chezășia strălucită a unirii popoarelor în toate punctele globului, pe toate laturile triunghiului nostru; iar Marele Arhitect va zâmbi acestei nobile gândiri a Republicii care, răspândindu-se în toate părțile, va reuni, într-un singur simțământ, pe toți locuitorii pământului."

Nu este inutil a apropia de aceste cuvinte pe acelea pe care un mason german le spunea chiar în acel moment în loja din Göttingen, **La Compasul de Aur**: „Marea epocă prezisă atât de des a sosit în sfârșit, aceea în care asociația noastră trebuie să se transforme în alianță universală între membrii omenirii?... Libertatea pe care o reclamă generația actuală este suprimarea tuturor barierelor, devenite de prisos atunci când toți oamenii vor fi reuniți ÎNTR-UN SINGUR STAT."

Jean Macé a publicat, în același an 1848, o broșură intitulată: **Virtuțile unui republican**. El spune acolo: „Vântul care va

trece peste Franța se va încărca să poarte, dincolo de fluvii și de munți, germenii fecunzi meniți să facă să răsară republicile. NOI VOM FACE CUCERIREA LUMII fără a ne părăsi femeile și copiii." Jean Macé a fost unul dintre cei mai mari propagatori ai ideii Republicii universale, după cum a fost organizatorul Ligii universale a Învățământului, agent al internaționalismului, la fel ca și al Alianței Israelite Universale însăși. Cu toate acestea, loja **Fraternitatea Popoarelor**, înainte de a se interesa de Liga Învățământului, l-a citat la bara sa pe domnul Jean Macé, deoarece „el părea unora a fi francez înainte de a fi membru al umanității"; iar domnul Macé, printr-o scrisoare din care s-a dat citire la ținuta din 22 iunie 1867, a liniștit-o pe deplin.

Victor Hugo și-a împrumutat, încă din 1848, glasul său sonor unirii popoarelor, contopirii raselor, până într-atât încât a fost numit „bardul umanitarismului". Prezidând congresul Păcii care a avut loc la Paris în 1849, el a vestit, în numele Evangheliei, înaintea a două mii de persoane, Franței, Angliei, Prusiei, Austriei, Spaniei, Rusiei, că va veni o zi când armele le vor cădea din mâini. El declara că întrevede Statele Unite ale Europei întinzând brațele către Statele Unite ale Americii peste mări.

Mai târziu, exclama în **Châtiments**: „Gata cu soldații cu sabia în mână! Gata cu frontierele!" În prefața sa la **Paris-Guide**, îi aclama pe germani ca pe „concetățenii noștri în cetatea filozofică", „compatrioții noștri în patria-libertate". La 1 martie 1871, în Adunarea de la Bordeaux, el dorea Franței să

recucerească malul stâng al Rinului, dar pentru plăcerea de a-l dărui Germaniei, spunându-i: „Fără frontiere! Rinul pentru toți! Să fim aceeași Republică, Statele Unite ale Europei, pacea universală!"

Deja în 1859, la plecarea lui Napoleon al III-lea către războiul Italiei, observă domnul Goyau, de la care am împrumutat cele mai multe dintre aceste citate, extrase din cartea sa **Ideea de Patrie și umanitarismul**, muncitorii parizieni îl aclamau pe împărat, deoarece vedeau în acest război realizarea ideii emancipării popoarelor și a fraternității între popoarele emancipate.

Aceasta pentru că aceste idei, răspândite în public prin ziare și prin sugestia lojilor, pătrundeau deja adânc în masa poporului. Odată cu apropierea întreprinderilor Prusiei împotriva tuturor vecinilor săi, ele au fost propagate cu și mai multă ardoare. În 1864, domnul Boutteville, profesor la Sainte-Barbe, proclama că masoneria trebuie să construiască „Templul simbolic al Republicii universale". **Ruche maçonnique** explica modul în care acest lucru putea fi făcut. Ea dorea ca unitatea masonică, preludiu al unității universale, să emane dintr-un centru unic, care ar da impulsul intelectual și administrativ centrelor secundare, câte unul pentru fiecare stat. Rebold formula proiectul unei confederații masonice universale, conducând într-un anumit timp la confederația umanității.

Doi ani mai târziu, în iunie 1866, Varlin, care avea să devină comunardul din 1871, adresa muncitorilor parizieni un

manifest în care se citea: „Democrația urcă... urcă și crește fără încetare... Democrația nu este nici franceză, nici engleză; ea nu este mai mult austriacă decât germană; rușii și suedezii fac parte din ea, la fel ca americanii și spaniolii; într-un cuvânt, democrația este universală!"

La congresele de la Geneva, Lausanne, Berna, Le Havre, care au avut loc în acea epocă, strigătul cel mai des repetat a fost, împreună cu cel al urii împotriva Bisericii Catolice: „Fără frontiere!"

Masoneria face să fie răspândită această idee până și în școli. Domnul Edgar Monteil, prefectul binecunoscut, în „Catehismul său al Liber-Cugetătorului, dedicat francmasoneriei universale, asociație internațională și fraternă, forță organizată", salută timpurile viitoare în care, „ajutat de progres, frontierele vor fi coborâte și nu se va mai cunoaște decât Societatea." El repetă același lucru în **Manualul său de instrucție laică**.

Foile pedagogice, publicate de inspectori de academie, precum **Le Volume**, **L'École nouvelle**, **La Revue de l'Enseignement primaire**, **L'Union coopérative**, **L'École laïque** etc., se arată dușmani declarați ai instituțiilor noastre militare. „Smulgeți, răsturnați, proscrieți, spune **L'École laïque**, tot ceea ce, în lucrările voastre, pe caietele voastre sau în clasele voastre, celebrează gloria sabiei." „Vouă, învățătorilor, vă revine, spune ea încă, să faceți să pătrundă aceste idei în creierele țăranilor."

Revue de l'enseignement primaire este în prezent condusă de domnul Hervé, omul cu drapelul în gunoi. Ea nu numără mai puțin de paisprezece mii de institutori abonați și dă tonul pentru mai mult de treizeci de mii. Din birourile **Enseignement primaire** ies Buletinele celor șaizeci de Amicale ale institutorilor și institutoarelor. În 1904, ea a publicat, în partea destinată elevilor, versurile și muzica **Internaționalei**, cu faimosul cuplet:

Dacă se încăpățânează, acești canibali,
Să facă din noi eroi,
Vor afla curând că gloanțele noastre
Sunt pentru propriii noștri generali.

Aceluiași domn Hervé îi aparține acest avertisment adresat țării, în aprilie 1905, în **Pioupiou**: „Declarăm că, oricare ar fi guvernul care va fi agresor, vom refuza să dăm o picătură din sângele nostru. Suntem hotărâți să răspundem ordinului de mobilizare prin greva rezerviștilor."

Acum câțiva ani, două ziare, **L'Instruction primaire** și **L'Union pédagogique française**, au încercat să ridice din nou cultul drapelului național. Aceste două organe nu au găsit clientelă printre cei o sută de mii de institutori formați de domnul Buisson.

Va pătrunde internaționalismul până și în asociațiile tinerilor catolici? În conferința publică pe care a ținut-o la 23 martie 1903 în sala Mille-Colonnes, domnul Marc Sangnier,

văzându-și auditoriul pătruns de idei umanitare, a crezut de cuviință să-i facă aceste concesii: „Noi iubim cu pasiune Franța, dar o considerăm drept câmpul de experiență al umanității și suntem într-un anumit fel patrioți internaționaliști."

Dar nu se mărginesc numai la a semăna ideea; se lucrează la realizarea ei și mai întâi prin paralizarea națiunilor sortite să dispară cele dintâi. Cine ar putea fi uitat eforturile care au fost făcute după victoria Prusiei asupra Austriei, pentru a împiedica Franța să-și țină armata în stare de a rezista asaltului care avea să-i fie dat!

În mai 1869, Gambetta, prezentându-și candidatura la Paris împotriva lui Carnot, lăsa să fie înscris în caietul său electoral „suprimarea armatelor permanente, cauză de ruină pentru finanțele și afacerile națiunii, izvor de ură între popoare și de neîncredere în interior". Jules Simon spunea în același timp: „Când spun că armata pe care vrem să o facem ar fi o armată de cetățeni și că ea nu ar avea în niciun grad spirit militar, nu este o concesie pe care o fac, ci o declarație, și o declarație de care sunt fericit. Căci pentru ca în Franța să nu existe spirit militar vrem să avem o armată de cetățeni care să fie invincibilă la ea acasă și în imposibilitatea de a purta războiul în afară. Dacă nu există armată fără spirit militar, să avem o armată care să nu fie una." În anul precedent, el spusese: „Armata, de vreme ce se spune că trebuie una." Stângile aplaudau, ele reclamau dezarmarea universală, astfel încât domnul Caro a putut scrie despre ele, în momentul

dezastrelor noastre, că ele „pregătiseră din toate puterile lor, în fapt, dezarmarea Franței." Aici este într-adevăr cazul de a repeta cuvântul domnului Montégut: „Un fel de emulație patricidă domnește în tabăra democrației."

Se vede că nu Hervé a inventat deloc hervéismul. El nu a făcut decât să repete, despre militarism și despre armată, cuvintele pe care republicanii mai mult sau mai puțin afiliați lojilor nu au încetat de patruzeci de ani să le tipărească în ziarele lor și să le strige în reuniunile lor.

În lucrarea sa despre **Ideea de Patrie și Umanitarismul**, domnul Georges Goyau ni-l arată pe Buisson perorând la Congresul de la Lausanne, în 1869. „Trebuia, spunea el, să se meargă în sate, să se distribuie acolo mici hârtii și mici cărți împotriva războiului, împotriva tuturor uniformelor, împotriva Dumnezeului oștirilor, împotriva cuceritorilor"; iar concluzia lui a fost că nu trebuiau să fie temute nici urmărirea, nici închisoarea, „și că într-o zi va trebui să se refuze supunerea."

Nu este aceasta hervéism pe deplin? Când J. Ferry va fi ministru al Instrucției publice, nimic nu va fi mai grabnic pentru el decât să-l cheme lângă sine pe acest Buisson și să-i încredințeze reforma învățământului primar.

În mijlocul nenorocirilor noastre, unii salutau, se pare, înaintarea către realizarea visului lor. **Le Siècle** din 10 iulie 1870, într-un articol semnat de Henri Martin, îl chema pe

Garibaldi în Franța și spunea: „Garibaldi valorează mai mult decât o armată și mai mult decât un popor, căci el vine în numele tuturor popoarelor și aduce cu sine dreptul universal, idealul umanității universale." Trei luni mai târziu, un viitor deputat de Tours, Armand Rivière, însoțit de o delegație, prezenta lui Garibaldi și câtorva deputați republicani ai Spaniei omagiile democrației din Tours și spunea: „Atunci când noi, republicani francezi, italieni, spanioli, vom fi învins dușmanul comun (nu Prusia, ci sacerdotiul catolic), vom fi pus temeliile acelei mari federații la care vor veni să se asocieze frații noștri democrați germani și care va forma curând Statele Unite ale Europei." Și acești garibaldieni, găsind un drapel prusac îngropat sub cadavre, îl trimiteau înapoi armatei prusace spunând: „Am venit să apărăm Republica franceză în numele fraternității umane, din care nu am înțeles niciodată că ar fi exclus poporul german."

În aprilie 1860, Garibaldi, pregătindu-se, cu complicitatea Angliei, pentru expediția sa în Sicilia, fusese primit Mare Maestru al francmasoneriei italiene. Cei care îl primeau i-au spus: „Spune acum împreună cu noi jurământul nostru suprem." Și el a spus: „Jur să nu am altă patrie decât patria universală; jur să combat până la capăt, întotdeauna și pretutindeni, hotarele-frontieră ale națiunilor, hotarele-frontieră ale câmpurilor și ale atelierelor și hotarele-frontieră ale familiilor. Jur să răstorn, jertfindu-mi pentru aceasta viața, hotarul-frontieră unde ucigașii de oameni au trasat cu sânge și cu noroi numele lui Dumnezeu."

Comuna a manifestat aceleași sentimente ca și garibaldienii. În proclamația sa din 28 martie 1871, ea spunea prusacilor: „Predicați prin exemplu, dovedind valoarea libertății, și veți ajunge curând la scopul apropiat: Republica universală." Încă din prima ședință, la 28 martie, Delescluze scria gărzii naționale: „Triumful vostru va fi mântuirea tuturor popoarelor. Trăiască Republica universală!" Acest strigăt se regăsește în aproape toate manifestele comunarzilor.

Să ajungem la zilele de astăzi. Evreul Alfred Naquet a publicat în 1901 o carte sub acest titlu: **Omenirea și Patria**. Un spaniol, domnul Lozano, o rezumă astfel: „Patriotismul adevăratului francez constă în a nu avea patrie." Domnul Naquet îi reproșează acolo lui Gambetta că nu a avut destulă grijă de apărarea republicană, pentru că a luat exclusiv la inimă apărarea teritoriului. El spune că atunci când omul nu va mai fi împiedicat de legăturile naționale, fiecare membru al comunității va avea o parte mai mare la consum și o sumă mai mare de desfătări, ceea ce promite civilizația masonică. Concluzia sa este că, pe dărâmăturile patriilor nivelate, se va întemeia Republica Statelor Unite ale civilizației, din care Franța nu va mai fi decât un canton; astfel încât, la două mii de ani după încercarea neroditoare a lui Hristos de a realiza pacea universală, venirea definitivă a mesiei-umanitate — citiți Antihristul — va marca triumful vechiului vis iudaic.

La 22 iunie 1902 a avut loc la Saint-Mandé un banchet franco-italian sub președinția de onoare a domnului Jaurès, ale cărui declarații în Cameră cu privire la Alsacia-Lorena au avut

răsunet în întreaga Europă, și sub președinția efectivă a domnilor Cerutti și Sadoul. În toasturile lor, ei au exprimat speranța că această sărbătoare va consacra curând unirea tuturor popoarelor. Cuvintele lor au fost întâmpinate prin strigătele: „Trăiască Internaționala!"

Domnul Jaurès, la rândul său, a spus: „Mă bucur că cele două popoare se apropie în ceasul în care unul și celălalt scutură jugul tiraniei clericale."

În 1905 a apărut o carte intitulată: **Pentru pace**. **Journal des instituteurs** i-a dat programul în acești termeni: „A face război războiului. A nimici frontierele, care nu sunt decât prejudecăți. A asigura proletariatului lumii o eră de dreptate și de umanitate." După ce a făcut expunerea acestei frumoase teze, **Journal des instituteurs** o aprobă: „Noi, care am considerat întotdeauna războaiele și istoria lor ca un nonsens și o crimă, nu putem decât să aplaudăm apariția lui *Pentru pace*."

O asociație internațională având ca deviză „Nici frontiere, nici Dumnezeu" pare a avea în prezent ca șefi, în Franța, pe deputații Jaurès și Pressensé; în Italia, pe deputații Enrico Ferri și Bovio; în Spania, pe Soriano. Scopul ei este de a lucra, sub auspiciile manilor lui Garibaldi, la unirea statelor latine sub regim republican, pentru războiul împotriva catolicismului. Astfel se va fi trecut una dintre etapele care trebuie să conducă la scopul ultim pe care sinagoga l-a atribuit societăților secrete.

Aceste idei și aceste proiecte vin de la profeții Revoluției, de la J.-J. Rousseau, am arătat-o, și mai înainte de la Weishaupt.

În discursul pe care Hierofantul îl adresează celui pe care îl inițiază în gradul de Epopte, citim: „În clipa în care oamenii s-au reunit în națiune (în virtutea contractului social), naționalismul sau iubirea națională a luat locul iubirii generale. Odată cu împărțirea globului și a ținuturilor sale, bunăvoința s-a strâns în limite pe care nu mai trebuia să le treacă. Atunci a devenit o virtute a te întinde pe seama celor care nu se aflau sub stăpânirea noastră. Această virtute a fost numită patriotism. Și de atunci, de ce să nu se dea acestei iubiri limite și mai strâmte încă? Astfel s-a văzut atunci din patriotism născându-se localismul, spiritul de familie și, în cele din urmă, egoismul. Micșorați, retranșați această iubire de patrie, iar oamenii vor învăța din nou să se cunoască și să se iubească drept oameni... Mijloacele de a ieși din această stare de opresiune și de a urca din nou la originea drepturilor noastre sunt școlile secrete ale filozofiei (învățăturile date în lojile din spate). Prin aceste școli, într-o zi, va fi reparată căderea genului omenesc; prinții ȘI NAȚIUNILE vor dispărea fără violență (?) de pe fața pământului. Rațiunea va fi atunci singura carte a legilor, singurul cod al oamenilor."

Niciodată, se va spune, această republică universală nu se va putea realiza. Nici chiar Imperiul roman nu a putut ajunge la capătul ambiției sale, în limitele restrânse pe care i le oferea lumea cunoscută atunci.

La aceasta, domnul Favière răspundea recent: „Cauzele prăbușirii Imperiului roman au fost de ordin pur economic. Imperiul a pierit prin lipsa resurselor materiale. S-a întâmplat că nu s-a mai putut nici guverna, nici apăra un imperiu disproporționat, care nu avea decât curieri pentru a purta ordinele de la Constantinopol la Cadix." Astăzi nu mai este la fel. Ceea ce atunci era imposibil a devenit realizabil. „Sunt căile ferate, continuă domnul Favière, este navigația cu aburi și telegraful, este mai ales imensa putere contributivă a Statului modern, susținând bugete amețitoare, care îngăduie Rusiei cucerirea Asiei centrale, Statelor Unite valorificarea imensului lor teritoriu și Angliei exploatarea unui imperiu risipit în cele patru vânturi ale Planetei." Dacă aceste forțe, aceste puteri, care încă nu și-au spus ultimul cuvânt, vor fi în mâinile unui om de geniu, precum Napoleon, sau ale unui spirit și mai puternic încă, ajutat de Puterile infernale, așa cum va fi Antihristul, Statul unic, cuprinzând totalitatea genului omenesc, nu va întârzia să devină o realitate.

CAPITOLUL XLII
REPUBLICA UNIVERSALĂ ÎN CURS DE FORMARE

La moartea împăratului Iosif, Leopold, succesorul său, l-a chemat lângă sine pe profesorul Hoffmann, despre care știa că fusese solicitat să-și consacre pana cauzei Revoluției. Acesta i-a relatat că Mirabeau declarase confidenților săi că avea în Germania o corespondență foarte întinsă. El știa că sistemul Revoluției avea să cuprindă universul; că Franța nu era decât teatrul ales pentru o primă explozie; că propagandiștii lucrau popoarele sub toate climatele; că emisarii erau răspândiți în cele patru părți ale lumii și mai ales în capitale.

Alți convenționali au mărturisit de mai multe ori că erau în taina ambițiilor ultime ale sectei. Un deputat din Cantal, Milhaut, vorbind la loja-club a Iacobinilor despre alipirea Savoiei la Franța, saluta răsturnarea tuturor tronurilor, „urmare apropiată, spunea el, a succesului armelor noastre și a vulcanului revoluționar"; și își exprima dorința ca, din toate

Convențiile naționale care aveau să fie stabilite pe ruinele tuturor tronurilor, un anumit număr de deputați extraordinari să formeze, în centrul globului, o Convenție universală care să vegheze fără încetare la menținerea drepturilor omului în întreg universul. Cu alte cuvinte, ar fi avut misiunea de a veghea la menținerea oamenilor în Revoluție, în răzvrătirea lor împotriva lui Dumnezeu, în ordinea pur naturală. Să remarcăm, în treacăt, că același nume, puțin modificat — Convent, Convenție — servește la a desemna adunările generale ale francmasoneriei, Adunarea revoluționară din 1789 și Adunarea viitoare a deputaților din toate părțile lumii.

La sfârșitul secolului al XVIII-lea, acest proiect de a guverna întregul gen omenesc printr-o Convenție unică, așezată în centrul lumii și compusă din deputații Convențiilor stabilite în vechile regate reduse la starea de departamente, putea părea nebunesc. Dar astăzi, la începutul secolului al XX-lea, când vedem globul întreg străbătut de fire telegrafice, de căi ferate și de vapoare cu aburi, mesia așteptat de Evrei ar putea cu ușurință să țină lumea întreagă în mâna sa și să o guverneze printr-o Convenție centrală în legătură cu Convenții locale.

Se poate vedea în Deschamps ajutorul pe care Convenția, apoi Napoleon, l-au primit de la francmasonerie în Germania, în Belgia, în Elveția și în Italia, pentru a încerca formarea Statelor Unite ale Europei, etapă spre Statul-Omenire. Proiectul nu a fost niciodată abandonat; executarea sa a suferit de mai multe ori reculuri, dar numai pentru a fi reluată îndată ce împrejurările o îngăduiau. Unificarea Italiei, unificarea

Germaniei, ambițiile Statelor Unite, chemate poate să culeagă de la Anglia imperiul mărilor, mișcarea care frământă Extremul Orient fac să progreseze, zi de zi, în toate punctele globului, mersul către unitatea politică. Înainte de o sută de ani, poate cincizeci, două sau trei imperii, mărite prin „consumarea" naționalităților de ordin secund, se vor putea ciocni într-un conflict suprem pentru a-l lăsa pe învingător liber și stăpân să dispună după bunul său plac de destinele lumii. Nu este oare acesta presentimentul care s-a ridicat în toate spiritele luminate, care s-a manifestat pretutindeni, de îndată ce a izbucnit războiul dintre Rusia și Japonia?

„A răsturna toate frontierele, spune domnul Claudio Janet în continuarea operei părintelui Deschamps, a aboli toate naționalitățile, începând cu cele mici, pentru a nu face decât un singur Stat; a șterge orice idee de patrie; a face comun întregul pământ tuturor, el care aparține tuturor; a sfărâma, prin viclenie, prin forță, toate tratatele; a pregăti totul pentru o vastă democrație ale cărei rase diferite, abrutizate prin toate soiurile de imoralități, nu vor fi decât departamente administrate de gradele înalte și de Antihrist, dictator suprem devenit singurul lor dumnezeu: iată scopul societăților secrete."

Spre a ne mărgini la ceea ce se petrece pe continentul nostru, nu este nici o îndoială că planul masoneriei este, în ceasul de față, de a subordona națiunile catolice puterilor protestante.

În numărul său din 29 august 1902, **Le Gaulois** a reprodus un articol din **L'Opinion nationale** care datează din luna iulie 1866. Acolo se aplauda triumful Prusiei la Sadowa și se spunea:

„Noi suntem pentru micșorarea Austriei, fiindcă Austria este o putere catolică ce trebuie înlocuită de Prusia, bastion al Protestantismului în centrul Europei. Or, misiunea Prusiei este de a protestantiza Europa, după cum misiunea Italiei este de a distruge pontificatul roman. Iată cele două motive pentru care suntem deopotrivă pentru mărirea Prusiei și pentru mărirea Italiei."

„Unitatea Germaniei, spunea de partea sa **Le Siècle**, este, asemenea unității Italiei, triumful Revoluției." **La Liberté** sprijinea și ea „politica predominanței unei Prusii protestante în Europa".

Dar, fiindcă gândirea puterii oculte este de a substitui „un Ierusalim de ordin nou" dublei cetăți a Cezarilor și a Papilor, dacă înalta iudaitate lucrează acum la nimicirea națiunilor catolice, ea este încredințată că, odată distruse acestea, restul va cădea de la sine și Israel își va putea stabili imperiul său universal. În lumea întreagă, societățile secrete favorizează Anglia, Prusia, America de Nord, în detrimentul Franței, al Austriei și al Spaniei. Austria a primit o lovitură pe care s-a crezut-o mortală la Sadowa; Franța, o rană crudă la Sedan și una și mai crudă atunci când a fost livrată francmasoneriei de către Adunarea națională. Dar, de la o zi la alta, ea se putea

ridica. S-a hotărât că trebuia să i se dea lovitura de grație; însă această lovitură trebuia pregătită. Afacerea Dreyfus a îndeplinit acest rol de pregătire. Ea a dezorganizat armata, a etalat sub ochii vecinilor toate planurile noastre de apărare, a fomentat războiul civil, a făcut din Franța o pradă socotită de acum înainte ușor de sfâșiat de Anglia și de Germania.

De îndată ce o națiune este astfel aleasă pentru a le „consuma" pe celelalte, după cuvântul lui Bluntschli, masoneria se aplică să-i dea „conștiință de sine", „simțământul vocației sale politice", alte cuvinte ale aceluiași, să exalte sentimentul patriotic și să depraveze acest acelaşi sentiment la popoarele pe care le-a condamnat. Socialismul este patriotic în Germania, cu Bebel, internaționalist în Franța, cu Jaurès. Unul și celălalt ascultă fără îndoială de impulsul unuia și aceluiași motor, care vrea să-i deprima pe aceștia și să-i supraexcite pe aceia, pentru a face mai ușoară și mai sigură victoria acelora pe care, pentru moment, vrea să-i mărească și să-i ridice.

În **Întrebările istorice**, domnul Fustel de Coulanges face comparația între felul de a scrie istoria în Germania și în Franța de cincizeci de ani încoace. El opune aici deosebirea sentimentelor istoricilor germani și ale istoricilor francezi față de țara lor: „Prima datorie a unui mare popor este de a se iubi și de a se cinsti în morții săi. Adevăratul patriotism nu este iubirea pământului, ci iubirea trecutului, respectul față de cei care ne-au precedat. Istoricii noștri nu ne învață decât să-i blestemăm și nu ne recomandă decât să nu le semănăm... Hrănim în adâncul sufletului nostru un fel de ură inconștientă

față de noi înșine... Este un fel de furie de a ne calomnia și de a ne distruge, asemenea acelei manii de sinucidere de care vedeți pe unii indivizi chinuiți." A disprețui astfel propriul trecut nu este, fără îndoială, ceva firesc pentru un popor. Și atunci se pune o întrebare: de unde vine aceasta?

„Germanii, spune același autor, au cu toții cultul patriei, și ei înțeleg cuvântul patrie în adevăratul său sens: este **Vaterland**, țara strămoșilor. Este țara așa cum au avut-o și au făcut-o strămoșii. Ei iubesc acest trecut și nu vorbesc despre el decât așa cum se vorbește despre un lucru sfânt."

Nu cu acest ochi, ci „cu un ochi plin de ură", privește Franța revoluționară propriul său trecut. Ce națiune, în Europa, ar fi fost totuși în stare să arate o istorie mai veche sau mai glorioasă? Fermecat, din 1815 încoace, de Anglia și de Germania, liberalismul nostru s-a făcut apologetul rasei germanice în detrimentul națiunii franceze.

S-a schimbat ceva? În Germania, desigur că nu. În Franța, „vechea Franță" este încă aproape o insultă. Pe urmele lui Michelet și ale discipolilor săi, istoria noastră a devenit mai puțin istoria unei națiuni determinate decât aceea a laborioasei nașteri a lui 89. Un tânăr francez candidat la bacalaureat era dispensat, acum patru ani, să cunoască istoria țării sale înainte de 1610. De atunci, această dispensă a fost întinsă până la 1715, și sunt unii care cer acum ca data să fie coborâtă până la 1789.

Se cunosc frumoasele rezultate, în interior și în exterior, pe care le-a dat istoria astfel cum a fost practicată la prusaci. „Înăuntru, constată Fustel, ea făcea să tacă partidele și întemeia o centralizare morală mai viguroasă decât este centralizarea noastră administrativă. În afară, ea deschidea drumurile cuceririi și purta împotriva dușmanului un război neîmpăcat în plină pace." Astfel, cu douăzeci de ani înainte, ea pusese deja mâna pe Alsacia-Lorena. Fustel adăuga: înainte ca Germania să pună mâna pe Olanda, „istoria demonstrează deja că olandezii sunt germani". Ea va dovedi de asemenea că Lombardia este un „pământ german" și că Roma este „capitala naturală a imperiului germanic".

Astăzi, ca și înainte de război, istoria este slujitoarea măreției germane; ea continuă să plămădească un suflet comun pentru tânărul imperiu și să se facă, pe toate frontierele, avanpostul pangermanismului. Se știe ceva despre aceasta la Praga, la Zürich, la Nancy, la Luxemburg, la Amsterdam.

Universitățile germane și austriece au devenit focare de pangermanism. Cei dintâi discipoli ai domnului de Schoenerer au fost studenți din Viena. În prezent, se aud două strigăte: „Germania una" și „Să rupem cu Roma!" Prusia, Prusia protestantă, va anexa astfel nu numai toate părțile Germaniei, ci și Franța și celelalte țări învecinate.

Propaganda se exercită sub formele cele mai variate: acțiune politică, acțiune prin presă, prin colportaj, acțiune prin predicarea protestantă care se face auxiliara „germanismului".

Germania, într-un cuvânt, nu neglijează nimic pentru a fi gata atunci când va veni momentul de a desăvârși executarea planului pangermanic.

Manifestări neîncetate, în Germania, dezvăluie proiectele ambițioase ale pangermaniștilor, care se cred acum destul de puternici pentru a-și mărturisi visurile de dominație universală și mai ales de cucerire apropiată a Franței.

Un profesor din Magdeburg a expus, în cinci Conferințe oficiale, în noiembrie 1909, planul pangermaniștilor.

„Odată cu creșterea continuă a populației noastre, spune profesorul doctor Waetig, este absolut necesar ca țara noastră să caute a-și procura regiuni unde va putea revărsa surplusul populației sale.

„Nu văd în prezent decât două mijloace de a ajunge la acest rezultat, căci, după părerea mea, viitorul nostru nu se află pe mare, ci pe uscat.

„Este posibil, aproape sigur, ca francezii să ajungă să nu mai ocupe în lume decât un loc secundar. Trebuie deci să profităm de această retragere fatală.

„Primul mijloc ar fi infiltrarea: să inundăm țările latine cu oameni veniți de la noi. Rezultatul este, fără îndoială, îndepărtat, dar sigur, și văd foarte bine Parisul sau Bruxellesul rămânând capitale ale unor țări neanexate, dar vorbind germanește; o asemenea infiltrare nu trebuie încercată numai

către Est, și eu nu consider politica de germanizare a Poloniei decât ca pe o încercare, un mijloc de a ne face mâna.

„Dar infiltrarea cerând prea mult timp, să mergem mai departe. De ce să nu căutăm să dobândim aceste teritorii de care avem nevoie prin forța armelor? De ce să nu încercăm să substituim guvernarea noastră regimurilor existente la vecinii noștri? Fără a căuta să provocăm conflicte, trebuie să profităm de toate ocaziile care ni se oferă pentru a ne năpusti asupra dușmanului ereditar.

„Într-un cuvânt, spre Apus, spre Franța, trebuie să ne întoarcem, și acolo trebuie să colonizăm..."

Ne mulțumindu-se să voiască a cuceri țările învecinate, Germania, deși protestantă, pretinde să ia locul Franței ca protectoare a creștinilor în Orient și, dacă va fi nevoie, de protectoare a Papei la Roma. Discursurile și demersurile împăratului ei au arătat limpede aceste intenții.

Spre a nu aminti decât unul dintre discursurile sale, nu l-am auzit oare spunând la Bremen, în martie 1905:

„Domnul-Dumnezeul nostru nu și-ar fi dat niciodată atâta osteneală pentru patria noastră germană și pentru poporul ei, dacă nu ne-ar fi destinat lucruri mari: noi suntem sarea pământului; dar trebuie de asemenea să ne arătăm vrednici de aceasta. De aceea, tineretul nostru trebuie să învețe lepădarea de sine, să se păzească de tot ceea ce nu este bun pentru el, de

ceea ce este importat de la popoare străine, și să rămână credincios moravurilor, rânduielii și ordinii, respectului și religiei.

„IMPERIUL UNIVERSAL, AȘA CUM L-AM VISAT, trebuie să consiste înainte de toate în aceea că imperiul german, de curând întemeiat, trebuie să se bucure de încrederea cea mai absolută a tuturor, ca un vecin liniștit, loial și pașnic; iar dacă, poate într-o zi, s-ar vorbi în istorie despre un imperiu universal german sau despre un imperiu universal al Hohenzollernilor, el nu ar fi fost întemeiat pe cuceriri prin sabie, ci prin încrederea reciprocă a națiunilor care aspiră la aceleași scopuri. Într-un cuvânt, după cum a spus un mare poet: «Mărginit în afară, infinit înăuntru!»"

Să nu se ia această idee a dominației universale rezervate rasei germanice drept o exagerare oratorică: Wilhelm al II-lea n-a făcut decât să exprime un sentiment comun tuturor germanilor, și pe care îl regăsim în adâncul discursurilor lui Bebel la Amsterdam, ca și în harangile imperiale.

Oricine observă Germania vede cu câtă siguranță își pregătește dominația, cât mai întinsă cu putință, prin toate mijloacele deodată, prin idee ca și prin puterea militară, prin comerț și industrie, ca și prin emigrațiile sale. De pe acum, Germania este a doua dintre marile puteri comerciale ale lumii. Colonia germană din Statele Unite este o putere politică de prim ordin și, în America de Sud, ea formează aproape majoritatea în provinciile meridionale ale Braziliei.

Aceeași putere ocultă care amețește Germania deprimă Franța. La distanță de patruzeci de ani, se vede acum cum Prusia și Franța erau lucrate de ani întregi, pentru a fi apte să joace rolul de învingătoare hărăzit uneia și de învinsă hărăzit celeilalte. Că Franța a fost în 1870 jucăria societăților secrete, avem o dovadă în dezvăluirile făcute în 1872 de domnul de Giers și publicate doi ani mai târziu de un mare număr de ziare, fără nici o reclamație din partea celui care era pus în cauză.

„Într-o seară, în 1872, la Stockholm, în fumoir-ul baroanei X..., eram patru sau cinci, stând de vorbă familiar. Printre noi se afla domnul de Giers, fost ministru al Afacerilor Străine în Rusia, ambasador al Rusiei la Stockholm. Se vorbea despre subiectul care preocupa încă pe toată lumea: cauzele înfrângerii Franței. Domnul Y... și-a exprimat părerea că masoneria jucase un rol important și puțin măgulitor."

Domnul de Giers a luat atunci cuvântul:

„Nu voiam, zise el, să abordez eu cel dintâi această chestiune delicată; dar fiindcă a fost ridicată, vă pot afirma că cunosc bine rolul pe care l-a jucat F.-.M. în acest război."

„Eram atunci acreditat la Berna; era în oraș o agenție perfect organizată și funcționând cu o precizie cu totul prusacă, pentru informațiile privitoare la repartizarea trupelor franceze, deplasările lor, cantitatea de muniții, de provizii etc., etc., și o mie de indicații dintre cele mai mărunte și mai detaliate, pe

care francezi afiliați F. M. le comunicau lojilor și, lucru straniu, aceste informații ajungeau, cu o rapiditate prodigioasă, prin depeșe cifrate, la agenția prusacă masonică din Berna."

„Am studiat în profunzime această organizare colosală pentru a face un raport detaliat guvernului meu."

„Era neverosimil, nu-i așa? Și totuși, nimic mai adevărat și de cel mai viu interes atunci."

„Națiunea franceză fusese, se pare, condamnată de Înalta Masonerie internațională, și nici o mai bună organizare militară, nici talente strategice, nici bravura necontestată a trupelor n-ar fi putut materialmente să triumfe vreodată. Era un război de ORBI împotriva VĂZĂTORILOR!"

Această acuzație formulată atât de limpede și venind de la un om care a ocupat cele mai înalte funcții în diplomație, deprins cu discreția și cu măsura, să nu vorbească decât în cunoștință de cauză, are prin ea însăși o elocvență prea pătrunzătoare pentru a mai fi nevoie să i se adauge ceva.

Doborâtă, Franța se ridică totuși cu destulă vigoare pentru a da temere că și-ar putea relua rangul în fruntea civilizației. Ea a fost atunci condamnată la Republică și, prin Republică, la cea mai deplină enervare a tuturor forțelor sale religioase, politice, militare și civile, pentru ca orice rezistență să-i fi devenit imposibilă atunci când va veni ceasul de a se năpusti

din nou asupra ei. Publicarea corespondenței lui Bismarck a sfârșit prin a arăta atât partea pe care el o luase la instaurarea Republicii, cât și folosul pe care îl aștepta de la ea, precum și complicitățile pe care le găsea în interior pentru împlinirea planurilor sale. La 1 noiembrie 1877, contele Herbert de Bismarck îi scria contelui Henckel de Donnersmarck, fostul guvernator al Alsaciei-Lorenei, soțul Païvei, al cărei rol în ultimii ani ai Imperiului este cunoscut, și în cele din urmă agentul secret al lui Bismarck în Franța în lupta dintre partidul conservator și partidul oportunist: „Relațiile pe care le întrețineți cu Gambetta sunt de un foarte mare interes pentru tatăl meu, dar el nu crede oportun, pentru moment, să-i facă să-i parvină, fie chiar prin intermediarul dumneavoastră, comunicări sau ORDINE." Două luni mai târziu, ordinele soseau, și războiul împotriva clericalismului începea. El trebuia să fie curând urmat de războiul împotriva magistraturii, apoi de războiul împotriva economiei, apoi de războiul împotriva armatei; și toate acestea însoțite de prosternări în fața celorlalte puteri și de abandonarea protectoratului nostru în Orient.

„Drama care se joacă de treizeci de ani, a spus domnul Copin-Albancelli, nu este altceva decât asasinarea Franței, urzită de puterea ocultă iudaică, acționând prin francmasonerie. Dacă nu ajungem să facem aceasta înțeleasă la timp majorității francezilor, Franța este pierdută."

Dar, vai! După cum spune domnul Bidegain: „Cei care conduc în taină Ordinul masonic au frământat atât de abil

creierele discipolilor lor deveniți servitorii lor inconștienți, încât găsesc în masonerie un instrument admirabil pentru lovitura de stat iudaică ce va consacra denaționalizarea patriei noastre și deposedarea definitivă a francezilor de Franța."

Într-un interviu pe care l-a avut cu un redactor de la **Le Soleil**, domnul de Marcère a spus la fel, cu prilejul Congresului antimasonic care și-a ținut lucrările în primele zile ale anului 1902: „Nu trebuie să ne ascundem aceasta: în Franța, în chip cu totul deosebit, se îndreaptă efortul dezorganizării masonice, ȘI ACEASTA PENTRU O LUCRARE CARE, ÎN CHIP EVIDENT, CORESPUNDE REALIZĂRII UNUI PLAN IMENS, în care este clar că noi am fost sacrificați."

Ceea ce este nespus de dureros este a vedea că Franța însăși își dă mâinile pentru realizarea acestui plan. Spunem Franța. Nu. Ci aceia care o guvernează și care sunt delegați la putere pentru a îndeplini, unii după alții, diferitele puncte ale dezorganizării masonice.

Armata. — A fost cu adevărat o lucrare colosală aceea pe care Franța a întreprins-o, după război, pentru a se ridica și a-și relua rangul în lume. Legea recrutării; legea organizării; legea cadrelor, pentru a nu cita decât legile constitutive. Ridicarea cazărmilor și a stabilimentelor pe tot teritoriul; reconstituirea armamentului trupelor și a artileriei; construirea sistemelor defensive ale frontierei de Nord-Est și ale celei de Sud-Est, precum și ale interiorului; elaborarea regulamentelor generale

și a regulamentelor speciale de arme; crearea Școlii de Război și reforma Școlilor militare; constituirea Statului-Major al armatei, cuprinzând birourile mobilizării, statisticii, operațiunilor, căilor ferate. Toate acestea au fost îndeplinite în timp ce trupele se reformau și își recăpătau încrederea. În adevăr, fiecare an era un an de progres și, când gândul se întoarce la ceea ce devotamentul tuturor acelora care au slujit atunci a reușit să facă, se încearcă un sentiment de foarte vie admirație față de o operă pe care numai iubirea de Patrie a reușit s-o ducă la bun sfârșit.

Dar au venit curând oameni care au întreprins să distrugă, din ordin, tot ceea ce constituia Armata: disciplina, respectul față de șefi, încrederea reciprocă, simțământul divinului, abnegația și până și iubirea de patrie. Aceasta mai întâi s-au aplicat să distrugă, fiindcă știu că, mult mai mult decât armamentul cel mai perfecționat și efectivele cele mai numeroase, virtuțile ofițerilor și ale soldaților noștri sunt acelea care, de-a lungul veacurilor, au făcut necontenit tăria armatei franceze.

Dar ei nu au neglijat nici restul. Ministerul de Război a fost încredințat unor ingineri, unor agenți de schimb, unor oameni de afaceri sau unor militari pe drept cuvânt disprețuiți.

Astfel, nu mai sunt numai îndatoririle militare pe care soldatul trebuie să le împlinească, pe care ofițerii trebuie să le învețe în acest timp atât de scurt de doi ani, ci și îndatoririle cetățeanului. Prin circulara sa din octombrie 1905, domnul Berteaux i-a obligat să țină conferințe despre solidaritate,

mutualitate și progresele spiritului laic; ei trebuie să-și conducă oamenii la muzee, la uzine etc., căci, spune circulara, „armata nu este numai cel mai mare organ al apărării naționale, ea trebuie să fie și un puternic organ al progresului social." Liga masonică a învățământului (congresele de la Biarritz din octombrie 1905 și de la Angers din august 1906) s-a grăbit să aplaude această inovație pe care loja o inspirase.

Ar trebui să vorbim aici despre „afacerea Dreyfus" și despre urmările ei. Dar oare nu este ea prezentă în mintea oricărui bun francez? Nu știu oare toți că din luna ianuarie 1895 s-a deschis perioada manevrelor odioase pe care dușmanii Patriei n-au încetat de atunci să le urzească împotriva armatei, pentru a „răsturna totul", cum au avut îndrăzneala să spună.

Marina. — Ce să spunem despre ea? Din 1871 până în 1909 ne-a costat, cu exactitate, 9.012.214.001 franci.

Acesta este cel puțin numărul pe care îl arată rapoartele oficiale din rue Royale și din Palais-Bourbon. „Am cheltuit zece miliarde, ne-a spus domnul Emmanuel Brousse de la tribună, reluând concluziile raportului făcut de comisie, și astăzi nu avem marină." În fapt, după un asemenea efort, Franța a căzut pe locul al șaselea între puterile navale ale globului.

Aici, trădarea — cuvântul se impune — s-a arătat sub o altă formă, sub forma catastrofelor care nu au încetat să se producă.

Este pentru a doua oară, într-un secol, când marina franceză este dezmembrată. În ajunul luării Bastiliei, a fost în folosul Angliei; de data aceasta se pare că este în folosul Germaniei.

Aviația. — În martie 1910, cu prilejul discuției bugetului, s-a rostit un discurs care se rezumă în aceste câteva cuvinte: Domnilor, noi suntem țara aviației, țara în care ea s-a născut și de unde și-a luat zborul, dar suntem în același timp aceea în care ea n-a produs nimic folositor. Germania are o întreagă flotă aeriană, iar noi nu avem nici măcar un dirijabil.

Forțele morale ale Franței sunt tot atât de micșorate ca și forțele sale fizice. Inutil a vorbi despre războiul făcut religiei și slujitorilor ei. Magistratura — ministrul justiției a fost nevoit să recunoască în martie 1910 — este „gangrenată"; parlamentul nu este mai puțin, și totul este întrebuințat pentru a gangrena până în măduvă toate clasele societății. Nu există pentru toate acestea altă explicație decât aceea dată de domnul de Marcère: „Tot efortul dezorganizării masonice se îndreaptă asupra Franței, pentru realizarea unui plan imens în care noi avem rolul de sacrificați.

„După acest plan, noi, francezii, trebuie să fim cele dintâi victime. După noi, le va veni rândul celorlalte Puteri catolice, apoi acela al Puterilor protestante care își vor fi împărțit rămășițele noastre. Atunci va putea fi întreprinsă marea operă a Republicii universale, cu instrumentele și prin mijloacele care se vor prezenta în acel moment."

CAPITOLUL XLIII — PENTRU CE RASĂ ȘI PRIN CE POPOARE?

Acum câțiva ani, istoricul Treitschke întreba:

„Cui va aparține sceptrul Universului? Cine își va impune voința celorlalte națiuni, slăbite sau în decădere? Nu va fi oare Germania aceea care va avea misiunea de a asigura pacea lumii? Rusia, colos imens și încă în formare, cu picioare de lut, va fi absorbită de dificultățile ei economice și lăuntrice. Anglia, mai puternică în aparență decât în realitate, își va vedea fără îndoială coloniile desprinzându-se de ea și se va istovi în lupte sterile. Franța, toată dată discordiilor ei lăuntrice și luptelor dintre partide, se va afunda din ce în ce mai mult într-o decădere definitivă. Cât despre Italia, ea va avea destul de făcut dacă vrea să asigure puțină pâine copiilor ei. Viitorul aparține așadar Germaniei, căreia i se va alătura Austria, dacă ține să trăiască."

Astfel gândește Germania.

Anglia are speranțe asemănătoare. Având imperiul mărilor și fiind hotărâtă să-l păstreze cu orice preț, nici un popor, crede ea, nu este în măsură să ia asupra ei hegemonia mondială.

Statele Unite au aceeași ambiție. „Centrul de greutate al activității omenești se deplasează repede și, într-un viitor care nu este îndepărtat, America va conduce lumea." Astfel

vorbește mons. Ireland, unul dintre cei mai credincioși interpreți ai sufletului american.

Ce va fi? Acesta este secretul Puterii oculte. Dar este și mai mult secretul lui Dumnezeu. În nici o chestiune, în nici o împrejurare, nu a fost mai adevărat a spune: omul propune și Dumnezeu dispune. Ambițiile, nu mai ambițiile de frontieră ca altădată, ci ambițiile de rasă, sunt pretutindeni trezite, înarmate, gata să pună în joc miza imperiului universal.

Puterea ocultă observă de secole. Ea are oamenii săi pe lângă toți suveranii, în ministerele tuturor guvernelor, în diplomație și în armatele diferitelor popoare. Prin ei, de când s-a deschis era Revoluției, ea supraveghează, sugerează, dă impulsuri cărora statele li se supun, acesta de bunăvoie, celălalt cu forța.

„Guvernele acestui secol, spune lordul Beaconsfield, care era în situația de a ști aceasta mai bine decât oricine, nu au de-a face numai cu guvernele, cu împărații, regii sau miniștrii, ci și cu societățile secrete de care trebuie să se țină seama. În ultima clipă, ele pot nimici toate înțelegerile; ele au agenți pretutindeni, agenți fără scrupule, ele se servesc chiar și de asasinat și pot, dacă este nevoie, să provoace un măcel."

Prin aceste societăți, guvernele pe care ele le favorizează pot, în orice caz, să stârnească la vecinii lor care le-ar putea tulbura operațiunile dificultăți, tulburări și chiar revoluții.

Am avut un exemplu foarte recent, după multe altele de mai înainte pe care este inutil să le amintim.

În 1899, pe vremea războiului Transvaalului, fiul domnului Chamberlain, ministrul coloniilor al Angliei, i-a scris unui prieten o scrisoare care a fost publicată de un ziar elvețian. El spunea acolo: „În ceea ce privește Franța, pe lângă asigurările guvernului, suntem garantați împotriva oricăror represalii de la Fachoda prin evenimentele interioare care se vor desfășura acolo; dacă nu ne putem bizui prea mult pe afacerea Dreyfus, care este uzată; dacă procesul Înaltei Curți nu pare să creeze o senzație suficientă pentru a absorbi în întregime atenția națiunii, știm că, imediat după redeschiderea Parlamentului din Paris, guvernul va introduce, cu sprijinul majorității, diferite proiecte de lege împotriva catolicilor, care, prin violența lor, vor putea arunca Franța într-o stare de supraexcitare extremă; știm că s-a hotărât înlăturarea mai multora dintre cele mai importante ordine de călugărițe și că numai aceasta va fi suficient pentru a ne pune la adăpost din acea parte."

Ce lumină aruncă aceste cuvinte asupra politicii generale externe și, în chip deosebit, asupra a ceea ce se petrece la noi, în această Franță necontenit tulburată și dezbinată, aproape agonizând sub efortul trădătorilor care, dinăuntru, îl favorizează pe străin!

Fără îndoială, puterea ocultă are de ținut seama de vederi și de voințe care vin să le contrarieze pe ale sale. Dar mijloacele de

care dispune îi îngăduie, în timp, să tragă folos chiar și din ceea ce aceste voințe au produs.

Se poate oare, prin cele ce s-au petrecut în veacurile anterioare și prin cele pe care le avem sub ochi, să ne facem o idee despre mersul pe care îl urmează Puterea ocultă cu concursul puterilor aflate în slujba ei?

Întâia operă a fost aceea de a dizolva creștinătatea, de a rupe unitatea catolică. Aceasta s-a împlinit în secolul al XVI-lea prin erezii și schisme.

A doua, aceea care se încheie, este de a subordona națiunile catolice națiunilor protestante. Pentru aceasta a existat o înțelegere, mai mult sau mai puțin deschisă, între Anglia și sectă. În secolul al XVIII-lea, Anglia a semănat lojile în toate punctele Europei. În schimb, lojile au stârnit pretutindeni revoluțiile în timpul cărora Anglia a putut să se ridice fără piedică la acel punct de mărire și de putere în care o vedem. Mai înainte ea putuse deja să pună mâna pe Gibraltar, acel punct strategic incomparabil care îi dădea cheia Mediteranei. Își instalează lojile de supraveghere navală la Cádiz, Barcelona, Lisabona și în alte porturi maritime. Sub Ludovic al XV-lea și Ludovic al XVI-lea, ea ajunge, prin mijloace identice cu cele întrebuințate astăzi, să ne distrugă flota și să pună mâna pe coloniile noastre. În zilele noastre, complezența sau trădarea guvernanților noștri i-au sacrificat Fachoda, Egiptul și pescăriile noastre din Terra-Nova.

„Ascultați! Conștiința de a poseda această forță constituie meritul nostru. Anglia este ca stăpânul Vânturilor despre care vorbește poetul:"

„Celsa sedit Eolus arce".

Preponderența națiunilor protestante asupra națiunilor catolice se continua, de altfel, prin războaiele Prusiei împotriva Austriei și împotriva Franței, prin anexarea Americii de Sud la America de Nord în detrimentul Spaniei, prin sacrificiul pe care l-a făcut Franța al admirabilei posesiuni a canalului Panama, care stăpânește evoluțiile economice ale viitorului, în folosul unității americane, și prin acela al peninsulei indochineze, care va fi făcut înainte de zece ani în folosul unității asiatice.

Se pare că cuceririle lui Napoleon, exaltând Franța, au venit să încurce acest plan. Dar la ce au dus ele? La a o face pe Fiica cea mare a Bisericii mai puțin mare și mai slabă decât era, la a devasta Europa, la a doborî frontierele micilor state și la a semăna pretutindeni ideile revoluționare. În același timp în care coboară națiunile catolice în folosul națiunilor protestante prin diplomație și prin război, Puterea ocultă pregătește, prin propaganda principiilor lui 89, instaurarea în toate țările a guvernării republicane și a suveranității poporului. Atunci când socotesc că a venit vremea, societățile secrete ridică pasiunile, aţâță revoltele, fac să izbucnească revoluțiile și proclamă Republica. Atâta timp cât Francmasoneria vede la un popor că monarhul se pretează la

executarea planurilor sale, îl susține, îi sporește puterea printr-o birocrație mai concentrată și printr-o creștere a puterii militare. Aceasta se vede în Prusia și de asemenea în Italia. Nu va fi mereu astfel. Pentru Italia, este sigur: ea va fi pusă în republică, așa cum vor fi și Spania și Portugalia. Cât despre Rusia, iat-o deja livrată parlamentarismului.

Va fi oare la fel și cu Prusia, cu Anglia?

În noiembrie 1872, **L'Univers** a primit dintr-o sursă foarte sigură o serie de comunicări foarte prețioase asupra unui conciliabul al societăților secrete ținut la Locarno între 29 și 31 octombrie. Acolo erau reprezentați Marii Orienți din Roma, Napoli, Palermo, Florența, Torino, Genova. Félix Pyat era delegat pentru Franța, Kossuth pentru Ungaria, Klapka pentru Elveția, generalul Etzel pentru Prusia. Generalul Etzel a prezidat. El a spus acolo: „Domnul de Bismarck este interesat mai mult decât se crede să lucreze în sensul democrației. Pentru moment, Germania rămâne în mod necesar în afara mișcării republicane; dar motivul este foarte simplu: ea nu și-a încheiat unitatea. Marele cancelar a făcut o lucrare mare și, oricât de grăbit ar fi, este nevoie de timp. Or, în timp ce Franța, Italia, Spania, într-un cuvânt toată lumea latină, va fi în convulsiile unei transformări sociale, el va împlini mai ușor, crede el, execuțiile suverane pe care le-a meditat și va da lovitura de pe urmă Imperiului Austriei. Odată aceasta făcută, se va vedea Germania întreagă aclamând Republica și trimițându-și la plimbare Împăratul."

Generalul Etzel adăuga la aceste comunicări: „Domnul de Bismarck este în întregime al nostru, și în ziua când îl vom vedea șovăind, îi vom retrage încrederea noastră. El știe foarte bine aceasta."

Oare secta a voit foarte recent să-i facă simțit lui Wilhelm al II-lea că nu avea voie „să șovăie"? Lumea a văzut cu stupefacție Germania făcându-și să apară Împăratul înaintea tribunalului reprezentanților și făcându-l condamnat de ei în unanimitate! Cu o lună mai înainte, cine n-ar fi zâmbit dacă i s-ar fi anunțat ședința istorică a Reichstagului?

Rămâne Anglia. Puterea ocultă vrea oare să continue a se folosi de serviciile ei?

Regele Eduard al VII-lea a părut, în toată purtarea sa, să urmărească hotărârea de a accede la președinția Statelor europene, să voiască a realiza imperialismul lui Chamberlain. Dar putea el oare conta că va continua ajutorul pe care Masoneria internațională l-a dat țării sale de două secole încoace?

Ceva asemănător, poate mai grav decât ceea ce tocmai se petrecuse în Germania, a început în Anglia.

Toate popoarele, din pricina rolului pe care Anglia îl are în lume, au urmărit cu neliniște peripețiile luptei electorale care a avut loc la sfârșitul anului 1909. Curentul revoluționar avea oare să ducă și Anglia cu el, la rândul ei? Asquith, Lloyd

George și colegii lor s-au arătat hotărâți să mineze puterea Camerei Lorzilor care, asemenea senatului roman, a tins toate forțele naționale spre dobândirea stăpânirii mărilor și a celor mai îndepărtate ținuturi. Vor izbuti ei? Soarta viitoare a globului părea să depindă în întregime de victoria sau de înfrângerea patriciatului britanic. În ceasul când scriem, nimic nu este dobândit în chip definitiv, iar Eduard al VII-lea tocmai a murit. Ministerul se sprijină pe o majoritate în care elementele revoluționare au rolul preponderent. Vor duce ele Anglia, după ce i-au slujit ca să doboare națiunile care stăteau în calea ambiției ei? Faptele actuale nu tranșează chestiunea. Ele nici nu amână pe timp nedefinit soluția. Problema este pusă; ea va continua să agite spiritele, în Anglia și în altă parte.

Dacă a fost de ajuns să se pună o mână temerară pe prerogativele și privilegiile aristocrației pentru ca vechea Anglie să apară clătinată în temeliile sale, ce s-ar putea întâmpla oare cu imperiul Germaniei, desigur cimentat mai puțin puternic!

Așadar Puterea ocultă, adică guvernământul secret care îndrumă rasa evreiască spre destinele la care ea se crede chemată de atâtea secole și pe care socotește să le atingă în zilele noastre, această putere urmărește, nu ne putem îndoi, cu o privire atentă toate evenimentele. Or, se pare că în prezent își îndreaptă atenția asupra dezvoltării puterii americane și a exaltării ambițiilor ei. Ea nu ignoră nici ceea ce se petrece în Asia. Poate că a ajutat micul popor japonez să bată colosul rus. Poate că favorizează alianța Statelor Unite și a Japoniei. Ea știe

câte mii de oameni poate furniza China și cât de lesne va fi, peste câțiva ani, să-i arunce asupra Europei, înarmați cu mijloacele de război pe care ni le va fi împrumutat.

Din alianța sa cu Francmasoneria, Anglia și-a scos hegemonia asupra mărilor și, prin aceasta, și-a cucerit imperiul, cel mai mare care este, care a fost; la rândul său, masoneria internațională a pus în slujba Puterii oculte puterea de distrugere pe care Anglia o deținea de la ea.

Vor fi această înțelegere și această colaborare veșnice? În clipa de față, una și cealaltă își iau măsurile pentru viitoarea conflagrație. Dar această conflagrație, chiar dacă va face Statele Unite ale Europei, nu va crea încă republica universală; și, pentru a desăvârși realizarea visului său, Puterea ocultă meditează, poate, să rupă cu Anglia și să trateze cu America sau cu rasa galbenă.

Națiunea evreiască nu are alt mijloc de acțiune, pentru realizarea proiectelor sale, decât cuvântul și banii. Îi mai trebuie însă și o forță. Această forță, Anglia i-a împrumutat-o până acum; i-o va împrumuta încă, după toate probabilitățile, pentru apropiata răsturnare. Dar după aceea?

Orice om inteligent, capabil să observe, să urmărească evenimentele, să le ceară cauzele și urmările, surprinde pretutindeni prodomurile unor evenimente formidabile care, se pare, trebuie să schimbe fața lumii.

Puterea ocultă care le-a pregătit în multe puncte le va conduce oare după voia sa? Va ajunge oare să constituie această Republică universală care va face din evreu stăpânul lumii? Oricare ar fi inteligența cu care a știut să tragă folos din toate și îndemânarea cu care a sedus pe prinți pentru a-i duce pe unii la pieire și pe alții la culmea puterii visate, există deasupra ei o îndemânare mai mare, o inteligență mai pătrunzătoare și o putere care îi depășește puterea.

Deasupra ei, deasupra tuturor, este Dumnezeu, Dumnezeu atotputernic. El a creat lumea pentru slava Sa, slava negrăită, de necuprins, care Îi va fi dată în veci de toate creaturile Sale, fără excepție, deși în chip diferit, unele manifestând bunătatea Lui, celelalte manifestând dreptatea Lui. Până în ziua răsplătirilor supreme, El le lasă liberului lor arbitru, însă astfel încât cei răi ca și cei buni, răul ca și binele, slujesc împlinirii planurilor înțelepciunii infinite.

Ceea ce a spus domnul Donoso Cortés despre diavol, putem înțelege aici despre Puterea ocultă: „Lucifer nu este rivalul, ci sclavul Celui Preaînalt. Răul pe care îl inspiră sau pe care îl introduce în suflet și în lume, nu-l introduce și nu-l impune fără îngăduința Domnului; iar Domnul nu-i lasă această licență decât pentru a-i pedepsi pe nelegiuiți sau pentru a-i curăți pe cei drepți prin fierul arzător al tribulației. Astfel, chiar răul ajunge să se transforme în bine sub conjurația atotputernică a Celui care nu are egal nici în putere, nici în măreție, nici în prodigiu; care este Cel ce este și care a scos tot ceea ce este în afară de El din adâncurile neantului."

Satana, sinagoga și masoneria își urmăresc planul cu un succes care, fără îndoială, va părea, la un anumit ceas, să se realizeze pe deplin. Stăpânul suveran al tuturor lucrurilor îi așteaptă în acea zi pentru a împlini ceea ce David a văzut și a auzit, acum treizeci de veacuri, într-una dintre extazele sale profetice: „Neamurile se frământă în tulburare și popoarele cugetă planuri deșarte. Regii pământului se ridică și principii țin sfat împotriva Domnului și împotriva Unsului Său. «Să le rupem legăturile, zic ei, și să lepădăm de la noi lanțurile lor.» Cel ce șade în ceruri râde și Își bate joc de ei.

„Domnul mi-a zis: «Tu ești Fiul Meu, Eu Te-am născut din toată veșnicia. Cere și-Ți voi da neamurile spre moștenire și marginile pământului spre stăpânire.»"

TEMPLUL II. NAVA RELIGIOASĂ

CAPITOLUL XLIV
TRANSFORMAREA IUDAISMULUI

A face din toate statele lumii vechi și noi departamentele unei singure și aceleiași republici, a supune toate popoarele guvernării unei Convenții unice nu este decât una dintre laturile planului pe care și l-a trasat Puterea ocultă ce conduce secta iudeo-masonică și, prin ea, mișcarea revoluționară.

Planul întreg a fost expus în 1861, în **Archives Israélites**, cu un stilet care îi gravează toate trăsăturile în spirit. „Așa cum Iisus s-a substituit din autoritate zeilor statorniciți și și-a găsit cea mai înaltă manifestare în sânul Romei, tot astfel un Mesianism al zilelor noi trebuie să răsară și să se dezvolte; tot astfel un Ierusalim de ordin nou, așezat în chip sfânt între Orient și Occident, trebuie să se substituie dublei cetăți a Cezarilor și a Papilor." Ierusalimul care trebuie să se substituie cetății Cezarilor este, am văzut în capitolele precedente, republica universală. Ierusalimul de ordin nou care trebuie să se substituie cetății Papilor este mesianismul zilelor noi, pe

care avem acum să-l studiem. Acestea sunt cele două nave ale Templului pe care Puterea ocultă îl construiește prin acțiunea combinată a Evreilor și a masonilor, cu concursul protestanților, care nu văd că ura lor împotriva Romei îi împinge spre propria lor ruină. Internaționaliștii, democrații și moderniștii lucrează, mai mult sau mai puțin conștient, la aceeași operă.

În construirea navei religioase a Templului, rolul Evreilor devine mai vădit decât în construirea navei politice.

Cuvintele de mai sus au fost rostite într-una dintre primele adunări ale Alianței Israelite Universale de întemeietorul ei, domnul Crémieux. „Sub acest nume grotesc, spune domnul Édouard Drumont, a existat un năsui iudaic, un prinț al Iudaismului, care a exercitat influența cea mai adâncă asupra evoluției poporului predestinat și a condus din frunte, asemenea unui prim-ministru, politica internă și politica externă." Suveran Mare Maestru al ritului scoțian, președinte al Alianței Israelite Universale, conducător de seamă al democrației franceze, Crémieux a întrupat revoluția masonică în ceea ce a avut ea mai complet. El a pregătit și a vestit cu glas tare, în ultimii ani ai vieții sale, domnia mesianică, epoca așteptată de atât de mult timp, când toate națiunile vor fi supuse lui Israel. Înainte de a muri, Crémieux a indicat inscripția pe care voia să o vadă figurând pe mormântul său:

LUI ISAAC-ADOLPHE CRÉMIEUX, PREȘEDINTE AL ALIANȚEI ISRAELITE UNIVERSALE

Aceasta a fost într-adevăr opera sa, marea operă pe care o preamărea în acești termeni: „Instituția cea mai frumoasă și cea mai fecundă care a fost întemeiată în timpurile moderne."

Astfel cum este alcătuită în prezent, căci ea a trebuit să fie precedată de încercări și de experiențe. Alianța Israelită Universală nu datează decât din luna iulie 1860. Ea este deschisă întregului neam omenesc, sub înalta conducere a lui Israel; programul ei este „nimicirea erorii și a fanatismului și unirea societății omenești într-o fraternitate solidă și credincioasă." Prima sa adunare generală a avut loc la 30 mai 1861. Ea este guvernată de un comitet central care își are sediul la Paris. La început, acesta se compunea din 40 de membri; acum numără 60, pentru a da o reprezentare mai numeroasă Evreilor din țările depărtate. De Alianță se leagă nenumărate societăți evreiești răspândite în întreaga lume. Mai mult, ea acționează mai mult sau mai puțin direct asupra acelei mulțimi de creștini și chiar de catolici care, am văzut, propagă ideile pe care ea are interes să le răspândească și lucrează la construirea Templului prin imperiul pe care aceste idei îl exercită asupra lor și asupra acelora care îi ascultă. Ea este aceea care dispune, prin bani, de toată marea presă europeană, cu rare excepții. Înainte de război, la 3 februarie 1870, a avut o adunare despre care Édouard Drumont a crezut că poate spune: „Această reuniune a avut importanța istorică a faimosului convent de la Wilhelmsbad, unde au fost hotărâte moartea lui Ludovic al XVI-lea și aceea a regelui Suediei. Acolo s-a hotărât zdrobirea Franței."

„Romanele publicate despre Compania lui Iisus dau puțin ideea a ceea ce este în realitate Alianța Israelită Universală. — Tot Drumont vorbește. Ceea ce nu este adevărat despre iezuiți este adevărat despre ea." Evreii înșiși au făcut această apropiere. Unul dintre oratorii adunării generale din 3 februarie 1870 a spus acolo: „Asistând ieri la ședința dumneavoastră, m-am gândit la Evreul rătăcitor al lui Eugène Sue, la acea scenă în care Rodin, despuiindu-și corespondența, găsește scrisori din cele patru colțuri ale lumii. Comparația între aceste două societăți este justă în ce privește întinderea și amploarea relațiilor sale cu lumea, dar se oprește aici. Ah! Ce deosebire între aceste două opere: una are resorturi pentru a apăsa, cealaltă pentru a elibera; una se întinde pentru a înăbuși libertatea, cealaltă pentru a o da; una vrea să stingă luminile, cealaltă să le reaprindă; una răspândește frigul și moartea, cealaltă căldura și viața. «Aplauze»." Alianța își atribuie rolul frumos, așa cum face întotdeauna și Francmasoneria, și în aceiași termeni. Istoria timpului prezent și a timpului trecut este acolo spre a spune că nu ei îi aparține.

Alianța Israelită tratează de la egal la egal cu Puterile. Le trimite note, proteste, ultimatumuri pe care suveranii le primesc cu umilă docilitate. **La France juive** furnizează dovezile, și Crémieux s-a lăudat cu aceasta în adunările pe care le prezida.

Ce vrea ea? Ce urmărește? Mesianismul zilelor noi, Ierusalimul de ordin nou, a cărui domnie trebuie să se întindă asupra lumii întregi, de la Orient la Occident, pe ruinele

cetății Cezarilor și ale cetății Papilor, adică ale întregii ordini politice și ale întregii ordini religioase.

Ce trebuie înțeles prin acest Mesianism al zilelor noi?

Archives israélites și **L'Univers israélite** ne-o explică: este o transformare a iudaismului care va face din el religia tuturor popoarelor guvernate de o singură și aceeași Convenție.

Pentru cine observă, ceasul în care ne aflăm oferă cel mai brusc și mai neașteptat spectacol: acela al mersului evreului.

De la dispersie, de nouăsprezece secole, Evreul, din punct de vedere religios, era nemișcat, și iată că totul se clatină, totul se îndepărtează de izvorul talmudic din care Evreul își sorbea credința devenită imuabilă. „Astăzi, spune evreul Bernard Lazare, Evreii Europei au uitat sensul vechilor ceremonii; ei au transformat iudaismul rabinic într-un raționalism religios; au părăsit observanțele familiare, iar exercițiul religiei se reduce pentru ei la a petrece câteva ore pe an într-o sinagogă, ascultând imnuri pe care nu le mai înțeleg. Ei nu se pot lega de o dogmă, de un simbol: nu au nici una; părăsind practicile talmudice, au părăsit ceea ce făcea unitatea lor, ceea ce contribuia la formarea spiritului lor. Această evoluție, e drept, este abia sensibilă în regiunile Orientului; ea este de o repeziciune prodigioasă în anumite țări occidentale." Trebuie văzut în aceasta, spune domnul Gougenot des Mousseaux, „semnul strălucit al unei epoci noi și prevestirea unor evenimente grandioase."

„Iată, ne spun oamenii progresului iudaic, că efluvii libertății alungă înaintea lor norii ortodoxiei imobile și Talmudul, care de la apariția sa se bucurase de o autoritate necontestată, se vede disprețuit și respins. Nu numai că «vechiul cod al lui Moise și Talmudul nu mai sunt pe gustul majorității, dar chiar simulacrele ortodoxiei supără milioane de israeliți.»" Este un ziar german și protestant, **La Croix**, care face această constatare.

Un fapt dintre multe altele relatate de domnul Gougenot des Mousseaux arată până unde merge, la evreii liberali, disprețul față de ortodoxie. Un jurnalist belgian, evreu și liber-cugetător, Bérard, a fost surprins la teatru de holeră, care l-a expediat din această lume. Coreligionarii săi ai liber-cugetării l-au purtat la cimitirul israelit, iar acolo marele rabin al Belgiei, Aristide Astruc, a depus pe mormântul său „un drept tribut de regrete și de stimă pentru acest amant pasionat al libertății religioase." **Le Moniteur des solidaires** a calificat drept neînțelegere sau inconsecvență această intervenție a marelui rabin la înmormântarea unui liber-cugetător. Domnul rabin i-a răspuns: „Bérard era maestru al liberei-cugetări, o știam. Iudaismul nu exclude pe nimeni din templele sale în timpul vieții, nici din cimitirele sale după moarte... Bérard a putut deveni liber-cugetător rămânând israelit."

„Suntem judecați întotdeauna din afară, spun **Archives israélites**, după obiceiurile Bisericii stabilite și oficiale al cărei model ni-l oferă creștinismul. Noi suntem, dimpotrivă, tipul

cel mai absolut de democrație religioasă și fiecare dintre noi este judecătorul suprem al credinței."

Reforma nu privește numai dogma: progresiștii vor dispariția prohibitivă a sabatului etc., etc. **L'Univers israélite** merge chiar până la a spune: „Cine știe? Poate că merg până la a se flata în sinea lor că circumciziunea, acest sigiliu divin pe care îl purtăm pe trupul nostru, după poetica expresie a Talmudului, va fi ștearsă printr-o singură trăsătură de condei." În același timp, o altă foaie evreiască, **Neuzeit**, atacă cu violență, în vechea capitală a imperiului german, la Viena, „întreaga viață israelită, Talmudul, Șulhan Aruh, tradițiile, ceremoniile religioase ale căminului domestic."

„Noi vrem să mergem înainte, strigă glasurile tumultuoase ale reformiștilor. Nu putem fi pentru un statu quo beat și neînțelegător, ai cărui corifei încă există! Imobilitatea nu este, mai ales în clipa de față, nici dreptul, nici avantajul nimănui. A uni trecutul cu prezentul în așa fel încât să pregătim viitorul prin îmbunătățiri folositoare făcute la timp, acesta este secretul duratei pentru credințele noastre. De o jumătate de secol, în ciuda strigătelor și protestelor a ceea ce se intitulează ortodoxie, s-au realizat un mare număr de schimbări avantajoase, taxate la origine drept subversive și nelegiuite, și nu s-a ajuns încă la capătul acestei transformări fecunde." „O religie nu este, în ochii noștri, nici o morală inflexibilă, nici o materie inertă care se pretează la neîncetate experiențe; este o ființă vie, perfectibilă, având în trecut rădăcini pe care nu trebuie să le tăiem și reînnoindu-se cu o încetineală necesară."

Sunt aceste gânduri ale tuturor Evreilor din zilele noastre? Nu; am spus-o, Evreii din țările Orientului sunt încă, cam, ceea ce erau acum veacuri. Dar și ei sunt lucrați. Iată un fapt care arată bine influențele pe care Alianța Israelită știe să le folosească pentru a aduce, chiar și în aceste țări, transformarea iudaismului și a pregăti viitorul genului omenesc așa cum îl concepe, îl voiește și îl nădăjduiește.

La 10 martie 1908, domnul Brice, ministrul Franței la Addis-Abeba, i-a scris domnului Pichon, ministrul Afacerilor Străine, că în ziua de 6 a aceleiași luni, domnul Roux, consulul Franței, îi prezentase, din ordinul său, lui Menelik, pe domnii Nahoum și Eherim. Dând seamă despre această întrevedere cu împăratul, domnul Nahoum a spus: „Am ajuns să vorbesc despre renașterea lui Israel și despre înflorirea Etiopiei în timpurile moderne. Israeliții continuă să meargă spre progres, mulțumită organismului lor viu care este Alianța, care, lucrând în acest scop, lucrează de asemenea pentru omenire în general."

Se vede aici guvernul Franței însărcinându-și reprezentanții să-i introducă pe lângă împăratul Etiopiei pe delegații Alianței Israelite Universale, pentru ca aceștia să poată să-i vorbească despre acest „organism viu" care îl face pe Israel și, în general, omenirea să meargă spre progres.

În Occident, dacă există Evrei reformiști, există și Evrei ortodocși; dar cei dintâi sunt cu mult mai numeroși, iar cei din urmă cedează; ortodoxia lor nu mai este decât umbra aceleia a

fraților lor din Orient sau a tuturor Evreilor de odinioară. Domnul Gougenot des Mousseaux dă despre aceasta dovezi numeroase și izbitoare.

Totuși, să remarcăm din nou: nu trebuie să se creadă că Evreul, pentru că leapădă credințele părinților săi, nu mai este evreu. În timp ce se eliberează de credința sa, Evreul își păstrează și își menține cu o grijă geloasă naționalitatea. Reformiștii, la fel ca ortodocșii, la orice treaptă s-ar fi oprit, ard cu același zel să țină sus și tare stindardul național al iudaismului; nici unii, nici ceilalți nu părăsesc ideea și nădejdea de a supune întregul gen omenesc jugului lor. „Observanțele voastre învechite, le spun reformiștii ortodocșilor, împiedică iudaismul să se facă acceptat și ne fac astfel să pierdem un prozelitism pe care trebuie să-l exercităm", în vederea acestei dominații.

În 1886, locul de Mare Rabin al Franței a devenit vacant. S-au prezentat doi concurenți: Salomon Klein, mare rabin de Colmar, ortodox, și Isidore, mare rabin de Paris, progresist. **Archives israélites** s-au pronunțat pentru acesta din urmă, din acest motiv: „Orice candidatură care ne-ar readuce la vechiul sistem de cazuistică îngustă și care ar pretinde să imobilizeze cutumele talmudice AR PUNE PIEDICĂ VIITORULUI IUDAISMULUI și trebuie să fie îndepărtată."

Viitorul iudaismului, iată deci ceea ce rămâne mai viu ca niciodată în inima întregii rase a lui Israel, ceea ce toți voiesc să asigure. Progresiștii pretind că au luat, spre a-l atinge, calea

cea mai sigură, iar aceia pe care îi conving să meargă pe urmele lor se numără cu miile, din ce în ce mai numeroase.

Ceea ce voiesc ei nu este numai o transformare a iudaismului, adaptarea lui la nevoile vremii; ei au ambiția de a fi de asemenea, în sânul omenirii, un ferment.

Raționalistul Klüber ne-o spune în cartea sa: **Despre Dreptul Confederației germanice**: „În fața iudaismului rabinic sau a talmudismului, se ridică un iudaism reformat, non-rabinic, pregătit de Moise Mendelssohn. Acest iudaism se va transforma, după toate probabilitățile, într-un pur deism sau într-o religie naturală, ai cărei reprezentanți nu vor mai avea nevoie să aparțină rasei iudaice." Și către ce tinde acest prozelitism? „Fiecare, potrivit conștiinței sale, va păstra practicile cultului adus Dumnezeului unic și imaterial, sau le va reforma după principiile unui israelitism liberal și umanitar. Mulțumită largheții acestei libertăți practice, progresul va țâșni, iar religia universală va ieși la iveală fără ca vreo conștiință să fi fost tulburată altfel."

În aceste fraze se poate vedea schița planului Ierusalimului de ordin nou, a israelitismului umanitar, pe care Alianța Israelită Universală se străduiește să-l promoveze, a religiei viitorului, care, în gândirea lor, trebuie să fie adevăratul catolicism, adevărata religie universală.

Israel se transformă așadar și spune că face aceasta cu un scop de prozelitism: „Observanțele noastre învechite împiedică

iudaismul să se facă acceptat și ne fac astfel să pierdem un prozelitism pe care trebuie să-l exercităm."

De multe secole, Israel încetase să mai facă prozelitism. Se apucă din nou de el și cu o asemenea pasiune, cu o asemenea dorință de a izbuti, încât, pentru a-i aduce pe ceilalți la sine, începe prin a se debarasa el însuși de tot ceea ce îl deosebește.

Convins că în materie religioasă spiritul este totul, iar forma puțin lucru, evreul Hippolyte Rodrigue, citat de **Archives israélites**, se adresează pe rând celor trei fiice ale Bibliei: iudaismului, creștinismului și islamismului. El le îndeamnă și le conjură să lase deoparte formele exterioare ale cultului care le despart, mistere, sacramente etc., și să se unească pe terenul care le este comun: al unității lui Dumnezeu și al fraternității universale.

„Pretutindeni să se înalțe temple care să primească în incinta lor pe toți oamenii, fără deosebire de origine religioasă! Toate inimile pline de aceleași simțăminte de iubire să se reverse înaintea aceluiași Dumnezeu, părinte al tuturor ființelor. Toți să fie hrăniți cu aceleași principii de virtute, de morală și de religie, iar urile sectelor vor dispărea, armonia va domni pe pământ și timpurile mesianice, prezise de profeți, se vor împlini."

Alianța Israelită Universală a fost creată în vederea acestei realizări și, încă din primele ei zile, se felicita pentru succes. „Alianța Israelită Universală abia începe și deja influența ei

mântuitoare se face simțită departe. Ea nu se oprește numai la cultul nostru, ci se adresează tuturor cultelor. Ea vrea să pătrundă în toate religiile, așa cum pătrunde în toate țările... Religia iudaică este mama religiilor care răspândesc civilizația. Astfel, pe măsură ce filosofia emancipează spiritul omenesc, aversiunile religioase împotriva poporului evreu se șterg... Ei bine! Domnilor, să ne continuăm misiunea glorioasă; oamenii luminați, fără deosebire de cult, să se unească în această Asociație Israelită Universală, al cărei scop este atât de nobil, atât de înțelept civilizator... A face să cadă barierele care despart ceea ce trebuie să se unească într-o zi: iată, domnilor, frumoasa, marea misiune a Alianței noastre Israelite Universale. Să mergem ferm și hotărât pe calea trasată nouă. Chem la asociația noastră pe frații noștri din toate cultele; să vină la noi; cu câtă grabă vom merge noi spre ei! A sosit clipa de a întemeia pe o bază indestructibilă o asociație nemuritoare."

„Și, întrucât au venit în sfârșit vremurile în care faptele se grăbesc să răspundă cuvintelor, cel mai vast, cel mai minunat dintre temple, un templu ale cărui pietre sunt vii și înzestrate cu gândire, se înalță pentru a primi în elastica sa incintă, sub stindardul pe veci sacru al rațiunii și al filosofiei, tot ceea ce genul omenesc cuprinde în sânul său generos, ostil misterului și ignoranței, adevărați fii ai luminii și ai libertății. Acest templu va adăposti în incinta sa religia iudaică, ce supraviețuiește tuturor și pe care nimic nu o clatină; religie lărgită și vrednică de întreaga omenire."

Domnul Gougenot des Mousseaux a rezumat astfel o pagină din **L'Univers israélite**: „Nu mai rămâne aproape nimic copiilor progresului decât să împingă cu piciorul o religie putredă de carii (catolicismul), iar ziua căderii ei se lasă presimțită." Și iată motivul pe care îl dă: „Inaugurată de savanta și speculativa Germanie, renovarea studiilor teologice se aclimatizează în Franța, care, mulțumită spiritului ei generalizator și expansiv, poate fi chemată să facă pentru sinteza religioasă ceea ce a făcut odinioară pentru reconstituirea civilă și politică a lumii. Și orice israelit trebuie să simtă dorința de a coopera la această operă, în care sunt angajate interesele sale cele mai sacre."

În gândirea lui Israel trebuie așadar ca, refăcută, așa cum au fost prin Revoluție dreptul și istoria, teologia romană să se acorde cu filosofia iudaică. Trebuie ca, de la un capăt la altul al pământului, o credință ostilă supranaturalului, adică în mod adevărat anticreștină și vrednică de luminile științei moderne, să lege și să cimenteze unii de alții pe membrii marii familii omenești. Om sau idee, Mesia pe care îl așteaptă Evreul vine, ziua lui este aproape.

Aceasta este ambiția, aceasta este nădejdea lui Israel. Nu spunem a Evreului de astăzi, căci el a avut întotdeauna pretenția de a domina întregul gen omenesc; dar astăzi își precizează mijloacele și se crede în ajunul izbânzii.

CAPITOLUL XLV
ISRAELITISMUL UMANITAR

Un israelitism liberal și umanitar, iată deci spre ce tinde să devină religia Evreilor. Și iată ceea ce Evreii cei mai activi, cei mai înaintați, iată ceea ce Alianța Israelită Universală propune oamenilor de orice religie și din orice țară și ceea ce nădăjduiește bine să-i facă să adopte.

Un efort foarte puternic se face în acest moment, în toate punctele universului, pentru a aduce întregul gen omenesc la această religie umanitară. Suntem departe de a putea expune aici această conspirație sub toate aspectele ei; ar trebui pentru aceasta o altă carte. Vom spune destul pentru a face să se înțeleagă la ce adâncime sunt săpate temeliile civilizației creștine și aceasta pe toată întinderea pământului.

Ideea unei religii umanitare a început să se manifeste în aceeași epocă cu aceea a Republicii universale, adică spre sfârșitul secolului al XVIII-lea; dar ea fusese concepută mai înainte. Un scriitor francmason, Henne am Rhyn, în lucrarea

sa **Allgemeine Kulturgeschichte**, spune: „Concepția umanismului, în sensul său cel mai înalt și, putem spune, cu totul modern, a fost propagată în 1641 în Anglia de fratele morav Amos Komensky, care se refugiase acolo și care făcuse să apară în 1639 **Prodomus Pansophiae** al său. El profesa și propaga toleranța generală a tuturor religiilor și iubirea de omenire manifestându-se prin binefacere. Animat mai întâi de speranța de a reuni într-una singură toate credințele creștine, când s-a convins de imposibilitatea de a realiza acest proiect, a respins orice deosebire confesională și s-a așezat pe înălțimea unei umanități pure și despuiate de orice prejudecată." „În **Pansophia** sa, Amos Komensky vorbește despre un templu al înțelepciunii ce trebuie construit și spune: «Fiindcă această operă nu trebuie să slujească numai creștinilor, ci tuturor celor născuți oameni, ea ar putea fi numită Pansofia sau înțelepciunea omenească.»"

În aceeași epocă, s-a văzut un personaj al cărui adevărat nume este necunoscut, dar care și-a luat numele de Eyrénée Philalète, străbătând Franța, Anglia, Olanda, America. În toate aceste țări, el vorbea despre o nouă religie „umanitară" care trebuia să se stabilească în curând în lume și să cuprindă toate națiunile. „Scrierile sale, spune Claudio Jannet, care trimite la **Histoire Hermétique** a lui Lenglet-Dufresnoy, au o tentă iudaică foarte pronunțată. Umanitarismul se dă deja acolo ca fiind menit să înlocuiască creștinismul."

„În secolul următor, observă domnul Joseph Lemann, filosofismul începe să pună în executare acest plan infernal. El

se folosește pentru aceasta de două maxime care, după mai bine de un secol, n-au pierdut nimic din prestigiul lor: «Toate religiile sunt bune», «Evreii sunt oameni ca toți ceilalți.» Cea dintâi dintre aceste maxime avea drept scop să coboare creștinismul, cea de-a doua să-i ridice pe Evrei; amândouă să pregătească terenul, pentru un timp mai mult sau mai puțin îndepărtat, religiei umanitare; căci din momentul în care nu se mai admitea între religii nici inferioritate, nici superioritate, nu mai rămânea decât să se considere în fiecare și în toți numai umanitatea și să se proclame «Drepturile omului»."

Se știe cum, de la restabilirea cultului în Franța, această egalitate între religii a fost stabilită, menținută și dezvoltată de Napoleon, care a pus sectele protestante pe același plan cu Biserica Catolică, de Ludovic-Filip, care i-a introdus pe Evrei în această confuzie, de Napoleon al III-lea, care i-a admis aici pe musulmani. Vedem acum cum, sub a treia republică, superioritatea a fost restabilită în favoarea evreilor și a protestanților, care au toate forțele guvernamentale în slujba lor pentru a-i persecuta pe aceia dintre catolici care nu intră în mișcare. Nu putea fi altfel. Biserica Catolică posedă și mărturisește adevărul deplin. Un instinct tainic spune aceasta chiar și acelora care sunt cei mai departe de noi.

A îngădui tuturor religiilor false, ereziilor, schismelor, monstruozităților orgoliului și chiar ale imoralității să vină să se așeze pe aceeași linie, să pretindă aceeași considerație, însemna a autoriza dinainte liga legală a tuturor erorilor, a tuturor monstruozităților, împotriva religiei catolice,

împotriva așezămintelor catolice, împotriva vieții catolice. Aceasta nu a întârziat. Ea depășește chiar tot ceea ce cei buni puteau să se teamă, tot ceea ce cei răi puteau să-și făgăduiască.

Și aici ne aflăm în fața executării planului elaborat la conventul de la Wilhelmsbad; el este întreg exprimat în cuvintele pe care contele de Virieu, întors de la acest congres, le-a spus contelui de Gilliers. El încheia spunând cât de greu îi va fi catolicismului să nu cadă sub asaltul care urma să-i fie dat.

De Maistre, care a văzut și a prevăzut atâtea lucruri, nu ignora nimic din acest plan. El l-a prevenit pe Alexandru I într-un memoriu pe care i l-a adresat în 1816. El spune acolo: „Există cu foarte mare certitudine, după toate aparențele, societăți propriu-zis organizate pentru distrugerea tuturor tronurilor și a tuturor altarelor."

El adăuga că evreii trăgeau mare folos din aceste societăți. Ar fi putut spune că ei erau sufletul lor.

În 1860, ceasul a părut venit de a se pune hotărât la lucru; evreul Crémieux, însărcinat să pregătească căile domniei umanitarismului, a instituit Alianța Israelită Universală, după cum am văzut în capitolul precedent.

Mijlocul poate cel mai puternic inventat pentru a realiza programul ei, pentru a-și procura pietrele vii care trebuie să intre în construcția Templului, este școala neutră.

Nu este oare un lucru prodigios de uimitor să vezi toate Statele, catolice sau protestante, monarhii sau republici, promulgând, aproximativ în același timp, aceleași legi pentru a impune neutralitatea din punct de vedere religios în învățământul tineretului? Cum să explici, în afara conjurației anticreștine, un asemenea acord pentru un lucru atât de monstruos și ale cărui efecte au fost curând atât de funeste, încât mai multe State s-au grăbit să-și îndrepte legislația în acest punct?

Dar și ce poate fi mai eficace decât această neutralitate școlară pentru a atinge scopul urmărit de Alianța Israelită Universală? Copiii crescuți în neștiința adevărurilor religioase aparțin prin însuși faptul israelitismului liberal și umanitar; ei sunt elementele gata făcute ale „religiei universale", ale acestui „catolicism" care va îngădui împlinirea destinelor lui Israel.

Dovada că Evreul este instigatorul acestei mișcări o găsim în cartea publicată de un inspector de Academie, domnul Pajot.

După ce a spus că elevii școlilor normale își pierd acolo în mod inevitabil credința și că este prin urmare necesar a înlocui credința „printr-o puternică cultură morală independentă de orice învățământ confesional", el ia limbajul Alianței Israelite Universale și spune: „Că această cultură morală este și ea o credință, o religie, dar o religie superioară tuturor celorlalte și în care ele pot și trebuie să se confunde. Alături și, nu ne temem să spunem, deasupra religiilor care împart spiritele, este loc pentru o religie cu adevărat universală, acceptabilă

pentru toate spiritele gânditoare și care cuprinde religiile particulare așa cum genul cuprinde speciile!"

Nu este acesta cuvânt cu cuvânt limbajul **Archives israélites** și al Alianței Israelite Universale?

Această conformitate de limbaj, de gânduri și de dorințe între acest funcționar al Universității și marea mașină vie și vorbitoare construită de Evreii moderni pentru a zdrobi tot ceea ce există pozitiv în orice religie, oricare ar fi ea, nu este oare foarte vrednică de luare-aminte?

Sarcina pe care Alianța Israelită Universală și-a dat-o spre împlinire, pentru a pregăti edificarea Templului, este așadar de a introduce în catolicism și în ceea ce mai rămâne ferm în celelalte religii elemente de dizolvare care le vor aduce să se contopească toate într-o vagă religiozitate umanitară.

Dogmele formează, ca să spunem așa, osatura religiilor, și tot prin ele se deosebesc și rămân separate unele de altele. Marele efort al apostolilor religiei umanitare trebuie deci să fie acela de a le face să dispară. Într-acolo se îndreaptă într-adevăr. Un sinod protestant ținut la Clairac, în octombrie 1903, exprima perfect planul și scopul lor în această dorință: „Ca barierele să fie coborâte între Biserici, pentru a ușura colaborarea frățească în slujba umanității."

Mai ales în America a prins trup proiectul instaurării unei religii umanitare, menită să se substituie religiilor existente.

De mult timp se lucrează acolo la coborârea barierelor dogmatice și la unificarea confesiunilor în așa fel încât să se pregătească drumurile umanitarismului.

Terenul este prielnic. După părintele Forbes, S.J., o sută cincizeci de secte oficial înregistrate cuprind șapte până la opt milioane de protestanți, membri activi ai Bisericilor aristocratice. În afara acestor Biserici oficiale, sunt patruzeci și cinci de milioane de indiferenți.

Printre aceia care au păstrat simțământul religios, sunt mulți care sunt târâți de sectele cele mai despletite. În sfârșit, se numără în America opt sute de mii de francmasoni și zece milioane de spiritiști. Într-un asemenea mediu, umanitarismul își poate face loc.

În această masă de necredincioși, iată, după **Catholic Directory** din Milwaukee, populația catolică a Statelor Unite. Ea era, în 1906, de 12.651.944, adică cu 189.131 mai mult decât în anul precedent. Numărul membrilor clerului, regulat și secular, este de 14.484, împărțiți astfel: seculari, 10.789; regulați, 3.695. Un cardinal, 14 arhiepiscopi și 90 episcopi. Bisericile sunt în număr de 11.814. Iar 1.066.207 frecventează 4.281 școli. Aceste cifre nu se aplică decât Statelor Unite continentale și nu țin seama nici de Porto-Rico, nici de Filipine.

Mai mult decât numărul! Ceea ce este important de cunoscut este dispoziția sufletească.

A fost publicată recent o carte, **Religia în societatea din Statele Unite**, de un scriitor francez, domnul Henry Bargy.

Domnul Brunetière, într-un articol pe care l-a publicat în decembrie 1902 în **Revue des Deux-Mondes**, îi aduce această mărturie: că a descris foarte abil transformările care se operează chiar în acest moment în sânul protestantismului. Domnul Brunetière marchează astfel termenul acestei transformări: „Evoluția care pregătește în America unitatea creștinismului este un efect al pozitivismului." Într-adevăr, în gândirea lui Auguste Comte, „religie" și „sociologie" nu fac decât una. Sociologia sa nu este decât un efort pentru a realiza împărăția lui Dumnezeu pe pământ; adică a-l diviniza pe om sau a-l umaniza pe Dumnezeu." Domnul Bargy dă despre această evoluție — și o vom face cunoscută după el — originile, dezvoltarea și caracterul. Rezultatul este ceea ce el numește uneori RELIGIA AMERICANĂ, alteori RELIGIA UMANITARĂ.

Religia americană, așa cum ne este prezentată în această carte, nu este tocmai ceea ce domnul abate Klein, în **Viața părintelui Hecker**, și după el mons. O'Connell și mons. Keane au botezat cu numele de americanism. Americanismul este ceea ce unii catolici au lăsat să intre în catolicismul lor din idealul religios american; dar acest ideal nu se realizează pe deplin decât în sectele protestante care împart populațiile Americii și în iudaismul liberal.

Despre acest „ideal american" sau despre această „religie americană", domnul H. Bargy dă această definiție prin fapt: „Toate Bisericile Statelor Unite, protestante, catolice, evreiești și independente au ceva comun. Ele sunt mai apropiate unele de altele decât este fiecare dintre ele de Biserica-mamă din Europa; iar ansamblul tuturor religiilor Americii formează ceea ce se poate numi religia americană." Aceste rânduri sunt cele dintâi care se citesc în fruntea cărții domnului Henry Bargy. Cartea întreagă este menită să demonstreze temeinicia acestei afirmații.

Trebuie să facem de pe acum rezerve asupra menționării Bisericii Catolice în mijlocul Bisericilor protestante și evreiești. Nu este adevărat a spune că Biserica Catolică în America este mai apropiată de sectele protestante decât de Biserica romană; dar este adevărat că unii creștini care păstrează numele de catolici se apropie prea mult de protestanți — în America mai mult decât în altă parte. Ușurința cu care familiile catolice încredințează educația copiilor lor universităților neutre nu va face decât să agraveze răul. Reverendul părinte B. Caselly, S.J., într-un articol reprodus de **Catholic Mirror** din Baltimore, spunea în aprilie 1906:

„Există în acest moment cel puțin două mii de studenți catolici, băieți și fete, în aceste Universități."

Originile Religiei americane trebuie atribuite, potrivit domnului Bargy, puritanilor. Termenul ei va fi într-un creștinism lărgit până la umanitarism.

El crede că poate formula aceste două afirmații: „Republica Statelor Unite este, în gândirea Evreilor Americii, Ierusalimul viitor." „Americanul crede că națiunea sa este aleasa lui Dumnezeu." Și adaugă: în această încredere patriotică a americanilor, Evreii au recunoscut-o pe a lor. Orgoliul lor național a venit să se sprijine pe acela al noilor lor compatrioți. Unii și alții așteaptă de la rasa lor mântuirea pământului."

Acest orgoliu național este împărtășit chiar și de membri ai clerului.

„În cursul istoriei, a spus mons. Ireland, Providența a ales când o națiune, când alta, pentru a sluji de călăuză și de model progresului umanității. Când s-a deschis era creștină, Roma atotputernică era aceea care mergea în avangardă. Spania a luat conducerea lumii în clipa în care America se pregătea să intre în familia popoarelor civilizate. Acum, când începe să se ivească la orizont cea mai mare eră pe care s-a văzut-o până acum, ce națiune va alege Providența pentru a călăuzi destinele umanității?

ACEASTĂ NOBILĂ NAȚIUNE, O VĂD CUM ÎMI APARE.

Gigantică de statură, plină de grație în toate trăsăturile sale, plină de viață în prospețimea și dimineața tinereții sale, demnă ca o matroană în cumpătarea mersului ei, cu părul unduind în adierea iubită a libertății, EA ESTE, nu se poate pune la îndoială văzând-o, ea este regina, cuceritoarea, stăpâna, ÎNVĂȚĂTOAREA VEACURILOR CE VOR VENI... Copiii ei i-au venit din toate țările; ei au construit o lume nouă, o lume care întrupează în sine nădejdile, ambițiile, visele preoților și ale vizionarilor umanității.

„NAȚIUNEA VIITORULUI! Oare mai am nevoie să o numesc? Inimile noastre tremură de iubire pentru ea.

„O, țara mea, tu ești. Dulce pământ al libertății. Pe tine te cânt."

Evreii au spus: „Dezvoltarea și realizarea principiilor moderne sunt condițiile cele mai energic vitale pentru extinderea expansivă și cea mai înaltă dezvoltare a iudaismului."

De partea lor, americaniștii ne spun: „Ideile americane sunt acelea pe care Dumnezeu le voiește la toate popoarele civilizate ale timpului nostru."

„Influența Americii, continuă mons. Ireland, se întinde departe printre națiuni, atât pentru soluționarea problemelor sociale și politice, cât și pentru dezvoltarea industriei și a comerțului. Nu există țară în lume care să nu ne împrumute idei. Spiritul libertății americane își desfășoară prestigiul peste

oceane și mări și pregătește terenul pentru a sădi acolo ideile și moravurile americane. Această influență va crește odată cu progresul națiunii. Centrul de greutate al activității umane se deplasează repede și, într-un viitor care nu este îndepărtat, AMERICA VA CONDUCE LUMEA."

Domnul Bargy nu împrumută așadar în chip gratuit propriile sale gânduri altora atunci când spune că americanii văd mântuirea pământului pregătindu-se în „evoluția religioasă care se face simțită în Statele Unite și care pregătește o religie a umanității în care vor veni să se contopească toate religiile existente." S-au citit primele rânduri ale cărții; acestea sunt cele din urmă. Cartea întreagă marchează fazele acestei evoluții.

Domnul Bargy face să urce originile religiei americane până la epoca la care, pe alte indicii, am urcat noi înșine originile umanitarismului, adică până în secolul al XVII-lea. „Creștinismul american, spune domnul Bargy, și-a primit caracterul de la primii coloniști. Colonizarea de către puritani datează de la emigrarea lor în Olanda, unde au trăit douăsprezece ani înainte de a trece în America. În Olanda s-a născut creștinismul american. Prima Biserică protestantă a Lumii Noi, aceea din Plymouth (1620), nu a fost alta decât Biserica din Leyda, întemeiată în 1608 în Țările de Jos de separatiști englezi sub conducerea lui John Robinson. Istoria Bisericii din Leyda este deja istoria Bisericilor Americii: «Un efort către mai multă toleranță pentru mai multă solidaritate.» «Tratatul despre comuniunea religioasă», scris în 1612 de

Robinson, este cea dintâi mărturie a unui spirit nou în religie... Robinson și-a pus Tratatul sub invocarea sfântului Pavel, acest apostol al toleranței de care se inspiră atâția predicatori ai Lumii Noi."

Care este acest spirit nou în religie? Tocmai s-a spus: este un spirit de toleranță în ceea ce privește dogma, pentru a ajunge la o mai desăvârșită solidaritate între oamenii de orice rasă și de orice condiție. Este așadar un spirit umanitar.

Religia puritanilor este făcută pentru om și nu pentru Dumnezeu. Ei sunt devotați religiei în ceea ce are ea social, neglijând ceea ce are ea dogmatic.

Aceasta a fost la început ca un instinct care a cuprins una după alta toate sectele protestante aflate în America. Din 1820 până în 1830 a devenit, cu Channing, un sistem filozofic care a luat numele de Unitarism. Autorul lui îl caracterizează astfel: „O religie care refuză să se definească." Singura ei dogmă este indiferența față de dogme. „Nu am urmat decât un singur sistem: a exclude controversa." După ce a înlăturat astfel adevărul revelat, a făcut din religia sa o filantropie: „desăvârșirea omului prin desăvârșirea societății."

Din 1830 până în 1840 s-a format grupul Transcendentaliștilor. „Alături de unitarieni și mai sus decât ei, spune domnul Bargy, ei întrupează ceea ce caracterizează America: unirea simțământului creștin și a rațiunii pozitive; ei împacă spiritul evanghelic și spiritul raționalist făcându-le pe

amândouă să slujească acțiunii sociale... Împăciuitori prin excelență, ei personifică oroarea americană față de controverse și polemici... Ei împacă toate contradicțiile aparente: creștini și raționaliști, individualiști și socialiști. Ei sunt în chip tipic americani."

„Influența Transcendentaliștilor, spune încă domnul Bargy, asemenea aceleia a Unitarienilor, s-a răspândit pretutindeni: ea se recunoaște în societățile de cultură morală, în Bisericile liberale și chiar în Bisericile ortodoxe; în literatură și în jurnalism; în educație, în curentul de idei, de nepins și atotputernic, care făurește felul de a simți și de a gândi al unui popor."

După ce a trecut de la Puritani la Unitarieni și de la Unitarieni la Transcendentaliști, creștinismul american și-a găsit termenul în „Societatea de cultură morală", **Society for Ethical Culture**. Acesta este tipul Bisericii fără dogmă. Ea nu mai învață să mori, ci să trăiești; este o școală de energie practică, care face din desăvârșirea omului prin desăvârșirea societății însuși obiectul creștinismului transformat. Într-un cuvânt, creștinismul, în transformarea pe care religia umanitară vrea să i-o dea, nu va mai fi altceva decât socialismul.

Din America, religia umanitară se răspândește în Europa

„Adevărata formă și forma cu adevărat modernă a religiei, spune un tânăr publicist italian, domnul Guillaume Ferrero, este socialismul german."

Și domnul Brunetière reia: „De ce «socialismul german»? Trebuie spus socialismul în general — în Franța ca și în Germania, în Italia ca și în Anglia, socialismul fără epitet, socialismul mulțimilor vreau să spun, socialismul considerat nu în programe sau prin elocvența politicienilor care își fac din el o carieră și o cale de acces la desfătările puterii, ci în aspirațiile acelor mase numeroase pe care le agită, le ridică și le târăsc predicatorii săi. Mai puțin francez, mai internațional și mai universal decât revoluția noastră, ceea ce socialismul aspiră să realizeze este propriu-zis «împărăția cerurilor» pe pământ, este visul fraternității universale în iubirea universală. Nu după moarte, nici într-o altă viață, din care aceasta n-ar fi decât calea dureroasă, ci pe pământ și mâine, socialismul promite adepților săi realizarea împărăției cerurilor... Ceea ce este sigur este că aceste speranțe, nefiind concepute ca imediat realizabile, ci într-un viitor nedeterminat, entuziasmul pe care îl inspiră celor care le împărtășesc este el singur un fel de religie."

Socialismul este, într-adevăr, forma concretă a religiei umanitare; sau, dacă se voiește, termenul civilizației moderne, dacă ea ajunge să înlocuiască pentru o vreme civilizația creștină.

CAPITOLUL XLVI
DIN AMERICA, RELIGIA UMANITARĂ SE RĂSPÂNDEȘTE ÎN EUROPA

„Societatea de cultură morală" fusese întemeiată la New York de domnul Félix Adler, profesor la Universitatea Cornell. Curând, secțiuni sau asociații asemănătoare au fost întemeiate în 1883 la Chicago, în 1885 la Philadelphia, în 1886 la Saint-Louis. Din America, mișcarea s-a propagat în Europa.

Domnul Fouillée reprezintă Franța în organul publicat pentru toate aceste societăți, **International Journal of Ethics**, care a fost creat la inițiativa domnului Adler. Societatea din Londra (1891) a fost opera unui american, domnul Stanton Coit. În 1895, o societate a fost întemeiată în Austria, la Viena, și una în Elveția. Cele din Imperiul german au fost întemeiate de însuși Adler, și ele sunt în număr de șaisprezece.

Trebuie oare să fie alăturată aici asociația „cogitanților", a cărei existență ne-a fost dezvăluită de presă cu prilejul congresului pe care l-au ținut la Berlin în iunie 1899?

Scopul pare într-adevăr același: a reuni „partidele de reformă religioasă și socială" și a „întemeia religia viitorului". Președintele lor este tot un Evreu. Ca mijloace de a atinge acest scop, congresul a recomandat și el „eliberarea de constrângerea dogmatică", crearea unei religii eliberate de dogmă. A adoptat următoarea rezoluție:

„Considerând că vechea credință, ca urmare a contradicției sale cu știința modernă, este condamnată să dispară mai devreme sau mai târziu, congresul pentru unirea partidelor de reformă religioasă și socială își exprimă dorința ca guvernul să nu mai recunoască pe viitor organizarea bisericească tradițională.

„În al doilea rând, congresul îi invită pe toți cei care gândesc liber să-și dea adeziunea la religia științei și a conștiinței progresive, adică la religia «cogitanților», pentru a grăbi triumful ideii corespunzătoare spiritului modern.

„În sfârșit, congresul socotește că este necesar să se facă fără întârziere agitație în acest sens în toată Germania."

Nu știm dacă „cogitanții" se ramifică și în alte țări; dar există, în toate punctele lumii, o asociație care nu diferă prea mult de aceasta: **Uniunile creştine ale tinerilor**. **Réforme sociale** a

vorbit despre ele în numărul din 1 iulie 1893, în cel din 16 noiembrie 1896, în cel din 1 iulie 1902 și în cel din 16 februarie 1903. Acest din urmă număr a publicat o comunicare făcută de domnul Em. Sautier, secretar general al acestei asociații pentru Franța.

Iată informațiile pe care le găsim acolo și în altă parte:

Aceste Uniuni, întemeiate acum o jumătate de veac, s-au dezvoltat repede pe toată suprafața globului.

Un angajat comercial, Georges Williams, a întemeiat prima Uniune engleză în 1844 și a fost numit „Părintele Uniunilor". Cook a întemeiat Uniunea din Paris în 1852. În 1906, opera număra în Franța cinci mii de membri, repartizați în 113 Uniuni. Există Uniuni țărănești în Gard, Charente și Vendée, Uniuni muncitorești la Roubaix și la Creusot. Uniunile sunt federate în grupuri regionale, ale căror reuniuni formează Alianța franceză. Alianța franceză nu este decât o provincie a Alianței internaționale, care număra atunci 7.000 de Uniuni cuprinzând 600.000 de tineri.

În 1878, a opta „conferință universală", reunită la Geneva, a creat un comitet central internațional care cuprinde unsprezece membri. El este inspirat, la rândul lui, de o Comisie deliberativă compusă din douăzeci și unu de consilieri, aparținând următoarelor naționalități: America, Germania, Austria, Belgia, Danemarca, Spania, Franța, Marea

Britanie, Olanda, Ungaria, Indiile, Italia, Japonia, Norvegia, Oceania, Rusia, Suedia și Elveția.

Sufletul oricărei grupări este secretarul său general, iar legătura federativă între toate Uniunile este constituită de acești secretari. Ei trebuie să fie „apostoli iscusiți și experimentați". Din 1899, secretarii generali schimbă în cadrul unor „conferințe" rezultatele experienței lor personale.

Există trei categorii de secretari generali: 1° secretarii permanenți, adevărați miniștri, care au sub conducerea lor un teritoriu considerabil; 2° secretarii itineranți, vizitatori ai grupurilor, întemeietori de secțiuni noi; 3° secretarii locali, puși în fruntea unei Uniuni și făcând din ea propriul lor lucru. O alocație de 6.000 până la 15.000 de franci îi scutește de orice grijă pentru viitor, în același timp în care înalta considerație pe care le-o arată Societatea protestantă îi întreține în devotamentul lor și îi răsplătește pentru eforturile lor. Acum câțiva ani a fost creată la Springfield o adevărată Școală normală destinată lor, unde sunt pregătiți pentru viitorul lor apostolat. În ora actuală, o optime dintre secretarii Uniunilor creștine ies din această casă, iar numărul va crește. O altă școală a fost întemeiată la Geneva, în 1896, și mai multe în America. Pentru aceia care nu sunt formați în aceste școli, ei sunt atașați ca auxiliari unuia dintre cei mai vârstnici, care are misiunea de a-i forma.

Se înțelege puterea unei asemenea organizații.

Uniunile favorizează amestecul claselor; dar ele îi asociază între ei și pe tinerii pe care îi apropie comunitățile de interes, de muncă sau de studii. Astfel există Uniuni creștine pentru studenți, până și în universitățile țărilor din Extremul Orient. La Tokio, la Nan-King, la Pekin, la Séoul în Coreea, la Calcutta, există asociații compuse exclusiv din studenți chinezi, japonezi, hinduși sau coreeni.

Există în Statele Unite unele pentru angajații căilor ferate. În Franța, ele sunt întemeiate mai ales în orașele de garnizoană și fiecăreia dintre aceste Uniuni îi este anexată o operă militară, pe care se păzește bine să nu o pună sub interdicție. **La France chrétienne** afirmă că aceste Uniuni și operele militare anexate primesc, de la binefăcători americani, capitalurile care le îngăduie să funcționeze și să facă propagandă.

Există chiar și Uniuni creștine ale tinerelor fete. Aceasta ne-a învățat-o **Le Chrétien belge**, în numărul său din 4 iunie 1904. El informa că, lunea Rusaliilor, o sută de unioniști se reuniseră în templul din Charleroi. Un raport asupra mersului acestor Uniuni, care a fost citit, arată, spune acest ziar protestant, că acest mers este „îmbucurător". Adunarea a aplaudat apoi proiectul unei federații a celor trei grupuri secționare: Hainaut, Brabant, Liège.

Protestanții unitarieni au instituit la Geneva, în 1900, un Comitet internațional și Conferințe universale.

După ce și-a ținut congresele ecumenice la Londra și la Amsterdam, Unitarismul a ales Geneva ca sediu al celei de-a treia adunări, care s-a ținut în acest oraș pe la mijlocul lui septembrie 1905. Numele oficial al adunării era **Congres internațional al Creștinismului liberal și progresist**. Comitetul genevez de organizare socotește că „înalta importanță a unei asemenea reuniuni în vechea cetate a lui Calvin nu poate scăpa niciunuia dintre sufletele de tendință unitară. El contează pe concursul devotat al tuturor acelora cărora le este dragă independența absolută a gândirii religioase".

Le Christianisme au XXe siècle, în numărul său din 17 martie 1904, făcuse cunoscut că avusese loc, vinerea precedentă, o reuniune la Uniunea din Paris, sala André, în vederea luării primelor măsuri pentru organizarea acestui congres.

Într-un raport către tineretul catolic din Besançon, domnul de Montenach a spus: „Uniunile declară că există în afara oricărei organizații bisericești și păstrează o completă neutralitate față de diferitele denominațiuni bisericești."

Regăsim deci aici spiritul și tendințele „Religiei americane", al cărei întreg crez este credința în bine și care primește oamenii de orice religie ca și pe cei fără religie.

Se face în acest moment un efort pentru a grupa, pe toată întinderea teritoriului francez, tineretul catolic. Nu se ia poate

destul aminte la ideile acelora care se introduc pe ici pe colo în Asociația Tineretului Catolic. În ceea ce privește **Le Sillon**, se știe că a contractat cu „Uniunile creștine" o unire tot atât de intimă pe cât este de indisolubilă. Mai mulți dintre „secretarii" lor sunt redactori obișnuiți ai **Éveil démocratique** și ai altor publicații silloniste. Spiritul Uniunilor creștine se răspândește deci la noi prin **Le Sillon** și de asemenea prin anumiți emisari care se introduc în Asociațiile tineretului catolic. Nimic nu cere din partea clerului și a catolicilor o supraveghere mai activă.

O carte a fost publicată, acum puțin mai mult de cinci ani, sub acest titlu: **TINEREȚEA**. A fost încununată de Academia franceză; exemplarul pe care îl am sub ochi este din ediția a douăzeci și șaptea. Acolo se găsește spiritul curat al Uniunilor creștine, care nu este altul decât spiritul voit de Alianța Israelită Universală.

Ultimul capitol este intitulat: **Credința**. „A-și reconstitui o credință, spune autorul, și pentru aceasta a-și da seama cum se naște credința, este una dintre nevoile cele mai serioase și cele mai profunde ale tinereții."

Dacă tineretul catolic are nevoie să-și reconstituie o credință, atunci înseamnă că credința primită a fost sau trebuie să fie abandonată. Autorul spune într-adevăr: „Se înțelege în mod obișnuit prin credință adeziunea la un corp de doctrină care ni se prezintă cu un caracter de autoritate. Dumnezeu, la o anumită epocă, ar fi revelat oamenilor adevărul, o dată pentru

totdeauna. Revelația astfel făcută constituie un bloc al cărui depozitari sunt anumiți oameni și anumite societăți. Reprezentând adevărul divin, ei cer aceeași supunere ca Dumnezeu. Nu este vorba de a cântări, de a examina, de a discuta ceea ce ne aduc, ci de a-l primi în genunchi, în mijlocul tăcerii impuse întregii noastre ființe, în ciuda repugnanțelor și revoltelor ei. Toate vechile credințe autoritare au ajuns aici. Acest prim punct de unde ele vorbesc și care atrage restul este marele punct litigios prin care ele se despart de spiritul modern. Dar să ne grăbim să adăugăm că spiritul modern se întâlnește aici cu Hristos și cu Evanghelia. Hristos este un necunoscut, nu numai în lume, ci chiar și în Bisericile care se revendică de la El. Dacă ceva este astupat, întunecat, abătut de la direcția sa dintâi, acesta este cu adevărat vechea Evanghelie... În gândirea sa, ca și în practica sa, în felul său de a interpreta lumea, ca și în chipul său de a rândui activitatea omenească, Evanghelia depășește atât de mult toate Bisericile care s-au revendicat de la ea, încât este în viitor mai degrabă decât în trecut. Și, cu cât îți fixezi mai mult atenția asupra acestui subiect, cu atât nu te poți împiedica să constați o mare afinitate între această Evanghelie uitată și cele mai bune aspirații ale spiritului modern."

Ce spune deci spiritul modern? Care este fondul gândirii sale, acolo unde se află de acord cu Evanghelia și cu Hristos? Autorul ni-l arată în aceasta: „Omul este în evoluție și, împreună cu el, întreaga natură, de la atom și de la celulă spre viața desăvârșită. Legea lui este devenirea. Și când ia conștiință

de acest fond al destinului său, sensul care ia viața în ansamblul ei, care învăluie tot acest detaliu din care suntem făcuți în marea voință care este la temelia lucrurilor, este sensul religios." Din simțul religios se naște pietatea și din pietate credința.

„Credința, culmea vieții, a întregii vieți, este sinteza totală a inducției umane. Toate experiențele noastre și ale trecutului, înviorate prin sufletul nostru, se condensează împreună și constituie pentru noi revelația personală pe care viața ne-a făcut-o: iată credința."

„Pietatea înseamnă a voi să faci voia Tatălui; iar credința, a cerceta viața ta, pentru a realiza ceea ce este în ea și a împlini voința din care ea a ieșit."

După toate acestea, credința pe care tineretul creștin trebuie să și-o „reconstituie" în sine pare a fi într-adevăr credința panteiștilor, prin care „firul evoluției umane este acum reînnodat."

Panteismul, evoluționismul, iată deci religia viitorului, religia către care tineretul este îndemnat să se îndrepte. „Anumite religii sunt bune pentru a adăposti vechile egoisme, senilitățile, puerilitățile, sau încă pentru a sustrage de la zgomotele din afară inimile dezamăgite, ori chiar pentru a adormi lin conștiințele și inteligențele. Aceasta este făcută mai ales pentru viață și pentru cei vii. Ea ne aruncă în plină acțiune, în plină învălmășeală; ne face să pornim frumos, cu

corăbiile arse în urma noastră. Nici o privire înapoi! Este energic, viril, voios. Sună și te răpește ca trâmbița bătăliilor!"

După aceste cuvinte emfatice, autorul trece la sfaturile practice. Un cuvânt le precede, pentru a sluji drept tampon și a amortiza lovitura pe care trebuie să o dea.

„Atunci când aparții prin naștere unui mediu religios, este o datorie să-i porți o mare recunoștință. A-ți iubi Biserica este bun, precum a-ți iubi familia și țara. — Dar aici se ivește o stâncă: spiritul de partid în religie, spiritul exclusiv. Tineri credincioși, fugiți de el ca de ciumă! Mai bine ar fi să fii singur decât să cultivi în comun spiritul de excludere și orgoliul spiritual. Ca în toate lucrurile, timpul de față cere, pe terenul credinței, o mare lărgime. Datoria ceasului prezent este de a fraterniza, iar Bisericile particulare, oricare le-ar fi rațiunea de a fi, nu sunt bune decât cu condiția de «a ne pregăti pentru Biserica universală».

Sunt ceasuri în istorie când trebuie să fii omul unei cauze particulare, definite, când există, într-un cuvânt, o spărtură de făcut într-un anumit sens și când se cuvine să te înregimentezi. Astăzi, datoria urgentă este de a trece dincolo de zidurile despărțirii și de a ne întinde mâinile peste împrejmuiri. A regăsi umanitatea, a redeveni oameni — dacă acesta este cuvântul de ordine în pedagogie, în politică, pe teren social — cu cât mai mult nu ar trebui să ne amintim de aceasta pe teren religios, cel mai larg dintre toate, și pe care

îngustimea de spirit ajunge să-l fărâmițeze și să-l strâmteze într-un mod atât de jalnic. Să înțeleagă tineretul aceasta!"

Această carte, este bine să o repetăm, a fost încununată de Academia franceză, iar propaganda ce i se face este astfel încât, în primii ei trei ani, a ajuns la a douăzeci și șaptea ediție.

La toate aceste asociații care îndepărtează dogma și arată desăvârșirea moralei în progresul umanitar, trebuie adăugate, ca tinzând către același scop, învățământul istoriei religiilor și congresele istoriei religiilor.

Cel dintâi dintre aceste congrese a avut loc la Paris, în 1900; al doilea la Basel, între 30 august și 2 septembrie 1904. Toate națiunile Europei, ale Americii și ale Asiei erau reprezentate acolo de partizani ai celor mai diverse forme religioase.

Domnul Albert Réville, director al **Revue de l'Histoire des Religions**, se afla la acest congres în calitate de delegat al Facultății de Teologie din Paris și de reprezentant al ministrului Instrucțiunii Publice și al ministrului Afacerilor Străine. El a spus ceea ce guvernul Republicii a făcut de douăzeci și cinci de ani pentru a favoriza acest gen de studii, care „în ultimele șaizeci de ani a luat o dezvoltare internațională mereu crescândă și pe care secolele precedente nu o putuseră prevedea". El a întemeiat, în 1880, o catedră specială de istorie a religiilor la Collège de France, urmată, câțiva ani mai târziu, de aceea a unei secții nu mai puțin speciale în École des Hautes Études, organizată la Sorbona.

Cam în același timp, domnul Guimet, cu asentimentul Puterilor publice, a înzestrat capitala cu un Muzeu de Istorie a religiilor.

Profesori ai Universităților din Uppsala, Baltimore, Tübingen, Oxford, Paris, Strasbourg și alții au luat cuvântul și, împreună cu ei, marele preot al parșilor din Bamberg, în costum alb și mantie roșie brodată cu aur. Comunicările lor au purtat asupra tuturor religiilor, vii sau moarte, ale popoarelor, țărilor și epocilor celor mai variate.

Domnul Albert Réville, formulând concluziile, a spus: „Unii pot vedea în istoria religiilor demonstrația prelungită a zădărniciei tuturor concepțiilor religioase fără excepție. Alții, dimpotrivă, discern în această evoluție deja de mai multe ori milenară liniile fundamentale și constante care indică un mers foarte accidentat, dar continuu, către simplificarea și spiritualizarea credințelor religioase."

Nu se poate pune la îndoială opera de dezagregare dogmatică pe care aceste congrese de religie o produc în spiritul maselor.

Congreselor religiilor și Congreselor istoriei religiilor li s-a adăugat învățământul public și oficial al „istoriei religiilor". De vreo treizeci de ani, catedre ale acestui învățământ au fost întemeiate în toate punctele Europei. Mișcarea a pornit din Germania. Lessing a fost promotorul ei. Olanda a fost cea dintâi care a mers oficial pe această cale. Începând cu 1 octombrie 1877, învățământul teologiei a fost suprimat în cele

trei Facultăți de Stat și a făcut loc studiului religiilor. În Anglia, conferințe asupra acestui subiect sunt ținute în abația Westminster. În Elveția, o catedră de istorie a religiilor a fost introdusă în Universitatea din Geneva. Belgia a voit și ea să aibă catedra sa a religiilor. La Roma, guvernul italian a înființat de asemenea o catedră pentru acest învățământ. Austro-Ungaria a urmat mișcarea: istoria religiilor a devenit acolo materie obligatorie a învățământului. Scoția a consacrat aceluiași obiect un legat de două milioane etc.

În Franța, domnii Littré și Maurice Vernes au fost aceia care au început campania. La 9 iulie 1879, Paul Bert, sprijinit de J. Ferry, a cerut și a obținut o lege care suprima Facultățile de teologie și crea la Sorbona o catedră de istorie a religiilor. Prin decretul din 30 ianuarie 1886, acest învățământ a fost introdus și în École pratique des Hautes Études.

În 1906, o petiție a fost adresată Parlamentului de către „grupul de studii și propagandă raționalistă", din care fac parte domnii Aulard, Louis Havet, Paul Reclus, pastorul Maurice Vernes etc., cerând crearea unui învățământ al istoriei religiilor asemănător celui instituit în 1886 la École des Hautes Études, nu numai în licee, ci și în școlile primare.

„Pe de o parte, scriu petiționarii, trebuie învățate tineretului faptele istorice pe care Biserica i le ascunde și trebuie să i se arate în adevărata ei lumină istoria religiilor și aceea a papalității. Aceste noțiuni vor fi distribuite prin învățământul primar și secundar. Pe de altă parte, trebuie continuate

lucrările de critică religioasă pe care reformatorii și enciclopediștii le-au întreprins cu metode insuficiente și cu documentații incomplete.

„La Paris, învățământul superior al istoriei religiilor există la Collège de France, unde o catedră de istorie generală a religiilor a fost creată de Ferry, la Sorbona, la École pratique des Hautes Études etc., etc... În provincie, va trebui într-o zi, cel puțin două catedre în fiecare facultate, adică patruzeci și opt în total: o catedră de istorie a iudaismului și a religiilor ieșite din Biblie, creștinismul și islamismul, și o catedră de istorie a celorlalte religii.

„Pentru început, s-ar putea mărgini la a crea mai întâi o conferință de istorie a religiilor biblice la Lille, Nancy, Lyon, Bordeaux și Toulouse. Momentul este deosebit de favorabil pentru a institui învățământul de care este vorba. Suprimarea facultăților de teologie protestantă din Paris și Montauban va furniza imediat disponibilitățile suficiente pentru a crea aceste conferințe de la Lille, de...

„În învățământul secundar, conferința va fi făcută de un profesor de filozofie sau de istorie. Pentru a-i face loc în învățământul primar, va trebui să se taie puțin din programul actual… să se spună ceea ce știe istoria despre cărțile numite Vechiul și Noul Testament, creșterea dogmei creștine... crearea relativ recentă a episcopatului Romei... lunga luptă a Republicii împotriva clericalismului... lupta Bisericii împotriva

progresului științelor, deoarece toate i se par a contrazice textul cărților sale sacre etc.

„Acest învățământ va avea sancțiuni, căci Statul laic are dreptul să ceară tuturor tinerilor care îi cer o diplomă de sfârșit de studii să dea mărturie de cunoștințe precise și științifice asupra unor fapte care au ținut un loc atât de însemnat în civilizațiile din care a ieșit a noastră."

Văzând cum aceeași gândire izbucnește pretutindeni în același timp, cum, aproape în același ceas, guvernele diferitelor țări votează legi și alocă fonduri pentru un învățământ la care nimeni nu se gândise până atunci, este greu să nu se creadă că a fost dat un cuvânt de ordine, iar acest cuvânt de ordine de unde poate veni, dacă nu din regiunile superioare ale francmasoneriei, singura putere ascultată și ascultată cu supunere astăzi de toate guvernele?

Învățământul dat de la înălțimea catedrelor universitare este curând răspândit prin miile de glasuri ale revistei, ale ziarului și ale cărții, în toate punctele Franței și ale Europei. Din Facultăți, el pătrunde în licee, apoi în școlile primare și de acolo într-o mulțime de familii.

„Nu ignorați, spunea domnul abate de Broglie, deschizând, în 1889, cursul său de apologetică creștină, că uneori mărturisită limpede, alteori voalată sub formele transparente ale unui respect aparent care acoperă disprețul, această idee că nu există nici o religie care să poată purta în chip legitim, într-un mod

exclusiv, titlul de religie adevărată, domnește într-un mare număr de spirite printre contemporanii noștri; că această gândire este mai ales dominantă printre aceia care se ocupă cu a crea, a dezvolta, a răspândi învățământul istoriei religiilor; și că acest învățământ, atât de lăudat în zilele noastre, pare să aibă drept scop principal, dacă nu unic, de a distruge însăși noțiunea de religie adevărată."

Concluzia celor ce preced este că există în proiect și în curs de formare o religie nouă, religie a viitorului, spun unii, religie a secolului al XX-lea, spun cei mai nerăbdători, religie calificată americană, fiindcă și-a găsit în America originile, dezvoltarea și zeloții care voiesc să o introducă în Europa, religie umanitară, prin scopul pe care îl urmărește, care este de a-l substitui pe om lui Dumnezeu.

Numeroase și active societăți s-au format în acest scop și le-am întâlnit pretutindeni. Membrii lor sunt pătrunși de aceste două idei: 1° că o religie absolut universală trebuie să se statornicească pe ruinele tuturor religiilor, și aceasta prin coborârea barierelor, prin ștergerea dogmelor; 2° că această religie universală trebuie să fie o religie socială, o religie umanitară, o religie a progresului omenesc, mergând până la a-i procura omului paradisul pe pământ. Aceste idei, membrii acestor diferite societăți le răspândesc într-un public din ce în ce mai numeros și pregătesc astfel opinia să dorească noua ordine de lucruri voită de Puterea ocultă a Evreilor pentru a-și așeza dominația asupra întregului gen omenesc.

Ori de câte ori este de făcut o operă de propagandă, întotdeauna spre Franța se îndreaptă privirile.

Deja, în 1820, Channing spunea că așteaptă de la țara noastră „religia viitorului". „Cred, îi scria el lui Sismondi, că, atunci când religia va reapărea la voi, se va arăta sub o formă mai divină; cred că Franța, după atâtea eforturi către progres, nu-și va relua teologia ei mâncată de cari... Un mijloc de a restaura acolo creștinismul este de a-i arăta armonia cu spiritul de libertate, de filantropie, de progres și de a face să se vadă că aceste principii cer, pentru întreaga lor dezvoltare, ajutorul creștinismului... Se va face oare această operă printr-o acțiune tăcută sau prin mari convulsiuni?"

Marile convulsiuni se vestesc în toate chipurile și, dacă vor izbucni, trebuie să nădăjduim în mila lui Dumnezeu că ele vor sluji să deschidă ochii și să facă a se reintra pe căile tradiționale și în lumina adevărului deplin. Dar, până atunci, opera înaintează. Nu este decât să privim în jurul nostru pentru a vedea puternicele eforturi care se fac pentru a introduce modernismul în spirite, pentru a introduce în lume religia „umanității".

TEMPLUL III
MAEȘTRII OPEREI

CAPITOLUL XLVII
EVREII, ACȚIUNEA LOR ÎN CREȘTINĂTATE

mai mare încă" (**Problèmes**, pp. 1 și 2.)

În orice construcție, zidarii sunt călăuziți în lucrările lor de maiștri, de directori, iar acești directori veghează la buna executare a planurilor trase de arhitect.

Nu merge altfel nici în edificarea Templului lui Solomon. Și acolo, nu sunt numai lucrători, ci, deasupra lor, maeștri ai operei și un arhitect. Deja foarte adesea am surprins intervenția evreilor în opera masonică. Ei sunt aceia care au conceput ideea unei republici universale și a unei religii umanitare pentru a-și așeza dominația asupra întregului gen omenesc. De cinci secole, ei înrolează, ei organizează în societăți secrete suprapuse unele peste altele lucrătorii dedați

distrugerilor și construcțiilor necesare acestei duble opere; și au luat asupra lor destul ascendent și destulă putere pentru a-i menține la lucrul lor, în ciuda greutăților și împotrivirilor, sau pentru a-i readuce la el și a ajunge la rezultatele pe care le-am putut constata în paginile precedente.

A sosit deci momentul de a ne îndrepta atenția asupra a ceea ce, în acest moment, preocupă cel mai mult spiritele luminate care caută să-și dea seama de starea actuală a Franței, a Bisericii și a lumii: chestiunea evreiască. De o jumătate de veac, importanța ei crește din zi în zi. Ea este studiată de teologi și filosofi, de istorici și oameni politici, de economiști și de tot publicul. Mai ales de când domnul Édouard Drumont a atras atenția în această direcție, câte lucrări au venit să demonstreze gravitatea crescândă a problemei evreiești!

Nu o putem trata aici în toată amploarea ei, dar tot ceea ce precede cere lămuriri pe care nu le putem refuza cititorilor noștri.

Am văzut conjurația anticreștină manifestându-și prezența în cele două lumi, folosind pretutindeni aceeași tactică, lovind în aceleași puncte, adesea în același timp. Mons. Martin, episcop în Statele Unite, conchide de aici existența unei direcții centrale, a unui scop hotărât către care totul tinde, a unui plan de ansamblu pentru a-l atinge și a unei puternice organizații care îl execută. Am văzut această organizație în structura și funcționarea ei de-a lungul mai multor secole. Dar cine a

construit mașina? Și cine o face să funcționeze? Numărul acelora care numesc evreul crește din zi în zi.

Se înșală oare?

Urcând la originile conjurației anticreștine în Franța, am găsit mai întâi pe Voltaire, pe enciclopediști și pe francmasonii exportați de el din Anglia la noi. Am constatat că, în același timp, se introduceau la noi idei în contradicție cu acelea pe care educația familială, politică și religioasă le întreținea acolo de secole. De la noi, aceste idei s-au răspândit la celelalte națiuni care aveau aceeași civilizație, și aceasta cu o repeziciune minunată. Cum să explici, fără un agent de propagandă răspândit pretutindeni, această invazie căreia i se opuneau cultura franceză, mentalitatea europeană, vigilența puterilor spirituale și dificultatea comunicațiilor?

Presupunerea intervenției evreilor dă un răspuns. Ei aveau interesul de a se face agenții de transmitere ai ideilor masonice, fiindcă ele învățau egalitatea raselor și fiindcă rasa lor era pretutindeni respinsă ca dușmană; singuri, numai ei singuri în lume aveau acest interes. În plus, ei aveau posibilitatea de a fi în mod eficace acești agenți, fiindcă aveau comunități pretutindeni, fiindcă de multă vreme aveau obiceiul de a organiza grupări secrete și le cunoșteau mânuirea și puterea.

Mai târziu, am văzut evrei, membri ai Înaltei Vente, întreținând relații cu coreligionarii lor din toate țările. Am

întâlnit alți evrei în toate revoluțiile operate de societățile secrete. Am văzut că întemeietorii, propagatorii și zeloții tuturor asociațiilor cu caracter universal, întemeiate pentru a surpa creștinismul și a răsturna barierele dogmatice și morale care îl despart de religiile false, Alianța religioasă universală, Liga universală a învățământului etc., Uniunile creștine ale tinerilor, la care se poate adăuga foarte bine Sillonul, etc., și deasupra tuturor acestora, Alianța Israelită Universală, au fost și sunt de rasă israelită. Evrei germani sunt în fruntea mișcării socialiste. Jules Simon, care avea sânge evreiesc în vine, este unul dintre întemeietorii Internaționalei. Unul dintre creatorii nihilismului rus este un evreu, Herzen, și tot un evreu german, Deutz, i-a dat primul impuls. Popa Gapone este de origine evreiască și se știe ce parte mare au luat evreii în tentativele de revoluție făcute în Rusia sub acoperirea războiului împotriva Japoniei. Mâna evreului a fost semnalată de asemenea în revoluția care a urmat și care a introdus parlamentarismul în țara autocrației.

Acum patruzeci de ani, în 1870, domnul de Camille scria din Bologna ziarului **Le Monde** (2 aprilie 1870): „Fac în acest moment un turneu în Italia, pe care am vizitat-o acum cincisprezece ani, și tocmai am întâlnit acolo una dintre vechile mele cunoștințe. Acest om, îl știam pe vremuri amestecat activ în treburile ordinului masonic și ocupând un loc înalt într-o lojă din Înalta Italie. L-am întrebat pe acest om unde se află în privința ordinului său masonic, și iată răspunsul său: «Am părăsit loja mea și ordinul în mod definitiv, fiindcă

am dobândit convingerea că noi nu eram decât instrumentul evreilor care ne împingeau la distrugerea totală a creștinismului. Spre aceasta este condusă mulțimea adepților, care nu vede mare lucru, de către evreii care conduc totul.»"

Le Monde făcea să urmeze acestei scrisori, din care nu se dă aici decât un foarte scurt extras, această concluzie: „Această mărturie, unită cu atâtea altele, îngăduie deci a se crede că marea Conspirație anticreștină, care ne învăluie, este condusă de vechii dușmani ai lui Hristos și de urmașii acelora care L-au pus la moarte."

Națiunea evreiască este, de altfel, singura care se află în condițiile necesare pentru a împlini un asemenea oficiu. Împrăștierea ei de nouăsprezece secole pe toată suprafața pământului, situația care i-a fost făcută la toate popoarele au adus-o să caute mijloacele de a-și menține naționalitatea, credința, speranțele și de a purta grijă intereselor sale.

Pentru aceasta, ea a trebuit să se constituie într-o societate bine disciplinată, guvernată de conducători ascultați cu pietate și protejată prin legea secretului cea mai riguroasă.

Mulțumită acestei organizații, evreii, în cursul acestor nouăsprezece secole, au avut întotdeauna între ei, de la un capăt al lumii la celălalt, raporturi foarte active. Întinderea aproape universală a comerțului lor, îndemânarea și discreția agenților lor procurau conducătorilor națiunii mijloace sigure și numeroase de a da cuvinte de ordine, de a le face să ajungă

fără greutate în țările cele mai depărtate și, prin aceasta, de a obține o acțiune comună și stăruitoare în vederea rezultatului de dobândit.

Redusă la ea însăși și fără alianță cu iudaitatea, Francmasoneria nu ar fi putut niciodată să împlinească ceea ce am văzut-o făcând.

Aici revine observația făcută pentru secolul al XVIII-lea. Ideile, interesele, poftele diferitelor popoare care locuiesc cele două emisfere nu sunt identice. Aceste popoare sunt guvernate de autorități, de dinastii care nu au nici aceleași tendințe, nici aceleași ambiții. Dacă Francmasoneria nu ar fi compusă decât din indivizi aparținând acestor diferite țări, fiecare ar fi avut gândurile mediului său: unitatea de vederi, corespondența eforturilor către un scop opus tradițiilor propriei naționalități și credinței religiei naționale nu ar fi cu putință. Trebuie deci ca Francmasonii să-și primească inspirațiile din afară și ca impulsurile să vină de la o religie și de la o naționalitate dușmană.

Totul se explică dacă cadrele Francmasoneriei sunt furnizate de iudaitate. Indivizii care formează aceste cadre primesc sugestiile Puterii oculte a rasei lor, le transmit, iar după ce sugestiile au pregătit spiritele pentru docilitate, vin îndrumările.

Un indiciu foarte izbitor al acestei subordonări a Francmasoneriei față de iudaitate se află în simbolismul

comun uneia și celeilalte, simbolism adoptat în țările catolice, ca și în ținuturile protestante, la necredincioși, ca și la creștini.

Ceea ce dă nu mai puțin de gândit este felul operelor împlinite de Francmasonerie. Totul în ea este coordonat către acest dublu scop: coborârea frontierelor și abolirea dogmei. Nu se vede de ce și cum ideea acestor două distrugeri ar fi venit în mintea francezilor și a creștinilor, dacă ele nu le-ar fi fost sugerate din altă parte. Dar nimic nu mai miră dacă se presupune că le-au fost sugerate de evrei. Ea este atunci rodul firesc al celor două mari pasiuni ale lui Israel, de la dispersie încoace: ura față de Hristos și de opera Sa și ambiția de a subjuga genul omenesc.

Încă din primele zile ale creștinismului, evreii nu au lăsat să se ignore că ura pe care o concepuseră împotriva Domnului nostru Iisus Hristos și care îi purtase până la extrema de a-L răstigni avea să stăruie în inimile lor.

Au făcut să moară pe ucenicii Săi Ștefan, Iacob cel Mare și Iacob cel Mic, Matia, vinovați numai de a predica doctrina Mântuitorului și de a o întări prin minuni. S-au împotrivit cu furie răspândirii Evangheliei, când biciuindu-i pe Apostoli, când aţâţându-l pe Saul împotriva ucenicilor; apoi, după convertirea acestuia, l-au persecutat prin calomniile și blasfemiile lor, prin răscoale ridicate împotriva lui, până într-acolo încât chiar păgânii, precum Gallion, proconsulul Ahaiei, au trebuit fie să-l smulgă violențelor lor barbare, fie să nimicească acuzațiile lor mincinoase și criminale. În anul 65,

la Ierusalim, l-au târât afară din cetate ca să-l ucidă. Lisias l-a izbăvit; el a trebuit totuși să le acorde această satisfacție de a-l pune în lanțuri și chiar, dacă ar fi avut puterea, de a-l bate cu vergi.

Evreii au fost cauza primelor persecuții ale păgânilor împotriva creștinilor. „Sinagogile sunt izvoarele din care curge persecuția", a scris Tertulian. Și, în zilele noastre, un protestant, domnul Jean Réville, afirmă același lucru în acești termeni: „Cei dintâi creștini, ieșiți din iudaism, nu aveau dușmani mai răi decât Evreii."

Încă din anul 44, Agrippa și-a pus puterea în slujba lor. Nero era înconjurat de sclavi evrei, Poppeea era pe jumătate evreică. Istoricul Persecuțiilor, domnul Paul Allard, se alătură părții lui sfântului Clement, care atribuie geloziei lor prima persecuție.

Când împăratul Sever a publicat edictul prin care interzicea propaganda iudaică și creștină, acest edict a fost atât de puțin observat față de evrei și atât de crunt executat împotriva ucenicilor lui Hristos, încât s-au văzut creștini prea lași pentru a înfrunta chinurile și totuși prea legați de cultul Dumnezeului unic pentru a arde tămâie înaintea idolilor, refugiindu-se în sânul iudaismului.

Sub persecuția lui Deciu, evreii, spune domnul Paul Allard, asistă cu o curiozitate arzătoare, cu o bucurie plină de ură, la încercarea impusă creștinilor. Li se auzeau pretutindeni glasurile, ridicându-se cu accentul triumfului. Le făcea

plăcere, precum le-a reproșat un martir, să calce laș în picioare vrăjmași căzuți. Ca pe vremea lui Policarp, atunci colonia evreiască s-a arătat a fi dușmanul cel mai înverșunat al creștinilor. Poporul păgân privea cu curiozitate, dar evreii luau parte, jucau un rol activ.

Iulian Apostatul a recunoscut repede în evrei cei mai buni aliați ai săi în războiul surd, neîncetat, pe care l-a purtat creștinilor: „Vrăjmășiile lor seculare, spune sfântul Grigorie de Nazianz, îi desemnau drept auxiliari pentru acesta"; iar aceștia s-au grăbit să folosească dispozițiile împăratului pentru a-și potoli din nou urile tradiționale. Au fost văzuți în Egipt, în Asia, arzând nepedepsiți bazilicile creștine.

Se știe că apostatul a voit să-i adune din nou în trup de națiune, să redea Ierusalimului caracterul de cetate sfântă și, pentru aceasta, să ridice din nou Templul. Sfântul Ioan Gură de Aur spune că îi chemase aproape de el pe fruntașii dintre evrei și că la sugestia lor concepuse ideea de a da un dezmințț public profeției Domnului nostru Iisus Hristos, așa cum era ea înțeleasă.

După persecuții, evreii au dat urii lor un alt curs. Deja iudaismul se introdusese chiar în Biserică pentru a duce acolo tulburare, dezbinare și erezie. Aceasta a fost opera lui Simon Magul, a gnosticilor, a lui Manes și a adepților sau emulilor săi. A fost opera tuturor ereziarhilor, nu pentru că toți ar fi fost de rasă evreiască, ci pentru că toți au urmat inspirațiile ei. Avem drept garant pentru aceasta pe Bernard Lazare, acel

evreu care a fost unul dintre marii agenți ai afacerii Dreyfus și căruia Republica, în semn de recunoștință, i-a ridicat o statuie. În cartea sa **Antisemitismul, istoria lui, cauzele lui**, el spune: „Acești raționaliști și filosofi (evrei) au fost aceia care, din secolul al X-lea până în secolul al XV-lea, până la Renaștere, au fost auxiliarii a ceea ce se poate numi Revoluția generală a umanității." „Evreii averroiști au fost strămoșii direcți ai oamenilor Renașterii. Mulțumită lor s-a elaborat spiritul de îndoială și, de asemenea, spiritul de cercetare. Platonicienii din Florența, aristotelicii din Italia, umaniștii din Germania au venit din ei. Mulțumită lor Pomponazzi a compus tratate împotriva nemuririi sufletului, mulțumită lor încă a încolțit la gânditorii secolului al XVI-lea acel teism care a corespuns unei decadențe a catolicismului." Așadar, după Bernard Lazare, evreilor trebuie să li se atribuie originea și principiul civilizației moderne și al conflictului care de atunci nu a încetat între ea și civilizația creștină, după ce a fost pregătit de ei vreme de secole.

„Reforma, în Germania ca și în Anglia, spune mereu același evreu, a fost unul dintre acele momente când creștinismul s-a recălit la izvoarele iudaice. Spiritul evreiesc a triumfat odată cu protestantismul." „Exegeza, liberul examen sunt în chip fatal distrugătoare, iar evreii sunt aceia care au creat exegeza biblică, ei sunt aceia care, cei dintâi, au criticat simbolul și credințele creștine."

Un alt evreu, domnul Darmesteter, rezumă astfel tot ceea ce se poate spune asupra acestui subiect: „Evreul se pricepe să

dezvăluie punctele vulnerabile ale Bisericii și are în slujba sa, pentru a le descoperi, pe lângă înțelegerea Cărților sfinte, și redutabila pătrundere a celui apăsat. El este doctorul necredinciosului; toți răzvrătiții spiritului vin la el în umbră sau în plină lumină. El este la lucru în imensul atelier de blasfemii al marelui împărat Frederic și al prinților de Suabia sau de Aragon: el este acela care făurește tot acest arsenal ucigaș de raționamente și de ironie pe care îl va lăsa moștenire scepticilor Renașterii, libertinilor marelui secol, iar sarcasmul lui Voltaire nu este decât ultimul și răsunătorul ecou al unui cuvânt murmurat cu șase secole mai înainte, în umbra Ghetoului, și mai devreme încă, pe vremea lui Cels și a lui Origen, la însăși leagănul religiei lui Hristos."

După ce au luat o mare parte la Renaștere, la Reformă, la filosofism, la toate ereziile, evreii nu au avut una mai mică în Revoluție; dovada de dat ar fi lungă, să ne mulțumim cu aceste mărturisiri ale lui Bernard Lazare: „Evreul are spirit revoluționar; conștient sau nu, el este un agent al revoluției." „În timpul perioadei revoluționare, evreii nu au rămas inactivi. Având în vedere micul lor număr la Paris, îi vedem ocupând un loc considerabil, ca electori de secție, ofițeri de legiune sau asesori etc. Ar trebui cercetate arhivele provinciilor pentru a determina rolul lor general." „În timpul celei de-a doua perioade revoluționare, aceea care pornește de la 1830, ei au arătat și mai multă ardoare decât în cea dintâi. Lucrând pentru triumful liberalismului, ei lucrau pentru ei înșiși. Este în afara oricărei îndoieli că, prin aurul lor, prin energia lor, prin

talentul lor, au susținut și ajutat revoluția europeană... Îi găsim amestecați în mișcarea tinerei Germanii; au fost numeroși în societățile secrete care au format armata revoluționară combatantă, în Lojile masonice, în grupurile Carbonariei, în Înalta Vente romană, pretutindeni, în Franța, în Germania, în Elveția, în Austria, în Italia."

În Franța, în vremurile din urmă, persecutorii nu au avut prieteni mai înfocați, inspiratori mai ascultați decât anumiți evrei precum Lévy-Crémieux, Hugo Oberndorffer, Hemmerdinger, Von Reinach, Arton și Cornelius Herz. Acestuia din urmă, evreu german, îi cereau sfat Freycinet, Floquet, Rouvier; pentru că, pe tabloul Înaltei Masonerii internaționale, Herz figura la 1 martie 1881 în lista Inspectorilor generali cu această mențiune: „Pentru relațiile generale ale Angliei, Franței și Germaniei."

„Cât despre acțiunea și influența lor în socialismul contemporan, spune încă Bernard Lazare, ea a fost și este, se știe, foarte mare." Deși nu ne învață nimic, acest evreu nu se sfiește să dea dovezile afirmației sale, arătând la toate popoarele partidele socialiste, internaționaliste, nihiliste, întemeiate de evrei sau cel puțin susținute de ei.

El tocmai ni i-a arătat în loji și în lojile din spate; spune în altă parte: „Este sigur că au fost evrei chiar la leagănul Francmasoneriei, evrei cabaliști, după cum o dovedesc anumite rituri păstrate. Foarte probabil, în anii care au precedat Revoluția franceză, ei au intrat în număr și mai mare

încă în consiliile acestei societăți și au întemeiat ei înșiși societăți secrete." Adică lojile din spate, pentru ca de acolo să domine, să inspire și să conducă întreaga sectă.

După toate acestea, cititorii noștri vor conveni că **L'Univers israélite** nu a spus nimic prea mult în numărul său din 26 iulie 1907: „Se întâlnește la aproape toate marile schimbări ale gândirii o acțiune evreiască, fie strălucitoare și vădită, fie surdă și latentă. Astfel, istoria evreiască merge alături de istoria universală pe toată întinderea ei și o pătrunde prin o mie de fire."

În cartea sa **Iudaismul și iudaizarea popoarelor creștine**, domnul Gougenot des Mousseaux istorisește cele ce urmează:

„Unul dintre prietenii noștri, om de stat, în slujba marii puteri germanice, unul dintre acei rari protestanți care au rămas credincioși devoțiunii față de Hristos, ne scria în luna decembrie 1865:

« De la recrudescența revoluționară din 1848, m-am aflat în relații cu un evreu care, din vanitate, trăda secretul societăților secrete la care era asociat și care mă prevenea cu opt până la zece zile înainte de toate revoluțiile care aveau să izbucnească într-un punct oarecare al Europei. Îi datorez convingerea neclintită că toate aceste mari mișcări ale « popoarelor oprimate » etc., etc., sunt combinate de o jumătate de duzină de indivizi care își dau ordinele societăților secrete din întreaga Europă.

« Pământul este cu totul minat sub picioarele noastre. »”

Nu este nevoie de mai multe dovezi decât cele pe care tocmai le-am dat — și ele ar putea fi înmulțite — pentru a stabili că, de la începutul erei creștine, evreul a fost și este cu adevărat în toate lucrurile și în toate punctele marele revoluționar și marele ereziarh. El distruge pentru a distruge, din ură față de ceea ce există, dar și în nădejdea de a zidi pe aceste ruine Templul pe care l-am numit Ierusalimul de ordin nou, așezat între Orient și Occident pentru a se substitui dublei cetăți a Cezarilor și a Papilor, adică Republicii universale și Religiei umanitare al căror pontif și suveran voiește să fie.

CAPITOLUL XLVIII
EVREII: ȚELUL AMBIȚIEI LOR

Pentru a vesti domnia lui Mesia viitor, profeții folosisera expresii măreațe care, la prima vedere, puteau trezi ideea unei dominații temporale. În vremea Domnului nostru, aceste profeții primeau în general de la doctori o interpretare conformă cu această idee: Mesia trebuie să fie un rege temporal și regalitatea sa o dominație pământească. La venirea sa, puterile potrivnice trebuie să se ridice împotriva lui, iar nimicirea lor trebuie să se facă prin arme. Se citește în Targumurile lui Ionatan asupra lui Isaia: „Popoarele sunt zdrobite de Regele Mesia." Urmarea acestei lupte biruitoare era, în gândirea evreilor din acel timp, întemeierea la Ierusalim a unui mare regat întemeiat de Dumnezeu Însuși și care trebuia să stăpânească lumea întreagă. Sfântul Ieronim amintește aceste idei încă în vigoare printre israeliții din vremea sa.

Aceste idei despre viitorul regat palestinian au intrat până și în lumea păgână și au fost semnalate de Tacit și Suetoniu.

Aceasta explică de ce, în urma înmulțirii pâinilor, galileenii au crezut că L-au găsit în Iisus pe Mesia cel temporal pe care îl așteptau și s-au gândit să-L ia cu sila pentru a-L face rege. Aceasta explică de asemenea indignarea evreilor în fața pretenției lui Iisus de a fi Fiul lui Dumnezeu, deși El părea orgoliului lor atât de disprețuit și ei nu vedeau în El nici o aptitudine de a realiza aspirațiile naționale.

Ruina Ierusalimului, împrăștierea lor în lume, nu i-a făcut pe evrei să-și piardă speranțele.

Sfântul Ieronim, care cunoștea în profunzime doctrinele iudaice, în comentariul său la profeția lui Daniel care arată piatra cea mică desprinzându-se din vârful muntelui pentru a sfărâma statuia lui Nabucodonosor, scrie: „Evreii întorc acest pasaj în folosul lor și refuză să-L recunoască pe Hristos în această piatră. Pentru ei, ea nu desemnează decât poporul lui Israel devenit deodată destul de puternic pentru a răsturna toate împărățiile pământului și a întemeia pe ruinele lor împărăția sa veșnică."

Această idee, această speranță, această convingere de a fi „prima aristocrație a lumii" și de a trage de aici dreptul la dominația universală este, a fost întotdeauna, centrul tuturor gândurilor lor. Sfântul Ieronim tocmai ne-a spus ce gândeau ei despre ei înșiși în secolul al IV-lea; în al XV-lea, învățatul

rabin Abravanel, ministru de finanțe în Spania și în Portugalia, sub Ferdinand Catolicul, anunța în comentariile sale la Ieremia apropiata venire și domnie a lui Mesia, când se va împlini nimicirea creștinilor și a neamurilor. Și Reuchlin, în aceeași epocă, spunea și el: „Evreii așteaptă cu nerăbdare zgomotul armelor, războaiele și ruina regatelor. Nădejdea lor este aceea a unui triumf asemănător celui al lui Moise asupra canaaneenilor și care ar fi preludiul unei glorioase întoarceri la Ierusalim, restabilit în vechea lui strălucire. Aceste idei sunt sufletul comentariilor rabinice la profeți. Ele au fost transmise în chip tradițional și inculcate în spiritul acestei națiuni. Și astfel, dintotdeauna, israeliții s-au pregătit pentru acest eveniment, termenul suprem al aspirațiilor rasei evreiești."

În zilele noastre, Bernard Lazare a spus și el despre cei din rasa sa: „Popor energic, viu, de un orgoliu infinit, socotindu-se superior celorlalte națiuni, poporul evreu a vrut să fie o putere. El avea în mod instinctiv gustul dominației, deoarece prin originile sale, prin religia sa, prin calitatea de rasă aleasă pe care și-o atribuise dintotdeauna, se credea așezat deasupra tuturor. Pentru a exercita această autoritate, evreii nu au avut alegerea mijloacelor. Aurul le-a dat o putere pe care toate legile politice și religioase le-o refuzau, și era singura pe care o puteau spera. Deținători ai aurului, ei deveneau stăpânii stăpânilor lor, îi dominau, și era și singurul mod de a-și desfășura energia, activitatea."

Acest spirit de dominație i-a făcut întotdeauna odioși tuturor popoarelor. „Apud ipsos, spune Tacit, fides obstinata,

misericordia in promptu, sed adversus omnes alios hostile odium", iar Sfântul Pavel, în Epistola sa către Tesaloniceni, a spus și el despre ei: „Și tuturor oamenilor le sunt împotrivă."

O carte pe care o așază mai presus de Biblia însăși a slujit cu putere la întreținerea acestui spirit la ei, până în zilele noastre: Talmudul. Domnul August Rohling, profesor la Universitatea din Praga, l-a tradus. Câteva rânduri vor fi de ajuns pentru a-i face cunoscut spiritul. „Dominația asupra celorlalte popoare trebuie să fie partea evreilor. În așteptarea venirii lui Mesia, evreii trăiesc în stare de război continuu cu celelalte popoare. Când biruința va fi definitivă, popoarele vor accepta credința evreiască. — Ne-evreii nu au fost creați decât pentru a-i sluji pe evrei zi și noapte. — Dumnezeu dă toată puterea evreilor asupra bunurilor și sângelui tuturor popoarelor. — Banii ne-evreului sunt un bun fără stăpân, astfel încât evreul are dreptul să pună stăpânire pe ei. — Dumnezeu ne-a poruncit să practicăm camăta față de ne-evreu, astfel încât să nu-i dăm ajutor, ci să-i facem rău. — Numai evreii sunt oameni, celelalte națiuni nu sunt decât varietăți de animale. — Sufletele ne-evreilor vin din duhul necurat, iar sufletele lui Israel vin din duhul lui Dumnezeu." Poporul iudaic domnind veșnic asupra întregului univers, avându-i pe toți Goii drept sclavi. Iată, de trei mii de ani, visul acestui popor, țelul pe care îl urmărește prin toate vicisitudinile și prin toate mijloacele. Joseph Lémann a spus foarte bine: „Imaginația lui Israel nu a încetat niciodată să fie bântuită de un vis de dominație universală." Pagini și cărți întregi din Talmud exprimă

sentimentele care frământă sufletul evreiesc, iar rândurile de mai sus nu dau decât o foarte slabă idee despre ele.

Acestea sunt convingerile pe care Talmudul și învățătura dată din el le-au făcut să intre în conștiința evreiască. Acolo este principiul acțiunii pe care evreul se străduiește să o exercite în sânul celorlalte popoare, izvorul speranțelor sale, justificarea orgoliului său și a ambiției care voiește să supună toate popoarele imperiului său.

Ceasul acestui triumf și al acestei dominații se apropie, cred ei. Unul dintre ei, întemeietorul Alianței Israelite Universale, create pentru a-i grăbi venirea, striga acum câțiva ani, într-un discurs către delegații acestei asociații: „Cum s-au schimbat deja toate pentru noi, domnilor, și într-un timp atât de scurt! Când eram copil, evreii nu contau deloc, iar pe măsură ce a venit vârsta, i-am văzut cucerind în toate carierele o poziție înaltă... Curaj, prietenii mei, dublați-vă zelul; când prezentul a fost cucerit atât de repede și atât de bine, ce frumos este viitorul!"

Acest viitor cred ei că-l ating. Îl așteaptă mai ales de la ideile pe care le-au semănat în societatea creștină: libertate, egalitate, democrație, principiile lui '89.

La 29 iunie 1869, în momentul în care se deschidea Conciliul Vatican, evreii au voit să aibă, și ei, conciliul lor. L-au ținut la Leipzig, sub președinția doctorului Lazarus, din Berlin.

Figurau acolo reprezentanții Germaniei, ai Rusiei, ai Turciei, ai Austriei, ai Angliei, ai Franței, ai Țărilor de Jos etc., etc.

Concluzia a fost dată, în aplauzele tuturor, de doctorul Philipson, din Bonn, sprijinit de marele rabin al Belgiei, domnul Astruc. Ea a fost formulată astfel: „Sinodul recunoaște că dezvoltarea și realizarea principiilor moderne sunt cele mai sigure garanții ale prezentului și viitorului iudaismului și ale membrilor săi. Ele sunt condițiile cele mai energic vitale pentru existența expansivă și cea mai înaltă dezvoltare a iudaismului."

Am mai raportat deja aceste cuvinte; dar ele au o importanță capitală și este bine să le privim mai de aproape.

Principiile moderne au fost formulate în Declarația drepturilor omului. Ele purced toate din principiul principiilor: egalitatea. Toți oamenii sunt egali. Un englez nu trebuie să fie pentru un francez decât echivalentul oricărui alt francez, fiind unul și celălalt membri ai familiei umane, oameni, neavând alte drepturi decât drepturile care aparțin omului.

Evreul, ajutat de Francmasonerie, este acela care a răspândit și a făcut să fie primită această idee în anii care au precedat Revoluția. Idee nouă, căci, până atunci, existau francezi, englezi, germani, ruși, după cum existaseră greci, romani, barbari, fiecare având legile sale, constituția sa și drepturile pe care acestea le conferă naționalilor, cu excluderea străinilor.

Evreii, socotiți străini în toate țările lumii, aveau un interes suveran să schimbe această stare de lucruri, să se facă luați și primiți drept naționali pretutindeni unde se aflau. Aceasta au obținut-o prin Declarația drepturilor omului și tocmai ne-au spus folosul pe care l-au tras din ea, speranțele pe care ea îi face să le conceapă pentru un viitor apropiat.

Nu este de mirare că conciliul evreilor a recunoscut că în aceste „Principii moderne" se află „garanțiile cele mai sigure ale prezentului iudaismului și ale membrilor săi". Dacă, într-adevăr, națiunile ar ajunge să-și recunoască eroarea, să respingă această egalitate, condiția evreilor ar redeveni ceea ce era altădată, rasă deosebită, rasă necontopibilă; ei ar fi din nou tratați pentru ceea ce sunt, tratați pretutindeni ca străini.

De aceea, conciliul a votat dezvoltarea și realizarea principiilor moderne, dezvoltarea lor în spirite și realizarea lor din ce în ce mai desăvârșită în instituții.

Nimic mai lesnicios pentru el. El formează în sânul fiecăruia dintre Statele acestei lumi un Stat deosebit. Pretutindeni are ajutorul asociațiilor, secrete sau nesecrete, compuse din oameni de toate credințele sau, mai degrabă, de toate necredințele. El exercită asupra acestor societăți, al căror suflet, învăluit cu grijă în mister, sunt unii dintre căpeteniile sale, o stăpânire care îi îngăduie să le facă să lucreze în folosul său, fie răspândind ideile pe care are interesul să le propovăduiască, fie făcând legile sau întemeind instituțiile pe care aceste idei le cer. El are imensitatea neîncetat crescândă a bogățiilor sale și,

prin ele, pârghiile pe care și le făurește spre a forma opinia, spre a o ridica, spre a face să izbucnească evenimentele de la care așteaptă înaintarea cauzei sale. El are inflexibilitatea voinței sale și suplețea aptitudinii sale. El are privilegii de inteligență singulare și minunate, în raport cu ambițiile sale.

De aceea nu trebuie să ne mirăm văzând cât de mare este numărul creștinilor care, în presă și în învățământ, în administrație și în toate corpurile civile și politice, se fac colaboratorii evreilor în propaganda marilor principii. Ei nu știu fără îndoială ceea ce așteaptă evreul de la colaborarea lor; ei ignoră ceea ce trebuie să producă dezvoltarea principiilor moderne în spiritul maselor și realizarea lor în instituțiile politice și sociale. Totuși, conciliul de la Leipzig nu a ascuns aceasta. Această dezvoltare, această realizare sunt, a spus el, „condițiile cele mai energic vitale pentru existența expansivă și cea mai înaltă dezvoltare a iudaismului".

Care este această energie de viață pe care iudaismul o așteaptă pentru sine, pentru rasa sa, de la propaganda ideilor moderne și de la funcționarea instituțiilor moderne care decurg din ele, sufragiul universal și ceea ce urmează din el? Și care este cea mai înaltă dezvoltare spre care iudaismul nădăjduiește și pe care aceste idei și aceste instituții, energic vitale pentru el, trebuie să i-o procure?

Această dezvoltare nu este nimic mai puțin, este de prisos a o repeta, decât hegemonia evreului asupra întregii rase umane,

dominația sa asupra tuturor popoarelor, devenite supuși, robi ai lui Israel.

„Cum s-a schimbat deja totul pentru noi! Și într-un timp atât de scurt!" striga Crémieux după numai trei sferturi de veac de funcționare a principiilor moderne. Și abatele Lémann, de rasă evreiască: „Când s-a băgat de seamă că evreii erau cetățeni, ei erau deja în parte STĂPÂNII." El scria aceasta cu mult înainte de afacerea Dreyfus, care a făcut să vadă tuturor acelora care nu sunt înfeudați evreilor că aceștia sunt cu adevărat stăpânii noștri.

Înaintea lor, Disraeli, alt evreu, bine așezat pentru a cunoaște adevărul a ceea ce mărturisea, scria: „Evreul ajunge în zilele noastre să exercite asupra treburilor Europei o influență a cărei minune este izbitoare."

Mulți evrei astăzi nu așteaptă alt Mesia decât principiile lui 89. Ei spun împreună cu domnul Cahen: „Mesia a venit pentru noi la 28 februarie 1790, odată cu Drepturile omului." 89 este hegira lor. Principiile moderne sunt socotite de ei drept ideea mesianică și nu mai cheamă nimic altceva, nici om, nici armă, pentru a cuceri universul. Aceste principii nivelează totul la adversarii lor și fac din ei o pradă ușoară; lor înșiși le dau mai mult: să se bucure pretutindeni de două naționalități, cea împrumutată, care le dă toate drepturile cetățenilor țării în care s-au introdus, și cea a lor proprie, care le îngăduie să se înțeleagă de la un capăt la altul al lumii și să-și concentreze acțiunea pentru a ajunge să stăpânească totul.

Totuși, imensa majoritate a evreilor rămâne credincioasă vechii credințe astfel expuse de eminentul rabin Drach în cartea sa **Biserica și Sinagoga**.

„După doctrina învățată de maeștrii lui Israel, Mesia trebuie să fie un mare cuceritor, care va supune națiunile robiei evreilor. Aceștia vor relua Țara Sfântă, biruitori și încărcați de bogățiile pe care le vor fi smuls necredincioșilor. Atunci toate popoarele vor fi supuse evreilor și acestora le vor aparține bunurile și puterea celor învinși. Printr-un salut către acest biruitor și prin nădejdea bunurilor pe care trebuie să le procure poporului său, rabinii își încheie de obicei discursurile."

Chiar aceia care prefac în mit pe Mesia, precum redactorii **Archives israélites**, nu se pot pune în opoziție deschisă cu adevărații credincioși și sunt adesea siliți să le lase cuvântul.

La 21 martie 1864, **Archives** a publicat o scrisoare a unui ortodox din Nancy, în care se vede limpede că, ortodocși sau nu, toți evreii contează pe dominația universală pe care cred că le este făgăduită de Stăpânul suveran.

„Domnilor, eu sunt dintre cei care cred că generația noastră nu va vedea ziua marii reparări făgăduite. Și totuși nu aș vrea să afirm contrariul în fața evenimentelor și a transformărilor la care asistăm de cincisprezece ani încoace!

„Spuneți: nu credem această idee — a lui Mesia și a întoarcerii sale triumfale la Ierusalim — nici realizabilă, nici acceptabilă!

Ați cugetat bine la gravitatea acestor cuvinte? Căci ele alcătuiesc negarea completă a credinței noastre și a MISIUNII NOASTRE ÎN LUME! Nu aceasta este desigur gândirea dumneavoastră; dar se cuvine ca un organ de importanța **Archives** să nu poată fi socotit ca neavând toată conștiința datoriilor, ca și a speranțelor lui Israel. Cum! Nu credeți în misiunea finală a casei lui Iacob? Ierusalimul ar fi pentru dumneavoastră un cuvânt gol? Dar aceasta ar fi răsturnarea imediată a cultului nostru, a TRADIȚIEI noastre, a rațiunii noastre de a fi; și, în acest caz, ar trebui să ardem îndată toate cărțile noastre sfinte... Ritualul nostru, obișnuit sau extraordinar, ne vorbește neîncetat despre patria-mamă. Sculându-ne, culcându-ne, așezându-ne la masă, îl rugăm pe Dumnezeul nostru să grăbească întoarcerea noastră la Ierusalim, fără întârziere și în zilele noastre! Ar fi deci acestea cuvinte zadarnice? Repetarea generală, universală, a acestor cuvinte nu ar mai avea deci sens? Ar fi numai de formă?

„Din fericire, nu este așa; și vedeți, dragă Domnule, că, dacă mulți dintre noi au uitat însemnătatea întoarcerii, Dumnezeu ne-a ridicat frați noi care înțeleg uneori mai bine decât noi înșine această minune, unică în viața lumii, a unui popor întreg risipit de optsprezece sute de ani în toate părțile universului fără a se contopi și fără a se amesteca nicăieri cu populațiile în mijlocul cărora trăiește! Și această păstrare incredibilă, făcută să deschidă ochii celor mai orbi, nu ar avea nici o semnificație, nici o valoare pentru noi și pentru lume?

„... Dar să privim orizontul și să luăm aminte la trei semne strălucite care ne lovesc. Trei cuvinte, trei lucruri au privilegiul de a ocupa toate spiritele și de a absorbi atenția timpului prezent: NAȚIONALITĂȚI, CONGRESE, SUEZ.

„Ei bine! cheia acestei triple probleme (a popoarelor care intră în posesia lor înseși pentru a se unifica și a unifica, cu ajutorul firului electric și al aburului, diferitele regiuni ale lumii), cheia acestei triple soluții, este Israel, este Ierusalim! Am spus-o mai sus, întreaga religie iudaică este întemeiată pe ideea națională. — Și, fie că au sau nu conștiința ei, nu există o pulsație, nu există o aspirație a fiilor lui Israel care să nu fie către patrie. O repet, ar trebui să închidem de la prima până la ultima dintre cărțile noastre, dacă ar trebui să izgonim Ierusalimul din gândurile noastre!

„Și aceste aspirații, aceste gânduri nu sunt numai un lucru intim, propriu rasei noastre, ci sunt o nevoie universală; sunt împlinirea cuvintelor profeților; ce spun? A cuvintelor lui Dumnezeu..."

Încă un cuvânt, dragă Domnule. Ne apropiem de ziua aniversară a ieșirii din Egipt a israeliților, părinții noștri. În seara de 20 aprilie, pe tot pământul, un popor risipit de aproape două mii de ani, în aceeași zi, la același ceas, deodată, se ridică precum un singur om. Ia cupa binecuvântării așezate înaintea lui și, cu glas puternic accentuat, repetă de trei ori acest măreț toast: ANUL VIITOR LA IERUSALIM. Veți mai

spune oare că restabilirea națiunii evreiești nu este nici realizabilă, nici acceptabilă? — Lévy Burg."

Ar trebui reprodusă această scrisoare în întregime. Să mai citățm totuși măcar acest pasaj, care arată că, în gândirea evreilor, întoarcerea la Ierusalim atrage după sine dominația lor asupra întregului gen omenesc printr-o Convenție sau un tribunal însărcinat să guverneze pe toți oamenii. „Nu este oare firesc, NECESAR, să vedem un tribunal suprem, sesizat cu marile neînțelegeri publice, cu plângerile dintre națiune și națiune, judecând în ultimă instanță și a cărui vorbă să facă lege? Și această vorbă este cuvântul lui Dumnezeu, rostit de fiii Săi cei întâi născuți (Evreii) și înaintea căruia se pleacă cu respect toți principii, adică universalitatea oamenilor."

Popoare, vă trebuie un judecător suprem, infailibil. Recunoașteți în mine nu numai poporul-rege, ci și poporul-papă.

Ca întregire a acestei scrisori, poate fi reprodus un fragment dintr-un raport pe care doctorul Buchanan l-a făcut, în 1810, Bisericii anglicane. „În timpul șederii mele în Orient, am găsit pretutindeni evrei însuflețiți de speranța de a se întoarce la Ierusalim și de a-L vedea pe Mesia al lor... Ei cred că vremea eliberării lor nu este foarte îndepărtată și privesc revoluțiile care tulbură universul ca pe niște semne prevestitoare ale libertății. Un semn sigur al apropiatei noastre eliberări, spun ei, este că, în aproape toate țările, persecuțiile stârnite împotriva noastră se domolesc." Israel crede așadar apropiat,

foarte apropiat, momentul în care profețiile mesianice se vor împlini în sensul pe care el li l-a dat întotdeauna.

Trebuie oare să ne temem de a vedea visul lor realizându-se? Tradiția creștină ne vorbește despre Antihrist și îi dă aceleași trăsături pe care evreii le dau lui Mesia al lor.

Or, cum observă domnul des Mousseaux, „sub ochii noștri, de la un capăt la altul al pământului, lumea politică, lumea economică și comercială, condusă sau târâtă de societățile lumii oculte al căror principe sunt evreii, s-au apucat să frământe deodată, din toate părțile și cu o neobosită ardoare, marea unitate cosmopolită. Astfel se numește, în limbajul zilei, sistemul din care ar ieși abolirea tuturor frontierelor, a tuturor patriilor sau, dacă se voiește, înlocuirea patriei particulare a fiecărui popor printr-o mare și universală patrie care ar fi aceea a tuturor oamenilor."

Republica universală și religia umanitară cer o limbă comună. Mai multe încercări se fac în acest moment pentru a o crea și a o face primită: Ido, Volapük, Esperanto. Mulți socotesc că acestea sunt încercări iudeo-masonice, intrând în mijloacele întrebuințate de sectă pentru a pregăti nivelarea spiritelor și a națiunilor. Între alte semne care dau de gândit aceasta, steaua masonică nu este oare însemnul preferat al esperantiștilor? Creatorul Esperanto-ului, doctorul Zamenhof, este evreu. Trebuie întotdeauna să ne ferim de ceea ce vine de la ei.

Or, această unitate cere un cap. Și atunci evreii nu s-ar mulțumi numai să spere, să cheme prin dorințele lor pe Mesia al lor, stăpânitor al lumii, ci i-ar pregăti căile prin toată această lucrare seculară la care această carte i-a făcut pe cititorii săi să asiste.

Astfel am putut să-i numim maeștrii operei.

Aceasta ar fi marea operă a Puterii oculte care se află în fruntea tuturor societăților secrete ce acoperă lumea, care le inspiră și care îndrumă acțiunea tuturor către țelul pe care ea îl cunoaște bine, dar pe care îl ascunde pe cât poate creștinilor pe care și i-a făcut slujitori și unelte.

Prin ei, sau cel puțin cu ajutorul lor, ea lucrează, încă de pe acum, la o deplină expropriere, pentru ca, nemaifiind legați de nimic, popoarele să-i lase să pună stăpânire pe toate: am văzut pe francezi dezpropriați de tradițiile lor, ascultând pe aceia care se străduiesc să-i dezproprieze de naționalitatea lor și chiar de religia lor. Ei sunt pe cale să se dezbrace chiar și de bogățiile lor.

Domnul Émile Cahen, auditor la Consiliul de Stat, tocmai a fost însărcinat de ministrul muncii să cerceteze cauzele crizelor economice. Evreu el însuși, nu va pune printre aceste cauze marile jafuri evreiești. Am fost aduși — de cine și cum? — să încredințăm străinului treizeci și șase de miliarde din averea noastră. Domnul Arthur Meyer a dat această cifră. Lichidarea averii Franței, transformarea ei în hârtie, adică în

curând în frunze moarte, este unul dintre lucrurile care trebuie să contribuie la a o face să dispară ca națiune și se știe că asupra ei, asupra fiicei celei mari a Bisericii, Puterea ocultă vrea să triumfe mai întâi de toate. Dar și celelalte popoare sunt de asemenea sub acțiunea acestei pompe absorbante care este iudaismul.

Doctorul Ratzinger a spus foarte bine: „Exproprierea societății de către capitalul mobil se săvârșește cu atâta regularitate ca și cum ar fi o lege a naturii. Dacă nu se face nimic pentru a o opri, în spațiul a cincizeci de ani, sau cel mult al unui secol, toată societatea europeană va fi dată, de mâini și de picioare legată, în mâinile câtorva sute de bancheri evrei." Toată societatea europeană, este prea puțin spus; America și Asia vor fi de asemenea la bunul plac al bancherilor evrei. Krack-ul american a arătat bine că puterea lor este tot atât de mare în lumea nouă ca și în cea veche și nimeni nu ignoră că Japonia și China încep astăzi să le ceară mijloacele de a se „civiliza".

Domnul Gougenot des Mousseaux arată în cartea sa „imensitatea", enormitatea puterii pe care evreul o datorează aurului său, artei sale inimitabile de a și-l însuși, instinctului, talentului, geniului cu care este înzestrat de a-și ridica cuibul deasupra oricărei înălțimi și de a-l echilibra astfel încât a-l clătina înseamnă a clătina lumea.

Niciodată, ca în zilele noastre, finanța nu a fost nervul războiului și al păcii, sufletul politicii și al industriei, al comerțului și al fericirii familiilor, și niciodată această putere

nu și-a avut, ca în zilele noastre, domiciliul sau cetatea în casa de fier a evreului, nici nu s-a concentrat acolo într-un mod atât de prodigios și de formidabil.

Și, prin aur, evreul ne stăpânește, fiindcă orgoliul, luxul, desfrânarea, setea de toată puterea și de toată plăcerea au pus stăpânire pe sufletele noastre. Nu va slăbi prinderea decât înaintea învierii educației creștine, care inspiră omului smerenie, cumpătare, cinste, sobrietate, devotament, grijă și respect pentru cel slab și pentru cel sărac.

Părintele Ratisbonne, de rasă evreiască, constată că „evreii conduc bursa, presa, teatrul, literatura, administrațiile, marile căi de comunicație pe uscat și pe mare; și, prin ascendentul averii și al geniului lor, ei țin strânsă în această clipă, ca într-o rețea, toată societatea creștină."

În aceste condiții, ce s-ar întâmpla, întreabă domnul Gougenot des Mousseaux, „dacă vreun agitator, vreun cuceritor, ridicând stindardul lui Mesia și fruntea încununată de aureola pe care i-ar arunca-o lumina glorioasă a biruinței, s-ar da drept Cel dorit de Israel? Foarte marea majoritate, adevăratul nucleu al rasei iudaice, l-ar aclama. Cât despre minoritatea mai puțin credincioasă, evenimentul i-ar reclădi credința șovăitoare după modelul credinței părinților săi."

Și nu numai atât, ci, continuă domnul Gougenot des Mousseaux, dacă prin atotputernicia revoluțiilor moderne un om s-ar afla deodată stăpân pe voințele și forțele unui popor,

am putea oare nega, independent de limbajul profetic al Scripturilor și al Bisericii, că, în împrejurările pregătite din vechime de revoluționarii lumii întregi, un singur om, unul dintre acești corifei ai revoluției care fascinează și târăsc mulțimile, poate, într-o clipă, să se afle pe buzele, în dorințele și în fruntea popoarelor înfierbântate să îndrepte minunile aptitudinilor persoanei sale către scopul final al aspirațiilor lor", al acestor aspirații către plăcerea fără margini pe care o aprinde civilizația modernă?

Domnul des Mousseaux adaugă: „Atunci când, în domeniul gândirii, fiecare agent distrugător și-a împlinit sarcina, cu ce iuțeală de fulger — în veacul aburului și al electricității, adică într-un veac al scurtărilor miraculoase de timp și de spațiu — vor năvăli asupra noastră evenimentele cele mai pline de surprize! Evenimente care nu vor înceta să pară tot atât de îndepărtate, tot atât de imposibile acelora care nu știu nici să vadă, nici să creadă, precum le părea contemporanilor lui Noe potopul universal, chiar în ajunul zilei în care acest cataclism, prorocit atât de mult timp, a răsturnat pământul.

Tonkinul și Annamul. Oameni foarte bine informați asigură că dezamăgirile pe care Republica le-a întâmpinat acolo sunt atribuite societății Tien Si Hevi (Cerul și Pământul). Locurile străbătute de armata franceză erau pline de semne misterioase și de amenințări masonice adresate inițiaților europeni, care erau conjurați să nu-și folosească armele împotriva fraților lor orientali.

Două societăți secrete terorizează Cochinchina, Nghia hung și Nghia hou. Cea dintâi are drept stindard culoarea galbenă, iar cea de-a doua culoarea verde. În una și în cealaltă se țin întruniri în pagode speciale, se este legat printr-un secret absolut, se este susținut până la moarte.

Aceste masonerii indigene sunt în chip absolut dușmane Franței.

Un chinez, care a locuit în Franța, Ting-Toung-ling, a publicat, în 1864, o carte despre Francmasoneria chineză. El s-a făcut afiliat în Franța la R. L. Ierusalimul Văilor Egiptene. Domnul de Rosny, profesor la Școala limbilor orientale din Paris, a fost însărcinat să slujească drept interpret al recipiendarului. A aflat de la el că există în China asociații identice cu acelea ale lojilor noastre și de asemenea legate între ele prin jurăminte inviolabile.

Domnul de Rosny a intrat de asemenea în legătură cu un alt francmason chinez de grad mai înalt, Sun-young. Concluzia sa este că, în Asia ca și în Europa, Francmasoneria este totodată filozofică și revoluționară.

Viceregele din Yun-nan i-a mărturisit domnului François, consul al Franței, că societățile secrete sunt atât de puternice în China, încât el însuși era silit să le slujească drept instrument. A adăugat că ele sunt internaționalizate pentru străinii care se află în China.

Se vede cum, în momentul prielnic, lumea întreagă va putea fi răscolită și răsturnată spre satisfacerea ambițiilor lui Israel.

Trebuie citit în întregime acest capitol XII din cartea: **Evreul, iudaismul și iudaizarea popoarelor creștine**.

TEMPLUL IV
MARELE ARHITECT

CAPITOLUL XLIX
SATANA: REINTRAREA SA ÎN LUMEA CREȘTINĂ

Deasupra masonilor și deasupra maeștrilor operei, există oare un ordonator suprem al demolărilor religioase și sociale și un arhitect al edificiului căruia ele trebuie să-i facă loc, artistul-inginer al Templului care trebuie să se înalțe pe ruinele Bisericii?

Domnul conte d'Anthémarre a stabilit în **Revue catholique des Institutions et du Droit** că „Ființa supremă în fața și sub auspiciile căreia Revoluția a proclamat «Drepturile omului» și a voit să stabilească «cultul naturii» nu era, în gândirea principalilor autori ai Declarației și ai noii religii, Dumnezeul pe care Îl adoră cerul și pământul, ci Satana", desemnat sub acest nume de Ființă supremă sau de „Mare arhitect" în limbajul plin de minciună și de obscurități calculate pe care lojile și l-au făcut pentru a ascunde profanilor gândurile și scopul pe care secta îl urmărește. Acelui dumnezeu voiesc

adevărații inițiați să-i înalțe Templul simbolic în care nădăjduiesc să poată reuni pe toți oamenii sub același sceptru și în același cult.

Pentru acest cult, ei și-au aruncat deja ochii asupra sanctuarelor noastre, așa cum făcuseră teofilantropii după inaugurarea făcută de Robespierre. „Dacă vechile arhitecturi ridicate de credința veacurilor rămân în picioare, a spus unul dintre căpeteniile sectei, triunghiul va adăposti acolo solemnitatea ritualurilor sale; preoții de la Notre-Dame își vor ceda presbiterele păstorilor Marelui Orient." Și fratele Blatin, la a doua ședință a conventului din 1883: „În aceste edificii ridicate pretutindeni, de veacuri, pentru superstițiile religioase și supremațiile sacerdotale, vom fi poate chemați la rândul nostru să propovăduim doctrinele noastre; și în locul psalmodiilor clericale care mai răsună încă, vor fi ciocanele, bateriile și aclamațiile ordinului nostru acelea care vor face să răsune largile bolți și stâlpii cei mari."

În anul următor, la 24 februarie 1884, fratele Masson, delegat al lojei **Les amis de l'indépendance**, a reprodus dorința fratelui Blatin, invocând autoritatea lui.

Aceste cuvinte sunt altceva decât o vană lăudăroșenie.

Deja suntem martorii primelor eforturi ale sectei pentru a ajunge la scopul ei. Bisericile noastre nu ne mai aparțin. Prezența noastră în ele nu mai este decât tolerată. Când va înceta bunul plac al sectei, va trebui să le evacuăm.

În așteptarea zilei în care va socoti bun să pună stăpânire pe ele, ea dispune spiritele să primească această transformare, făcând să dispară puțin câte puțin numele lui Dumnezeu și glorificând pe Satana.

Prima parte a programului este vizibilă: toate legile, și în chip deosebit legea școlară, sunt făcute spre a o realiza. Punerea în practică a celui de-al doilea articol trebuie să fie mai discretă. Se tinde către el. Se cunoaște îngrozitorul salut adresat lui Satana de Proudhon și ceea ce, nu mai puțin odios, a rostit Renan. Michelet i-a prorocit triumful, iar Quinet voia „să înăbușe creștinismul în noroi", pentru ca religia lui Satana să-i poată lua locul.

Cultul lui începe să se contureze. Numele de templu dat de francmasoni locurilor lor de întrunire, altarul care se află acolo, podoabele pe care le poartă demnitarii, ceremoniile pe care le săvârșesc, toate acestea arată un cult, un cult care se adresează cu totul altcuiva decât lui Dumnezeu, îngerilor și sfinților Lui.

Religia satanică are imnurile ei, chiar și în afara templelor masonice: infamul cântec care pune pe buzele poporului creștin dorința de a-L vedea pe Hristos surghiunit la grajd și pe Fecioara la gunoi. Ea are sacramentele ei. Există botezul masonic care îi face pe „lupii mici"; există înmormântarea masonică numită „civilă"; și există căsătoria masonică. „Lanțul unirii, ziar al francmasoneriei universale", în numărul său din

ianuarie-februarie 1881, ne-a inițiat în riturile acestui sacrament al familiilor consacrate lui Satana.

Această religie are și doctorii ei. **La Tribune pédagogique**, ziar făcut de învățători pentru învățători, le-a vorbit despre Satana în acești termeni:

„Pentru Biserica Catolică, Satana este dușmanul. Ca atare, el este simpatic pentru mulți oameni.

„Satana este nu numai negarea oricărei credințe religioase, ci și răspândirea oricărei științe. În creierul gânditorilor, el este spiritul de examinare, de critică și de cercetare filozofică, reprezentând știința și filozofia coalizate împotriva obscurantismului.

„Dar Satana, ca protest împotriva doctrinei ecleziastice, reprezintă încă și natura. El pune în inima tânărului ceea ce este mai bun în lume și mai dulce: dorințele iubitoare. El aprinde în noi toate pasiunile generoase; dacă prețuim ceva, lui îi datorăm aceasta."

Să nu uităm: este un ziar pedagogic acela care dictează aceste lecții învățătorilor pentru ca ei să le repete copiilor.

Masonii italieni, mai îndrăzneți decât sunt astăzi, cel puțin, masonii Franței, au întemeiat la Ancona un ziar intitulat **Il Lucifero**, la Livorno un alt ziar, **L'Ateo**. „Satana este căpetenia noastră", au spus redactorii acestor ziare în profesiunea lor de credință. Au îndrăznit chiar, în marțea

carnavalului din 1882, să-l aducă pe Satana pe scenă la Alfieri și la Torino, pentru a-i cânta imnuri, a-i oferi „tămâia și dorințele lor" și a vesti poporului venirea lui „într-un car de foc" și domnia lui apropiată asupra întregului pământ.

Imnul lui Giosuè Carducci exprimă dorința ca de acum înainte tămâia și omagiile imnurilor să i se adreseze lui Satana, „răsculatul împotriva lui Dumnezeu".

La 22 iunie, la inaugurarea monumentului lui Mazzini la Genova, a fost purtată în cortegiu o flamură neagră, a cărei lance era surmontată de o statuie a lui Lucifer. După această demonstrație, cercul anticlerical din Genova a adresat **Unita cattolica** din Torino o scrisoare prin care anunța că se propunea să așeze, când va veni momentul, stindardul lui Satana pe toate bisericile Italiei, mai ales pe Vatican.

Din nou, la 20 septembrie 1883, în două suburbii ale aceleiași cetăți a Genovei, la Caprona și la San Fruttuoso, au fost purtate cu mare pompă flamuri negre, pe care fusese brodat chipul lui Satana biruitor. Ziarul **L'Epoca** spunea a doua zi: „Cârâiți cât veți voi, o, negri corbi muribunzi! De acum înainte blestemele voastre, predicile voastre, legendele voastre nu mai sunt decât ecoul unor peșteri pustii. Satana nu va întârzia să triumfe pe toată linia."

În consistoriul din 30 iunie 1889, Leon al XIII-lea s-a văzut silit să protesteze împotriva expunerii publice a drapelului lui

Satana în cetatea sfântă. Era la inaugurarea statuii lui Giordano Bruno, călugăr apostat și pierdut în moravuri.

Pretutindeni caută cultul lui Satana să se introducă.

În octombrie 1905, un bogat german din Statele Unite, domnul Herman Menz, a ridicat o statuie lui Satana pe un delușor care se înalță în mijlocul proprietății sale de țară, la mică depărtare de New York. Statuia este înaltă de cinci metri, fără a socoti piedestalul. Ea îl înfățișează pe Lucifer „ghemuit ca un faun pe o stâncă și gata să sară asupra lumii; fruntea îi este împodobită cu cele două coarne tradiționale și una dintre mâini se agață de mânerul unei furci."

Domnul Herman Menz distribuie gratuit broșuri în care își proclamă credința într-un diavol unic.

În ianuarie 1906, un club din New York, **The Thirteen**, a înscris în chip solemn pe diavol în numărul membrilor săi pe viață. Și la noi Satana este slăvit în public. Fostul abate Charbonnel, dedat spiritismului, pe când mai purta încă sutana, a venit la Lille să țină o conferință, prezidată de fratele Debierre, și acolo, în capela Redemptoriștilor, a rostit cele mai rele blasfemii împotriva lui Dumnezeu și a slăvit pe Satana.

Un canadian, domnul J. Chicoyne, a povestit în **La Vérité** din Québec, cu ocazia morții lui Louise Michel, ceea ce văzuse și auzise la noi în 1880.

Fecioara roșie se întorcea din exil. O mare demonstrație în cinstea ei a fost organizată la 18 septembrie. Domnul J. Chicoyne s-a dus acolo, însoțit de doi jurnaliști parizieni și de un luxemburghez. Sala, prezidată de domnul Rochefort, putea cuprinde cinci mii de asistenți. Cuvântul lui Blanqui: „Nici Dumnezeu, nici stăpân" slujea acolo drept temă celor mai hidoase tirade.

„Unul dintre cele mai strălucite succese oratorice ale reuniunii a fost câștigat de un soi de energumen care s-a făcut apologetul lui Lucifer.

„Dacă legenda îngerilor răzvrătiți ar putea fi primită, a spus el, căpetenia lor ar trebui să fie un obiect de venerație. El a fost prima ființă care a știut să reziste autorității. El poate fi patronul tuturor acelora care luptă pentru libertate și emancipare."

„Trăiască Satana!" a strigat cineva din mulțime.

„Trăiască Satana!", au repetat cinci mii de glasuri cu o căldură și un elan ținând de delir.

„Era un spectacol puțin obișnuit să vezi o asemenea mulțime cuprinsă de o astfel de amețeală pentru a aclama îngerul căzut."

Mai înainte ca gloata să fi împins aceste strigăte, lumea, lumea academiilor, auzise ziarul ei, **Journal des Débats** (numărul din 25 aprilie 1855), cerând reabilitarea demonului.

„Dintre toate ființele odinioară blestemate, pe care toleranța secolului nostru le-a ridicat de sub anatema lor, Satana este, fără îndoială, acela care a câștigat cel mai mult prin progresul luminilor și al civilizației universale. Evul mediu, care nu înțelegea nimic din toleranță, l-a făcut dinadins rău, urât, schilodit... Un veac atât de roditor ca al nostru în reabilitări de tot felul nu putea să nu aibă motive spre a scuza un revoluționar nefericit pe care nevoia de acțiune l-a aruncat în întreprinderi primejdioase... Dacă am devenit îngăduitori pentru Satana, aceasta este fiindcă Satana s-a dezbrăcat de o parte a răutății sale și nu mai este acel geniu funest, obiect al atâtor uri și al atâtor spaime. Răul este vădit, în zilele noastre, mai puțin puternic decât era odinioară. Îngăduit Evului mediu, care trăia necontenit în fața răului puternic, înarmat, crenelat, să-i poarte acea ură neîmpăcată... Noi, care respectăm scânteia divină oriunde ar străluci, șovăim să pronunțăm sentințe exclusive, de teamă să nu cuprindem în condamnarea noastră vreun atom de frumusețe."

Ceea ce vom spune mai jos despre religia lui Satana, aceea la care civilizația modernă ar vrea să-i aducă înapoi pe creștini, adică despre cultul naturii, va face să se înțeleagă motivele acestui pledoar al ziarului lumii mondene și al intelectualilor în favoarea lui Lucifer.

Această înclinare către Satana vine de la evrei.

Încă dinainte de Domnul nostru Iisus Hristos, dar mai ales de la dispersie încoace, anumiți evrei au practicat doctrinele și

riturile Cabalei negre sau magice, care nu este altceva decât chintesența idolatriei, religia și cultul direct al spiritelor căzute, al demonilor, învățând mijloacele de a intra în raporturi nemijlocite cu ele. „Este sigur, spune fratele Eliphas Lévy, că evreii, cei mai credincioși păstrători ai tainelor Cabalei, au fost aproape întotdeauna, în magie, cei mai mari maeștri ai Evului mediu." Nu fără temei de două ori, în Apocalipsă, fariseul și urmașii săi au fost numiți de dumnezeiescul Mântuitor „sinagoga Satanei", adică biserica diavolului.

Așadar, de la evrei au primit Francmasonii cultul care, în gândirea lor, trebuie într-o zi să înlocuiască cultul lui Hristos. „Căpeteniile lor reale, spune domnul Gougenot des Mousseaux, trăiesc într-o strânsă și intimă alianță cu membrii activi ai iudaismului, prinți și inițiatori ai Înaltei Cabale." „Evreii sunt aceia, spune de asemenea profesorul de magie Eliphas Lévy, care, după ce au primit depozitul ei de la caldeii sabeiști, ieșiți din Ham și care, după o părere foarte acreditată în știința magică, erau moștenitorii doctrinei fiilor lui Cain, ne-au învățat această știință." „Cabala evreiască, spune de partea sa mons. Meurin, în cartea sa **Francmasoneria, sinagoga Satanei** — și întreaga sa lucrare este spre a dovedi această afirmație — Cabala evreiască este baza filozofică și cheia Francmasoneriei." Preotul apostat Eliphas Lévy, pe care tocmai l-am citat, adaugă la cuvintele reproduse că „riturile religioase ale tuturor iluminaților, Jacob Boehme, Swedenborg, Saint-Martin, sunt împrumutate din Cabală și că

toate asociațiile masonice îi datorează tainele și simbolurile lor."

L'Osservatore Romano nu gândește altfel. La 1 octombrie 1893, a publicat un articol despre Francmasonerie în care spune: „Francmasoneria este satanică în toate: în originea ei, în organizarea ei, în acțiunea ei, în scopul ei, în mijloacele ei, în codul și guvernarea ei, pentru că a devenit una și aceeași cu iudaismul. Și chiar ea este cea mai mare forță și oastea principală a iudaismului, căutând să izgonească de pe pământ domnia lui Iisus Hristos pentru a-i substitui domnia Satanei."

În 1888, domnul Bossane, fost perceptor al poștei la Saint-Félicien, în Ardèche, și-a dat demisia din calitatea de membru al Lojei **Les amis des hommes** din Annonay. Cu un curaj rar, a ținut ca demisia sa să fie publică; și, spre a o face cunoscută, a scris o scrisoare către **Courrier de Tournon**, în care a spus: „Obosit de a fi asistat la reuniuni ținute la Annonay, Lyon, Valence, Vienne, Geneva și Lausanne, fără a fi învățat nimic, și nevrând să intru în gradele supreme pentru a nu avea jurăminte de păstrat, am putut să intru în legătură cu înalți demnitari de naționalități diferite. Ceea ce am aflat și ceea ce mi s-a lăsat să ghicesc este înspăimântător... CULTUL MASONIC ESTE CULTUL SATANEI."

În anumite loji din spate, Satana primește un cult copiat după cultul pe care catolicii îl aduc lui Dumnezeu. Ragon, unul dintre scriitorii masonici care au desfășurat cea mai multă inteligență și cel mai mult zel, a publicat în 1844, la Paris, sub

pseudonimul Jean-Marie de V., o carte intitulată **Liturghia și tainele ei comparate cu misterele vechi, sau Complement al științei inițiatice**. Printr-o răsturnare a adevărului, toate părțile Liturghiei sunt prezentate acolo drept adaptări creștine ale ceremoniilor antice reluate în lojile din spate; toate sărbătorile creștine sunt apropiate de sărbătorile păgânismului; litania Sfântului Nume al lui Iisus, litania Preasfintei Fecioare sunt comparate cu invocațiile care însoțeau procesiunile păgâne. Domnul abate Ribet, în **Mistica divină**, spune și el: „Nu există aproape, între sabatul francmasonilor și acela al vrăjitorilor, decât deosebiri accidentale, fondul este același, și anume cultul Satanei, profanarea lucrurilor sfinte, revărsările necurăției."

Domnul Serge Basset, redactor la **Figaro**, își exprimase îndoiala cu privire la practica diabolică a liturghiilor negre în lojile din spate. A primit a doua zi o scrisoare semnată Bl. Ocagn, invitându-l să se afle joia următoare, la ora nouă seara, în piața Saint-Sulpice, cu un număr al ziarului **Le Matin** în mână. S-a dus acolo; o femeie a venit să-l ia și l-a condus cu trăsura de cealaltă parte a Senei. Unde? Nu a putut spune. La 27 mai 1899, a dat în **Le Matin** relatarea scenei la care asistase.

Pe un altar se afla un țap viu, înaintea căruia adunarea, bărbați și femei, cânta: „**Gloria in profundis Satani!...**" Un oficiant s-a îmbrăcat într-un veșmânt sacerdotal și a început o parodie a Liturghiei. S-a întrerupt, precum face preotul, pentru a rosti un discurs, și a spus: „Suntem aici pentru a reface regalitatea

lui Satan, Cel Mare, Cel Frumos, Cel Suav. Cu cât vom insulta mai mult pe Hristos, cu atât Îi vom nimici slava și vom reașeza pe proscris în demnitatea sa preaînaltă. Într-o zi, Prințul acestei lumi, Satan, stăpânul nostru, va birui pe Hristos și va fi adorat ca adevărat Dumnezeu." După discurs a venit sacrificiul, în care obscenul s-a întrecut cu groaznicul, și o priapie imundă a urmat sacrilegiului și s-a consumat în sânge.

Satana voiește întotdeauna să obțină de la oameni adorarea pe care a râvnit-o de la început: „Mă voi sui în cer, îmi voi așeza tronul deasupra stelelor lui Dumnezeu; mă voi așeza pe muntele adunării, în părțile miazănoaptei; mă voi ridica deasupra norilor celor mai înalți și voi fi asemenea Celui Preaînalt" (Is. XIV).

A obținut de la păgânism ceea ce dorea. Dar Iisus Hristos a venit și l-a scos afară pe prințul acestei lumi.

De atunci, el n-a încetat să facă eforturi pentru a intra din nou. Spre acest scop, s-a slujit mai ales de evrei. Căci, după cum spune foarte bine părintele Bonniot, demonul nu intră în lumea materială decât după bunul plac al chiriașului sau al stăpânului; stăpânul: Domnul Dumnezeu; chiriașul: omul, căruia Dumnezeu i-a dat-o, *terram dedit filiis hominum*. Adam, prin păcatul său, i-a deschis poarta. Iisus Hristos l-a alungat, *egredietur foras*. Dar rămâne întotdeauna omului libertatea de a-l chema înapoi, fie pur și simplu, în sufletul său, prin păcat, fie pentru raporturi exterioare, prin întrebuințarea anumitor practici.

Nu Dumnezeu este acela care dezlănțuie atunci pe Satana, ci nelegiuirea și necredincioșia noastră. Demonii n-au avut niciodată și nu vor avea niciodată intrare în lumea noastră — vom demonstra aceasta mai jos — decât în măsura în care omul a voit sau va voi să le-o dea.

De asemenea, ei umblă ca niște lei răcnind în jurul popoarelor pe care n-au putut să le țină sub jugul lor, spre a-și recuceri asupra lor vechiul imperiu.

Dorința lor este de a face starea genului omenesc mai rea decât înainte de venirea lui Iisus Hristos. În ceasul de față, din vina noastră, ei sunt mai numeroși și mai puternici decât au fost vreodată de la jertfa de pe Calvar încoace. De aceea Leon al XIII-lea și Pius al X-lea ne fac să rostim în fiecare zi, la poalele altarului, exorcismul care are drept scop să-l respingă în iad pe Satana și pe duhurile rele pe care Voltaire le-a invocat prin strigătul său satanic, repetat de atâtea ori în loji.

Există un alt exorcism, mai explicit, *in satanam et angelos apostaticos*, care a fost publicat de Leon al XIII-lea, acum zece ani, și încredințat de el pietății clerului. Poate că sunt prea puțini aceia care îl rostesc sau îl recită prea rar.

CAPITOLUL L
SATANA. CONSTRUCȚIILE SALE ACTUALE

GNOZA

Satana, alungat din lumea noastră prin crucea dumnezeiescului Răscumpărător, este chemat din nou în ea de contemporanii noștri și el intră. El reintră nu numai pentru a-i ispiti pe oameni în chip individual, ci pentru a-și restabili imperiul asupra rasei umane, pentru a-și reconstitui împărăția.

Am văzut în capitolele precedente o mulțime de asociații, dintre care mai multe acoperă toate părțile globului, ocupate, sub inspirația lui, să distrugă religia creștină, atacându-se de osatura ei, adică încercând să facă să dispară orice adevăr

dogmatic, tot ceea ce constituie religia revelată, ordinea supranaturală.

Există alte asociații, întemeiate foarte recent, care încep, ele, să ridice din nou cultul și religia Satanei. Așa cum, pe vremea păgânismului, exista un cult secret și o doctrină ezoterică ce nu aparținea decât inițiaților, dând mulțimii ceea ce putea purta și satisfăcând instinctele ei religioase în naturalism, vedem renăscând astăzi practici și dogme care alcătuiesc și vor alcătui pentru inițiați o religie propriu-zis luciferiană, în timp ce publicul este și va fi adus puțin câte puțin la o religie pur naturală.

Vom vorbi mai jos despre această religie naturală; aici trebuie să ne ocupăm, în două capitole, de religia satanică: Gnoza și Spiritismul.

După cum spune domnul Georges Bois, avocat la Curtea de Apel din Paris, „francmasoneria nu este decât cea mai comună și cea mai vulgară dintre inițierile practicate în jurul nostru. Există alte câteva, mai discrete, mai adânci, cu o recrutare mai aleasă. Dacă străbați Parisul sau câteva mari orașe, deschizând ochii cu pricepere, nu poți să nu vezi aici și acolo, prea des, urmele aproape cultuale, dacă se poate spune astfel, ale unui demonism care nu mai este deja secret" (**Revue du Monde invisible**, ianuarie 1904).

Domnul Huysmans, în prefața pusă de el la cartea domnului Jules Bois, **Satanismul și magia**, spune de asemenea:

„Oameni pe care îi întâlnești pe stradă, care sunt, în fond, asemenea tuturor celorlalți, se dedau în taină operațiunilor magiei negre, se leagă, sau cel puțin încearcă să se lege, cu duhurile întunericului, pentru, într-un cuvânt, a face răul."

După ce a vorbit despre furturile de Ostii, ale căror relatări le culegea pe măsură ce apăreau în **Semaines religieuses**, domnul Huysmans întreabă: „Sunt aceștia oameni izolați sau asociații demonice care poruncesc aceste nelegiuiri ori profită de ele? Avem de-a face cu satanici sau cu luciferieni?" El înclină spre secta luciferienilor sau a Palladiștilor, „care cuprinde, spune el, lumea veche și cea nouă, care posedă un antipapă cu curia sa și care urmărește acest scop de a doborî catolicismul pretutindeni și de a pregăti domnia Antihristului."

Este de remarcat că fruntașii din diferitele secte despre care vom vorbi mai jos sunt de obicei francmasoni și cu atât mai înalți în grad în masonerie cu cât sunt mai inițiați în tainele sectei lor respective. De când masoneria Marelui Orient al Franței a fost descoperită, de când i se cunosc organizarea și lucrările, mai ales de când este deschis angajată în lupta politică și socială, s-a format în spatele ei și, ca să spunem așa, în linia a doua, o francmasonerie mai misterioasă, care readuce în cinste toate vechile rituri ale Templierilor, ale Albigenzilor, ale Catarelor, ale Gnosticilor etc. Aceste rituri nu sunt lipsite de sens, iar cultul pe care îl constituie nu este lipsit de obiect. Este religia diavolului. Ea constituie pentru societatea actuală cel mai teribil pericol.

Această sectă se împarte în mai multe ramuri: Cabaliști, Teozofi, Martiniști, Ocultiști, Luciferieni propriu-ziși. Cea care are cea mai mare întindere și cuprinde cel mai mare număr de indivizi este cea a spiritiștilor. Domnul Jules Bois afirmă că adepții acestor diferite societăți sunt mai numeroși decât evreii și protestanții la un loc. „În fiecare oraș, spune el, al Belgiei, al Franței, al Italiei, al Olandei, al Angliei (vorbesc despre țările pe care, în Europa, le-am vizitat mai ales), există grupuri spirite. În afară și alături se formează o mică elită care este ocultistă, martinistă sau teozofă."

Ocultismul scapă definițiilor precise. Se poate spune că este o filosofie ținută secret, în general exprimată prin simboluri. Magia este fiica ocultismului. Magii și ocultiștii se slujesc de procedee pe care le pretind științifice pentru a intra în raport cu „puterile oculte". Tinerii sunt atrași în aceste asociații de curiozitatea experiențelor care, cred ei, au să le descopere „forțele necunoscute ale naturii". Li se spune că există un „antrenament" care îngăduie la oamenii ajunși la un anumit grad de evoluție să dezvolte scara actuală de receptare a simțurilor și, pentru ei, să lărgească la infinit lumea. Când puterile lăuntrice ale omului vor fi astfel dezvoltate, natura își va dezvălui energiile ascunse: oamenii nu vor mai fi „muritori", vor fi pus piciorul pe calea divinității.

Teozofia, ocultismul, martinismul etc. sunt forme diverse ale vechii Gnoze din primele două sau trei secole ale creștinismului, întemeiată de evrei pentru a înăbuși doctrina creștină în leagănul ei. Ea a fost reorganizată în Franța, în

1890, de Jules Doinel, întors după rătăcirile sale la catolicism, cu semne neechivoce ale unei adevărate convertiri.

Gnosticismul are astăzi o organizare ierarhică, după cum vom vedea. El are și o doctrină reînnoită a vechii Gnoze. Publică două reviste. **La Gnose**, revistă lunară a științelor ezoterice. Este organul unui grup gnostic condus de doctorul Fabre des Essarts, care se spune succesorul răposatului Doinel și își ia numele de Synesius, arhiepiscop de Paris și episcop de Montségur. **Le Réveil gnostique**, altă revistă care apare o dată la două luni, este organul doctorului J. B. Bricaud, care se spune: S. B. Jean II, suveran Patriarh. Sediul acestui organ este la Lyon. Cei mai mulți dintre inițiatorii acestei mișcări gnostice sunt din Lyon.

Gnosticii au întemeiat mai multe librării pentru a răspândi publicațiile lor și toate acelea care se leagă de ele, adică reeditarea sau traducerea operelor vechilor eretici.

Pentru a fi primit în Gnoză, trebuie mărturisite cele două dogme fundamentale ale Gnozei restaurate: credința în emanație și mântuirea prin știință (Gnoză). Dogma emanației este opusă aceleia a unui Dumnezeu creator. Mântuirea prin știință este opusă mântuirii prin credință.

Se intră în Biserica gnostică prin punerea mâinilor episcopului gnostic. Cei care au primit-o sunt numiți Pneumatici. Există un al doilea grad, cel al diaconatului; și un al treilea, episcopatul. Episcopul este ales de adunarea credincioșilor și a

diaconilor. Alegerea lui este supusă aprobării Înaltului Sinod, compus din toți episcopii și toate Sophiile (femeile ridicate în grad în Gnoză); iar acesta îl are drept președinte pe viață pe patriarhul gnostic, capul temporal al Bisericii gnostice, al cărei cap spiritual și nevăzut este Sophia cerească, citiți Lucifer. Episcopul ales primește puterile sale de jurisdicție printr-o consacrare. Fiecare episcop își guvernează dieceza, compusă din mai multe grupuri, cărora le sunt puși în frunte un diacon și o diaconiță.

Patriarhul corespunde cu Puterile masonice care îl recunosc. Ei au un cult pe care este de prisos să-l descriem. Este de ajuns să spunem că ritualul gnostic este impregnat de liturgia catolică. Formulele catolice maschează opera luciferiană. Lui Lucifer i se atribuie acolo textele sacre și rugăciunea care nu trebuie spusă decât lui Dumnezeu. Ceremoniile catolice sunt adaptate dogmei valentiene.

Teozofia se spune esența însăși a religiilor trecute, prezente și viitoare. Biroul ei central este la Londra. S-a răspândit puțin câte puțin pe glob, în Indii, în Australia, în Noua Zeelandă, în Statele Unite, în Antile, în Suedia, în Germania, în Italia, în Olanda, în Anglia și în Franța.

Secțiunea franceză își are sediul la 59, rue de La Bourdonnais; ea cuprinde 25 de ramuri și un anumit număr de centre în activitate; publică **Bulletin de la Section française de la Société théosophique**. În mai 1907, domnul Chacornac a

organizat un congres ocultist în amfiteatrul Marelui Hotel al societăților savante, la Paris. Acest congres a emis dorința:

1° ca puterile publice să favorizeze oficial aplicarea Psihoterapiei la regenerarea morală a copilăriei și a deținuților de orice categorie;

2° ca în orașe să fie ținute conferințe publice de către ocultiști, urmate de subscripții pentru întemeierea de biblioteci ocultiste;

3° ca să fie întemeiată o agenție de informații pentru ocultism, spre a concentra experiențele și a semnala relele făcute de fanatismul religios.

El a hotărât că aparține tuturor fraternităților și individualităților ocultiste să răspândească în jurul lor, în mase, legile universului și ale cunoașterii supreme, pentru ca aceste legi să devină baza evoluției societății umane, spre a călăuzi mulțimile către un ideal social de Progres și de Fraternitate.

A hotărât să sporească mijloacele de propagandă ale studiilor științelor oculte, și aceasta prin toate mijloacele cu putință.

Cu trei ani înainte de reorganizarea Gnozei, Martinismul fusese restaurat de doctorul Papus, cu numele său adevărat Encausse, unul dintre cei mai primejdioși luciferieni ai secolului. Martinismul fusese întemeiat în 1754 de un evreu portughez, Martinez de Pasqually; primul său ucenic fusese

Louis Claude de Saint-Martin, ceea ce face ca secta să aibă o dublă rațiune pentru a se numi „Martinism".

Martinismul derivă direct din Cabala evreiască. A avut o mare parte în ororile Revoluției. În ceasul de față, Martinismul înglobează cele mai multe dintre grupurile ocultiste și fără el Gnoza nu ar fi putut niciodată să treacă de la teorie la realizare. Doctorul Papus este Marele Maestru pe viață și prezidează un suprem consiliu ai cărui membri sunt aleși pe viață. El adună în jurul său tineri instruiți, dintre care mai mulți au devenit maeștri în știința magică. Apoi a dus la capăt această întreprindere colosală de a întemeia grupuri ezoterice care astăzi sunt răspândite în tot universul civilizat și sunt o pepinieră de înalți luciferieni. Papus conduce o revistă, **Hiram**, și a întemeiat un Institut de Înalte Studii Hermetice. Cursurile durează trei ani și dau dreptul la diplome. El nu are niciodată mai puțin de o sută cincizeci de elevi.

Martinismul numără de asemenea trei grade. Ceea ce face puterea ordinului este că inițiatorul poate să nu fie cunoscut decât de două persoane: cel care l-a inițiat pe el însuși și cel pe care îl inițiază. Astfel se stabilește lanțul tăcerii, atât de necesar asociațiilor oculte. Chiar în sânul ordinului, mulți dintre frați nu ajung să cunoască decât un mic număr dintre ei. Inițiatorul are datoria de a nu pierde din vedere pe acela sau pe aceia pe care i-a inițiat.

În afară de aceste trei grade, ordinul mai cuprinde încă unul, care alcătuiește un fel de terț ordin martinist. Inițiații acestui

terț ordin mișună în lumea parizianã. El creează intrări pentru martinism în saloane, în reviste, în ziare și pregătește dictatura lui asupra lumii universitare.

Acest terț ordin este numit al „Rozacrucienilor". Or, există o societate care se intitulează **Frères rosicruciens de la Rosace**. Ea are drept organ o revistă lunară întemeiată la 25 octombrie 1906, **Les entretiens idéalistes**, care se afirmă net catolică și chiar pretinde că luptă împotriva modernismului; și totuși este de ajuns să-i citim principalele articole, mai ales pe acelea ale directorului ei, domnul Paul Vuillaud, pentru a constata că ea învață toate erorile neognosticilor și ale teozofilor.

De altfel, revista nu își ascunde simpatia pentru științele oculte; ea anunță trimiterea gratuită către cititorii săi a unor importante cataloage de cărți despre științele oculte.

Mulți catolici sunt seduși mai ales de această afirmație pe care am găsit-o deja pe buzele lui Weishaupt: Toate religiile, fără a o excepta pe cea catolică, au o învățătură ezoterică. Și tocmai această doctrină secretă a lui Iisus Hristos, astăzi necunoscută Bisericii oficiale, ar trebui comunicată pentru a iniția la adevărata înțelepciune, la Gnoză și a pregăti venirea adevăratului catolicism, a religiei cu adevărat universale.

Iată ceva de o importanță suverană. În caietul XL, domnul Pierre de Cresinoy a făcut discursurilor lui Marc Sangnier, care tocmai fuseseră publicate în volum, un elogiu plin de lingușiri exagerate, adresate autorului. Trebuie apropiat acest

caiet de acela din 25 mai 1909, unde se află darea de seamă a congresului Sillonului. La rândul său, **L'Eveil démocratique** din 13 iunie 1909, răspunzând complimentelor lui Paul Vuillaud, ne învață că revista **Les Entretiens idéalistes** este organul unui grup de Frați numiți Rozacrucieni ai Rozetei (de apropiat de acela al Rose-Croix). Niciodată revista lui Vuillaud nu lăsase să-i scape această mărturisire. Se știa deci la Sillon ceea ce cititorii și abonații **Entretiens idéalistes** ignoră, dacă nu sunt afiliați.

Să se binevoiască acum a compara o broșură a lui Maurice Boué de Villiers, intitulată **Secretele Rosei-Crucii** și făcând parte din Biblioteca **Entretiens idéalistes**, să se compare această broșură cu cartea lui Marc Sangnier **Viața profundă**; este aceeași stare sufletească, același idealism bolnăvicios, același erotism macabru. Să se apropie poeziile atât de des publicate în **Entretiens** de teoriile Sillonului despre castitate, despre iubire; există identitate de fond și de formă, și se va spune că **Deșteptările** și **Viziunile** din **Viața profundă**, care păreau numai opera unui spirit bolnav și a unei imaginații dereglate, devin indiciul unei inițieri cel puțin parțiale în taine abominabile.

Prin caracterul idealist al democrației Sillonului se întâlnesc sillonișții și rozacrucienii. Gnosticii văd în aspirația pe cât de arzătoare, pe atât de vagă, a sillonișților către „progres prin democrație", un curent favorabil ideilor lor de urcare către Știință sau către Gnoză. Sillonișții suferă influența teozofilor și a gnosticilor atunci când visează o ascensiune a democrației

către un ideal de virtute care o va face cu adevărat capabilă să se guverneze ea însăși.

Este de ajuns să se citească numărul din ianuarie-februarie 1910 al **Réveil gnostique** pentru a-ți da seama până la ce punct acești eretici așteaptă și prevestesc o nouă vârstă de aur. Aceste nădejdi nebunești, semănate în popor prin miile de organe ale sectelor, explică felul în care conducătorii socialiști pot promite nepedepsiți reforme vădit himerice. Mulțimea crede vag într-o nouă ordine de lucruri aproape mesianică și vede în progresul democratic zorii fericirii paradisiace regăsite.

În clipa în care scriem, Sillonul anunță că tocmai s-a reorganizat. Rămâne ceea ce era, mai puțin o organizație decât un spirit. Și se vede ce spirit!

Ce pârghie puternică asupra societății creștine ține Satana în mâinile sale prin toate societățile pe care tocmai le-am semnalat! Ne mai rămâne să vorbim despre spiritiști.

CAPITOLUL LI
SATANA. CONSTRUCȚIILE SALE ACTUALE

SPIRITISMUL

Satana are deci, în zilele noastre, o biserică ocultă cu credincioșii săi, cu ceremoniile sale, cu liturghia sa, opusă sfintei Biserici, credincioșilor lui Hristos, liturgiei romane, religiei Fiului lui Dumnezeu făcut Om. Acesta este un fapt neîndoielnic; Satana exercită o stăpânire înfricoșătoare asupra unei mase de pierzanie.

Partea cea mai mare a acestei mase este alcătuită din spiritiști. Și ei aparțin Gnozei prin principalele ei dogme.

Spiritismul nu este de ieri: practicile sale umplu toate timpurile, toate locurile, dar mai ales timpurile și locurile

păgâne. Cicero ne învață că prietenul său Appius făcea din consultarea morților practica sa obișnuită și că, în vecinătatea Arpinumului, se afla lacul Avern, de unde se făcea „să se ridice din sânul întunericurilor umbrele morților încă pline de sânge". Pretutindeni existau Oracole ale morților. Ei erau evocați pe malurile râului Acheron, în Tesproția, la Phigalia în Arcadia, la capul Ténare, la Heracleea în Pont, la Cumae. Nu numai plebea dădea crezare acestor practici. Periandru, unul dintre cei șapte înțelepți, trimite să fie consultat sufletul soției sale pe care a făcut-o să fie ucisă. Pausanias evocă el însuși sufletul unei tinere fete pe care a omorât-o; magistrații Spartei fac să fie evocat de necromanți din Tesalia sufletul aceluiași Pausanias; Libo Drusus este condamnat la moarte de Tiberiu pentru a fi săvârșit un delict de lezmajestate în timp ce se deda necromanției; gramaticul Apion evocă umbra lui Homer pentru a-l întreba despre patria și părinții săi.

Aceleași evocări au fost practicate în evul mediu de vrăjitori și de magi. În zilele noastre ele au luat o frecvență, sporiri și o importanță care îndreptățesc cele mai îngrijorătoare previziuni.

Spiritismul se poate defini deci drept un sistem de relații extranaturale ale oamenilor cu duhurile pure. Spiritismul posedă și folosește mijloacele de a trece, după voie, spune el, peste bariera care desparte regnul nostru omenesc de acela al duhurilor pure, și coordonarea mai mult sau mai puțin fericită a acestor mijloace alcătuiește orice sistem de spiritism.

Desigur, cazurile de înșelăciune sau de eroare sunt frecvente, dar faptele bine caracterizate ca extranaturale sunt atât de numeroase încât nu se pot număra și au fost atât de perfect observate, încât îndoiala în privința lor nu este cu putință.

Se caută a fi îmbrăcate într-o aparență științifică sau a fi aruncate în bloc în domeniul prestidigitației. Desigur, există fraude. Dar, spune doctorul Grasset, este fals a conchide că toți mediumii fraudează și că un medium convins de fraudă în anumite cazuri fraudează în chip necesar în toate cazurile.

Pe de altă parte, fenomenele spiritiste nu pot fi reproduse după voie, ceea ce nu îngăduie să fie clasate în domeniul științei. Nu li se pot aplica procedeele obișnuite și riguroase ale controlului științific. Mai întâi, trebuie un medium. În plus, când ai mediumul, experiența nu reușește întotdeauna; există un mister în determinism care înmulțește eșecurile. „Fenomenele sunt rebele disciplinei", spune Maxwel. „În condiții identice, spune Charles Richet, această incertitudine a rezultatelor aruncă incertitudinea asupra științei însăși." Aceasta pune între faptele fizice și faptele spiritiste un criteriu de deosebire cu totul infailibil. Cele dintâi sunt produse numai de natură sau prin intervenția omului care îi poruncește ascultând-o, adică obține manifestările ei prin procedee imitate din însăși acțiunea ei. El studiază aburul, electricitatea și le pune în lucrare pentru locomoția sa sau pentru mesajele sale, observând cu strictețe obiceiurile lor și canalizând cursul lor firesc. Aceasta este fizica.

Dar dacă, atingând pur și simplu o masă, dacă chiar numai concepând lăuntric o dorință, obțin prezența și convorbirea unei ființe inteligente și libere și, pe deasupra, invizibile, care ghicește dorința și gândul meu, văd foarte limpede că am de-a face cu un duh pur.

Domnul Janniard du Dot povestește că, în 1849, cei cinci episcopi ai unei provincii reuniți spre a trata diferite puncte de doctrină sau de drept ecleziastic au voit să-și dea seama, prin ei înșiși, de fenomenul meselor turnante. Când au văzut masa învârtindu-se, au așezat pe ea un rozariu și un breviar. Masa a răsturnat aceste obiecte cu furie; apoi a împins până la ușă pe episcopul locului.

Gândul Satanei pare într-adevăr a fi acela de a se manifesta în zilele noastre mai mult decât a făcut-o în vreo epocă a creștinismului; dar tactica sa este de a se adăposti înapoia științei. O mie de savanți, matematicieni, fizicieni, chimiști etc., au intrat în acest domeniu al ocultului cu gândul de a-l supune experiențelor lor și de a-i surprinde legile. Această speranță pe care Satana a făcut-o să se nască intră bine în planul său, care este, după cum vom vedea în partea din urmă a acestei lucrări, de a-l readuce pe om în ordinea pur naturală și de a-l închide în ea, dominându-l totodată.

În America, în anul 1847, prin îngăduința lui Dumnezeu și pentru motive de înțelepciune infinită pe care nu ne este dat să le pătrundem, prințul întunericului a reînceput în zilele noastre această lungă serie de manifestări, care aveau să se

întindă asupra lumii întregi și al căror ultim cuvânt este departe de a fi fost spus.

Familia Fox, instalată într-o casă din Hyderville, mic sat din statul New York, a primit în martie vizita unui duh care a făcut să răsune casa de lovituri misterioase. Mirați mai întâi și chiar îngroziți, locuitorii casei bântuite s-au lăsat curând duși de curiozitate și au întrebat. Pocniturilor din degete ale tinerelor fete le-au răspuns pocnituri din degete. Un prim mijloc de comunicare era stabilit cu lovitorul, care, prin aceasta, se descoperea ca o ființă inteligentă.

Familia Fox se mută la Rochester; duhul o urmează și cucerește în acest oraș un câmp de operații mai larg, un număr mai mare de martori, care curând devin apostoli; căci îi urmează la ei acasă pe aceia cărora li s-a manifestat o primă dată și astfel înmulțește teatrele manifestărilor sale. Nu avem a spune aici diferitele forme pe care le iau aceste manifestări, nici diferitele mijloace de comunicare și de conversație pe care duhurile le-au sugerat succesiv acelora care intrau în legătură cu ele; voim numai să urmărim spiritismul în extinderea lui.

În 1853, adică la șase ani după începuturi, cinci sute de mii de persoane erau în America în corespondență continuă cu „sufletele morților" și în legătură între ele prin douăsprezece reviste sau ziare.

Acum câțiva ani, după socoteala domnului Babinet, existau, numai în America, șaizeci de mii de mediumi. În 1855, Emma

Harding-Button estima la 12 milioane numărul adepților în singura Americă. Puțin mai târziu, judecătorul Edmunds, senator și președinte al Curții statului New York, semnala trei milioane de noi aderenți. Câți sunt astăzi? Nu era exagerat a se ridica, încă din 1870, numărul spiritiștilor globului la vreo douăzeci de milioane.

„Ceea ce a făcut extraordinara popularitate a spiritismului, observă Jules Bois, este taumaturgia lui apropiată, populară. Totul devine simplu. Dumnezeu pentru toți, în doza fiecăruia: Dumnezeu democrat!"

Spiritiștii au Congrese internaționale: ele au avut loc la Bruxelles în 1884, la Barcelona în 1886, la Paris în 1889. În 1889, centenarul Revoluției, Congresul s-a întrunit la Marele Orient: nouă dovadă a raporturilor secrete care există între francmasonerie, evreii talmudici și Satana. Congresul centenarului număra cinci sute de membri.

La Congresul din 1900 au fost invitați, de către un abate Julio, „toți catolicii din cele două lumi, preoți și laici, care nu pot rămâne străini de reînnoirea științifică ce târăște omenirea către sfârșitul glorios pe care i l-a arătat dumnezeiescul Învățător".

„Congresul, spune domnul Durville, și-a ținut ședințele la hotelul Agriculatorilor Franței, în mijlocul unei considerabile mulțimi de magnetizatori, spiritiști, hermetici, teozofi și spiritualiști independenți, veniți aici în calitate de delegați ai

societăților sau grupurilor din toate părțile lumii, ale căror reprezentanți erau... Spiritiștii au expus marile linii ale religiei lor în acest Congres internațional, din a cărui inițiativă au pornit și pe care au știut să-l ducă la bun sfârșit."

Domnul Denis, care prezidase deja Congresul din 1889, a fost din nou însărcinat să-l prezideze pe acela din 1900. Luând locul de președinte, domnul Denis a spus: „La Congresul din 1889, spiritismul mai vedea încă înaintea sa numeroase obstacole, mersul era ezitant. Astăzi, numărul adepților s-a înmulțit, publicul și presa sunt curioase. Avem adepți în lumea științei și în rândurile cele mai înalte ale societății... Puterile oculte sunt la lucru, ele susțin acțiunea oamenilor... După perioada de difuziune trebuie să vină perioada de organizare... Ceasul de față, ceasul în care ne aflăm, este un ceas plin de nădejdi și de făgăduințe; masele sunt frământate de lucrarea surdă a gândirii; inteligențele și conștiințele sunt în căutarea unui ideal nou... Spiritismul este un germene puternic care se va dezvolta și va aduce o transformare a legilor, a ideilor, a forțelor sociale... Spiritismul trebuie să contribuie la transformarea științei... El va aduce o transformare a religiilor... La fel va fi și cu învățământul... Va influența puternic economia socială și viața publică... Spiritismul nu mai poate fi oprit în mersul său: a pătruns în spiritul și în inima a milioane de oameni."

Aceste din urmă cuvinte nu erau o fanfaronadă. În **Problema ceasului de față** am dat numeroase informații despre numărul spiritiștilor, organele lor de publicitate, propaganda lor, în

Franța și în toate țările lumii. Nu avem nicidecum intenția de a reveni aici asupra lor; de altfel, cifrele date atunci nu ar mai fi exacte, ele sporesc din zi în zi și nu cunoaștem vreo lucrare care să țină la zi progresele sectei. Ne vom mărgini la câteva observații.

Pământul este deci acoperit de spiritiști. Îi întâlnim pretutindeni pe toate continentele, ei pătrund în toate mediile și își dau concursul la toate lucrările Satanei. Gnoza s-a recrutat din rândurile lor, dintre spiritiștii inteligenți, învățați, aparținând profesiilor liberale sau marii lumi.

Pentru propagarea doctrinelor lor, spiritiștii se bizuie mai ales pe femei. În raportul pe care l-a citit la ședința generală de închidere a congresului internațional din 1900, ședință care reunise toate școlile spiritiste, doctorul Papus a spus: „Femeilor le datorăm succesul congreselor noastre și pe bună dreptate se spune că acela care are femeile de partea sa este sigur de biruință. Ele sunt acelea care, între sesiuni, pregătesc reușitele prin apostolatul lor neîncetat. Ele sunt acelea care, albine neobosite, merg pretutindeni să culeagă mierea adevărului. Să știm a nu fi nerecunoscători, în această zi de bucurie, și să-i facem femeii dreptate pentru succesul ideii spiritualiste în toate clasele sociale." Aceste sărmane femei sunt atrase în spiritism prin inima lor, prin dorința de a reintra în comunicare cu ființele pe care le-au iubit, copiii lor, soțul lor. Odată seduse de iluziile pe care Satana li le dă, ele se fac apostolii lui.

Ceea ce își propun căpeteniile mișcării spiritiste este deci să facă să treacă îndrumarea religioasă a omenirii de la magisteriul Bisericii la Spiritele devenite familiarii și călăuzele noastre; iar acestea pregătesc căile domniei universale a Stăpânului lor, Lucifer. Cu cei curioși, cu cei neprevăzători, cu amatorii de noutăți, ei ajung să grupeze ucenici veniți din toate religiile și din toate țările lumii. Ei formează astfel o nouă Biserică, căreia îi dau un cult nou, o religie nouă.

„Prin spiritism, a spus la Congresul din 1900 pastorul Beversluis, creștinismul va fi consumat (va ajunge la desăvârșirea sa), dar nu creștinismul bisericilor, al dogmelor și al riturilor... Atunci nu vor mai fi preoți, nu va mai fi constrângere a conștiinței! Atunci nu vor mai fi zeloți orbi; nu va mai fi adorarea autorității unui cărți; nu va mai fi confesionalism; nu va mai fi sistem dogmatic; nu va mai fi infailibilitatea unui om sau a unei cărți. Atunci nu va mai fi teamă de un Dumnezeu crud, nu va mai fi mijlocirea sfinților între Dumnezeu și om." Pastorul numește aceasta un creștinism purificat și simplificat.

Programul acestei noi religii cuprinde două părți: opera de distrugere și opera de edificare. 1° Distrugerea Bisericii Catolice și nimicirea credinței în Iisus Hristos; — Revoluția socială prin anarhie, care îi va ridica pe proletari împotriva claselor superioare; — Răsturnarea idolilor, adică a zeilor falși (cele trei Persoane ale Preasfintei Treimi), a regilor și a oricărei aristocrații, nobilime, cler, proprietari. 2° Edificarea

unui cult întemeiat pe Adevăr și pe Rațiune, căruia i se va da numele de creștinism (*christian-science*).

Asociația spiritistă numită *christian-science* a fost întemeiată la Boston, în 1879, de Mistress Eddy, care, din această pricină, este numită mama *christian-science*. Din America ea s-a răspândit pretutindeni. La treizeci și trei de ani după întemeierea ei, ea număra șase sute de mii de scientiști. Ei au un templu la Paris, rue Pasquier. Biserica lor metropolitană pentru Europa este la Londra. Ei întemeiază pretutindeni biserici sau cel puțin localuri de servicii religioase. Almanahul **New-York World's** pentru 1897 indica 123 de biserici și 131 de localuri de serviciu. În anul următor, **Christian-Science Journal** număra 250 de biserici și 127 de localuri de serviciu. Astfel, într-un an, 123 de biserici noi se ridicaseră. În 1905, *Christian-Science* număra 908 biserici sau societăți în Statele Unite, în Canada, în Mexic, în Filipine, în Franța, în Anglia, în Norvegia, în Elveția, în Italia, în Indii, în China și în alte locuri. Biserica-mamă este la Boston și numără 34.000 de membri. Mama scientismului socotește că, „în mai puțin de cincizeci de ani, *christian-science* va fi credința religioasă dominantă în lume".

Numele de creștină dat unei secte care își propune, mai întâi, să distrugă religia Domnului nostru Iisus Hristos pare destul de uimitor; dar explicațiile lasă să se înțeleagă că Hristosul din *christian-science* nu este altul decât „spiritul universal" sau „marele agent magic", cu alte cuvinte, Lucifer.

Christian-science este deci propriu-zis religia Satanei, la care trebuie să ducă toate evocările spiritiste.

Doctorul Gibier, în cartea sa **Lucrurile din cealaltă lume**, relatează că, într-o ședință la domnul Nus, masa a spus: „Religia nouă va transforma bolțile vechii lumi catolice, deja clătinate de loviturile protestantismului, ale filozofiei și ale științei." Această transformare este substituirea domniei Satanei domniei Domnului nostru Iisus Hristos. Acolo vine să sfârșească imensa lucrare de dizolvare religioasă ale cărei multiple agenți îi expune această carte.

„Lucrarea care se împlinește, spune un alt spiritist, este preludiul unei reînnoiri filozofice și morale care va îmbrățișa globul întreg."

Așadar, după cum a constatat mons. Méric, spiritele evocate depun cele mai mari eforturi pentru a da spiritiștilor din lumea întreagă acest cuvânt de adunare: Ura împotriva Bisericii Catolice, împotriva veșnicei vrăjmașe care trebuie nimicită. Satana imprimă prin aceasta, asupra acelora care se fac ai lui, caracterul său, caracterul Fiarei, după cum spune apostolul sfânt Ioan. Când citești revistele și lucrările căpeteniilor mișcării spiritiste, ești lovit de violența extremă a sentimentelor de mânie și de ură pe care le arată împotriva dogmei catolice și împotriva Bisericii, împotriva clerului și împotriva papalității. Ei caută să-i târască pe ucenicii lor într-o campanie violentă împotriva catolicismului. Nu încetează să spună: Catolicismul este sfârșit! Catolicismul este

mort! Nu se mai mulțumesc să răspândească ideile care le sunt insuflate de demoni, ci voiesc să nimicească catolicismul și să-i substituie spiritismul în conștiința omenească și în societate; într-un cuvânt, să întemeieze o religie nouă.

Una dintre mediumurile cele mai de vază, prin poziția sa socială și prin cultura spiritului său, prințesa Maria Karadja, fiica unui senator suedez, a publicat două cărți: **Fenomene spiritiste și vederi spiritualiste**, apoi **Evanghelia speranței**. Ea spune acolo că spiritismul trebuie să înlocuiască diferitele spiritualisme, iar religia să se substituie diferitelor religii. Își exprimă astfel gândirea:

„Omenirea este un imens edificiu în care fiecare religie reprezintă o fereastră — mare sau mică — prin care pătrunde același soare. Oamenii care se află în acest edificiu se împart pe lângă diferitele ferestre și se ceartă între ei, pretinzând că una dă mai multă lumină decât alta, și fiecare afirmă că adevărata lumină nu poate intra decât pe fereastra lângă care se află el însuși.

„Misiunea spiritismului este de a dărâma tot zidul care desparte diferitele ferestre."

A dărâma toate zidurile! De câte ori am auzit acest cuvânt ieșind din toate asociațiile pe care Satana le folosește pentru a răsturna Biserica lui Iisus Hristos, pentru a-și zidi templul pe ruinele ei.

Două lucruri sunt de făcut, spune spiritul care i-a descoperit lui Allan Kardec misiunea pe care i-o dădea: a dărâma și a zidi. Câți demolatori n-am văzut la lucru în cursul acestui studiu! Fie că se înțeleg, fie că nu se înțeleg, din diferitele puncte ale șantierului de dărâmare unde fiecare este pus, ei ascultă de același stăpân.

Un general, care semnează A, publica acum câțiva ani în **Revue scientifique et morale du Spiritisme** o comunicare reprodusă în **Revue du Monde invisible**. Se spunea acolo că „spiritele evocate sunt arhitecții edificiului viitorului și că ei lasă zidarilor de rând grija de a-i pune grosierele temelii".

Acești zidari de rând sunt toți aceia pe care i-am văzut la lucru în cursul acestui studiu, evrei și francmasoni, și de asemenea, trebuie bine să o spunem, acei creștini și acei catolici moderniști care lucrează să dărâme barierele dogmatice. Toți cei care fac breșă credinței catolice, fie că vor, fie că nu vor, fac parte din oastea răului, lucrând, sub ordinele Satanei, la restabilirea imperiului său răsturnat de Cruce și la întemeierea Templului său, a Bisericii sale, pe care pretinde să o facă universală, în chip efectiv catolică.

Va birui oare Satana? Va ajunge el să-și facă ridicate temple în toate punctele universului și să se facă adorat acolo de toți oamenii?

Vor vedea oare curând Evreii pe Mesia cel temporal pe care îl cheamă prin dorințele lor de două până la trei mii de ani,

împlinindu-le în sfârșit rugăciunile și dându-le imperiul asupra întregului gen omenesc?

Vor ajunge oare Francmasonii să treacă nivelul lor egalitar peste toate capetele și peste toate conștiințele și vor putea ei să-și împlinească visul de pace universală prin suprimarea tuturor dogmelor care pun frontiere în lumea sufletelor și prin denaturarea tuturor naționalităților care așază altele între interesele vremelnice?

Iată întrebarea care se pune în punctul studiului nostru la care am ajuns. Desigur, nu este problemă de un interes mai sfâșietor. Se poate adăuga că nu este nici una mai tulburătoare pentru acela care privește ceea ce este deja făcut în ordinea ideilor și chiar în ordinea faptelor.

Ea devine angoasantă atunci când spiritul se ridică să contemple mersul lumii în epoca în care ne aflăm și iuțeala accelerată pe care o iau evenimentele.

Răspunsul nu poate fi dat cu certitudine. El depinde de sfaturile înțelepciunii divine și de asemenea de pașii libertății omenești, lucruri care ne sunt necunoscute și pe care abia le putem bănui.

Totuși, este cu putință a face conjecturi. Dar, spre a o face în chip potrivit și cu nădejdea de a atinge o soluție plauzibilă, este necesar să luăm lucrurile, nu vom spune de puțin sus, ci de foarte sus.

Studiul nostru asupra antagonismului dintre civilizația creștină și civilizația modernă ne-a adus să spunem că demonul joacă în ea un rol. Am văzut societățile secrete înmulțindu-se, înrolând nenumărați adepți și ajungând toate la raporturi cu el.

Am văzut societățile mai oculte dominând și călăuzind Francmasoneria, iar Francmasoneria guvernând Statele și dând impulsul întregii mișcări moderniste.

Satana este deci primul motor al civilizației moderne, întrucât ea este opusă civilizației creștine. De ce și cum a luat el acest rol? Ce își propune el? Răspunsul la această dublă întrebare ne va îngădui să conjecturăm care poate fi ieșirea din situația actuală, situație astfel încât se poate spune pe bună dreptate: Lumea nu poate rămâne în această stare.

CUPRINS

TOMUL I
STAREA CHESTIUNII

I - STAREA CHESTIUNII

CAPITOLUL I - CELE DOUĂ CIVILIZAȚII

Propozițiile terminale ale Syllabus-ului lui Pius al IX-lea și ale celui al lui Pius al X-lea. - Nevoia fericirii în inima omului. - Două căi. - Adam și-a târât urmașii pe calea cea rea. - Isus Cristos i-a readus pe calea cea bună. - Mișcarea de ascensiune a societății pe calea lui Cristos până în secolul al XIII-lea. - Prosperitatea sa.

CAPITOLUL II - DUBLA CONCEPȚIE DESPRE VIAȚĂ

Dubla concepție despre viață: viața este dată pentru a ne bucura, viața este dată pentru a merita. - Viața de acum este pregătirea pentru adevărata viață. - Adevărata viață este viața veșnică. - Acolo Îl vom vedea pe Dumnezeu față către față, Îl vom iubi cu iubirea cu care Se iubește pe Sine. - Pentru aceasta trebuie încă de aici de jos să fim înălțați la o stare supranaturală. - Concepția despre viață adusă de Isus Cristos a modificat societatea și familia, instituțiile și moravurile.

CAPITOLUL III – RENAȘTEREA, PUNCT DE PLECARE AL CIVILIZAȚIEI MODERNE

Societatea creștină în secolul al XIII-lea. – O abatere se pregătește. – Umaniștii. – Renaștere păgână. – Partea Papilor în Renaștere. – Ideile și moravurile umaniștilor. – Anticreștinism.

CAPITOLUL IV – REFORMA, FIICA RENAȘTERII

Țelul activității omenești este schimbat. – Acțiunea umaniștilor asupra publicului îl dispune către Reformă. – Protestantismul în Franța. – El voiește să pună stăpânire pe regat și să-l transforme chiar și politic. – Tradiționalismul religios și politic triumfă.

CAPITOLUL V – REVOLUȚIA INSTAUREAZĂ NATURALISMUL

Aluatul protestant aduce Revoluția. – Scopul ei: refacerea omului. – Opera ei: cultul naturii. – Îndumnezeirea omului. – Ruine. – Reacție.

CAPITOLUL VI – REVOLUȚIA, UNA DINTRE EPOCILE LUMII

Revoluția durează încă. – Ea este anticreștinismul și chiar răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu. – Francezii vor da lumii spectacolul unei noi tragedii. – Întinderea Revoluției în timp și în spațiu. – Lumea nu poate rămâne în această stare. –

Lucrurile se orânduiesc pentru o răsturnare generală a globului.

CAPITOLUL VII – CEEA CE FACE ȘI SPUNE ÎN ZILELE NOASTRE REVOLUȚIA

Waldeck-Rousseau. Vorbele sale. – Două educații și două societăți în Franța. – Conflictul. – Necesitatea de a suprima educația creștină. – Mai întâi congregațiile, apoi Biserica.

CAPITOLUL VIII – UNDE DUCE CIVILIZAȚIA MODERNĂ

Dl Viviani: a smulge spiritul laic din îmbrățișările societății religioase. Gambetta: lupta este între agenții teocrației romane și fiii lui 89. Constatări făcute în Cameră cu privire la aceste cuvinte: d-nii Piou, Lasies, Bourgeois, Pelletan, Gayraud. – Război de exterminare împotriva Bisericii și împotriva tuturor instituțiilor sociale pentru a întemeia religia umanității. Diverse mărturii ale lojilor și ale congreselor.

CAPITOLUL IX – FRANCMASONERIA ESTE CEA CARE POARTĂ RĂZBOIUL ÎMPOTRIVA CIVILIZAȚIEI CREȘTINE

Denunțarea făcută de Leon al XIII-lea, confirmată de reprezentanții Francmasoneriei și de declarațiile și actele lojilor din toată Europa cu ocazia afacerii Ferrer.

II - AGENTUL CIVILIZAȚIEI MODERNE

PERIOADA I: DE LA ÎNCEPUTURI PÂNĂ LA REVOLUȚIE

CAPITOLUL X - ÎNCEPUTURILE FRANCMASONERIEI

O direcție este dată anticreștinismului. - Ea este dată de o societate secretă: Francmasoneria. - Începuturile sale la Roma, în catacombe. - Prezența sa în Europa la începutul Reformei. - Scopul său manifestat în primirea cavalerilor soarelui. - Cel dintâi revelator al Francmasoneriei: Barruel.

CAPITOLUL XI - FRANCMASONERIA ÎN SECOLUL AL XVIII-LEA

I. - Enciclopediștii. - Voltaire inițiat la Londra. - Primele loji în Franța. - Enciclopedia. - Scopul său: să zdrobească infamul. - Mijloace: a se debarasa de călugări, a se folosi de presă și de colportaj. - A lua direcția învățământului. - A se preface că se ocupă de interesele poporului. - Împărțirea rolurilor. - Succes.

CAPITOLUL XII - FRANCMASONERIA ÎN SECOLUL AL XVIII-LEA

II. - Anarhiștii. - Libertate, Egalitate: sofisme fundamentale ale Francmasoneriei. - Egalitate de orgoliu în opoziție cu aceea propovăduită de Domnul nostru Isus Cristos. - Libertate

distrugătoare a ierarhiei, temelia vieții sociale. - Una și cealaltă duc la anarhie. - În ele este cuprins secretul masonic, secretul Revoluției. - Mărturiile lui John Robison, ale contelui Haugwitz. - Francmasoneria, laborator al Revoluției. - Șaptezeci de ani de pregătire.

CAPITOLUL XIII - FRANCMASONERIA ÎN SECOLUL AL XVIII-LEA

III. - Iluminații. - Întemeietorul lor. - Scrieri originale ale sectei. - Personaje care au făcut parte din ea la origine. - Dezvoltările sale. - Ea ia conducerea Francmasoneriei la conventul de la Wilhelmsbad. - Mărturiile contelui de Virieu, ale lui Louis Blanc.

CAPITOLUL XIV - FRANCMASONERIA ÎN SECOLUL AL XVIII-LEA

IV. - Iacobinii. - Deputații de la Wilhelmsbad se întorc în loji. - Cartierul lor general la Frankfurt. - Iluminismul introdus în Franța de Mirabeau și Dietrich. - Planul său: o revoluție radicală. - Lojile își întăresc organizarea. - Moartea lui Ludovic al XVI-lea decretată. - Pregătirea alegerilor pentru Statele Generale. - Intrarea în loji a armatei și a plevei poporului. - Tezaurul de război. - Luarea Bastiliei. - Marea spaimă. - Iacobinii.

PERIOADA A II-A: DE LA REVOLUȚIE PÂNĂ ÎN ZILELE NOASTRE

CAPITOLUL XV - SUB PRIMUL IMPERIU

Francmasoneria, în pofida reacției, nu își părăsește nicidecum planul de răsturnare religioasă și socială.

Negocierea Concordatului. - Nu mai există religie de Stat. - Egalitatea cultelor. - Condiția înjosită și precară a catolicismului în Franța. - Condiția clerului secular, a clerului regulat, a seminariilor, a cultului. - Napoleon încearcă să-l facă pe Papă vasalul său. - El ia conducerea spiritelor prin universitate. - „Eu sunt mesia Revoluției."

CAPITOLUL XVI - SUB RESTAURAȚIE

Încă din 1799, Francmasoneria voia să menajeze alianța dintre Drept și Revoluție. - Sfânta Alianță. - Carta. - Egalitatea cultelor. - Suveranitatea. - Miniștri apostați și regicizi. - Guvernământ constituțional. - Intenții bune și măsuri bune. - Decazes. - Progresele Francmasoneriei. - Carbonarismul. - Pace și prosperitate. - Cucerirea Algeriei. - Concesiile. - Căderea.

CAPITOLUL XVII - SUB GUVERNĂMÂNTUL DIN IULIE

Mâna Masoneriei în Revoluția din 1830. - Necredința iudaică ridicată la rangul comuniunilor creștine. - Război surd

împotriva clerului catolic. – Apariția chestiunii muncitorești. – Lupta catolicilor pentru libertatea Bisericii.

CAPITOLUL XVIII – SUB A DOUA REPUBLICĂ

Convent la Strasbourg. – Francmasonii care se întorc de acolo alcătuiesc guvernul provizoriu. – Delegația lojilor pe lângă guvernul provizoriu. – Zilele din Iunie. – Succesul partidului catolic. – Acțiunea sa viciată de liberalism. – Lamennais.

CAPITOLUL XIX – SUB AL DOILEA IMPERIU

Francmasoneria alege pe unul dintre ai săi pentru o dictatură. – Satisfacțiile acordate catolicilor de Napoleon al III-lea. – Ele nu compromit în nimic opera Revoluției. – Scrisoarea către Edgar Ney. – Bomba lui Orsini. – Eliberarea Italiei. – Sadowa. – Războiul din 1870. – Triumful protestantismului în Europa. – În interior, plan de campanie împotriva catolicilor. – Încurajare dată Francmasoneriei. – Syllabus-ul. – Liga învățământului.

CAPITOLUL XX – SUB ADUNAREA NAȚIONALĂ

Reacție urmată de dezamăgire. – Primele lucrări ale Adunării naționale. – Francmasoneria la Comună. – Intrigile dlui Thiers. – Iluziile catolicilor liberali. – Erorile „monarhiștilor". – Intervențiile Germaniei. – Henric al V-lea îndepărtat de la tron.

CAPITOLUL XXI – SUB A TREIA REPUBLICĂ

Conventul de la Novara hotărăște dictatura lui Gambetta. – Pericolul clerical. – Planul de război al lui Paul Bert. – Declarația episcopatului. – Ministerele și Camerele, executanți ai înaltelor lucrări ale Francmasoneriei.

CAPITOLUL XXII – SEPARAREA BISERICII DE STAT

Ceea ce, în prima sa fază, Revoluția a voit să obțină prin constituția civilă a clerului, urmărește astăzi prin separarea Bisericii de Stat. – Ea a fost pregătită de-a lungul întregului secol al XIX-lea în administrația civilă. – Lucrarea lojilor. – Președintele Carnot încearcă să adoarmă vigilența lui Leon al XIII-lea. – Pregătirile în Franța. – Călătoria dlui Loubet la Roma. – Protestele Sfântului Scaun. – Camera declară că atitudinea Vaticanului face separarea inevitabilă. – Grabă scandaloasă în discutarea proiectului de lege în Cameră și în Senat. – Capcana asociațiilor cultuale. – Votul, „dată istorică a omenirii". – Atitudinea catolicilor liberali. – Hotărârea Sfântului Scaun.

TOMUL II
AGENTUL CIVILIZAȚIEI MODERNE

II - Constituția și mijloacele de acțiune ale Francmasoneriei

CAPITOLUL XXIII - VÂNZĂRILE ȘI ÎNALTA-VÂNZARE

Reluarea sub Restaurație a anticreștinismului. - Carbonarismul. - Locul său în Francmasonerie și misiunea sa. - Originile sale în Italia și în Franța. - Constituția sa. - Culmea sa, Înalta-Vânzare. - Hârtiile sale ajunse în mâinile lui Grigorie al XVI-lea. - Crétineau Joly chemat să le publice. - Dificultățile pe care le întâmpină. - Le introduce în parte în Biserica romană și Revoluția. - Portrete ale câtorva membri ai Înaltei-Vânzări. - Mazzini este respins din ea cu amenințări.

CAPITOLUL XXIV - OPERA PROPRIE A ÎNALTEI-VÂNZĂRI

Opera încredințată Înaltei-Vânzări era distrugerea puterii Papilor, preludiu necesar al nimicirii ideii creștine. - Mijloace preliminare: „a face nepopulară popimea". - A întrebuința în

acest scop presa în toată Europa. - A cere pe cale diplomatică reforme în Statele pontificale. - A reînvia amintirile Romei păgâne și a supraexcita naționalismul chiar și în cler. - A câștiga pe Papă.

CAPITOLUL XXV - PRUDENȚĂ MASONICĂ

Stăruitoare recomandări către Frați de a se folosi de discreție și chiar de ipocrizie. - A tipări cât mai puțin cu putință și a fabrica documente false. - A lucra pentru a obține ca presa să păstreze tăcerea asupra sectei și ca șefii de stat să nu creadă în primejdiile pe care ea le creează. - Recomandări deosebite și sub amenințarea vieții către membrii Înaltei-Vânzări. - Ei dau Francmasoni pe mâna poliției pentru a abate atenția de la ei înșiși.

CAPITOLUL XXVI - ATENTATUL SUPREM

Ceea de ce era însărcinată în mod deosebit Înalta-Vânzare era să ajungă la triumful ideii revoluționare printr-un Papă. - Acest plan datează de departe: Toland în 1720. J.-B. Simonini în 1806. - Instrucțiunile secrete asupra acestui punct. - Tabloul pe care îl fac despre puterea papală, despre folosul de a o avea în slujba sa și despre mijloacele de întrebuințat pentru a ajunge acolo. - Rolul lui Nubius.

CAPITOLUL XXVII – ZĂDĂRNICIA EFORTURILOR ÎMPOTRIVA CATEDREI LUI PETRU

Sectă declară pregătirea ei insuficientă la moartea lui Leon al XII-lea, a lui Pius al VIII-lea, a lui Grigorie al XVI-lea. – Își pune speranța asupra capului lui Pius al IX-lea, apoi asupra aceluia al lui Leon al XIII-lea. – Dezamăgirea ei la venirea lui Pius al X-lea.

CAPITOLUL XXVIII – CORUPEREA MORAVURILOR

Pentru a atinge scopul indicat de Voltaire, trebuie corupt. – Cuvinte ale lui Nubius, ale lui Vindice. – Puterile publice tolerează imoralitatea, o protejează, o întreține. – Opera masonică a depopulării, a depravării femeii, a nobilimii, a clerului.

CAPITOLUL XXIX – CORUPEREA IDEILOR

Mijlocul cel mai puternic pentru a nimici ideea creștină este „a lumina popoarele" și a le aduce să dorească, să voiască, să ceară ceea ce Lojile le sugerează. – Francmasoneria este mai ales o mașină de sugestii.

RECRUTAREA ÎN SOCIETATEA SECRETĂ. – Sectă își sugerează mai întâi recruții. – Îi ia din școli; din asociații, chiar cu caracter religios; din clasele înalte. – Ea rămâne pentru toți „societate secretă", ascunzându-le scopul și organizarea sa, așa cum le ascunde și „lumii profane": ceea ce o obligă la minciună perpetuă.

CAPITOLUL XXX - CORUPEREA IDEILOR (continuare)

Inițieri. - Cel dintâi scop al inițierilor este de a curăți recruții de orice mentalitate creștină. - Aceste inițieri se fac prin scene simbolice care servesc la deosebirea celor care înțeleg de cei care nu înțeleg. - Cei care înțeleg sunt invitați să urce mai sus. - Proba fundamentală simbolizează punerea în mormânt a lumii creștine și învierea poporului evreu, în același timp cu moartea inițiatului față de spiritul creștin.

CAPITOLUL XXXI - CORUPEREA IDEILOR (continuare)

MAȘINA DE CORUPERE. - Francmasoneria are o dublă organizare, cea vizibilă slujind la disimularea celei oculte. - Descrierea organizării vizibile. - Descrierea organizării oculte. - Gradele: ucenic, companion, maestru. - Gradele superioare: rosacrucian etc. - Ele constituie o Masonerie suprapusă ale cărei membri, necunoscuți ca atare, merg în Loji pentru a duce acolo sugestiile pe care ei înșiși le-au primit de mai sus. - Cei care sunt în vârful piramidei masonice o țin astfel în întregime: prin ei și către ei se fac ascensiunile, de la ei coboară influențele. - Deasupra Masoneriilor naționale se află un organism internațional mânuit de Puterea ocultă. - Această putere ocultă există. - Ea trebuie să fie de rasă evreiască.

CAPITOLUL XXXII - CORUPEREA IDEILOR (continuare)

SUGESTII. - „Lojile sunt locuri în care se predică și în care se predică altora." - Sugestiile principale: 1° Masoneria este o instituție sublimă, inițiatoare a tot ceea ce se face bun și mare în omenire. - 2° Ea se lovește de un vrăjmaș, catolicismul. - Concluzie: oricine iubește marile cauze trebuie să lucreze la distrugerea catolicismului. - Urmează studiile anticatolice în filosofie, în istorie, în morală, în economia socială etc., precum și asupra chestiunilor actuale pe care le ridică Puterea ocultă: divorț, învățământ, separarea Bisericii de Stat etc. - Din Loji, ideile masonice coboară în lumea profană, prin masonii care sugerează societăților pe care le creează sau în care se introduc și pe care le conduc în chip ocult. - Cât de numeroase și de variate sunt aceste societăți.

CAPITOLUL XXXIII - CORUPEREA IDEILOR (continuare)

SUGESTII ANTITRADIȚIONALISTE. - Mulțumită organismului Francmasoneriei, Puterea ocultă poate arunca în mulțime toate sugestiile favorabile planurilor sale. - Cele principale sunt astăzi, în Franța, acelea care tind să distrugă naționalitatea prin alterarea tradițiilor franceze: tradiții religioase și tradiții politice. - Aceasta a început cu Voltaire și cu enciclopediștii. - Ei au ajuns să taie capul regelui și să nimicească cultul catolic. - Reluarea și mersul războiului împotriva tradițiilor fundamentale, de la Revoluție până în

zilele noastre. - Astăzi, antitradiționalismul religios este împins până la ateism, iar antitradiționalismul politic până la demolarea ideii de patrie, și aceasta pornind de la școala primară. - Pentru această dublă distrugere, Francmasoneria găsește complici chiar și în rândurile noastre. - Aceasta este ceea ce Pius al X-lea a stabilit din punct de vedere religios în Enciclica Pascendi, iar din punct de vedere politic nu este nevoie decât să-i auzim, pentru a ne convinge, pe democrații creștini, pe sillonisti etc. - Ziarele socotite cele mai bune slujesc și ele drept vehicule ideilor pe care Masoneria are interes să le răspândească.

CAPITOLUL XXXIV - CORUPEREA IDEILOR (continuare)

PROPAGANDĂ PRIN COLPORTAJ ȘI PRIN ȘCOLI. - Influențelor secrete secta le unește propaganda deschisă. - Cuvinte ale lui Voltaire, ale lui Piccolo-Tigre. - Legea din 1881 asupra libertății colportajului. - Presa. - Congresele. - Școlile. - Instrucțiunile Înaltei-Vânzări asupra acțiunii ce trebuie exercitată asupra copiilor din toate clasele, de la tron până la colibă. - Propagandă în seminarii, voită încă din secolul al XVIII-lea de Weishaupt. - Laudele de sine ale dlui Paul Sabatier. - Dureroasă enigmă. - Această propagandă are drept scop final dominația iudaică pe care o pregătește adeziunea la „Principiile moderne".

CAPITOLUL XXXV - CORUPEREA IDEILOR (continuare)

PERVERTIREA LIMBAJULUI. - Cuvinte neloiale. - Cuvinte seducătoare. - Cuvinte-sperietoare. - Dovezi că aceste cuvinte sunt lansate de conducerea supremă a sectei. - De limba franceză se slujește ea întotdeauna pentru a-și făuri formulele revoluționare. - Trilogia masonică. - Anarhie intelectuală în toate clasele societății, rezultând din această pervertire a limbajului. - Rezultate în ordinea civilă și religioasă.

CAPITOLUL XXXVI - CORUPEREA IDEILOR (continuare)

SPIRITUL MASONIC. - Sugestiile creează spiritul masonic. - Spiritul masonic face puterea sectei prin complicitățile pe care i le procură. - Spiritul masonic este spiritul raționalist. - Prin acest spirit, Masoneria urmărește substituirea ordinii naturale ordinii supranaturale, în persoane, în moravuri și în instituții. - Masonismul inimii. - Masonismul spiritului. - Masonismul intelectual în diferitele sale domenii: religia, statul, familia, puterea părintească, educația, proprietatea, binefacerea, arta. - Cei care aparțin trupului Masoneriei, cei care aparțin sufletului ei.

CAPITOLUL XXXVII - CORUPEREA IDEILOR (continuare)

MASONISM ȘI EVANGHELIE. - Sugestia Înaltei-Vânzări: „Creștinismul este o doctrină în mod esențial democratică." - Cuvinte ale lui Weishaupt și ale lui Knigge. - Întrebări adresate candidatului la gradul de Epopte și concluzia Hierofantului. - Isus ar fi avut o doctrină ezoterică, transmisă masoneriei. - Cuvinte ale lui Pius al VIII-lea și ale lui Pius al IX-lea. - Ideile democraților creștini. - Eroarea cea mai dăunătoare este aceea care împrumută termenii adevărului. - Din convingerea că creștinismul este o doctrină democratică s-a născut dorința împăcării Bisericii cu veacul. - Creștinismul și timpurile prezente ale abatelui Bougaud. - Invitația lui Figaro către Leon al XIII-lea. - Punct culminant al seducției liberale. - Enciclica despre Americanism. - Alte Enciclice ale lui Leon al XIII-lea opunându-se concilierilor cerute. - Cuvinte ale sfântului Pavel. - Cei 40 ai Înaltei-Vânzări se aplaudă pentru succesele lor. - Ei speră să ajungă să vadă clerul mergând sub stindardul masonic, crezând totodată că merge sub steagul cheilor apostolice. - Speranțele lor nu au fost pe deplin înșelate.

AGENTUL CIVILIZAȚIEI MODERNE

Scopul său: construcția Templului. TEMPLUL.

Nava politică

CAPITOLUL XXXVIII - CĂTRE O NOUĂ STARE SOCIALĂ

Cele două concepții despre viață și cele două civilizații. - Francmasoneria instituită pentru a realiza concepția umanitară și naturalistă. - De aceea voiește să nimicească Biserica pentru a ridica pe ruinele ei Templul, adică pentru a reedifica societatea pe baze cu totul noi. - Acesta este ceea ce și-a propus Revoluția. - Acesta este ceea ce secta voiește să obțină astăzi. - Temelia acestei noi clădiri este contractul social al lui J.-J. Rousseau. - Constituția naturală a societăților omenești: Familie, Stat, Biserică. - Constituție artificială: fiecare își pune persoana, drepturile și bunurile, în mâinile tuturor; toți garantează fiecăruia partea sa din lucrul public, res publica. - În această societate nu trebuie să mai existe decât aceste două unități: individul și Statul, Statul atotputernic, individul anihilat. - Spre aceasta mergem.

CAPITOLUL XXXIX - STATUL SUVERAN, STĂPÂNUL TUTUROR LUCRURILOR

El absoarbe puțin câte puțin toate drepturile. - Cetățeanul nu are dreptul să fie creștin. - Nu are dreptul să fie proprietar. - Puterile sale, ca și bunurile sale, aparțin colectivității. - Tot astfel și copiii săi. - Statul pune stăpânire pe tineret pentru a „denatura omul" și pentru a transporta eul în unitatea comună. - Pentru a fi pe deplin stăpân al copilului, lucrează la suprimarea căsătoriei. - Acesta este templul în care masoneria pretinde să adăpostească generațiile viitoare și omenirea

întreagă. - Pentru a-l construi, ea are parlamentarismul: poporul suveran alege delegați, îi învestește cu toată puterea. Ei se adună. Majoritatea se presupune că exprimă voința generală, iar această voință face legea, fără privire la nimeni, nici măcar la Dumnezeu. Astfel se stabilește, după cuvântul lui Weishaupt, „regimul dominator universal", prin care „marea operă se va împlini". - Marea operă înaintează.

CAPITOLUL XL - REPUBLICA UNIVERSALĂ

Lungimea templului masonic este de la răsărit la apus, iar lățimea sa de la miazăzi la miazănoapte, adică noua stare socială trebuie să se întindă asupra întregii omeniri. - Mărturii privitoare la acest proiect de Republică universală. - Educația recruților masonici asupra acestui punct. - Lucrări preliminare: naționalitățile. Toate trebuie republicanizate. - Relațiile puterilor masonice ale diferitelor națiuni în acest scop. - Suprimarea micilor state. - A lucra pentru a da un temperament feminin unora dintre cele mari și altora vocația de a se dezvolta în detrimentul vecinilor lor. - Sufletul întregii acestei lucrări este Evreul.

CAPITOLUL XLI - IDEEA DE REPUBLICĂ UNIVERSALĂ ÎN FRANȚA

Ea datează acolo de două veacuri: ducele d'Antin. - Anacharsis Clootz. - Cuvinte ale Fratelui Dequaire, ale lui Garnier-Pagès, ale lui J. Weil, ale lui Louis Bence, ale lui Crémieux, ale lui Jean Macé, ale lui Victor Hugo, ale lui

Boutteville, ale lui Rebold, ale lui Varlin, ale lui Edgar Monteil, ale revistelor pedagogice, ale Sillon-ului. - Cuvinte și fapte pentru a înlocui în Franța armata cu o gardă națională: Jules Simon, Gambetta, Garibaldi, Alfred Naquet, Jaurès. - Toate acestea în realizarea ideilor concepute de J.-J. Rousseau și Weishaupt. - Republica universală este mai realizabilă astăzi decât a fost vreodată.

CAPITOLUL XLII - REPUBLICA UNIVERSALĂ ÎN CURS DE FORMARE

Mirabeau și alți convenționali știau că ambiția sectei era de a stabili o Convenție universală care să vegheze la menținerea drepturilor omului în întreg universul. - Napoleon a primit ajutorul Francmasoneriei pentru a încerca să formeze Statele Unite ale Europei, cale către Statul-Omenire. - Napoleon al III-lea unifică Italia și Germania. - Anglia are imperiul mărilor. - Statele Unite își manifestă ambiția. - Extremul Orient se agită. - În lumea întreagă societățile secrete lucrează pentru a subordona națiunile catolice națiunilor protestante. - Diversitatea acțiunii lor în Franța și în Germania. - Franța însăși pune mâna la propria sa nimicire.

CAPITOLUL XLIII - PENTRU CARE RASĂ ȘI PRIN CE POPOARE

Germania, Anglia, Statele Unite râvnesc sceptrul universului. - Puterea ocultă observă și lucrează. - În secolul al XVI-lea a sfărâmat Unitatea catolică. - Astăzi subordonează națiunile

catolice celor protestante. - Anglia a fost până acum marele său instrument. - Nu caută ea oare un altul? - Va fi Germania? - Vor fi Statele Unite? - Sau rasa galbenă? - Vedem prodroamele unor evenimente formidabile care par să trebuiască să schimbe fața lumii. - Puterea ocultă, care le-a pregătit în multe privințe, le va conduce oare după voia sa? - Va ajunge ea oare să constituie Republica universală care va face din Evreu stăpânul lumii? - Deasupra lui este Dumnezeu.

TEMPLUL

II - Nava religioasă

CAPITOLUL XLIV - TRANSFORMAREA IUDAISMULUI

Mesianismul zilelor noi. - Întemeierea „Alianței Israelite Universale". - Ea tratează de la egal la egal cu Puterile. - Mersul Evreului. - Evrei liberali și Evrei ortodocși. - Evreul liberal, tipul cel mai absolut al democrației religioase. - El rămâne totuși întotdeauna Evreu. - El voiește să fie un ferment în sânul omenirii. - Pentru a produce acolo religia umanitară, „religia viitorului", și a realiza timpurile mesianice.

CAPITOLUL XLV - ISRAELISMUL UMANITAR

Originile religiei umanitare în secolul al XVIII-lea. - Egalitatea religiilor, stabilită în fapt în secolul al XIX-lea, duce la aceasta. - Tot la aceasta duce și neutralitatea școlii. - Sarcina

Alianței Israelite Universale este de a grăbi mișcarea și de a o generaliza. - Religie umanitară și religie americană. - Republica Statelor Unite destinată a fi „Ierusalimul viitor". - Punct de plecare și punct de sosire al acestei „religii a viitorului".

CAPITOLUL XLVI - DIN AMERICA RELIGIA UMANITARĂ SE RĂSPÂNDEȘTE ÎN EUROPA

Societatea de „cultură morală". - Societatea „cugetătorilor". - Uniunile creștine ale tinerilor: originile lor, dezvoltările lor, organizarea lor, ubicuitatea lor, caracterul lor: indiferența religioasă. - Una dintre cărțile lor. - Istoria religiilor. - Ea devine un învățământ universal. - Scopul acestui învățământ. - Franța aleasă drept focar de propagandă.

III - Maeștrii Operei

CAPITOLUL XLVII - EVREII. - ACȚIUNEA LOR ÎN CREȘTINĂTATE

Construirea Templului cere nu numai zidari, ci și maiștri de echipă și un arhitect. - Maeștrii operei sunt Evreii. - Numai ei pot lucra la ea pe toată întinderea lumii. - I-am văzut întemeind toate societățile de demolare. - Ei nu fac astăzi decât ceea ce au făcut dintotdeauna. - Ei au fost instigatorii persecuțiilor. - Inspiratorii primelor erezii, ai Renașterii, ai Reformei și ai Revoluției, ai Masoneriei în veacul trecut și astăzi.

CAPITOLUL XLVIII - EVREII. - ȚELUL AMBIȚIEI LOR

Evreii așteptau un Mesia care să cucerească pentru ei întregul pământ. - După ruina Ierusalimului, ei nu și-au pierdut nicidecum această speranță. - O păstrează de-a lungul veacurilor. - Tocmai acest spirit de dominație i-a făcut odioși tuturor popoarelor. - Talmudul nu a încetat să-l întrețină. - Declarația conciliului evreiesc de la Leipzig asupra puterii pe care le-o dau Principiile lui 89. - Cum deja totul este schimbat! - Mesia este oare aceste Principii? - Va fi un om? - Oricum ar fi, idee sau antihrist, cuceritorul lumii este aproape. - Lumea se unifică și Evreii ne expropriază de toate. - Să vină un om de geniu și va putea realiza speranța lor de atâtea ori seculară.

IV - Marele arhitect

CAPITOLUL XLIX - SATAN: REINTRAREA SA ÎN LUMEA CREȘTINĂ

Marelui arhitect al templului masonic, secta îi făgăduiește bisericile noastre. - Deja ne-a deposedat de ele. - Îl cheamă, îl cântă și îl slăvește. - Îi pregătește cultul în Franța, în Italia și în America. - Manifestări publice în onoarea lui Satan. - Reabilitarea lui în Journal des Débats. - Această invazie a satanismului a pornit din Ghetou și a trecut prin Loji. - Liturghia neagră. - Nu Dumnezeu îl dezlănțuie pe Satan, ci

oamenii sunt aceia care îl recheamă în ei înșiși și în țările lor. - Exorcism zilnic.

CAPITOLUL L - SATAN. - CONSTRUCȚIILE SALE ACTUALE

I - GNOZA. - Ca și pe vremea păgânismului, Satan lucrează să-și dea religii secrete, împingând în același timp mulțimea spre naturalism. - Sataniști și luciferieni. - Aderenții diverselor lor societăți sunt mai numeroși decât protestanții și evreii la un loc. - Tinerii sunt atrași acolo prin curiozitatea de a descoperi forțele necunoscute ale naturii. - Reorganizarea Gnosticismului în Franța, în 1890. - Publică reviste. - Are librăriile sale. - Cele două dogme fundamentale ale sale. - Ierarhia sa. - Cultul său. - Teozofia. - Martinismul. - El cuprinde cea mai mare parte a grupurilor ocultiste. - Revistă, cursuri și diplome. - Cuprinde trei grade. - Terțiarul său. - Rozacrucienii. - Raporturile lor cu sillonistii. - Se întâlnesc prin idealul democratic.

CAPITOLUL LI - SATAN. CONSTRUCȚIILE SALE ACTUALE (continuare)

II - SPIRITISMUL. - Spiritismul în antichitate și în evul mediu. - Există fraude, dar există și realități. - El nu poate fi legat de știință. - Originile sale contemporane. - Progresele sale. - Congrese internaționale. - Acolo se vestește transformarea religiilor prin spiritism. - Spiritiștii vor să treacă direcția religioasă a omenirii în mâinile spiritelor. - Pentru

aceasta atacă mai ales catolicismul. – Christian Science. – Este propriu-zis religia lui Satan. – Spiritele evocate sunt arhitecții edificiului religios care va veni. – Va triumfa oare Satan?

TOMUL III
SOLUȚIA CHESTIUNII
LUMEA: CER ȘI PĂMÂNT ȘI ENIGMA EI

CAPITOLUL LII – OPERA IUBIRII VEȘNICE

Chestiunea răului își găsește soluția în chestiunea Ființei: ființă naturală și ființă supranaturală. – Ființa contingentă revelează ființa infinită și veșnică, purtând în sine rațiunea ființei sale. – Dumnezeu este iubire. – Iubirea care este Dumnezeu este motivul și principiul oricărei creații. – Creaturile sunt imagini ale esenței dumnezeiești. – Aceste specii sunt în număr imens. – Trei categorii: ființe spirituale, ființe trupești, ființe mixte. – Ele formează o singură și unică lume. – Iubirea nu și-a găsit liniștirea în creație. – A voit supranaturalizarea ființelor spirituale și a ființelor mixte. – Vrea să le dea o participare la natura dumnezeiască. – În ce constă această participare și ce produce în noi. – O viață cu adevărat dumnezeiască. – Fecit mihi magna qui potens est, et sanctum nomen Ejus.

CAPITOLUL LIII - CĂDEREA

I - ÎN CER. - Dumnezeu, încă de la crearea lor, a chemat îngerii la ordinea supranaturală. - Sfântul Mihail a primit cu recunoștință darul dumnezeiesc. - Lucifer l-a refuzat. - Îngerii s-au împărțit după ei. - Unii și-au oferit ființa lui Dumnezeu printr-un act de iubire și au ajuns într-o clipă la sfârșitul lor supranatural. - Ceilalți s-au închis în ei înșiși și prin acest prim act s-au fixat în rău. - Văzându-se în vârful creației, Lucifer nu a voit nicidecum să-și primească desăvârșirea în unirea cu o natură superioară, ci a voit să o găsească în sine însuși, s-a închis în natura sa. - „Dumnezeu Își este suficient, eu îmi voi fi suficient, voi fi ca Dumnezeu." - Acestui orgoliu i s-a alăturat gelozia când a văzut că Omul-Dumnezeu și dumnezeiasca Sa Maică îi vor fi superiori. - De sus până jos în creație există ierarhie și subordonare. - Lucifer, cel mai sublim dintre îngeri, primea primele valuri ale fluviului de lumină și de viață care curge din Dumnezeu, iar de la el ele se răspândeau în sferele inferioare. - A voit să păstreze această prelație de la care scăpau îngerii înălțați la ordinea supranaturală. - De aici marea luptă. - Cine este ca Dumnezeu! Și cine este ca acela pe care Dumnezeu l-a făcut părtaș naturii Sale dumnezeiești? - Pretențiile lui Lucifer și ale celor ai săi au fost respinse și astfel au devenit subordonații celui din urmă dintre îngerii cei buni.

CAPITOLUL LIV - CĂDEREA (continuare)

II - PE PĂMÂNT. - Lupta care se dă pe pământ de la început este urmarea aceleia date în cer; este întotdeauna lupta naturalismului împotriva supranaturalului, a egoismului omenesc împotriva iubirii infinite. - Și întotdeauna Lucifer este acela care conduce bătălia. - În căderea sa, Lucifer și-a păstrat natura și puterile care decurg din ea. - El și îngerii căzuți continuă, sub dependența lui Dumnezeu, să-și exercite acțiunea asupra naturilor inferioare. - Cuvinte ale sfântului Augustin, ale sfântului Toma, ale lui Bossuet, ale lui Newton, ale lui Clarke, ale lui J. de Maistre. - Harul sfințitor, făcându-l pe Adam să intre în ordinea supranaturală, sustrăgea genul omenesc prelației sale. - El a voit să o recucerească; de aici ispita. - Această ispită a fost aceeași ca aceea a îngerilor: Veți fi ca niște dumnezei. - Dumnezeu a cerut omului să dea, printr-un act de ascultare, consimțământul său la demnitatea la care voia să-l înalțe. - Ca Lucifer și la sugestia lui, Adam a preferat să-și găsească suficiența în sine însuși și a căzut nu numai în starea de natură, ci în starea de natură coruptă. - Mai mult, a devenit sclavul lui Satan. - Până la Răscumpărare, genul omenesc a fost sub jugul său; încă se află și astăzi acolo unde Evanghelia nu a fost primită.

Ispita reînnoită

CAPITOLUL LV – ISPITIREA LUI CRISTOS

De îndată ce răutatea demonului a otrăvit genul omenesc, Dumnezeu a vestit că Cristos, deopotrivă Dumnezeu și om, va veni să ne răscumpere. – La timpul hotărât, El a apărut demonilor ca și îngerilor în smerenia trupului. – Satan L-a privit și a devenit nedumerit: anumite fapte Îl prezentau ca Fiu al lui Dumnezeu, altele ca pe un om asemenea celorlalți. – A voit să iasă din această nesiguranță; de aici întreita ispită. – Primele două neputând rezolva chestiunea care îl chinuia, la a treia nu mai spune: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu", ci a voit să vadă dacă ar putea pune acest om extraordinar în slujba sa pentru a-și menține împărăția asupra genului omenesc. – La această propunere Isus răspunde: „Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești".

- În ajunul Pătimirii Sale, Isus vestește că Principele acestei lumi va fi aruncat afară.

Ispitirea creștinătății

CAPITOLUL LVI – I. ISPITE DIFERITE

Duelul între viață și moarte, inaugurat pe Calvar, continuă în suflete și la popoare. – Satan atacă trupul social al creștinătății ca și persoanele. – A stârnit mai întâi persecuția sângeroasă, apoi ereziile. – Tabloul luptelor Bisericii, de la moartea lui Constantin până în zilele noastre. – Gesta Dei per Francos.

CAPITOLUL LVII - II. ISPITA FUNDAMENTALĂ ȘI GENERALĂ

I - DE LA RENAȘTERE LA REVOLUȚIE. - Continuând să stârnească erezii, Satan a instituit în sânul Bisericii o sectă însărcinată să alunge din ea spiritul supranatural pentru a-i substitui spiritul naturalist. - Acesta este într-adevăr scopul urmărit de Francmasonerie, din secolul al XIV-lea încoace, de a stabili religia naturală pe ruinele religiei revelate. - Dovezi ale acestui plan. - Încercare de instituire a religiei naturale după Teroare.

CAPITOLUL LVIII - ISPITA FUNDAMENTALĂ ȘI GENERALĂ (continuare)

II - DE LA REVOLUȚIE PÂNĂ ÎN ZILELE NOASTRE. - Instruindu-se prin experiență, secta s-a hotărât să nu mai recurgă la violență, ci să legifereze. - Prima ei grijă a fost să stabilească egalitatea civilă a cultelor și să facă astfel să decadă catolicismul din rangul pe care i-l dă instituirea sa divină. - Egalitate mai întâi între catolicism și protestantism, apoi între creștini și evrei, în sfârșit între creștini, evrei și mahomedani. - A doua grijă: să răpească Bisericii tot ceea ce este necesar vieții unei societăți. - Distrugerea puterii temporale a Papilor. - Separarea Bisericii de Stat. - „A sosit ceasul de a alege între vechea ordine, care se sprijină pe revelație, și noua ordine, care nu are alt temei decât rațiunea." - Toate acestea sunt într-adevăr opera Masoneriei, al cărei mare arcan este naturalismul. - Aclamație către Eva, care a aruncat primul

strigăt de revoltă împotriva Dumnezeului revelației. - Deja religia naturală capătă chip în America și la noi.

CAPITOLUL LIX - ISPITA FUNDAMENTALĂ ȘI GENERALĂ (continuare)

III - ÎN ORA DE FAȚĂ. - Strădanie de a face concepția religioasă acceptabilă, recreând-o după exigențele științei moderne. - Aceasta este opera modernismului, care duce la homoteism sau egoteism. - Literatura și școala pregătesc căile acestei religii noi. - Acesta este misterul fărădelegii vestit de sfântul Pavel. - Argumentele unui cinstit adept al religiei naturale.

Dumnezeu are dreptul de a impune supranaturalul omului și societății; refuzându-l, societatea, ca și omul, se face vinovată.

Înfrângerea ispititorului

CAPITOLUL LX - FEMEIA LUPTĂTOARE DIN PARTEA LUI DUMNEZEU

Din secolul al XIV-lea, „societatea nu și-a mai regăsit călăuza în Biserică, iar Biserica chipul ei în Societate". Se vor mai așeza oare vreodată națiunile sub conducerea ei? - Patimile omenești dezlănțuite și demonul însuși concură la împlinirea planurilor veșnice. - Apoi, există în lume o acțiune tainică în opoziție cu acțiunea satanică. - Acțiunea rasei Femeii vestită în ziua dintâi. - Inimicitias ponam inter semen tuum et semen illius. - Femeia din Geneză și Femeia din Apocalipsă. - Lupta

universală de pe pământ legată de marea luptă care a avut loc în cer. - Miza luptei este supranaturalul. - Ce este supranaturalul. - El ne face cu adevărat fii ai lui Dumnezeu. - Prin Maria, Biserica va triumfa asupra lui Satan.

CAPITOLUL LXI - PRIN CE ARME SĂ-L BIRUIM PE ISPITITOR?

Penitență! Rugăciune! Acesta este apelul Mariei la Lourdes și la La Salette și apelul lui Isus la Migné. - Acest apel nu este urmat socialmente. - Este urmat în chip privat. - Rugăciunii i se alătură exorcismele. - Și, de asemenea, ispășirea în unire cu aceea a Răscumpărătorului și a Corăscumpărătoarei.

CAPITOLUL LXII - VICTIME DE ISPĂȘIRE ȘI DE MÂNTUIRE

Ele împlinesc în trupul lor ceea ce trebuie adăugat suferințelor lui Cristos pentru Biserică, care este Trupul Său. - Marele rol social și religios al Ordinelor contemplative și reparatoare. - Legea reversibilității meritelor. - Toți își pot aduce partea lor la ispășire. - Dar există suflete alese pentru jertfă. Câteva exemple. - Cuvinte ale lui Origen, ale lui J. de Maistre, ale Venerabilei Catherine Emmerich, ale lui Huysmans. - În zilele noastre, operele de reparație se înmulțesc sub auspiciile Fecioarei celor Șapte Dureri.

CAPITOLUL LXIII - O ANTAGONISTĂ A FRANCMASONERIEI

A venit vremea de a arăta cu îndrăzneală minunea și lucrarea lui Dumnezeu. - Ana-Caterina Emmerich. - Misiunea ei: a se opune, prin suferințele sale, la tot ceea ce este în primejdie în ierarhia, credința și disciplina Bisericii. - Iadul încearcă să o împiedice. - Persecuție civilă și anchetă bisericească. - Ceea ce făcea ea în starea de contemplație împotriva conjurației infernale era o lucrare reală, având rezultate pozitive. - Ea luptă împotriva Puternicilor care, prin legi, voiesc să altereze constituția Bisericii. - Ea luptă împotriva învățământului raționalist și naturalist. - Ea luptă împotriva împăratului care vrea să-i răpească Papei instituirea episcopilor. - Călătoria ei contemplativă prin lume. - La Roma, îl vede pe Papă înconjurat de trădări, dar susținut în chip supranatural. - Vede Biserica apostaților și creșterile ei. - Vede lucrările omului negru. - Cum a venit în ajutorul Suveranului Pontif.

CAPITOLUL LXIV - UNDE ÎL VEDEM PE NUBIUS REAPĂRÂND

Sistemul concesiilor. Cei care îl împing. - Omul negru și omul-nor, Nubius. - Venerabila Emmerich vede o mulțime de oameni ocupați să sape bazilica Sfântului Petru, figură a Bisericii catolice. - Lucrarea lor de demolare se întinde asupra lumii întregi. - Este făcută după un plan trasat mai dinainte. - Pentru a-l executa, demolatorii, care poartă costumul Francmasonilor, recurg la luminile căpeteniilor lor. - Printre

ei sunt și ecleziastici. – Acest plan îl vedem executându-se punct cu punct. – Biserica are apărători, dar ei arată puțină metodă și puțin zel. – Venerabila Caterina Emmerich și alții, în chip deosebit Venerabila Anna-Maria Taïgi, se opun răului prin suferințele lor. – La Roma, prin intrigile omului-negru, Papa este adus să facă concesii. – Omul-negru pune mulți oameni să lucreze fără ca ei să-i cunoască gândul și scopul. – Sustrage documente și le denaturează. – Din centrul său pornesc mesageri în toate direcțiile. – Venerabila Emmerich o vede pe Preasfânta Fecioară întinzând asupra Bisericii un veșmânt de protecție.

CAPITOLUL LXV – PREVESTIRILE ANTAGONISTEI FRANCMASONILOR

Venerabila Catherine Emmerich vede întunericul îngroșându-se, persecuția agravându-se și puține persoane recurgând la rugăciune. – Vede o mare bătălie între două armate și victoria dată generalului care îl invocă pe sfântul Mihail. – Vede din nou intervenția Preasfintei Fecioare pentru restaurarea Bisericii. – Oameni de toate vârstele și de toate stările, ecleziastici, femei, copii se pun la lucru. – Totul este reînnoit. Biserica se ridică până la cer sub conducerea unui Papă care știe să-i atragă pe preoții buni și să-i respingă pe cei răi. – Când va fi aceasta? Ea nu știe. – Totuși, Francmasoneria nu va fi complet nimicită; ea va lucra mai în taină până în zilele antihristului. – Viziuni concordante ale Catherinei Labouré. – Dom Guéranger și cardinalul Pie au sperat că

victoria va veni prin Maria, precum ea însăși a vestit sfintei Brigitta.

Ieșirea din antagonismul dintre cele două civilizații

CAPITOLUL LXVI – I – PREVESTIRI DUMNEZEIEȘTI

Antagonismul merge din cer până la pământ; nimic uimitor că Dumnezeu ne susține prin avertismentele Sale. – Înainte de venirea lui Cristos, El a izolat așteptarea prin făgăduințe necontenit reînnoite. – De atunci, nu S-a osândit la tăcere; ne-a dat Apocalipsa, ne trimite sfinții Săi. – Dar pentru cuvintele niciunuia dintre ei Biserica nu ne dă garanția sa. – Trebuie să primim prevestirile lor cu respect și recunoștință, dar și cu circumspecție. – Dumnezeu este din veșnicie în veșnicie, o mie de ani sunt înaintea Lui ca ziua care trece. – Cele cinci veacuri ale ispitei naturaliste răspund amplorii dramelor precedente, cel al cerului și cel al paradisului pământesc. – Aceste cinci veacuri nu sunt poate decât o clipă în durata pe care Dumnezeu o poate da Bisericii Sale; și ispita a putut sluji desăvârșirii celor Drepți. – Să ascultăm deci profețiile. – Ele ne dau această lecție că toate evenimentele acestei lumi sunt conduse de Dumnezeu. – De cinci veacuri, toate patimile, toate viciile și toate erorile sunt la asaltul civilizației creștine. – A venit ceasul angajării definitive care, în gândul lui Satan și al celor ai săi, se va sfârși prin apostazia generală. – Se va întoarce oare lumea către Dumnezeu? – Aceasta este marea enigmă a zilei.

CAPITOLUL LXVII – II – CALEA SFINȚILOR

Încă din secolul al XII-lea, Dumnezeu îi arată sfintei Hildegarda drama care trebuia să ocupe cinci sau șase veacuri din istoria omenească. – Ea a vestit dezagregarea Sfântului Imperiu roman, ruina puterii temporale și ostilitatea Puterii seculare împotriva Puterii Papilor. – Apoi va veni zorii Dreptății, întoarcerea ereticilor și a Evreilor, domnia lui Dumnezeu și a legii Sale. – Spre sfârșitul secolului al XIV-lea, sfânta Caterina de Siena a vestit și ea că, după tribulații și neliniști, Dumnezeu își va curăți Biserica și va învia spiritul aleșilor. – În secolul al XVI-lea, Fericita Caterina de Racconigi a spus că Conciliul din Trento nu va pune capăt diviziunilor Bisericii; ele vor înceta printr-un alt conciliu prezidat de un sfânt Papă. – În secolul al XVII-lea, sfântul Louis-Marie Grignon de Montfort vestește mântuirea prin Maria. – Alte profeții ale sfântului Leonard de Port-Maurice, ale Venerabilului Holzhauser, ale Venerabilei Maria d'Ágreda etc.

CAPITOLUL LXVIII – III – VOCEA SFINTEI BISERICI

Oficiul Sfintei Inimi. – Anul liturgic. – Breviarul fiecărei zile. – Cultul Bisericii din cer manifestat sfântului Ioan în legătură cu acela al Bisericii luptătoare.

CAPITOLUL LXIX – IV – VOCEA PĂMÂNTULUI

LUMEA SE UNIFICĂ. – ÎN CE SCOP. – Rasele europene s-au așezat pretutindeni, pretutindeni își impun limbile și

ideile, moravurile și instituțiile. - Din partea lor, toate rasele omenești intră în vârtejul comercial, politic și științific care le apropie, ca înainte de împrăștierea de la Babel. - Același fenomen în ordinea științifică: aburul, electricitatea, aeroplanele, hârtia-monedă, limba universală, coboară barierele. - În același pas cu aceste inovații merg revoluțiile.

Îngerul căzut îi face pe Evrei și pe Francmasoni să spere în republica universală și în religia umanitară. - Deasupra lor este Dumnezeu, care a creat lumea pentru slava Sa și care face să conveargă toate lucrurile spre ea. - Frumoase cuvinte și speranțe ale lui J. de Maistre, ale lui Lacordaire. - Ceea ce se pregătește în lume este unul dintre cele mai minunate spectacole pe care Providența le-a dat vreodată oamenilor.

CAPITOLUL LXX - CE TREBUIE SĂ AȘTEPTĂM DE LA FRANȚA?

TEMEIURI DE DEZNĂDEJDE. - Dacă a venit ceasul domniei lui Isus Cristos ca învingător asupra omenirii răzvrătite, va avea Franța parte de îndurări? - Misiunea originară a Franței. - Ea s-a arătat necredincioasă față de aceasta în 1682. - Atunci a săvârșit un dublu atentat împotriva suveranității Fiului lui Dumnezeu, Cap al omenirii. - Această dată marchează ceasul în care Revoluția a fost concepută. - De aici datează secularizarea pe care Convenția a voit să o facă întreagă și definitivă prin uciderea regelui, slujitor al lui Cristos și cap al creștinătății. - Acest păcat al Franței este asemenea celui al poporului evreu. - El a fost desăvârșit prin

Separarea Bisericii de Stat. – Rochefort a putut spune a doua zi: „Franța moare." – Și alții au făcut să se audă același strigăt de deznădejde, străini ca și francezi: Franța este moartă; chestiunea se reduce la a ști dacă va învia.

CAPITOLUL LXXI – CE TREBUIE SĂ AȘTEPTĂM DE LA FRANȚA? (continuare)

ÎN CIUDA TUTUROR... SPERANȚĂ. – O înviere nu poate fi decât opera lui Dumnezeu. – Cuvinte de speranță ale lui J. de Maistre, ale cardinalului Pacca, ale lui Leon al XIII-lea, ale lui Edmond Burke. – Văzând unde am ajuns, nu există speranță decât în Dumnezeu. – Dar El poate avea multe motive să Se îndure de noi: Satan a cerut să cearnă Franța și este probabil că nicio altă națiune n-ar fi putut rezista precum a făcut-o ea. – În plus, Franța are un paratrăsnet, caritatea ei. – În sfârșit, numai ea este înzestrată astfel încât să poată readuce lumea pe căile lui Dumnezeu.

CAPITOLUL LXXII – CUM SĂ AJUTĂM PLANURILE MILOSTIVIRII DUMNEZEIEȘTI?

Este vorba de a readuce sufletele și popoarele la adevărata noțiune a vieții, la concepția ei creștină! După pedepsele din 1793, din 1848, din 1870-1871, Dumnezeu nu ne-a găsit dispuși să primim harul Său. – Pentru a dobândi acest har, trebuie să ne înfățișăm înaintea Lui cu o inimă zdrobită și smerită. – Apoi, să reînviem în noi și în jurul nostru spiritul creștin. – Să-și împlinească fiecare datoria sa. – Să ne punem

viața în acord cu credința noastră. - Să ne instruim în doctrina creștină și să instruim tineretul în ea. - Să înțelegem că creștinismul este în întregime în cruce. - Cum să sperăm că vom putea reveni aici și să readucem și celelalte popoare? - Dumnezeu ne va face acest har, aceasta este speranța noastră.

ADEVĂRUL DE VEACURI

Adevărul de Veacuri este o editură dedicată publicării textelor doctrinare catolice provenite din Magisteriu și din tradiția preconciliară. Oferă lucrări recunoscute, cu respectarea surselor și a sensului original al textelor. Activitatea sa urmărește claritatea, fidelitatea și transmiterea învățăturii.

REGĂSIȚI ONLINE ÎNTREAGA
NOASTRĂ COLECȚIE ȘI CĂRȚILE AUDIO

https://linktr.ee/AdevaruldeVeacuri

ISBN : 9798251758818

Independently published